

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

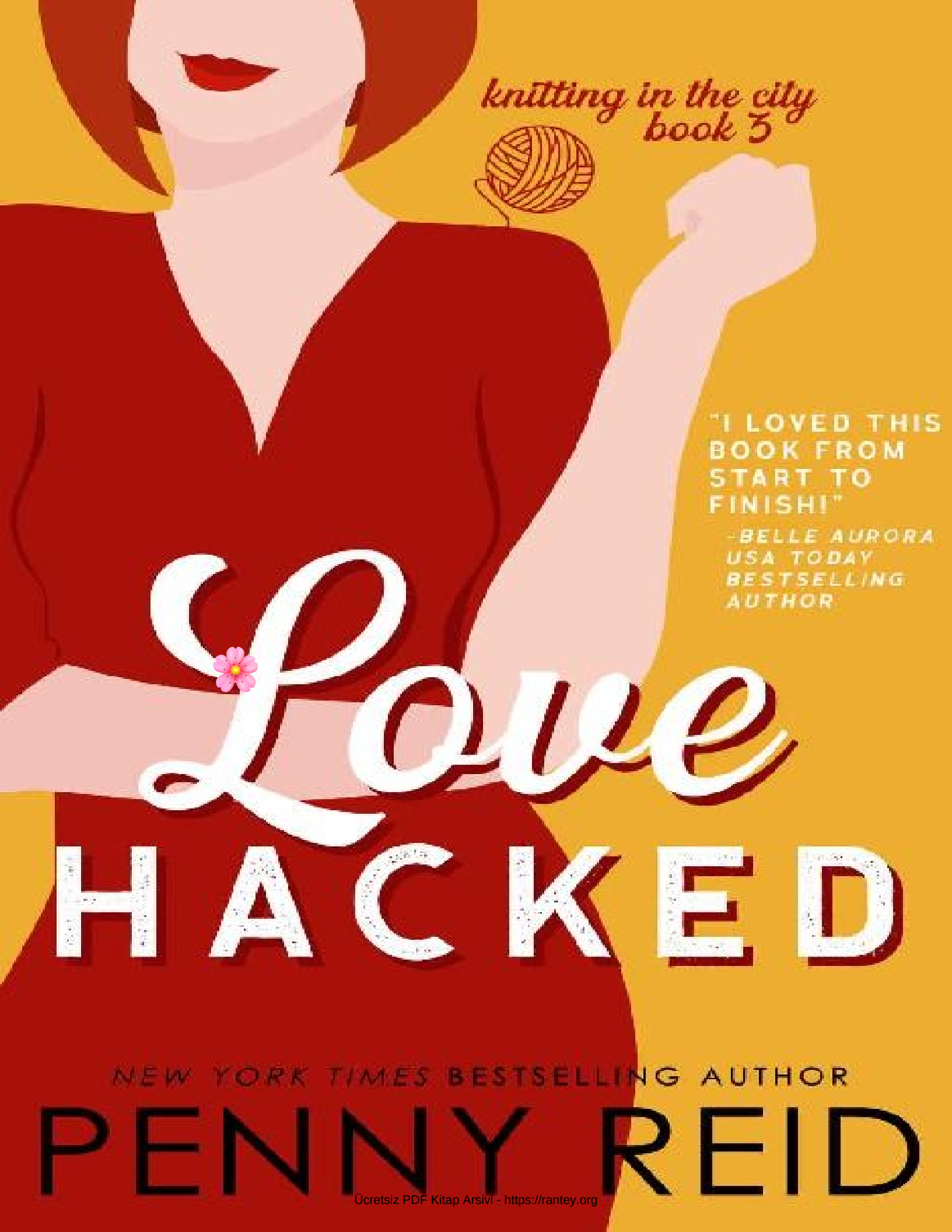
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*knitting in the city
book 3*

"I LOVED THIS
BOOK FROM
START TO
FINISH!"

-BELLE AURORA
USA TODAY
BESTSELLING
AUTHOR

Love HACKED

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HACKLENMİŞ AŞK

ŞEHİRDE ÖRGÜ ÖRMEK #3

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

[Bölüm 30 Sonsöz](#)

[Yazardan Bir Not](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kısa Bir Bakış: Sakal Benimle, Winston Kardeşler Kitap #5.5](#)

[Kısa Bir Bakış: Güzellik ve Bıyık \(Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut!\) 'in Penny](#)

[Reiddiğer kitapları](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle (yaşayan, ölü veya ölümsüz), olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler, biraz rahatsız edici ve/veya endişe verici olmasa da, tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2014, 2015, 2016 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir 4

Mart 2014, Haziran 2016

ISBN-13: 978-0-9892810-3-4

e-kitap edisyonu

DEDİKASYON

Kocama. Beni, tuhaf/rastgele gerçekleri ve teknolojideki rahatsız edici gelişmeleri (bu sırayla) sevdiğiniz için teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

KELDI bana hem kavunları hem de seksi düşündüren bir şekilde. Bronz takım elbise, yeşil kravat, beyaz gömlek-Chuck tam bir bal kavunuydu.

Chuck'la bir Cubs maçında imtiyaz sırasında tanıştım. Onu gördüm ve aradığım adamın o olduğunu anladım. Pazar günü yıldız falımda adı geçen oydu. Tüm çok önemli ve son derece zeki kadınların yaptığı gibi, her sabah ölüm ilanlarını bitirdikten hemen sonra ve çizgi romanları incelemekten hemen önce yıldız falıma bakarım.

O sabah yıldız *falımda* "*Dikkatli ol; bugün gelecekteki hayatının katalizörüyle tanışacaksın*" yazıyordu.

Sırada ona yaklaşıp benimle konuşmaya zorladığımda beyzbol şapkası takıyordu. Yüzünü ve dostça gülümsemesini sevmiştim. Şaşkın olduğunu ve ilgimden biraz bunaldığını hissetmeme rağmen, buluşmayı hemen kabul etti.

Ama şimdi, şapkası olmadan ve çoğunlukla masadaki tek bir mumla aydınlatılan çenesi, sarı, kavun rengi etten yuvarlak, parlak, sıradan bir eğri haline gelen başının üstünü yansıtır gibi görünüyordu.

"Bella Costa mükemmel bir bağbozumu. Burnu hafif ama damakta böğürtlen ve kırık biber notalarıyla baharatlı bir tat bırakıyor." Bana gülümsedi. Onay bekliyor gibiydi.

Sol kaşım kendi kendine kalktı. "Çatlak biber mi? Şarapta mı?" "Evet."

Kıkırdadı. "Bağışlayın beni. Ben biraz uzmanım, gerçekten üzümün öğrencisi. Geçen yaz Napa'da Louis Martini'nin sommelier atölyesinde bir hafta geçirdim."

"Öyle mi, Chuck?"

Yine kıkırdadı, kocaman yuvarlak başını salladı.

Chuck, kıkırdayan ballıbaba.

"Çok komiksin Sandra."

"Öyle miyim? Komik bir şey söylediğimin farkında değildim." Onunla birlikte ben de güldüm, burnumu kırıttırdım ama neden güldüğümüzü bilmiyordum. Bu sık sık başıma gelirdi, insanlar beni anlayamadığım bir nedenle komik bulurlardı. Bu yüzden uzun zaman önce sadece gülümsemeyi ve başımı sallamayı, ama içtenlikle konuşmaya devam etmeyi öğrenmiştim. Bu genellikle onları daha da çok güldürürdü.

Çoğu insan bana normalliği içinde hayal kırıklığı yaratacak kadar tahmin edilebilir gelir.

Ancak Chuck'ın potansiyel tahmin edilebilirliğinin iyimserliğimi bozmasına izin verecek değildim. Randevu için yeni bir elbise almıştım -suç sahnesi kırmızısı, straplez, uygunsuz bir şekilde dar, mütevazı göğsümü yukarı kaldırıp "merhaba, nasılsın?" diye dışarı çıkaran- ve beklentiyle süslenmişim. Arkadaşım Janie'den ödünç aldığım zebra desenli stiletolar belki biraz abartılıydı ama Chuck'tan çok umutluydum.

Yıldız falım onun gelecekteki hayatım için bir katalizör olacağını söylemişti ve ben gelecekteki hayatımın başlamasına fazlasıyla hazırdım.

Hayal kurmamaya çalışıyordum ama kendime engel olamıyordum. Randevuya hazırlanırken bile zihnim birlikte geleceğimize dair Instagram tarzı durum güncellemeleri yapıyordu: Cubs kombine biletleri, Cardinal taraftarlarına küfürler yağdırmak, Portillo'da sosisli sandviç paylaşmak, her cuma gecesi kanepede çırlıçıplak korku filmi izlemek, pazar sabahları birlikte gazete okumak ve etkileyici yatak odası akrobasilerinden oluşan bir bereket.

Ama önce şu ana kadar çok çok normal görüldüğü gerçeğini aşmam gerekiyordu.

Kahkahası azaldı ama gülümsemesi devam etti: "Artık kimse bana Chuck demiyor. Ben genelde Charles demeyi tercih ediyorum."

"Oh." Gülmeyi bıraktım. "Özür dilerim Charles. Yapmadım...."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Elini aramızdaki masanın üzerine koydu. "Nedense seninleyken hiç umursamıyorum."

Oh. Pekala. Kahretsin.

Sözleri midemi bir umutsuzluk aleviyle gerdi.

Onun sıcak, meleksi gülümsemesine elimden geldiğince çabalayarak karşılık verdim; moralim bozulmuştu ama bunu suratı asık bir kasabaya taşımayı reddettim. Henüz pes etmeye hazır değildim. "Beni çok iyi tanımıyorsun. Tam bir ucube gösterisi olabilirim."

Kıkırdadı. "Çok sevimlisin."

Bu iltifat karşısında biraz canlandım. "Bu yüzden mi benimle bu kadar geç buluşmayı kabul ettin? Sevimliliğim için mi? Bunun için üzgünüm bu arada. Mesaim dokuzda bitti. Akşam onda ilk randevuyu kabul edecek her erkek yoktur."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi elini havada salladı. "Bu bir sorun değil. Her gün konuşması bu kadar kolay, yeşil gözlü, muhteşem bir kızilla karşılaşmıyorum."

Konuşması çok kolay.

Karşılığında gülümsedim, yaklaşan zilletimi maskeleyemeye çalıştım ve sonra dikkatimi kucağımdaki menüye çevirdim. İç çekmemeye çalıştım.

İlk randevumuz daha yeni başlamıştı ve çoktan bitmiş olabileceği gerçeğine karşı koymaya çalışıyordum.

Chuck önümüzdeki beş dakika içinde şaşırtıcı bir şey söylemediği sürece, belki de bir restoranda yirmi dokuzuncu kez terk edildiğim bir başka akşam dışında hiçbir şey için katalizör *değildi*.

Akşamki olayları sanki çoktan yaşanmış gibi görebiliyordum, çünkü yaşanmıştı. Bu tıpkı ilk randevularımın her biri gibiydi.

Her zaman aynı şekilde başlarlar: Adam birbirimizi tanımadığımız halde benimle rahat hissettiğini söyler. Nedenini araştırıyor, sonra ona başka birini hatırlattığımı söylüyor - ilk kız arkadaşını, komşu kızı ya da kaçıp giden kızı. Daha derine indiğimde bunun yaşlı bir kadın, nazik bir öğretmen, teyze ya da daha kötüsü annesi olduğunu itiraf ediyor. Bana bu ilişkinin onun için ne kadar önemli olduğunu söylüyor, sonra hayatı, hayalleri, beklentileri, ebeveynlerini, kardeşlerini ya da arkadaşlarını nasıl yüzüstü bıraktığı ya da onların onu nasıl yüzüstü bıraktığı hakkında bilmek isteyeceğimden çok daha fazlasını anlatıyor.

Sonunda da ağlar.

Eğer şanslıysam, restoranda olmaz.

Sonunda bana teşekkür eder. Bana ne kadar sevimli olduğumu söyler ve sonra elimi sıkar. Konuşmak için beni tekrar arayıp arayamayacağını sordu. Ona arkadaşım Thomas'ın kartını veriyorum, aile danışmanlığına odaklanan sertifikalı bir psikiyatrist. Arkadaş olarak ayrılıyoruz ve arkadaş cephaneliğimde bir adam daha var; daireme resim asacak ya da taşınmama yardım edecek bir adam daha.

Ve onun da sonunda evleneceği kızla tanıştıracacağı bir kadın *arkadaşı* var.

Kaderime boyun eğmemeye çalışarak menüyü okumadan inceledim. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyordum. Bu, çok sayıdaki ilk buluşmalarım için her zaman Taj's Indian Restaurant'ı seçmemin iki nedeninden biriydi. Tereyağlı tavukları amazageddon (şaşırtıcı artı Armageddon) iyidir. Eğer yeryüzünde son bir yemek yiyebilseydim, bu Taj'ın tereyağlı tavuğu olurdu.

Diğer nedenin, biraz neşeli bir ruh haliyle, her an mahvolmuş masama gelebileceğini not ettim.

"Biliyor musun, bana birini hatırlatıyorsun." Chuck'ın sözleri tam zamanında kulaklarıma ulaştı. "Eskiden tanıdığım bir kıza çok benziyorsun." diye kıkırdayarak devam ederken neredeyse ağzımla onaylayacaktım.

Bakışlarına karşılık vermedim çünkü artık onu dinlemiyordum. Bunun yerine, bir sonraki adım için kendimi hazırladım.

Ya da, daha doğrusu, kimin geleceğine.

Saat gibi, garsonumun yaklaştığını hissettim. İki su bardağı taşıdığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Benimkinde buz ve limon yoktu.

"İyi akşamlar." Dedi, kadifemsi sesi burnumdan ayak parmaklarıma kadar lezzetli farkındalık dalgaları gönderiyordu. "Ben Alex ve bu gece size ben hizmet edeceğim."

Sakin ol. Soğukkanlı ol ve soğukkanlı davran. Soğukkanlı ol, soğukkanlı davran, buz ol. Sen bir buz küpüsün. Sadece soğukkanlı ol.

Boynumu ve yanaklarımı sıcaklık kapladı; ama onu beklediğim için, sıcaklığı belirgin bir leke haline gelmeden yatıştırabildim. Bir an durakladım, derin bir nefes aldım ve bakışlarıyla buluşmak için çenemi ve gözlerimi kaldırdım.

Ahh, garson Alex.

Garson Alex benim Şaplak Yaramazları listemde aktör Henry Cavill ve Süpermen Henry Cavill'den sonra üçüncü sırada yer alıyordu. Tanrı'nın var olduğunun ve heteroseksüel kadınları sevdiğinin kanıtıydı.

Her zamanki gibi, siyah boynuzlu çerçeveli gözlüklerinin ardındaki düşünceli, derin çivit rengi gözleriyle bana bakıyordu. Her zamanki gibi ağzı küçük, geçici bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Her zamanki gibi kabinin kenarında duruyordu; 1.80 boyunda, havada asılı duran, köşeli, narin, saf erkeklik örneği.

Siyah kirli sakalla tozlanmış güçlü çenesi, alt dudağının ortasından çenesinin bir tarafına doğru sivri bir eğimle uzanan derin, düzensiz bir yara iziyle gölgelenmişti; muhtemelen birden fazla kez kırılmış hafifçe çarpık bir burnu vardı; tepesi mohawk özelemleri varmış gibi biraz daha uzun, yakın kesilmiş siyah saçları; ve engebeli yüzünün geri kalanı için biraz fazla geniş ve yumuşak bir ağzı vardı.

Her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişti.

Eğer pürüzlü, omuzları çıplı, zahmetsizce şehvetli, genç, tehlikeli ve olimpik bir yüzücünün yapısını tercih ediyorsanız, ki ben genellikle bunu tercih etmezdim, o tam da aradığım erkekti ve oltayı, misinayı, platini, seksi balığı yakalamıştı.

Genelde iyi adamlara, yani iyi adam gibi görünen adamlara yönelirdim: çok gülümseyen, golf oynamayı seven, park cezalarını ödeyen, mantıklı takım elbise ve ayakkabılara sahip olan ve süveter yelekleri uygun Pazar kıyafeti olarak gören adamlar; bir Mallard'ı bir Muscovy'den tanıyan ve tüm ördeklerini sıraya koyan adamlar; teorik olarak

iyi kocalar ve babalar- duygusal yükleri olmayan erkekler.

Alex tipik iyi adam kalıbına uymuyordu; Las Vegas Strip tarzı neon uyarı levhası gibi yanıp sönen bir duygusal yükü vardı. Yine de kendime engel olamadım. Onu ilk kez konuşurken duyduğumda dibe battım; sesi midemin paraşütsüz bir şekilde ayak parmaklarıma inmesine neden oldu. Sesi bana cazı, yatak odasını ve bir striptiz şovunu hatırlatıyordu: melodik, derin, yatıştırıcı, hafif zımpara gibi ama saygısız, umursamaz bir niteliği vardı.

Bana bir kitap, gazete, tebrik kartı, tahliye bildirimi -herhangi bir şey- okumasını hayal ettim. Mümkün olduğu kadar, onun sesine aşkıttım. Ona sık sık menü hakkında sorular sorardım - ne sipariş edeceğimi zaten bilsem bile - sırf onun konuşmasını duyabilmek için. O konuştuğunda hayat güzeldi.

Bana bir şeyler yaptı.

Garson Alex ve onun yatak odası sesi neredeyse tüm başarısız ilk randevularımı zahmete değer kılıyordu, çünkü Alex'in "Bu gece size hizmet edeceğim" demesi genellikle gecenin en önemli anıydı. O andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti.

Ona kibarca başımı salladım ve her zamanki gibi Alex'in gülümsemesi düz bir çizgiye dönüştü.

Görünüşe göre garson Alex benden pek hoşlanmamıştı. "Merhaba. Bana şey hakkında bilgi verebilir misiniz...?"

"Sizin için sipariş vereyim." Chuck masanın öbür ucuna uzanıp menümü çekiştirerek beni korkuttu.

Bakışlarım Alex'ten kavun suratlıya döndü. "Buna gerek yok, ne istediğimi biliyorum...."

"Israr ediyorum. O zaman şarabı kusursuz bir şekilde eşleştirebilirim." Chuck bana göz kırptı, sonra Alex'e döndü ve "Senin Parducci'den bir şişe ile başlayacağız, kırk derecede on dakika soğutulduktan sonra havalandırılacak. Ben tavuk tandır alacağım, hanımefendi de saag paneer alacak."

Chuck, Alex'e menülerimizi uzattı, sonra kendinden çok memnun bir şekilde bana sırttı. Ben sırtımadım. Kötü davranışları ödüllendirmeye inanmam.

Menüleri kabul etmek dışında Alex kıpırdamadı.

"Sandra, ben de sana bana hatırlattığın şu kızdan bahsedecektim." Chuck öne doğru eğildi ve bıçağını kaşığına birkaç milimetre daha yaklaştırdı.

"Bir kız mı?" Boğazımı temizledim, Alex'in hâlâ gitmemiş olduğunun farkındaydım.

"Evet. Bana onu hatırlatıyorsun." Çatal-bıçak takımına baktı ve çoğunlukla kendi kendine, "Bu gerçekten esrarengiz," diye mırıldandı.

Chuck'a baktım, dehşete düşmüştüm. Alex boğazını temizleyerek dikkatimi tekrar ona çekti. Dehşete kapılmış ifadem hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü alışılmadık bir şekilde yine gülümsüyordu, hem de bu kez daha geniş bir şekilde.

"Tereyağlı tavuk mu?" Alex sordu.

Bir kez başımı salladım, sonra bir iç geçirdim. "Evet. Uzun sürmez."

Alex tek bir baş sallamama karşılık verdi, siyah kaşları yarım santimetre yukarı kalktı. "O zaman diğerini iptal edeyim mi?"

"Evet, lütfen, teşekkür ederim."

Belirsiz gözleri yüzümde gezinirken Alex'in gülümsemesi alaycıydı. Dönüp mutfığa doğru yürümeye başlamadan önce bakışlarının kısa bir süre ağzımda kaldığını görünce şaşırdım. Uzaklaşırken sırtını ve geniş omuzlarını izledim. Saygısız, umursamaz bir yürüyüşü vardı - tam olarak bir çalım değil; tıpkı sesi gibi bir yatak odası yürüyüşüydü.

Alex'in uzaklaşmasını izlemenin ne kadar güzel olduğunu düşünerek tekrar iç geçirdim ve kendimi Alex'in yaşını merak ederken buldum.

Tahminimce yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydı, geç olgunlaşmıştı. Vücudu henüz tam olgunlaşmamış gibiydi; elleri biraz fazla büyüktü ve dikkatsiz bir gencin yürüyüşüne sahipti.

Ama gözleri anlaşılmaz ve çelik gibiydi. Gözlerine baktığımda, fizikselliğinin geri kalanı yaşlanmış gibi görünüyordu; bir erkeğin gözlerine sahipti.

Kötü, çok kötü bir adamın. "Sandra?"

Bakışlarımı Alex'in poposundan çektiğimde, bal özünün beni izlediğini gördüm; yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bütün bunlar da neydi?" Chuck başıyla Alex'in gidiş yönünü işaret etti. Anlaşılan garip konuşmamız için bir açıklama istiyordu.

"Ah, hiçbir şey. Neden bana annenden biraz daha bahsetmiyorsun?" Ellerimi kucağıma koydum ve kendimi Chuck'ın bana anlatmaya hazır olduğu her şeyi dinlemeye hazırladım.

"Yani annemden bahsetmiyordum."

"Seni baban büyüttü, değil mi?" Sesimi yumuşak tuttum, yüzüm dikkatle ifadesizleştirildi.

Başını salladı, hem şaşırmış hem de hayrete düşmüş görünüyordu. "Evet, ama nereden biliyorsun...?"

"Ama sizi o büyütmedi, değil mi? Çok seyahat eder miydi, yoksa çok mu Çok çalışırdı?
mu?"

"Chuck öne doğru eğildi, dirsekleri neredeyse önündeki masaya çarpıyordu.

ve hikâyesi, onarılmamış bir atardamar yarısından fışkıran kan gibi fışkırdı. "O seyahat etmezdi. Annemle babam ben yedi yaşındayken boşandılar ve annem kız kardeşimi aldı. Ben babamla kaldım. Çalışırdı... sürekli çalışırdı."

Ve böylece başladı.

Chuck'ın üst orta sınıf çocukluğunun terk edilme ve ihmal edilme hikayesini dinledim. Tıpkı diğerleri için hissettiğim gibi onun için de üzüldüm. Görünüşe göre toplumumuz, yaşayan, nefes alan, hisseden varlıklar olmaktan çok ebeveynlerinin bir aksesuarı olan, parçalanmış bir çocuk nesli yetiştiriyordu. Onu televizyon ve video oyunları aracılığıyla duvara bağladılar; sonra uygun olduğunda, çoğunlukla tatillerde dışarı çıkardılar.

Alex bir şişe şarapla geri döndüğünde Chuck bunu fark etmemiş gibiydi, çünkü babasının yeni karısı hakkında bir hikaye anlatmaya dalmıştı. On beş yılı aşkın süredir evli olmalarına rağmen Chuck'ın kadına hâlâ "babamın yeni karısı" dediğini fark ettim.

Her ikisinin de dikkatini çekmek için Chuck ve Alex arasında bakışlar fırlatarak üstünkörü şarap tadımını tamamladım ve Alex'e şişeden memnun olduğumu belirten bir işaret yaptım.

Alex sarımsaklı naan ile geri döndüğünde, Chuck yumruğuyla masaya vuruyordu. Dirseğinin dibinde lisedeki bir kros yarışını kazanmasıyla ilgili bir hikayeye dalmıştı; bu, bugün bile

-Babasının hiçbir fikri yoktu.

Alex tereyağlı tavuğumla geri döndüğünde, Chuck yüzünü ellerinin arasına almış sessizce hıçkırıyordu; Alex tabağı önündeki masaya henüz koymuştu ki, Chuck oturduğumuz yerden kalkmaya çalıştı, Alex'in yemeğini getirmediğini fark etmemişti bile. Ayağa kalktım ve Chuck'a destek verdim, ayağa kalkmasına yardım ettim ve Thomas'ın kartını eline sıkıştırdım.

"Tanrım, Sandra, sana ne kadar teşekkür etsem az. Ben sadece hissediyorum...." Chuck

Küçük bir hıçkırık dudaklarından kaçarken boğuldu.

Avucumu açarak kolunu ovuşturdum. "Daha iyi olacak. Bunun hakkında konuşmak bir fark yaratacaktır."

Konuşmak istemeyerek ya da konuşamayarak başını salladı ve ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

"Yalnız değilsin Charles."

Chuck uzandı ve elimi tuttu.

"Oh, Tanrım. Akşam yemeği. Çok özür dilerim." Chuck'ın kayıp gözleri masayı taradı ve ben de elini sakinleştirici bir şekilde sıktım. Restorandaki diğer tek masada oturan müşterilere karşı tamamen kör gibiydi. Bize doğru meraklı bakışlar atıyorlardı ama bunu belli etmemeye çalışıyorlardı.

"Sorun yok, Chuck. Eve git ve kendine iyi bak." Chuck'ın elini nazikçe çektim ve onu kapıya doğru götürdüm. "Git biraz uyu ve sabah Thomas'ın ofisini ara." Chuck'ın şoka girmiş gözleri benimkilerle buluştuğunda yeni gözyaşları dökülmek üzereydi, ben de ona küçük bir gülümseme verdim. "Ona seni Dr. Fielding'in gönderdiğini ve ilk iki seansında indirim alacağını söyle."

Başını salladı, aniden beni kucakladı ve sonra aynı şekilde aniden geri çekilip kapıdan dışarı fırladı.

Kısa bir süre geri çekilişini izledim ve o bir şişe şarabı tek başıma bitirmek zorunda kalacağım gerçeğini düşündüm. Bu ille de kötü bir şey değildi. Cumartesi günleri izinliydim ve uyumayı göze alabilirdim. Beklemekte olan tereyağlı tavuk tabağıma dönmeden önce Chuck'ın sokağın sonundaki köşede kaybolmasını bekledim.

Dönüş yolunda, son müşterilerin çıkmasına izin vermek için kenara çekildim; onların ayrılması, restoranda kalan tek müşterinin ben olduğum anlamına geliyordu. Masama geri dönerken Alex'ten tavuğu paketlemesini ve şarabı mantarlamasını istemeye karar verdim - benim yüzümden geç kalmasına gerek yoktu.

Ancak masama yaklaştığımda artık dolu olduğunu fark ettim; daha doğrusu Chuck'ın koltuğu Alex tarafından işgal edilmişti. Benim yerim boştu. Gözlerimiz karşılaştıkça adımlarım duraksadı.

Bana bakıyordu, sanki gözlemlenecek, incelenecek bir şeymişim gibi bakıyordu ve ben yaklaştıkça güven vermeyen bakışları daha da temkinli bir hal alıyordu.

Terk edilmiş sandalyeme birkaç adım kala durdum ve ne yapacağımdan emin olamadan öylece kalakaldım. Bu bana çok garip bir an gibi geldi. Alex'in oturduğu masanın kenarında duruyordum. Özünde, yer değiştirmiştik.

"Merhaba,"

dedim.

"Merhaba," dedi.

Dikkatim masaya kaydı. Önünde bir tabak saag keçi ya da kuzu eti - hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı-, yanında mango turşusu ve

daha önce dokunulmamış sarımsaklı naan sepetini çoktan yağmalamıştı.

Ayrıca şarabımdan da bir kadeh doldurmuştu.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştım. Gözlerindeki ihtiyatlılık rahatsız ediciydi. Dudaklarını yaladı.

"Lütfen oturun." El değmemiş tereyağlı tavuk tabağını işaret etti.

Ona baktım. Şaraba baktım. Tereyağlı tavuk tabağıma baktım. Omuz silktim.

"Elbette. Neden olmasın?"

Oturdum, peçeteyi kucağıma koydum ve tavuk ve yasemin pilavından cömert bir ısırik aldım. Her zamanki gibi fiziksel temasın yerine geçen lezzetli bir yiyecekti, benim rahatlatıcı yiyeceğim.

Alex'e tekrar baktım. O da lezzetliydi - lezzetliydi ve sanki ben lezzetli değilmişim gibi beni izliyordu. Aslına bakarsanız, yüz ifadesi bana kendimi oldukça iğrenç hissettirdi. Kalp atışlarım açıklanamaz bir şekilde hızlandı. Kendimi ürkek bir tavşan gibi hissettim. Genelde kendimi iyimser bir ahtapot gibi hissettiğim için bu kayda değerdi.

"Tereyağlı tavuğun nasıl Sandra?"

Başladım, çatalım bir an havada asılı kaldı ama hemen toparlandım. "Adımı nereden biliyorsun Alex?"

"Kredi kartından Sandra. Her Cuma gecesi hesabını onunla ödüyorum."

"Oh." Ona kaşlarımı çatarak baktım. Onda bir *gariplik* vardı. Benden hoşlanmıyor gibi görünüyordu ama burada benimle davetsiz yemek yiyordu. İnsanların benden hoşlanmamasına alışık değildim. Bu çok ilginçti. "Her Cuma akşamı burada değilim."

"İyi o zaman, her Cuma gecesi buradasın."

Son yorumunu duymazdan geldim. "Tereyağlı tavuk oldukça güzel, teşekkürler. Saag goat nasıl?"

"Kuzu saag ve çok lezzetli."

Lezzetli dediğinde neredeyse tavuğum boğazıma kaçacaktı; aklımı okuyup okuyamadığını merak ettim. Sesi her şeyin kulağa lezzetli gelmesini sağlıyordu.

"Bu harika bir haber Alex. Peki Alex, neden bana kendinden bahsetmiyorsun?"

Gülümsedi ama bu gülümseme endişemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine, kalp atış hızım ürkek tavşandan küçük bir kalp krizi geçiren korkmuş tavşana yükseldi.

Daha meraklı ve daha meraklı!

"Ne öğrenmek istiyorsun Sandra?"

"Öncelikle adımlı söylemeyi kes. Beni ürkütüyor." "Nedenmiş o?"

"Çünkü sana adımlı hiç söylemedim."

"Ve?"

Sorusunu duymazdan geldim. "İkinci olarak, neden ailenle başlamıyoruz?"

"Ailem." Sesi düzdü. "Evet, bana

ailenden bahset."

"Elbette." Ellerini peçetesine sildi ve kabinde arkasına yaslandı; görünüşe göre rahatlamıştı. "Annem ve babam Romanyalı sirk sanatçılarıydı. Ben de sirkte gösterinin bir parçası olarak büyüdüm."

Ona baktım. O da bana baktı. Yalan söylediğini biliyordum. Gözlerindeki her zamanki ihtiyat şimdi bir şekilde bir duygu titreşimiyle değişmişti. Bunun eğlenceye benzediğini düşündüm ama onu okumak zordu.

Başımı bir kez salladım, çatalımı tabağa koydum ve koltuğumda geriye yaslandım. Onu inceledim. Ağzının kenarı hafifçe kasıldı; bu onun yüz hatlarını eritmek için hiçbir şey yapmadı.

"Bu doğru değil." Gayet açık bir şekilde söyledim.

Gülümsemesi büyüdü, açıkça samimiydi ama yine de sıcaklıktan yoksundu. "Haklısın. Bu doğru değil."

Bariz soruyu sormadan önce uzun bir süre onu inceledim. "O zaman neden söyledin?"

"Çünkü erkekleri ağlatıyorsun."

Gözlerimin büyüdüğüne inanıyorum. Beni şaşırtmıştı. *Alex'e bir puan.*

"Ah. Bu." Başımı salladım, şarap kadehime uzandım. "Beni buldun. Ben bir erkek yiyiciyim." Sağlıklı bir yudum aldım.

"Bu iyi haber."

Boğuldum, öksürdüm ama şans eseri masanın üzerine kırmızı şarap kusmamayı başardım. Gözlerim daha da büyüdü. Garson Alex az önce benim erkek yiyici yorumumu çift anlamlı bir cümleye mi dönüştürmüştü? Bu gerçekten oldu mu?

Ne kadar da skandal!

"Biraz su iç." Çenesini kaldırdı ve bardağıma daha fazla şarap doldururken bile ihmal edilmiş suyumı gösterdi.

İki büyük yudum su içtikten sonra, sesim her zamankinden daha hırıltılı olsa da konuşabileceğimi hissettim. "Alex, bu söylediğin çok yaramazca bir şeydi."

Bakışlarındaki dikkat, ağzından gözlerine doğru yayılan yavaş ve kesinlikle müstehcen bir sırıtışla dalgalandı. Nefesimi tuttum. Gülümsediğinde, gerçekten gülümsediğinde, aynı anda hem masum hem de sinsi, çocuksu ve rakik görünüyordu. Bu yıkıcıydı ve kendimi lisedeki kötü çocuğa aşık olan bir genç gibi hissetmeme neden oldu.

Birden onu öpmek istedim.

Onun yerine şarap kadehime uzandım ve kenarından onu izlerken yarısını bitirdim.

Sonunda sessizliği bozdu ve sesi kendinden gerçekten memnun geliyordu. "Yaramazlıktı, değil mi?"

Başımı salladım ve bardağı yere bıraktım. "Amacın bu muydu?"

Sorum üzerine gözleri kısıldı. "Neden erkekleri ağlatıyorsun?"

Tekrar şarap kadehime uzandım, bir yudum daha aldım. "Erkekleri ağlatıyor muyum?"

"Evet, her Cuma gecesi. Teorilerimi duymak ister misiniz?" "Birden fazla teorin mi var?"

"Hiç bir soruya başka bir soru sormadan cevap verdiğiniz oldu mu?" "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Ama hipotezimi doğruluyor." "Ne hipotezi?"

Ağır bir iç geçirdi ve bununla birlikte flörtöz şakalaşmamızdan kalan tüm sıcaklık buharlaştı. "Sen bir psikiyatristsin," dedi. Beni bir hain, bir katil ya da bir Kardashian olmakla da suçlayabilirdi.

Şarap kadehimi bitirdim ve o da masanın üzerinden uzanarak kadehimi hızla doldurdu. Farkında olmadan şarabına henüz dokunmadığını fark ettim. "Neden psikiyatrist olduğumu düşünüyorsun?"

Yine kaşlarını çattı, gözleri temkinliydi. "Başlangıçta, bu adamları buraya onlardan ayrılmak için getirdiğini düşündüm. Ama sonra bu karşılaşmalar çok sık olmaya başladı. Doğal olarak, bu adamların sizin için çalıştığı ve sizin de onları kovmak için buraya getirdiğiniz ihtimalini düşündüm. Belki de patronları sizsiniz ve onları kovmak, kötü haberi vermek için bu restorani seçtiniz diye düşündüm."

"Ama sen bunu eledin." Şarabımı yudumladım, sonra yudum yudum içtim, kadehi beni koruyacakmış gibi iki elimle tuttum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Bu.

Bir kez başını salladı. "Zaman z a m a n , seninle ilgili bazı şeylere kulak misafiri oluyordum.

ve bu adamları tanımadığınızı fark ettim. Başka bir tür kötü haber veriyor olma ihtimalini düşündüm; belki kanser olmuşlardır ya da sevdikleri birini kaybetmişlerdir."

"Ama bunu da eledin." Bir bardak daha bitirdim. Masanın üzerine koymamı işaret etti; sessizce söylediğini yaptım. Kadehi yeniden doldurdu, dikkati şarap şişesine ve benim kadehime odaklanmıştı.

"Bu adamları tanıyor gibi görünmüyordun, en azından çok iyi tanı mı yordun. Sonra ilk kez onlarla oturup konuştuğın belli oldu, bu yüzden burada yeni müşterilerle tanıştığını düşündüm. Ama bu neden hepsini ağlattığını açıklamıyordu."

"Ah, evet; bu konuda haklısın." Onaylayan baş sallamam istediğimden daha abartılı olmuş olabilir. Hızla içtiğim iki kadeh şarabın etkilerini hissediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi de, şişeden bana bakan gözleri gibi keskindi. Aslında o kadar öfkeliydi ki neredeyse tehlikeli görünüyordu.

Üzücü bir durum. Gülümsemesine izin verdiğinde çok yakışıklı bir yüzü vardı. Ama tehlikeli, öfkeli garson Alex de çok iyiydi.

Şüphesiz çok iyiydi. "Bunu bilerek yapmıyorum."

"Gerçekten mi?" Bana inanmadı.

"Hayır. İnanmıyorum." Granit bakışlarını üzerimde tuttum. "Ağlamalarından hoşlanmıyorum. Bu yüzden ilk randevuları akşamın geç saatlerine ayarlıyorum."

Düşmanca cephesi çatladı, kaşları kalın, gölgeli mutsuzluk şemsiyeleri gibi gözlerinin üzerinde aşağı doğru çekildi. "Bekle, ne? Randevu mu? Bunlar *randevu* mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Umutsuzca başımı salladım ama bu daha çok utanç verici bir uykuya dalma baş sallaması gibiydi. Aç karnına bol miktarda kırmızı şarap içmek, iki yıldır öpüşmemiş bir kıza bunu yapar. "Evet. Randevular. İlk randevular. Bu adamların benim hastalarım olduğunu mu sanıyordun?"

Bakışları deliciydi, sanki kafamın içine ulaşmaya ve beynimin gri maddesinden gerçeği okumaya çalışıyordu. Uzun bir süre sonra derin bir nefes verdi. "Yani... sen bir psikiyatrist misin?"

Yarısı boşalmış üçüncü kadeh şarabıma başımı salladım, tereyağlı tavuğum çoktan unutulmuştu. "Ben bir psikiyatristim."

"Sevgililerini ağlatan bir psikiyatristsin."

Ona kaşlarını çatarak baktım, sesindeki suçlayıcı tınıyı fark ettim. "Bir dakika, bunu bilerek mi yaptığını düşünüyorsun? Her randevuyu bir veda öpücüğü yerine bir veda ağlamasıyla bitirmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Öpücük kelimesini ağzımda gevelemiş olabilirim. Emin olamadım.

Ne olursa olsun, sorularım sert bir sessizlikle karşılandı, ağzının köşesi inançsızlıkla yukarı kalktı. Ama ilgilenmiş görünüyordu, ben de devam ettim.

"Öpüldüğünden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmek ister misin? Tahmin et!" Elimi ona doğru salladım, sonra da masaya vurdum. Hiç irkilmedi. "İki yıl," dedim.

Yıllar kelimesini gevelemiş olabilirim. Emin olamadım.

"İki... yıl. Aslında iki yıldan fazla oldu. İki yıl ve birkaç ay oldu, belki on ay gibi, bu da neredeyse üç yıl yapar. Ve biliyor musun ne oldu? Son öpücük..." Kaşlarını çatıttım ve son öpücüğümü hatırlayınca tiksintiyle başımı salladım. Öne doğru eğildim ve bir sonraki sözlerimi fısıldayarak ona var olmayan seks hayatımın sırrını açtım. "İyi bir öpücük değildi."

Dudakları sertleşti, hafifçe sağa doğru çekti. Çakırkeyiftim ama tiradım sırasında gözlerinin ağzımda gezinmesini kaçırmadım. Muhtemelen dudak mantarı ya da başka bir fiziksel tezahür arıyordu öpüşmemi açıklamak için.

"Ve ben iyi öpüşürüm, lanet olsun!" Şarap kadehimi kavradım ve iki büyük yudumla bitirdim, gözlerimin arkasına yerleşen ve diş etlerimi karıncalandıran keyifli baş dönmesinin tadını çıkardım. Boş kadehi masaya bıraktım ve ona delici bir bakış fırlatmaya çalıştım ama bunun yerine kendimi gözlerimin kaymaması için mücadele ederken buldum. "Merak ettiğin buysa, dudağımda mantar yok."

Dikkati aniden ağzımdan gözlerime kaydı. "Dudak mantarın olup olmadığını merak etmiyordum ama bu garip konuşmayı aradan çıkardığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil!" Kabinin sonuna doğru ilerledim. Her şey biraz bulanık görünüyordu. Ayağa kalkıp "İşemem lazım!" diye bağırdığımda oda sarsıldı.

"Tuvaletler arkada...."

"Tuvaletlerin nerede olduğunu biliyorum Alex." Gözlerimi kısarak ona baktım, ayaklarım tökezledi ve dik durmaya çalışırken istemeden bir jazz kare yaptım. "Bütün ilk randevularımı buraya götürüyorum, biliyorsun. Tabii, genellikle giriş yemeğinden önce ayrılırlar. Şimdi izninizle."

Belirli bir neden olmaksızın yarı eğildim ve kadınlar t u v a l e t i n e doğru yürüdüm. Kendini beğenmiş sonradan görmeye verdiğim öğüt beni tatmin etmişti. Bu ne cüret! Beni sevgililerimi bilerek ağlatmakla suçlamaya nasıl *cüret* eder! Nasıl bu kadar erkeksi, güçlü ve seksi bir şekilde kasvetli olmaya cüret eder! Dudaklarıma bakıp iç organlarımı cehennem sıcaklığına kadar ısıtmaya nasıl cüret eder! Onun magma sesi buzu, çeliği ve benim kadın iç organlarımı eritmeye nasıl cüret eder! Ne cüretle...

Bekle.

Gözlerimi kırıştırdım, durdum, iki adım geri gittim ve mutfağa baktım. Karanlıktı. Bunu bir dakika düşündüm ve mutfağın kapalı olduğu, aşçının, müdürün ve bulaşıkçının eve gittiği sonucuna vardım. Kimseye faydası dokunmasın diye omuz silktim ve banyoya doğru yoluma devam ettim.

Işığı yaktım, kapıyı kapatıp kilitledim ve işimi yaparken bir yandan da öfkemi yeniden alevlendirmeye çalışıp başarısız oldum. Bunun yerine erkeksi, güçlü ve seksi kasvetli kelimelerinde karar kıldım. Sonra öpücük kelimesini hatırladım.

Mmm... öpücük.

Dalgınca ellerimi yıkadım ve görünüşümü gözden geçirdim. Muhteşem straplez kırmızı elbisem hâlâ harika görünüyordu ve kızların erkeklerin bakmaktan hoşlandıklarını söyledikleri tüm doğru yerlerden vücudumu sardığı ağarmış gözlerimden bile anlaşıyordu.

Her zaman yaptığım gibi aynada kendime göz kırptım. "Hey, seksi bayan, sarhoş değilim, sadece senin tarafından sarhoş edildim."

Ayna tiyatrom yarı kahkaha, yarı inilti yarattı ve ellerimle yüzümü kapattım.

Dolgulu push up sütyenle eşleştirilmiş elbise bana ateşli bir tutkuyla dolu bir geceyi garanti etmeliydi. Onu bu yüzden satın almıştım. Ne yazık ki, içimdeki orgazm meraklısının sonsuz cinsel hayal kırıklığına rağmen, şu ana kadar olan en sıcak şey, kıkırdayan -sonra hıçkıran- bal özü Chuck'ın elini sıkmasıydı.

Başımı kaldırıp baktığımda, kırmızı şarap tüketiminden dolayı dişlerimin hafifçe yeşil olduğunu fark ettim. Belirgin bir sebep olmaksızın, bir kağıt havlu aldım.

ve daha beyaz görünene kadar dişlerimi fır aladım. Bunu sık sık yapardım, özellikle de sarhoşken.

Memnun bir şekilde yansımama bir kez başımı salladım ve tek kabinli banyodan restoranın arka tarafındaki küçük kare alana doğru t   zleyerek  ıktım. Restoranın önüne giden yolun Alex tarafından kapatıldığını fark etmeden önce üç adım atmayı başarmıştım.

Ve bu gerçeği Alex'in göğsüne çarparak keşfettim.

İKİNCİ BÖLÜM

ELLERİ belimi kavradı -kollarımı değil, turşu gibi olmuş beynim bunun kayda değer olduğunu düşündü- ve yakınlığıyla beni hem sabitledi hem de tedirgin etti.

Yakınlığı ve dokunuşu ensemden parmak uçlarıma ve o zamana kadar ihmal edilmiş kadınsı pelvik bölgame kadar bir zing-et, bir zing- yarattı. Ellerinin sıcaklığı elbisemin ince kumaşından taşarak kalçalarımın hemen üzerine yerleşti ve bu his, zing ile birleşerek beni hafifçe ayılttı.

Çok ama çok uzun zamandır genç ya da yaşlı bir erkekle böyle bir şey yaşamamıştım.

"Şey, merhaba," diye kekeledim, gözlerimi kaldırıp bir kez daha ağzıma odaklanmış olan onunkileri bulana kadar kaldırdım. Yeni bir zing, dışı ekipmanımın yanından parmak uçlarıma doğru güneğe doğru yelken açtı.

Ah, zing'i nasıl da özlemişim!

Sessizce durduk, birbirimizden birkaç santim uzakta, aynı nefesi paylaşıyorduk. "Üç yıl uzun bir süre." Sesi son derece baştan çıkarıcıydı.

Kafam karıştığı için kaşlarımı çattım ama fısıldamayı başardım: "Evet.

Ve fettuccini eriştesi çok kalın."

Kaşlarını çattı ama dikkati dudaklarımdan ayrılmadı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Üç yılın uzun bir süre olduğunu söylemiştin. Rastgele fikirlerimizi paylaştığımızı sanıyordum."

Alex güldü - biraz gergin gibiydi ama emin olamadım - ve sonra başını salladı. "Sandra, ne diyorsun? Bence öpüşme vaktiniz geldi de geçiyor bile." Gözleri benimkilere kaydı. Hâlâ temkinli, inanılmaz derecede olgun olduklarını fark ettim, ama aynı zamanda ateşliydi ve akla gelebilecek her tonda şehvetli lapis rengindeydiler.

Tek kelimeyle nefisti.

Dudaklarımı yaladım, burnumdan derin bir nefes aldım ve teklifini değerlendirdim.

Belki yirmi üç yaşındaydı; daha büyük olasılıkla yirmi iki. Bu benim yirmi sekiz yaşımdan altı yaş daha gençti. Yirmi iki ile yirmi sekiz arasındaki altı yıl, hayat tecrübesi açısından uçsuz bucaksız bir mayın tarlası, duygusal olgunluk açısından ise sık bir ormandı.

Farklı duygu gezegenlerindeydik.

Ben *bir erkek* arıyordum. Hayat arkadaşımı arıyordum. Tehlikeli ama lezzetli, omzunda çip olan genç bir garson aramıyordum.

Sonra tekrar...

Alex nadiren karşılaştığım bir şekilde erkeksi biriydi. Ve beni öpmek istiyordu. Ve ağlamıyordu. Üçlü bonus.

Tamam, diye düşündüm, kendime moral vererek, evet, hadi yapalım şunu. Sadece bu seferlik çılgınlık yapalım. Çocuğu öp. Çocuğu öp ve etrafı dolaş. Yarın hayat arkadaşını ara.

Cesaretimi kaybetmeden önce onu öptüm.

Zing.

Kısa ve ani bir öpücüktü ve onun sersemlemiş yumuşak ağzının tadını çıkardım. Sonra sadece başımı eğdim ve ona baktım. Harika bir ağzı vardı ve şaşkınlıkla hafifçe ayırmıştı.

Başımı salladım. "Tamam, sadece bir tane daha." Onu tekrar öptüm, hızlı ama bu sefer daha baskılı.

Zing!

Sonra isteksizce tekrar eğildim ve "Bundan sonra sadece bir öpücük daha...." dedim.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve beni iyice öptü.

ZING!

Ve beni öptü dediğimde, kalın, acil bir dil istilasından bahsediyorum -Isırıyor, emiyor ve okşuyordu. Bana mümkün olan en iyi şekilde saldırırken, beni merdivenlerin hemen altındaki küçük oyuğun köşesine yasladığının belli belirsiz farkındaydım. Ayakları birbirinden ayrılmıştı ve vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, mevcut alanın her santimini dolduruyordu; parmakları saldırgan bir şekilde yanlarıma ve sırtıma batıyordu.

Ben de onayladım.

Sonra aniden, sadece bir santimetre uzaklaştı. Nefes nefese, "Bir öpücük daha derken bunu mu kastettin?" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve cevap vermek için dudaklarımı araladım ama ben daha cevap veremeden heybetli gövdesiyle beni duvara yasladı, ortama doğru salladı ve homurdandı: "Yoksa bu öpücük mü?"

ZING! ZING! ZING!

Her zamanki sesi çok güzeldi ama hırıltılı sesi yüzünü yalamak istememe neden oldu.

Ağza alma kabahatten, benim dışımdaki tüm kadınlara karşı işlenen ağır bir suça dönüştü. Dilini, dişlerini ve dudaklarını tüm mantıklı düşünceleri zihnimden uzaklaştıracak şekilde kullanıyordu. Öpücük kozamızda sadece ikimiz vardık. O anda, birbirimize yabancı olsak da, verebileceğimi bilmediğim bir şekilde beni almasına izin verdim.

Ben fitili ateşlemiştim ve Tanrı onu korusun, o da havai fişekleri hazırlamıştı. Hayat güzeldi.

Bilinç bir anda geri gelmedi. Öpücüğünü -öpücüğünü- tantanayla bitirirken bile alt dudağımı kendi dudağının arasına aldı; yaladı, beni ürpertti, titretti.

Alex boğazımın gerisinde mırıldandı, tıpkı iyi bir şarabı yudumlarken ya da efsanevi bir tatlıyı tadarken olduğu gibi.

Öpücükten sonra hissettiğim ilk şey parmaklarını saçlarımda gezdirip yüzümden uzaklaştırması ve kısa, düz buklelerin arasından geçirmesiydi. Başparmağı çenemin alt tarafını sıyırdı ve parmaklarının arkası, aldatıcı dekoltemin yukarı itildiği ve sergilendiği askısız elbisemin üst kısmının hemen üzerindeki cildi alaycı bir şekilde okşayana kadar boğazımdan aşağı indi.

"Sen gerçek bir kızıl mısın?"

Başımı salladım ama dürüstçe cevap verdim. "Hayır." Dizlerimin bağı çözülmüştü. Arkamdaki duvar, onun bana yaslanan ağırlığı ve omuzlarına attığım kollarım, dizlerimin üzerine çökmemi engellemişti.

Sırıttı. "Kahverengi mi?"

Başımı salladım ama dürüstçe cevap verdim.

"Evet." "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Vücudunuzla yalan söyleyip ağzınızla doğruyu söylemek mi? İnsanlar genellikle bunun tam tersini yapmaz mı?"

"Belki." Düşünceli bir şekilde nefes verdim, başımı yana eğdim, böylece onun sert yüzünü farklı bir açıdan değerlendirebildim. "Aslında, evet. Haklısın. Genelde bu şekilde yapılır. Ama ben her ikisiyle de yalan söyleme sanatını mükemmelleştirdim."

"Neden?"

"Çünkü...." Omuz silktim, dudaklarını ısırdım, huzursuzca ona doğru kaydım, ipucunu anlamasını ve beni tekrar öpmesini umdum. Bana meydan okurcasına, sabırla bakmaya devam ettiğinde, anlamsız gözleri beni koruyordu.

Gözlüklerimin arkasında, başımı duvara dayayarak sadece yüzümü uzağa yasladım.

Bir hevesle, tamamen dürüst olmaya karar verdim. "Tamam. İşim yüzünden. Bütün gün insanların kendileri hakkında konuşmalarını dinliyorum. Onlara yardım edeceksem, yüzümün ya da bedenimin aslında ne düşündüğümü ya da onların sözleri hakkında ne hissettiğimi ele vermesine izin veremem."

Gözleri beni araştırıyordu. Yüz hatlarına sert bir kaş çatma ifadesi yerleşti. Bende, benden bir şey arıyordu ve bulamayınca kaşları daha da çatıldı ve kollarımı omuzlarından çözdü.

"Geç oldu."

"*O kadar da geç değil.*" Umarım sesim cazip gelmiştir.

Alex benden bir adım uzaklaşarak iki kişilik kozayı kırdı. Aramızda yarattığı mesafenin kanıtı olan havanın döndüğünü hissettim. Elinin tersini ağzına bastırdı ve yere baktı.

Kafasının karışık olduğunu hissettim. Onun coşkusu ya da şimdiye kadarki fiziksel temasın karşılıklı olarak takdir edildiğini hayal etmediğimden emindim. Bu yüzden kararlı bir şekilde, "Gitmelisin. Sana bir taksi çağırayım."

"Oh. Tamam." Yüzümün şaşkınlığımı göstermesine izin verdim, ama hissettiğim kafa karışıklığı ve incinmişlik hissine ihanet etmesine izin vermedim.

Evet, çok uzun zaman geçtiği için kendime hatırlattım, neredeyse bir yabancı olan biri tarafından incitilmek mümkündü.

Ben kötü bir insan değildim. Aslında oldukça komik ve zekiydim ve bir dev gibi görünmediğimden ya da öyle kokmadığımdan da oldukça emindim. Yine de Alex -birkaç harika öpücükten sonra- beni yoluma gönderiyordu. Hiçbir kız karşı konulmaz olduğunu düşünmek istemez, özellikle de Alex'in beni öptüğü gibi öpüldükten sonra.

Belki de aramızdaki yaş farkını hatırlamıştı. Bu düşünceden rahatsız olmamaya çalıştım ve bir başka ince melankoli sızısına karşı savaştım.

"Aslında, merak etme." Duvardan uzaklaştım ve bacaklarımı denedim. Çoğunlukla işe yaradılar. "Oldukça yakın oturuyorum. Sadece yürüyeceğim."

"Seni eve bırakayım."

Benim dışımda her yere dikkatle bakarken onu izledim.

Az önce, en azından benim açımdan, bir dizi inanılmaz öpücüğü paylaşmıştık. Ve şimdi eve, soğuk bir duşa ve yumuşacık havlulara gidecektim.

Alex bir Cuma gecesi saat on birde yirmili yaşlarının başındaki seksi sesli gençlerin yaptığı her şeyi yapıyordu.

Ama bir dizi inanılmaz öpücük olmanın ötesinde, bu kadar uzun bir süre fiziksel şefkatten yoksun kalmama izin vermemem gerektiğini hatırlatıyordu. Beynim uyuşmuş, öpüşmeye karşı körelmişti. Kafam bulanık ve karışık, incinmeye açıktım ve melankoliye her zamankinden daha yatkındım.

Reddedilmek, herkes normal kıyafetlerle gelirken bir parti için Wookie kostümü giymek gibidir. Wookie kostümü epiktir, harikadır, heyecan duyulacak bir şeydir - ama herkes kot pantolon ve tişört giyiyorsa ve bunu anlamayan tek kişi sizseniz öyle değildir.

Buna eşlik eden utanç, acı ve hayal kırıklığı duyguları kafa karıştırıcı olabilir. Yapılacak en kötü şey, kostüm her zaman giydiğiniz kostümmüş gibi davranmak, yanlış bir şey yokmuş gibi davranmak veya kot pantolon giydiği için diğer herkes aptalmış gibi davranmaktır.

Yapılacak en iyi şey hatayı kabul etmek, kendinize gülmek ve harekete geçmektir.

üze

rin Hayatta kendime gülme sanatını mükemmelleştirmiştım.

de. Dikkatimi onun nefis formundan çektim ve

elbise. "Hayır. Beni eve bırakmana gerek yok. Sadece iki blok ötede oturuyorum." Onun yanından ana yemek salonuna doğru yürürken elbisemi düzelttim ve etek ucunu düzelttim.

Ödünç aldığım zebra desenli stiletolarımın topukları sert zeminde tıkırdarken, çantamın ve ceketimin terk edilmiş halde durduğu kabine geçtim. Elbiseme uyması için parlak kırmızı olan küçük çantamı karıştırdım ve kredi kartımı çıkardım. Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum, yavaş ve tereddütlüydü.

Gülümsedim. Zavallı çocuk. Muhtemelen yaşlı kadın histerisine kapılacağımı düşünmüştü. Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de aslında oldukça yorgundum. Bir kız ancak bu kadar erkeğin ağlamasına, öpüşmesine, reddedilmesine ve çeşitli tuhaf erkek fantezilerine dayanabilirdi, sonra da yorgunluktan yere yığılırdı.

Kredi kartımı vermek için kolumu uzatarak ona döndüm ve gerçek, sakın, tehditkâr olmayan bir gülümseme sundum. "Buyurun, akşam yemeği için."

"Merak etmeyin." Ödeme girişimimi elinin tersiyle itti; yüz ifadesi bir kez daha temkinli ve dikkatliydi.

Bir dakika boyunca onu inceledim, sonra omuz silktim ve arkamı döndüm. "Tamam, yemek için teşekkürler."

Bedava bir akşam yemeği için kendimle tartışacak değildim.

Paltomu çekiştirerek yanına gittim, elimi uzattım ve yine alıştırılmış, dostça, iyi niyetli bir gülümseme yaydım. "Şey, Alex, her zaman bir zevktir."

Bana ters ters baktı, sonra gözlerini uzattığım elime çevirdi. Çenesini sıkarak elimi tuttu ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdi.

"Bu benim Wookie kostümüne sahip çıkışım. Bir dahaki sefere normal bir insan gibi kot pantolon ve tişört giyeceğim."

İfadesi bulanıklaştı ve bana göz kırptı. "Wookie kostümü mü?"

Tanrım, sesine bayılmışım.

"Evet. Bunun için üzgünüm." Başımı restoranın arka tarafına doğru eğdim. "Arka tarafa yani. Ama oldukça başarılı bir öpücüsün. Dudaklarını bir süreliğine bana ödünç verdiğin için minnettarım." Elimini onunkinden çektim.

Bana göz kırptı ve düşmanca, temkinli ifadesinin yerini şaşkın bir inanmazlığa bıraktığını fark ettim. "İnanılmazsın." Kelimeleri fısıldadı, sanki onları söylemekten ziyade düşünmek istemişti ve kulağa hiç de iltifat gibi gelmiyorlardı.

"Ah, dalkavukluk." Sırıtişım genişledi, daha az pratik ama yine de ölçülü. "İki hafta sonra görüşürüz."

"İki hafta mı?"

"Evet. İki hafta sonra Cuma günü her zamanki gibi bir randevum daha var. Umalım da meze faslını geçsin." Bu sözleri söylerken bile dikkatim dağılmıştı, zihnim çoktan vites değiştirmiş, Cumartesi günümü planlıyor, alışveriş listeme Parmesan peyniri ve kuşkonmaz eklemeyi aklıma not ediyordum.

Yıkıcı, inanmayan bir kahkaha attı. "Sen bir makinesin." "Onun gibi bir şey. Neyse, sonra görüşürüz."

Ona göz kırptım, sonra çıkışa yöneldim, kapıyı ittim ve buz gibi Chicago havasına girdim. Bayat bira ve kar kokuyordu ve rüzgâr nefesimi kesiyordu. *Ya da belki de nefesimi Alex'in öpücükleri çalıyordu*, diye düşündüm pasif bir şekilde, ne baygın ne de kederli.

Çenemi kışkık montumun yüksek, kürklü boynuna sıkıştırdım ve onu zihnimden uzaklaştırdım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cumartesi gününün burç yorumu: Bugün kendinizi dağınık hissedeceksiniz. Odaklanın ve doğal olarak ne geliyorsa onu yapın.

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA Thomas ile öğle yemeğimizi Hotel Blake'in lobisindeki sakın bir restoranda yedik. Saat birde buluştuk ve her zamanki gibi önce o geldi. Oturduğu masaya doğru yürüdüğümde *New York Times*'ın hafta sonu baskısını bitirmek üzereydi.

Okurken dudakları hep hareket ederdi. Bir yudum kahve içmek istediğinde okumayı bırakmak zorunda kalırdı ama gözlerini gazeteden ayırmazdı. Hiçbir şey onu bir makaledeki yerini kaybetmekten daha fazla kızdıramazdı; bu, günün geri kalanındaki ruh halini mahvedebilirdi.

Doğuştan gelen, tuhaf tavırları ve tuhaflıkları vardı.

Onun tuhaflıklarını biraz kıskanırdım. Benimkilerin hepsi sonradan edinilmiş, özenle geliştirilmişti, tıpkı her durum için bir tişört koleksiyonu biriktirme takıntım gibi. Bu takıntım öyle bir noktaya geldi ki arkadaşlarım bana her durum için tişört alıyor. Özellikle de örgü grubum müstakbel kocam için bana tişört hediye etmekten çok hoşlanıyor.

Karşısındaki kulüp sandalyesine oturdum ve burnunun üzerine indirdiği yarım gözlüklerine bakarak gülümsedim. Thomas çok gösterişli, tehditkâr olmayan, akademik bir şekilde iyi görünüyordu; Lands' End veya Dockers haki pantolon modeli gibi.

Onu dirsek yamalı bir kazak giyerken, pipo içerken ve her santimiyle iyi topuklu bir boş zaman adamı gibi görünürken rahatlıkla görebilirdim.

Kahverengi saçları kısa ve özenle taranmıştı, kalın kaşları manikürlü ve şekilliydi, tırnakları mükemmel dikdörtgenlerdi; çenesinde bir gamzesi bile vardı.

Thomas ve ben bir kez çıkmıştık. İki yıl on aylık kaybetme serimin başlarında bir tanışma randevusuydu. Kağıt üzerinde mükemmel bir eşleşmeydik: ikimiz de psikiyatristtik, aynı yaşlardaydık, yuva kurmaya ve bir aile kurmaya hazırdık. Restorandan gözyaşları içinde ayrılmayan birkaç kişiden biriydi. Aslında çok iyi anlaşıyorduk, tıpkı bir meslektaşla ya da entelektüel bir işbirlikçiyle olduğu gibi.

O gece arkadaş olarak ayrılmaya karar verdik.

Randevularımı belli bir sıklıkta ona yönlendirmeye başladıktan sonra, *tüm çılğın kazazedelerini öğle yemeğine yönlendirdiğim için teşekkür etmek* amacıyla beni dışarı çıkarmayı teklif etti. Bir Cumartesi günü dışarı çıktık ve o zamandan beri bu geleneği sürdürdük. Oturduğumda kafasını kaldırmadı, kaldırmayacağını biliyordum.

Yeni Thomas'la Cumartesi Öğle Yemeği tişörtümü giyiyordum.

Bekleyebilirdim. Tişörtü birkaç hafta önce tasarlamıştım - Hotel Blake'in Metropolis tarzı bir görüntüsünün önünde onun havada süzülen kafasının resmi. Tam bir Ayn Rand havası vardı.

Resmin altında blok harflerle THOMAS'LA PROLETARYAT ÖĞLE YEMEĞİ yazıyordu. Gömlek tasarımı için yüzünün mükemmel bir görüntüsünü yakalamak amacıyla, okurken akıllı telefonumla gizlice fotoğrafını çekmişim. Bu nedenle dudakları garip bir şekilde hareket halindeydi. Oldukça sert görünüyordu.

Kahve fincanını kaldırışını izledim, gözleri hala gazetede idi, dudakları hala sessizce ve öfkeyle hareket ediyordu. Fincan dudaklarına ulaştığında, onunla ilgili her şey duruldu; yudumladı, yutkundu, fincanı yerine koydu, bir nefes aldı ve sonra hızlı dudak hareketi yeniden başladı.

Garson kız masamıza yaklaştı ve ben ikimiz için de sipariş verdim. En azından tişörtümü fark etti ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Sonunda Thomas boğazını temizledi -ki bu bitirdiği anlamına geliyordu- ve gözleri benimkilerle buluştu. "Teşhis?"

Cuma gecesi yaşadığım randevu fiyaskosundan bahsettiğini biliyordum. Cumartesi öğle yemeği her zaman Thomas'ın bana teşhisimi sormasıyla başlardı. "Hafif depresyon."

"Prognoz?"

"İyi."

"Ve...?" Bu noktada benden randevumdaki olağandışı bir özelliği söylememi isterdi: Bu adamın sesi, ağlama sesi, sinirsel bir seğirme, kronik bir burun çekme olabilirdi.

"Bal özüne benziyor."

Bu Thomas'ın duraklamasına neden oldu. Gazeteyi masaya bıraktı ve gözlerini kıstı -bana mı yoksa bir adamın karpuzla benzediği düşüncesine mi, bilmiyordum.

"Kavun mu yoksa Muppets'taki Dr. Bunsen Honeydew mi?"

"Fark eder mi?"

"Hmm... ilginç." Başını salladı, çoğunlukla kendi kendine, sonra dedi ki, "Bana gönderdiğiniz diğeri, Bay Moore...."

"Ah, Patrick. Evet, onu hatırlıyorum. İki ay önceydi; güzel bir alnı vardı."

"Evet, çocukken gecenin bir yarısı kalkmasın diye onu yatağa bağlayan annesiyle Bay Moore."

"Velcro kullanıyordu."

"Evet, evet. Şey...." Patrick iki ay önceki ilk ve tek buluşmamızda bana her şeyi anlatmış olmasına rağmen, hastalarıyla ilgili detayları konuşmaktan rahatsız olduğu belli olan boğazını temizledi. "Üç yaşındayken cırt cırt ip ya da kravat da olabilir. Her neyse, bir buluş yaptı. Sana haber vermemi istedi."

"Bu harika."

"Telefonlarına cevap vermeyeceğini söyledi."

Gülümsemem bozuldu ve kırılğan görünmemeye çalıştım. "Yeterince erkek arkadaşım var. Perhiz için onlardan vazgeçmeye karar verdim."

"Büyük Perhiz'e daha iki hafta var." Hemen karşı çıktı -herhangi bir tutarsızlığın ya da yanlışlığın tartışmasız kalmasına asla izin vermeyen biriydi- ama düşünceli ve dalgın görünüyordu. "Sandra, bu biriyle çıkmaya ara verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Merak etme Thomas, eminim sana tüm yetişkin tavsiyelerimi göndermeye devam edeceğim."

"Bu konuda endişelenmiyorum. Bir şey mi oldu?" Bir santim öne eğildi, alnı meditatif bir endişeyle aşağı çekildi.

Evet, bir şey oldu. Bir adam tarafından öpüldüm. Benden gençti ve iyiydi. Ve daha fazla erkek öpücüğü istiyorum, daha fazla ağlayan erkek arkadaş değil.

Garson kız sularımızı getirdi ve ben su kadehimi küçük kare kağıt peçetenin üzerine tam ortalananacak şekilde yeniden düzenleyerek oyalandım.

Kadın gittiğinde ve bardak merkezci eğilimlerim yatıştığında, "Pek sayılmaz" dedim.

"Yani bir şey oldu." "Önemli bir şey değildi."

"Honeydew yüzünden mi? Ona karşı bir şeyler hissediyor musun? Onu tekrar görecek misin?"

"Neden milyonlarca soru soruyorsun Thomas?"

Okuma gözlüğünü burnundan çıkardı ve cebinden çıkardığı küçük, kare bir bezle camlarını temizlemeye başladı. "Bunların hepsi iki yıl kadar önce çok eğlenceliydi Sandra. Ama şimdi endişe verici bir hal aldı."

"Özür dilerim, lütfen açıklığa kavuşturun. *Bununla* aşk hayatımı mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Elbette." Bir kez başını salladı, sonra nefesini gözlüklerine buğulayıp tekrar ovuşturdu. "Kendinize sormanız gereken soru, neden sadece psikoterapiye ihtiyacı olan erkeklerle çıktığınız?"

"Bilmiyorum. Neden Illinois'deki her çalışan, sorumluluk sahibi, bekâr erkeğin sakatlayıcı duygusal yükleri ve anne sorunları var? Ve gömleğimden hiç bahsetmedin. Beğendin mi?"

"O zaman belki de sorun budur."

"Gömleğim mi?"

Sorumu duymazdan geldi. "Bir tiple çıkıyorsun. Bunun yerine, belki de sadece ondan etkilendiğin için biriyle çıkmalısın."

Aklıma Alex'in bir görüntüsü geldi ve dengemi tamamen bozdu. Tutarsız birkaç saçma heceyi kekeledim ve sonra şaşkınlıkla iç çektim.

"Ne? Ne oldu?" Thomas gözlerini bana dikti ve merceği ovuşturmaya ara verdi.

"Bu sadece...." Başının üzerinden baktım. "Dün gece bir şey oldu ve sen de tüyler ürpertici bir zamanlamayla tavsiye verme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipsin gibi görünüyor."

Garson kız yemeklerimizi önümüze koydu. Garson gözden kaybolunca Thomas başını eğdi ve "Devam et," dedi.

Kıpırdandım. Ama cevap vermek zorunda kalmadan önce cep telefonum çaldı. Thomas'ın sorgusundan kaçmak için çantamdan çıkardım ve ekrana bakmadan cevap verdim.

"Sandra konuşuyor." Thomas'ın kaşlarını çatıldığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Acil olmayan durumlar için herkesin içinde cep telefonlarına cevap veren insanlardan nefret ederdi.

"Mesajlarımı aldın mı? Marie'nin iyi haberi konusunda ne yapacağız?" Arkadaşım Ashley'in sevimli Tennessee tınısı beni karşıladı ve cep telefonu etkileşimini tipik verimli kullanımına uygun olarak, *merhaba* gibi gereksiz inceliklere zaman harcamadı.

"Mesajlarını almadım; bekle, şimdi kontrol edeceğim." Telefonu kulağımdan çektim ve Ashley'den gelen yedi mesaj buldum. İlk birkaçı sadece dans eden ve göz kırpan insan ifadeleriydi. Son ikisi ise ortak arkadaşımız ve örgü grubu ortağımız Marie ile ilgili planlarım hakkında sivri sorulardı.

"Ne önerirsin?" dediğini duymak için tam zamanında telefonu kulağıma götürdüm.

"Akşam yemeği mi? Dans mı? Striptizci mi?"

Thomas dudak büktü ve gözlerini devirdi. Ona göz kırptım.

Arkadaşımız Marie makalelerinden birini önemli bir dergiye satmıştı ve örgü grubumuzun alışkanlığı olduğu üzere onu kutlamak için elbette dışarı çıkaracaktık.

"Yukarıdakilerin hepsini alalım lütfen." Ashley'in sesi çok ilkel geliyordu ama ben onu daha iyi tanıyordum. Ağırbaşlı mavi gözlerinin ve füme ama şık kesilmiş kahverengi saçlarının ardında bir sapığın kalbi vardı - ilkel bir sapık ama yine de bir sapık.

"Bir yerde rezervasyon yaptırayım mı?" Çatalımla baharatlı bir patates dilimini mızraklayabilmek için telefonu sağ elime kaydırdım.

"Yakınıntındaki Hint restoranına ne dersiniz? Hani şu korkunç ilk randevularını götürdüğü restoran?" Ashley'nin sesi biraz boğuktu ve arka plandaki hastane seslerini duyabiliyordum. Chicago General'da birlikte çalışıyorduk, o pediatri alanında pratisyen hemşire ya da ARNP, ben de pediatri odaklı bir psikiyatristim.

"Um..." Yumurtalarını dilimlenmiş domateslerinden ayıran Thomas'a baktım. Yemeğine dokunulmasından hoşlanmazdı. "Neden pizza yemeye dışarı çıkmıyoruz?"

"Her zaman pizza yemeye gideriz. Ayrıca, tereyağlı tavuğu öve öve bitiremiyorsun ve önümüzdeki Salı senin ev sahipliği gecen. Yemeğe gideriz. Sonra da senin evine yürürüz."

Hemen cevap vermedim. Bir an için, öpüşmemizden birkaç gün sonra hafta ortasında örgü takımımın ortaya çıkarsam Alex'in ne düşüneceğini merak ettim.

Ama sonra onun ne düşündüğünün önemli olmadığını fark ettim, çünkü aramızda bir daha hiçbir şey olmayacaktı ve bunu hemen atlattım.

"Elbette, bu mantıklı. Karides korma da güzeldir."

"Anlaşıldı. Dr. Botstein süpürgesiyle buraya gelmeden önce gitmeliyim." Ashley, alışkanlığı olduğu üzere, biz *vedalaşma* gibi gereksiz inceliklere girişmeden telefonu hemen kapattı.

Telefonuma baktım ve üç cevapsız arama olduğunu gördüm. Her biri çeşitli erkek arkadaşlarımdan/eski ilk buluşmalarımdan biriydi. Telefonu yüzüstü masaya bıraktım ve ketçaba uzanıp yarım fincanı tabağıma boşaltmadan önce ağzıma iki patates dilimi daha tikiştirdim.

"Sanırım örgü ören arkadaşlarından biriydi." Thomas'ın her zamanki ilgisizliği biraz zorlama gibi gelmişti ve bu dikkatimi çekti.

"Evet. Ashley'di."

"Peki örgü grubu nasıl?" "İyi, teşekkür ederim."

Thomas tabağındaki domatesleri özenle itip kakıyordu. Bana bakmadı ve konuyu uzatmadı ama kulaklarının ucunun açık pembeye çaldığını fark ettim.

Merak uyandırıcıydı.

Thomas'la örgü grubum hakkında sık sık konuşurdum, bu yüzden her bir kadının kişiliği hakkında oldukça iyi bir fikri vardı. Ama ilk kez örgülerime aktif bir ilgi gösterdiğini fark etmiştim. Genelde ben başımızdan geçen talihsiz olayları anlatırken sabırla dinlerdi.

Ne olursa olsun, daha fazla bilgi için beni zorlamadı ve tartışmamızın sonunu işaret eden arkadaşça bir sessizliğe yerleştik.

Thomas yemek yerken konuşmayı sevmezdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Salı Günü'nün Burç Yorumu: Karşınıza çıkan iyi şeyleri kabul edin, ancak bunların ardındaki gerçeği bildiğinizi varsaymak için acele etmeyin.

"

SHITZTERHOZEN."

Geç kalıyordum.

Dışarıda hava sıfırın altında olmasına rağmen terliyordum. Polar ve kuş tüyü ceketle koşmak, çukur lekelerine giden en hızlı yoldur.

"Shitzterhozen!"

Erkek bir iş arkadaşım ile yaptığım toplantı zaman aşımına uğramıştı. Onunla hiç çıkmamıştık ama beni en iyi arkadaşlarından biri olarak görüyordu. Ondan hoşlanıyordum ve ona yardım etmek istiyordum. Bu nedenle, kız arkadaşıyla ilgili sıkıntılarını anlatırken onu dinliyor ve kendini güçlendirmesi için nazikçe cesaretlendiriyordum. Sadece onu dinleyecek birine ihtiyacı vardı ve ben de yardımcı olmaktan mutluluk duydum.

Salı geceleri örgü grubumuza genellikle zamanında ya da erken gelirdim, bu yüzden geç kalmamın affedileceğinden emindim, ama Marie'nin hediyesine sahip olan bendim ve bu nedenle geç kalmam fark edilecekti.

Restoranın girişinden on metre kadar uzakta durdum ve iki adım atarak restoranın yanındaki sokağa daldım. Bir yandan nefesimi toparlamaya çalışırken, bir yandan da Marie'nin hediyesini kâğıdı yırtmadan ceketimin içine sokmaya çalıştım. O fark etmeden gizlice içeri sokabileceğimi umuyor ve Ashley ile birlikte *Çabuk* anlamına gelen bir el işareti geliştirmiş olmayı diliyordum! *Çılgınca ve etkili bir dikkat dağıtma!*

Tüm doldurma çabalarım boşunaydı. Kâğıt sadece yarım santim yırtıldı ama bu beni hayal kırıklığıyla dolu mini bir öfkeye sürüklemeye yetti.

Ofladım, hırladım ve binanın köşesindeki neredeyse donmuş kar yığınına tekmeledim.

"SHITZTERHOZEN!" Havaya doğru böğürdüm ve ayaklarımı yere vurdum. "Sandra?"

Onun sesini duyunca başım döndü. *Evet*, onun sesiydi.

Alex her iki yumruğundan sarkan iki büyük çöp torbasıyla çöp konteynerinin yanında duruyordu. Palto giymiyordu ve imzası olan tamamen siyah giyinmişti. Onun

Gömleğinin kolları dirseklerinin hemen altında ön kollarına kadar kıvrılmıştı. Her zamanki gibi güçlü, tehlikeli ve dikkatsiz bir şekilde iyi görünüyordu.

Ona bir kez, sonra iki kez göz kırptım. Kafamda bir plan oluştu.

Alex. Cennet gibi sesi, geniş omuzları ve iç gıcıklayıcı öpücükleriyle seksi Alex, paketi restorana gizlice sokmama yardım edebilirdi.

Yaşasın!

"Evet, merhaba... Benim, iğrenç psikiyatrist Sandra." Ona doğru koştum ve paketi uzattım. "Ve yardımınıza ihtiyacım var."

Alex benden pakete bakarken gözleri büyüdü. Sonra gözleri kısıldı. "Ne tür bir yardım?"

Ondan on beş santim kadar uzakta durdum, belki de kişisel alan standartlarına göre biraz fazla yakındım. "Restoranda kalabalık bir kadın grubu olduğunu fark etmişsinizdir; yüksek sesle konuşuyorlar, gülüyorlar, çok fazla eğleniyorlar...."

"Elbette."

"Güzel. Onlar benim arkadaşlarım ve içimizden biri - kıvrıcık saçlı sarışın olan, düz saçlı sarışın olan değil - bir şeyi kutluyor. Gördüğünüz gibi, burada bir hediyem var." Hediyeği uzattım. "Bunu tatlıyla birlikte masamıza getirme nezaketinde bulunur musun?"

Benden pakete doğru bir bakış attı. Soğuk ve karanlık ara sokaklarda sözde Alman küfürleri savuran yaşlı kadınlardan gelen garip paketleri kabul etmekten çekiniyor gibiydi. "İçinde ne var?"

"İplik."

İnanmayan tek bir kaşını kaldırdı. "İplik mi?" diye sordu, kelimeyi uzatarak.

"Evet. İplik. Madelinetosh kamgarn ipliğinden çok zor bulunan bir boya lotu buldum. Eskiden bir çilesi vardı ama onu da bir adamın ağzına tıkmışlar. Kıvrıcık sarı saçlı kadın tatlıyı aldığı anda lütfen bunu masaya getirir misin?"

Gözlüklerinin arkasından beni incelemeye devam etti, dondurucu soğukta dışarıda durmaktan yanakları kızarmıştı. Uzun bir süre sonra iç geçirdi ve başını salladı. "Evet, tabii. Şu çöpü çöp kutusuna atmam için bana bir dakika verin."

"Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Sana büyük bir borcum var." Ayaklarımın üzerinde bir kez zıpladım ve çantaları kaldırabilmesi için geri çekildim. "Bu harika; koştüğüm için çok mutluyum"

sana. Aksi takdirde, hediye ile geç gelen aptal arkadaş olurdum. Şimdi ise hediyeyi garsona gizlice veren zeki arkadaş olacağım."

Ağzı çarpık bir sırıtışla çarpıldı ve bana yan yan baktı. Alex ellerini cebinden çıkardığı havluya sildi ve hediyeye uzandı. "Onu bana ver."

Hediyeyi memnuniyetle uzattım ve kaldırıma döndüm ama sadece birkaç adım atabilmişim ki sesi beni durdurdu. "Sandra, ödemeyi ne zaman alabilirim?"

Omzumun üzerinden baktım. "Ödeme mi?"

Sarılı iplik çilesini kaldırdı ve başını eğdi, nefesi beyaz bir bulut gibi ortaya çıktı. "Bana büyük bir borcun var. Ne zaman alacağım?"

"Uh, sana büyük bir bahşış bırakacağım."

Başını yavaşça iki yana salladı, yüz hatlarına ince ama pişmanlık duymayan hınzır bir gülümseme yerleşti. "Yeterince iyi değil."

Gözlerim açıldı ve ara sokağı kaplayan tuğlalara baktım, bir şey arıyordum, isteyebileceği herhangi bir şey. "Cubs biletlerim var. Oldukça iyi koltuklar."

Tekrar başını salladı. "Hayır. İstedğim bu değil."

"Peki, ne istiyorsun?" Sesini ne kadar sevsem de, şimdi tahmin oyunu oynamanın sırası değildi.

Gözleri karardı, sonra ağzıma indi. Yavaş, sivri ve utanmaz bir hareketti bu. Dudaklarını yaladı. "Eminim bir şeyler düşüneceğim."

Ağzımı açtım -daha doğrusu ağzım şokla açıldı. "I...."

Birdenbire ve açıklanamaz bir şekilde utandığımı hissettim. Onun açık sözleri ve ilgisi tüm sinir uçlarımı harekete geçirdi. Bir şeyin arkasına saklanmak istedim.

Çöp konteynirini düşündüm.

Ben arkasına saklanamadan Alex'in gülümsemesi genişledi ve gözleri bir kez daha benimkilere dikildi; karanlık bakışlarıyla beni sabitledi. "Yakında görüşürüz," dedi, görünüşe göre tamamen rahattı ve kendinden oldukça memnundu.

Restoranın arka kapısına doğru yürüdü ve beni sokağın ortasında, şaşkınlık ve utangaçlık karışımı bir halde bıraktı.

Aklımı başıma toplayıp hareket edebilmem için on iki saniye boyunca aptal aptal kapalı kapıya bakmam gerekti.

Hiç mantıklı değil.

Biraz düşmanca ve tamamen temkinli, ve sonra beni öpüyor. Beni itiyor ve sonra benimle flört ediyor çünkü bayanlar ve baylar,

Beyler ve bayanlar, çöp konteynırının oradaki küçük alışveriş flörttü.

ÖRGÜ GRUBUM küçük restoranın ortasına oturmuş, gülüşüyor ve konuşuyordu. Yedi kişilik yer açmak için üç masa bir araya getirilmişti.

İki sandalye boştu.

"Üzgünüm geciktim." Ceketimi çıkarırken hâlâ biraz sersemlemiş olduğumu fark ettim. Janie ve Fiona'nın arasındaki koltuğa oturdum.

"Oh, merak etme. Kız az önce içki siparişimizi aldı ve Marie daha gelmedi bile." Fiona ceketimi sandalyenin arkasına yerleştirmeme yardım etti ve elf gözleriyle bana hızlıca bir göz kırptı. En küçük boylu olmasına rağmen, fiili liderimiz, ana tavuğumuz ve mucize yaratanımızdı. Ayrıca onu bir kahin olarak da görüyordum. O, en azından benim için, bir yaşamda normal ya da mümkün olanın ötesinde bilge görünüyordu. Her zaman onun *tavsiyelerine* uydum.

"Umarım sakıncası yoktur," diye konuştu Janie solumdan. "Bir şişe şarap sipariş ettik."

"Sadece bir tane mi? Sorun değil, ama ne içeceksiniz?"

Janie başını bana doğru salladı ve doğal olarak kırmızı olan bukleleri yüzünde, omuzlarında ve sırtında dalgalandı. Saçları neredeyse karikatürize edilmişti ve sadece üretken olarak tanımlanabilirdi. "Açıklığa kavuşturmalıyım; şimdiye kadar sadece bir tane sipariş ettim. Önceki veriler, grup olarak gece bitmeden dört ila on iki şişe daha tüketmeyi bekleyebileceğimizi gösteriyor. Ama hepsini birden sipariş etmenin akıllıca olacağını düşünmedim."

Gülümsemekten kendimi alamadım; Janie yürüyen bir çelişkiydi. Tam olarak otizm spektrumunda değildi ve tam olarak bir savant da değildi, ama önemsiz gerçeklere karşı bir eğilimi vardı. Aynı zamanda doğuştan gelen duygusal içe kapanıklık ve kopukluktan muzdaripti, etkileyici bir matematiksel keskinlik sergiliyordu ve gergin olduğunda uygunsuz konuşmalar yaptığını itiraf ediyordu. Ayrıca bir tanrıçaya, bir İskoç Savaşçı Kraliçesi'ne benziyordu; dolgun, heykelsi ve şehvetli.

"Şarabı şimdi ya da sonra sipariş etmemiz umurumda değil ama şişeler arasında gecikme olursa İsviçre çakımla birini bıçaklamak zorunda kalabilirim."

Ashley masanın diğer ucundan söze karıştı. Keskin Tennessee aksanı her zaman her şeyin aynı anda hem aptalca hem de ciddi görünmesine neden olurdu. Konuşurken mavi gözlerini menüden ayırmadı. Bunun yerine seçenekleri inceledi ve ekledi: "Ayrıca açlıktan ölüyorum, o yüzden midem kızgın bir rakun gibi guruldamaya başlarsa şimdiden özür dilerim. İstemedim çıkardığım tüm bedensel sesleri resmen reddediyorum."

"Doktor odasındaki çörekleri görmedin mi?" Ashley'in sağında oturan Elizabeth uzun, sarı örgüsünü büktü ve Ashley'e baktı. Elizabeth ilginç bir tipti; süper seksi bir doktor kadındı ve aynı zamanda biraz sert bir pragmatistti.

Ashley isteksiz bir şekilde gülümsedi. "Doktorun odasına bir daha sensiz girmeyeceğim. Oraya en son adım attığımda şu sarışın doktor Ken Miles tarafından saldırıya uğradım."

"Ah. Güzel doktor Ken Miles."

"Evet. Ve o korkunç adam rektal muayeneye yardımcı olmamı istedi." "Kimin rektumunun incelenmesini istedi, senin mi yoksa onun mu?" diye sordum.

Ashley'in karşısında oturan Kat suyuna doğru öksürdü. Grubumuzun en yenisi ve en genciydi ve tahmin edilebileceği gibi boğulma krizinin ardından kibarca, "Affedersiniz," dedi, kahverengi saçları genç yüz hatlarının etrafında ağırlaşmıştı. Kat'i tek bir kelimeyle tanımlayacak olsaydım, bu dikkatli olurdu. İfadelerini dikkatle takınır, özenle konuşur ve dikkatli bir zarafetle hareket ederdi.

"İyi misin?" Fiona Kat'in sırtını sıvazladı, "Konuşma konusu rektal muayenelerken bir şey içmemen gerektiğini biliyorsun."

Kat başını salladı. "Haklısın," diye homurdandı. "Burnumdan çıkan şeyin çikolatalı süt olmamasına sevindim."

"Ya da kırmızı şarap," diye yardım önerdi Ashley. "Bu her zaman insanların kafatası kanaması geçiriyormuş gibi görünmesine neden olur. Ayrıca şarap lekeleri."

"Bir keresinde o kadar çok gülmüştüm ki burnumdan tekila gelmişti," diye ekledim, kendimi daha kendim gibi hissederek.

"Olamaz!" Kat burnunu kapattı, gülmemeye çalıştı, başaramadı ve tekrar öksürmeye başladı.

"Onu güldürme; durumu daha da kötüleştiriyorsun." Fiona'nın gönülsüz azarı gizli bir gülümsemeyle iletildi.

"O kadar da kötü değildi." Omuz silktim. "Aslında soğuk algınlığımı atlatmama yardımcı oldu."

"Merhaba hanımlar. Ben Alex, bu gece size ben hizmet edeceğim."

Ve böylece konuşma kesildi.

Hepimiz biraz daha dik oturduk ve hep birlikte başımızı çevirdik. Sahnenin gelişimini izlerken sessizlik uzadı.

Alex'in söylediği kısa cümlelere verdikleri tepki Alex'in sesi hakkındaki şüphelerimi doğruladı. Sesi Barry White gibi çıkmıyordu ama etkisi aynıydı. Alex'in sesi duyduğum erkekler arasında en yatak odasını andıran sestti. Masanın etrafındaki yüzlere baktım ve o anda her birinin seks hakkında düşündüğünü anladım. Belki Alex'le seks değil ama yine de seks.

Arkadaşlarımı inceledi. Onlar da onu incelediler, muhtemelen bu yüzden sessizlik uzadı.

Gıda hizmeti sektöründeki çoğu insan müşteriye gerçekten bakmadan ona bakar. Hepimiz bir tüketici denizindeki geçici yüzleriz.

Ama Alex farklıydı. İnsanlara küstah bir yoğunlukla bakar ve çok uzun süre bakardı.

Gözleri meydan okuyordu, değerlendiriyordu, sanki o bir dolandırıcıydı ve her birimiz birer hedeftik; bizi değerlendiriyor, görünüşümüz ve karakterimiz hakkında daha sonra kullanmak üzere bilgi depoluyor gibiydi. Bakışlarında, onun mesleğindeki birinden beklenen kibarca dikkati dağılmış ama uygun bir kararsızlıktan tamamen yoksundu.

Öte yandan, ilgileri onun 1.80 boyunda, mavi gözlü, siyah saçlı, son derece yakışıklı ve geniş omuzlu olması kadar basit de olabilirdi.

Grubun her bir üyesinin merakını ve şaşkınlığını ona açıkça bakarak giderdiği uzun bir sürenin ardından sessizliği bozdu. "Anladığım kadarıyla Shirra'ya içki siparişlerinizi çoktan vermişsiniz. Menüü incelemek için daha fazla zamana ihtiyacınız var mı ya da herhangi bir sorunuz var mı?"

Ashley ona gözlerini kırptırdı, gözleri onun sözlerinden, varlığından ve genel olarak evrenden kafası karışmış gibi kısılmıştı.

Bakışları benimkilere kaydı ve öylece kaldı. Kısacık bir gülümseme fısıltısı kayboldu ve yüzü profesyonel kayıtsızlıktan başka bir şey ifade etmeyen bir ifadeye büründü. Ama açık inek gözlüklerinin ardındaki değerlendirici gözleri beni tahrik etti.

Zing.

"Marie'yi bekleyelim mi?" Janie'nin sesi büyüü bozdu. Grup içinde, az önce patlayan sosyal sessizlik bombasının muhtemelen en az farkında olan oydu.

bizim masada gitti.

Dikkati Janie'ye kaydı ve gözlerinin Janie'nin yüzünde, saçlarında ve vücudunda nasıl gezindiğini fark ettim. Janie'yi kıskandığımı hissetmedim. Aslında, kadınsı formdaki güzelliği, kıvrımları ve yumuşaklığı takdir ediyor gibi görüldüğü için rahatlamıştım. Janie mükemmel bir eşcinsel radarı oluşturuyordu. İlk randevularımdan birkaçında yanımda olsaydı, bana çok zaman, erkeklere de çok terapi kazandırabilirdi.

Ancak kimse cevap veremeden kaldırımdan gelen öfkeli bağırsıklar restoranın içine doğru süzüldü.

Sese doğru döndüm ve pencereden Marie'yi görünce şaşırdım, ellerini oldukça uğursuz görünümlü bir adamın göğsüne dayamış, sanki onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Adam iri yarı bir devdi ve bu öfke dolu bakışıyla birleşince oldukça tekinsiz görünüyordu.

Bir süre onları izledim ve durumu değerlendirdim. Bağımsızlığı ve kendine olan güveni ile gurur duyan Marie'nin bu tür müdahaleleri pek hoş karşılamayacağını biliyordum. Aralarındaki boyut farkından, adamın Marie'nin kollarını tutuş şeklinden ya da çenesinin duruşundan pek hoşlanmamıştım.

Adam onu sertçe sallayıp başının ve sarı buklelerinin omuzlarında dikkatsizce savrulmasına neden olduğunda, diğer bayanlar gibi ben de içgüdüsel olarak ayağa kalktım. Ancak kapıya doğru sadece bir adım atmıştım ki Alex'in kıvrak figürü hızla yanımdan geçti. Misafirler, masalar ve sandalyeler arasında hızla ilerledi ve biz daha mesafenin yarısını geçmeden kapıdan çıktı.

Pencereden Alex'in adamı Marie'den uzaklaştırmasını izledim. Uсталıkla Marie'yi koruyucu bir duruşla arkasına sıkıştırdı ve adama hitap etti. Marie sersemlemiş gibiydi ve ben restorandan çıkarken Alex'in konuşmasının sadece sonunu yakalayabildim.

"...gitmen gerekiyor." Alex'in sesi o kadar sakin ve düzdü ki neredeyse sıkılmış gibiydi. Bu durumdaki çoğu erkek korkularını bastırmak ya da adrenalinlerini beslemek için bağırdığı için bunu garip bulmuştum.

"O yalancı bir kaltak!" Kalın boyunlu yabancınn gözleri benimkilere kaydı. "Sana göstereceğim. Hemen şimdi çıkarıp sana göstereceğim. O zaman görürsün." Pantolonunun düğmesine uzandı.

Bu adamın bana penisini göstermeye niyetli olduğu izlenimine kapıldım. Kendimi yemekten önce bir penis görmeye hazırlayarak ırkildim.

Alex ellerini avuç içlerine doğru kaldırdı. "Cidden, burada kimse bunu görmek istemiyor. Gerçekten gitmen gerekiyor."

"Dinle seni serseri, bu işe karışmak istemezsin!" Uğursuz adam böğürdü, fermuarını indirdi ve Alex'i itip geçecekmiş gibi ileri atıldı.

Marie birkaç adım geriye sendeledi, ben de ona doğru uzandım ve onu kucağıma aldım. Alex adamın yolunu kesmek için yana çekildi ve onu hızlı ve sert bir şekilde iterek adamın geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

Ancak, belki de en şaşırtıcı olanı, Fiona'nın öne atılarak Alex'in önüne geçmesiydi; sanki onu koruyormuş gibi.

"Efendim, gitmeniz gerekiyor." Otorite dolu berrak sesi bir uyarı zili gibi çaldı ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Alex de onu korumak istercesine hareket etti. "Sen ne...?" Fiona dönmeden onu susturmak için elini kaldırdı.

Adamın yüzü uğursuzluktan öfkeye dönüştü. "Hiçbir yere gitmiyorum! Bu benim aramda-" Marie'yi işaret etti, gözleri zehirliydi, "-ve onunla!"

"Efendim." Fiona ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Birinin canı yanmadan hemen gitmenizi öneririm."

Adam homurdandı; dostça bir ses değildi bu. "Çekil yolumdan, seni bi...."

Niyetini okuduğumda gerildim; Fiona'yı, Alex'i ve beni öldürmeyi planlıyordu.

-Hepimiz Marie'ye ulaşmaya çalışıyorduk. Binanın içine doğru kaçmaya hazırlanırken kollarım içgüdüsel olarak onu daha da yakınımaya çekti.

Ama buna gerek kalmadı. Ben bir santim bile kıpırdayamadan, Alex müdahale edemedi, Fiona -kısa boylu, iki çocuk annesi Fiona- bir ninja şimşegi gibi hareket etti ve adamı yere serdi. Üç saniye gibi görünen bir sürede adam kaldırımda, yüz üstü karın içindeydi.

Nefesim kesildi.

Adam orada hareketsiz yatıyordu. Fiona onun başında durdu.

Bundan sonra ne olacağını görmek için beklerken hepimiz bir tür askıya alınmış animasyon gibi izledik. Fiona'nın hiç beklenmedik çılgın ninja dövüşü becerileri karşısında hayrete düşmüştüm.

Başlangıçta yardım etmek için ileri atılmış olan Alex durdu ve yere yığılmış adamın birkaç adım önünde durdu. Önümde profilden duruyordu, gözleri

iriydi, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı ve elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

İri yarı yabancı, sanki üstesinden gelmiş gibi başını salladı, gözleri nakavt olmasının nedenini arıyor ve sadece Fiona'yı buluyordu.

Ağırlığını ringdeki bir boksör gibi bir ayağından diğerine kaydırdı. "Gitmen gerek, hemen şimdi."

Adam ona gözlerini kırptırdı, yutkundu ve ayağa kalkarken hafifçe debelendi. Alex Fiona'nın yanına geldi ve kollarını kavuşturdu. Alışılmadık bir çift oluşturunurlardı. Alex -kuvvetli ve çatık kaşlı- tehlikeli bir görünüm sergilerken, Fiona'nın ikisinden daha ölümcül olabileceğini fark etmeye başlamıştı.

Adam kendini yavaşça açtı; belli ki nefesi kesilmişti.

"Tamam." Belli bir isteksizlikle, bakışları ikisi arasında gidip gelerek, "Tamam," dedi. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Hayır." Fiona başını salladı. "Ama seninle bir anlaşma yapalım. Eğer şimdi gidersen, polisleri aramayabilirim."

Çenesini büktü, yüz hatları hayal kırıklığıyla çarpıldı ve gözleri Marie'ninkilere kaydı. Onun gerildiğini hissettim. Uzun bir süre sonra adam döndü, omuzlarını dikleştirdi ve uzaklaştı.

Marie duyulabilir bir nefes aldı.

"İyi misin Marie?" Fiona sanki suikastçı arıyormuş gibi kaldırımında bir aşağı bir yukarı bakışları arasında sordu.

Marie başını salladı ve kollarımdan kurtuldu. "Ona ne yaptın?" diye sordu Fiona'ya.

Fiona'nın elf gözleri üçümüzün şok olmuş yüzleri arasında dolaştı. "Onu yere serdim."

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Alex açıkça onu inceledi. Benim gibi o da onu tamamen yeni bir ışık altında görüyor gibiydi.

"Kendimi savunma dersleri aldım." Fiona sorularımız gereksizmiş gibi omuz silkti ve sonra Alex'e döndü. "Polisi arar mısın lütfen?"

Alex irkildi ve ayaklarının üzerinde geriye doğru sallanarak şöyle dedi: "Yapamam. Telefonum yok."

Fiona kaşlarını çatı. "Restoranda telefon yok mu?" "Evet var. Ama ben kullanmıyorum."

Fiona'nın kaşları yukarı doğru kalktı.

Alex hemen ekledi, "Bay Patel'den telefon etmesini isteyeceğim."

Hızla döndü, sonra gözleri benimkilerle karşılaşınca durdu; şaşkınlığımı fark ettim. Belli ki arkasında durduğumu bilmiyordu.

Alex elimi tuttu ve sıktı, gözleri ani bir sıkıntıyla biraz vahşileşmişti. "İyi misin?" diye sordu. Endişesinin anılığı ve vahşiliği karşısında irkildim.

Başımı salladım. İtiraf etmeliyim ki, tüm bu olay karşısında, özellikle de Alex'in dışarı çıkıp tanımadığı birini savunmaya hazır olması karşısında kendimi oldukça şaşkın hissediyordum. Ayrıca Alex'in bana bakışı da biraz nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Evet, ben iyiyim." Ben de karşılık verdim ve ardından "İyi misin?" diye sordum. Yüz hatlarımı tararken başını salladı ve sonra hâlâ elimi tutuyordu,

Marie'ye döndü. "Peki ya siz? Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Marie gökyüzüne baktı. Gözlerinin zar zor kontrol ettiği yaşlarla parladığını fark ettim. "Votkanız var mı?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Alex'e bir kadeh daha kaldıralım. Uzun yaşasın, başarılı olsun ve bir sürü başarılı, uzun ömürlü bebeği olsun!" Elizabeth kadehini kaldırdı; şu ana kadar yaptığı tüm kadeh kaldırmalar Uzay Yolu ile ilgiliydi ve bu ikinci uzun ömürlü ve başarılı kadeh kaldırmaydı, bu yüzden sözünü kesme zamanının geldiğini anlamıştım.

"Na'zdroveya!" Fiona söyledi.

"Duyduk duymadık demeyin!"

Kat dedi ki.

"Cheerio, eski dostum!" Ashley dedi.

"Sıcak şapkalar!" Janie dedi ki.

"À la vôtre!" Marie dedi ki.

"Ben gönüllüyüm...." Nefesimin altında mırıldandım. Beynim ve dudaklarım alkolün solunmasıyla gevşemişti ama diğerleri kadar sarhoş değildim.

Yorumumu duymadı. Kimse duymadı.

Ya da duydularsa bile bunu belli etmediler, bu da beni duymadıkları anlamına geliyordu çünkü ne kadar sarhoş olsalar da en azından biri bunu yüksek sesle tekrarlar ve müstehcen el hareketleri yapardı.

Alex gülmedi; her zamanki mesafeli dikkatiyle su bardaklarımızı dolduruyordu. Aslında, onun şerefine bol bol kadeh kaldırmamıza rağmen, ne bize el salladı, ne utanmış gibi yaptı, ne de bununla ilgili bir şaka yaptı. Aksine, metanetle durdu, hiçbir duygu belirtisi göstermedi ve övgülerimizi kabul etti - her seferinde.

Alex'in en azından ilk başta tipik bir alfa erkeği gibi davrandığını aklıma not ettim. Övgüleri kabul etmesi, sadece sahte bir tevazu gösterisi yapmadan egosunun okşanmasını hoş karşılamadığını, aynı zamanda bunu arzuladığını gösteriyordu. Ama yine de, uzun süren iltifatlarımızdan sonra, kadeh kaldırmalar çakırkeyif övgülere dönüştüğünde bir bıkkınlık ya da rahatsızlık belirtisi göstermesi gerekirdi. Ama göstermedi.

Başını nazıkçe sallayarak bizi ödüllendirdi, gözleri uzun bir an için benimkileri yakaladı, sonra dönüp mutfağa doğru yürüdü.

Zing.

İçimi çektim.

Gidişini izlerken, espri anlayışından yoksun olup olmadığını merak ettim. Bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Geçen sefer bir kahkahayı bastırmıştı.

Cuma günleri karşımda oturup edepsiz şeyler söylerken, hınzır, karanlık ve alaycı bir mizah anlayışına sahip olduğu izlenimini edinmiştim.

"Sandra?"

Dikkatimi isteksizce Alex'ten ayırdım ve Fiona'nın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. "Evet?"

Elf gözleri üzerimde kısıldı ve dudakları tehditkâr bir gülümsemeye dönüştü. "Dedim ki, sanırım bu gece örgü örmeyi atlayacağız."

"Oh." Masanın etrafına bir göz attım. Gizlice telefonunu okumaya çalışan Marie dışında herkes bana bakıyordu. "Evet, tabii. Sorun değil."

"Sonunda oldu. Çok fazla alkol aldım." Ashley geveledi, başı ellerinin arasına düştü. İstemediği yaptığı kelime değişikliği ona kıs kıs gülünmesini sağladı.

"Eğer bir Ysolda kazak deseni üzerinde çalışmıyor olsaydın muhtemelen hala birkaç sırayı tamamlayabilirdin," dedi Kat ve hemen ardından hıçkırdı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Evet. Bir atkı ör. Desen züppesi olmayı bırak."

Masada Ysolda Teague'nin Vivian kazak modelinin sarhoşken okunabilirliği ve nervürlü bir atkı örmenin insanı neden getto örgücüsü yaptığı tartışılırken Fiona bana doğru eğildi ve fısıldadı: "Janie Quinn'i aradı."

Başımı salladım ve göz ucuyla ona bakarak; "Evet, Dan ve çocukların geldiğini gördüm" dedim.

Daha önce kaldırımda yaşanan kargaşadan sonra restoran sahibi Mr. Patel polisi aramıştı. Konuşmanın çoğunu Fiona ve Marie yapmıştı.

Polis Marie'nin ifadesini alırken Janie de çok yetenekli bir ticari ve özel güvenlik firması sahibi olan kocası Quinn'i aramıştı. Quinn'in özel güvenlik ekibinin üç üyesi polisin ayrılmasından bir dakika sonra gelmişti.

Alex'in pek ortalıkta görünmediğini ve polis gidene kadar sadece su bardaklarını doldurmakla yetindiğini fark ettim. Bay Patel'in mutfaktan güzel tavuk tandır ve samosa tabakları getirmek için ara verdiğini de not düşeyim. Şarap şişelerimizi, bol miktarda harika kokulu yemeklerimizi, yasemin pilavımızı ve sarımsaklı naanımızı getiren de oydu.

Hepimiz Marie'nin hikayesine kulak misafiri olduk - her zaman yaptığımız gibi - ve uğursuz yabancıнын aslında tanıştığı bir adam olduğunu keşfettik, bir

fedai, en son yayınlanan dergi makalesi üzerinde çalışırken.

Makalenin başlığı "Büyüklüğü Tüm Yanlış Yerlerde Aramak: Vücut Geliştiriciler Hakkındaki Küçük Gerçek."

Polis, hızlı ifadelerimizi almak ve Marie'ye başka sorunları olursa aramasını hatırlatmak için yeterince uzun kaldı. Onlar ayrılmadan önce, saldırgan hakkında arama emri çıkarılmasını dinledik.

Marie, her ne kadar duygusal ve zihinsel sağlığından endişe etsem de, geceyi kurtarmaya kararlıydı ve dört şişe şarap daha sipariş etmekte ısrar etti. Kalmak ve kutlama yapmak istiyordu ve kimse onu bundan vazgeçirmeye yanaşmadı.

Bir noktada şöyle dedi: "Başarımı kutlamaktan zorbalıkla vazgeçirilemem." Sanırım o anda onu biraz daha fazla sevdim, ancak bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum.

Tabii ki odada kalan on yedi fil vardı; bunlardan en büyük üçü Marie'nin gelecekteki güvenliği, Fiona'nın gizemli belalılığı ve Alex'in zırhlı şövalye olarak en sevdiğimiz kişiler listesinin başına geçmesiydi.

İlk ikisine değinmek yerine ikincisine odaklandık ve Bay Patel'in yerini aldıktan sonra Alex'e bol bol kırmızı şarap kadehi kaldırdık - ve masaya her gelişinde. Yemekten sonra ve tatlıdan önce Marie'nin hediyesini getirmeyi hatırladığında takdirimiz -özellikle de benim takdirim- dört katına çıktı.

"Sence Marie'ye olanlar hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormalı mıyım?" Restorandaki diğer müşterilerin sandalyelerini geri itip gece için ayrılımlarını izlerken dikkatim dağılmıştı. Saat henüz 21:30 olmamasına ve mekanın 19:00'da dolmasına rağmen, bir Salı gecesi idi ve hava çok soğuktu. İnsanlar evlerinde olmak ve ısınmak istiyordu.

Bu noktada daha fazla müşterinin gelmesi pek olası değildi.

"Hayır." Fiona durakladı, gözleri Marie'nin üzerinde gezindi. "Psikanaliz güçlerini onun üzerinde kullanmaya kalkarsan susar. Sanırım bu yüzden burada kalıp yemek yememiz için ısrar etti. Güvenlik detaylarını kabul etmesini sağlamak yeterince zor olacak."

Sessizce kabul ettim ve "Tuvalete gitmem gerekiyor. Sevimli Alex'i görürsem ondan hesabı getirmesini isteyeceğim."

Fiona'nın bakışlar

keskinleştirilmiş,
DURDURULDU

ve ve ANİLİK
Hareketlerimi.

"Sevimli Alex, ha?"

"Evet. Sence de çok sevimli değil mi?"

"Hayır. Bence James Dean'in uzun ve korkutucu bir versiyonuna benziyor." "Ölü aktör mü yoksa porno yıldızı mı?"

"Ölü aktör."

"Kahretsin." Dudaklarımı yana büktüm ve kederli bir şekilde iç çektim.

"O porno aktörünün devasa bir...."

"Sandra," diye sözümü kesti Fiona, sesi dikkatli bir fısıltı gibiydi. "Alex konusunda dikkatli ol. Onda doğru olmayan bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama. Siz ikiniz bütün gece birbirinizle göz göze geldiniz. Fark etmemek çok zor."

"Şey, elimde değil. Eşyalarımındaki zingleri bana o veriyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kanatlarım varmış gibi hissediyorum."

"Belki de çok fazla Red Bull içiyorsundur."

"Hayır. Bu kadın titremesi."

"Dinleyin Doktor Seuss, ona bakınca şarkı söylemek istemeniz umurumda değil. İstedğin kadar bak. Sadece... başka bir şey yapmayın."

Utangaç görünmeye bile çalışmadım ama Alex'le ilgili bir şeylerin biraz ters gittiğini de hissettiğim için Fiona'nın değerlendirmesini merak ediyordum.

"Bütün gece onun şerefine kadeh kaldırdın."

"Evet, çünkü Marie'ye yardım etti ya da yardım etmeyi amaçladı. Buradan nasıl kaçtığı da ayrı bir konu. Kaç kişi tanıyorsun - kaç erkek tanıyorsun - böyle bir kavgaya girmeye istekli?"

"Sen yaptın."

Aniden rahatsız olmuş görünüyordu. "Evet, ama ben erkek değilim. Sürpriz yapma şansım vardı, Marie'yi tanıyorum ve benden bahsetmiyoruz." Sesi sertti ve sorulara yer bırakmıyordu. Yaptığı saptırmanın ne olduğunu anlamıştım. "Onu tanımıyor. Ve o fedai adam, boyları eşit olmasına rağmen, o adam Alex'in neredeyse iki katı genişliğindeydi. Sanki Alex ölmek istiyor gibi. İnsanları okumakta iyisin; eminim senin düşüncelerin de benzerdir."

Kayıtsızca başımı salladım. Genelde insanları okumakta iyiydim. İtiraf etmeliyim ki, şimdi ve olayın gerçekleştiği anda

Alex'in yaptığı şeyin -kendisinin iki katı büyüklüğündeki iri yarı bir devden başı dertte olan tanımadığı bir genç kıızı kurtarmaya koşmasının- pervasızca olduğunu düşündüm.

Bense seksi ve ateşli olduğunu düşünmüştüm. Belki de cuma günü öpüşmemiz ve aramızdaki sürekli *yakınlaşma* kararımı etkilemişti.

Kısa bir süre sonra ekledi: "Ve insanlara bakış şekli." Gözleri odağının bir kısmını kaybetti.

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlara açık açık bakıyor. Sanki hiç korkusu yok ya da normal sosyal davranışları çok az anlıyor ya da tamamen umursamıyor. Belki de üçünden de biraz var."

Tek söylediğim "Hmm..." oldu çünkü bu noktada ona katılıyordum ama şüphelerini doğrulamak istemiyordum. Niyetimden biraz daha yüce bir sesle, "Endişeleriniz not edildi ve hala işlemem gerekiyor" diye ekledim.

"Tamam. Özür dilerim." Ben ayağa kalkarken bana gülümsedi. "Git iş!"

Çoğunlukla onu rahatlatmak için gülümsemesine karşılık verdim. Banyoya doğru yürüyüp tuvalet ve lavaboyla olan işimi tamamlarken, uyarı sözleri kulaklarımı doldurdu ve düşüncelerimi böldü.

Ben zekiydım. Bunu, giydiğim iç çamaşırının sarı olduğunu bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. Alex'e potansiyel uzun vadeli bir ilişki ya da gelecekteki hayatımın ortağı olarak bakmıyordum. *Eğer* aramızda bir şeyler gelişirse, bunun tamamen fiziksel olması gerekirdi.

Ve bu büyük bir *eğerdi*.

Aslında, bu bir EĞER'di.

Çünkü beni onun hakkında meraklandırıyor, onunla ilgileniyor ve kim olduğunu öğrenmek için büyüleniyordum.

Zingler de rahatsız ediciydi ve görmezden gelinemezdi.

Daha önce hiç tamamen fiziksel bir ilişkim olmamıştı; aslında, bu şekilde kablolu olup olmadığımı bile bilmiyordum.

Bir yanımda öyle düşünmüyordu. Tüm kabadayılığımı rağmen, düştüğümde sert düştüm. Hızlı düştüm. Aptalca düştüm. Çok erken, çok fazla yatırım yaptım. Benim verme kapasitem onların alma kapasitesiyle eşleşti. Duygusal zekam duygusallığımın gerisinde kaldı ve bu ilişkilerin sonu beni her zaman tamamen şaşırttı.

Bana ihtiyaçları vardı ve ben de onlara yardım ettim, ancak artık bana ihtiyaç kalmadığında, büyük bir kalp ağrısı ve on beş kilo kummerspeck ile baş başa kaldım.

Kummerspeck, elbette, duygusal kilo alımı için kullanılan Almanca bir kelime; kelimenin tam anlamıyla, *keder pastırması* anlamına geliyor.

Daha sonra, geçen zaman ve duygusal mesafeyle birlikte, kederimi (pastırma) ve kalp ağrımı atlattım ve romantik iyimserliğimi yeniden buldum. İlişkiyi inceledim ve bunu olumlu bir öğrenme deneyimine dönüştürmeye çalıştım.

Tüm bunlar, bu kez neden yaygın ve çözülmemiş ebeveyn sorunları olan (1 ve 2 numaralı başarısız ilişkiler) veya geçmiş ilişkilerle ilgili diğer çözülmemiş duygusal yükleri olan (yine 3 numaralı başarısız ilişki) bir erkekle çıkmaya ilgi duymadığımı açıklıyor.

Acı bir insan olmak istemiyordum, ancak daha fazla kalp kırıklığına davetiye çıkarmadan yürümek ince bir çizgiydi. Son fiyaskodan sonra kendime bir söz verdim; her ne kadar kadın tarafından hor görülme sendromuna yenik düşmeyi reddetsem de, bir sonraki erkek konusunda akıllı davranacaktım.

Aptalca bir aşka düşmek istiyordum. Kendimi korkusuzca vermek istiyordum. Bu, bir sonraki erkeğin, ben başka bir felakete balıklama atlamadan önce inceleneyeceği, araştırılacağı ve değerlendirileceği anlamına geliyordu - ki Thomas'ın bu kadar başarılı bir pratiğe sahip olmasının nedeni de buydu.

Tüm bu meditasyon beni Alex'e geri götürdü.

Duygularımı riske atmadan bunu yapmak, *onu* yapmak mümkün müydü? Ben onun yapılacaklar listesinde miydim? Benden hoşlanıyor muydu, yoksa beni küçümsüyor muydu, ya da ne? Karışık sinyallerin kralıydı.

Birbiriyle çelişen düşüncelerimin içinde yüzüyor, banyodan çıkmaya çalışıyordum ki, ilerlemem tamamen sekteye uğradı ve engellendi.

Alex tarafından.

Beni durdurdu. Yani kolunu uzattı ve sanki pusuya yatmış gibi ilerlememi engelledi. Gözleri benimkiler arasında gidip geldikten sonra tamamen özür dilemez bir küstahlıkla ağzıma yerleşti.

"Merhaba

Sandra."

"Merhaba Alex."

Yavaşça ve biraz da hınzırca gülümsedi. Bir santim kadar daha yaklaştı - ki bu bizi ayıran yakın mesafenin bir yüzdesi olarak oldukça fazlaydı. "Tereyağlı tavuğunuzu beğendiniz mi?"

"Evet. Bana hizmet etmek hoşuna gitti mi?"

Bakışları benimkilere kaydı, tutuldu. Çok sıra dışı gözleri vardı: koyu, lacivert -kobalt gibi- ve ortasındaki gözbebeğinden siyah ve altın rengi benekler yayılıyordu. "Size hizmet etmek her zaman bir zevktir."

Tabii ki sesi ve sözleri omurgamdan sinir uçlarıma kadar büyüleyici bir ürperti hissi uyandırdı. Anlaşılmaz bir şekilde, tüm

önceki endişelerim buharlaştı ve tek bir düşünceyle baş başa kaldım.

Alex çıplak.

Zing.

Gülümsemesine karşılık verdim ve benimkinin de onunkine rakip olmasını umdum. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Ee, Sandra...." Durdu, çenesini öyle bir eğdi ki göz temasını korumak için benimkini kaldırmam gerekti. Derin bir nefes alsaydım muhtemelen göğüslerimiz birbirine değecekti. "Bana borçlusun, değil mi?"

Sıradan bir kayıtsızlıkla başımı salladım ama dışarıdan görünen kayıtsızlığım, içimde biriken endişe ve heyecanın tam tersiydi. "Bu doğru. Bu noktada, Marie için yaptıklarından sonra, sana iki tane borçlu bile olabilirim."

Başını salladı, bir an düşünceliydi. "Hayır, hiç sanmıyorum. Arkadaşın Fiona durumu gayet iyi idare edebilecek gibi görünüyordu. Onun hikâyesi nedir ki? Ne iş yapıyor?"

"Dışişleri Bakanlığı'nda çalışan eski bir mühendis. Şimdi evde oturan bir anne."

Yüzü karardı ve gözleri sanki bu bilgiyi özümsüyormuş gibi bir an için odağını kaybetti. "Dışişleri Bakanlığı, ha?"

"Evet. Neden?"

"Bir nedeni yok. Her neyse...." Gözleri yüzümde gezinirken tekrar alevlendi. "Bana bir borcun var."

"Evet, daha önce de belirttiğin gibi."

"Büyük bir tane; söylediğin buydu, değil mi?" Gözleri sabitti, gözünü budaktan sakınmıyordu. Bu sinir bozucu olmalıydı. Bunun yerine, bunu garip bir şekilde sevimli buldum - sanki daha iyisini bilmiyormuş gibi.

"Evet. Sanırım kullandığım kelimeler bunlardı."

"Arkadaşlarınla işin ne zaman bitecek?" "Şimdi, aslında. Hesabı getirmeni istiyorum."

"Güzel. Restoran bu gece 10'da kapanıyor. Dokuz elli beşte burada olabilir misin?"

Onu incelerken başımı arkaya doğru eğdim, gözlerim gözetleme yarıklarına dönüştü. "Kafam karıştı."

"Kafan mı karışık?"

"Evet. Davranışların kafa karıştırıcı."

İneklere özgü gözlüklerinin üzerinden bir kaşı kalktı. "Nasıl yani?"

"Bir sıcak bir soğuk davranıyorsun. Cuma günü benimle oturup çatışmacı davranıyorsun ve psikiyatristlerden gerçekten hoşlanmadığın belli, ama şimdi sen...."

"Haklısın, psikiyatristlerden hoşlanmıyorum." "O zaman beni öp ve...."

"Önce sen beni öptün."

"Ama önce sen teklif ettin. Sonra da çekip gittin." "Ama bu gece çok isteklisin ve yine o seksi gözlerin parlıyor." diye eklemeyen önce ifadelerimin birkaç saniye olgunlaşmasına izin vermek için durakladım.

Hemen cevap vermedi ve yüzümde gezinen bakışlarında bariz bir hayranlık ifadesinin olduğunu görünce biraz şaşırdım. Sonunda şöyle dedi: "Önceki ifademi düzeltiyorum: *Genelde* psikiyatristlerden hoşlanmam."

"Neden?"

"Ama senden hoşlanıyorum."

"Neden?"

"Ve karışık sinyaller gönderdiğim için özür dilemek istiyorum. Bu gece gelecek misin?"

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. Henüz tatmin olmamıştım. "Önce şuna cevap ver: Neden Cuma günü benimle oturmaya karar verdin? İki yılı aşkın süredir buraya geliyorum. Talihsiz mesleğime rağmen benden hoşlanıyorsan neden bu kadar bekledin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Elbiseydi." dedi.

"Elbise mi?"

"Evet, kırmızı elbise. Harekete geçmek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu." Başını nazikçe salladı ama belli belirsiz sırıtışı hınzırcaydı. Bana bir şeyler yaptı.

Kırmızı elbisenin bu kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim ama bana mantıklı gelmişti. O elbiseyi bir erkeğin bana hayran olmasını istediğim için almıştım. Elbisenin Alex'i harekete geçmeye zorlamış olması bana aptal bir kız hissi veriyordu. Ayrıca, bu konuda, benden hoşlandığı konusunda, elbisenin baştan çıkarıcılığı konusunda gözünü kırpmadan dürüst olması beni hayrete düşürdü.

Bu kez tüm yoğunluğuyla bana bakan seksi gözlerle birlikte, temelde sığ bir sıcak şehvet havuzuna batmıştım. Elini -şu anda yolumu kesmeyen elini- eşarbımın karnıma sarkan püskülleriyle oynattı.

"Bu gece gelecek misin?" Sözlerini tekrarladı ama bu sefer daha yumuşak ve samimiydi.

"Evet," dedim, çünkü tam olarak düşünemiyordum ve ağzımdan çıkıverdi. Büyülenmişim, onun ağına yakalanmışım. "Nereye gidiyoruz?"

"Buraya. Üst katta oturuyorum."

"Oh!" Daha önce yaşadığım utangaçlık çirkin başını kaldırmaya çalıştı, ama süpürge sopamla onu geri yendim. "Kulağa hoş geliyor-oh, bukakke!"

Gözleri büyüdü ve *bukakke* kelimesine aşına olduğunu hemen anladım.

Bu kelimeyi bir küfür olarak kullanmamla ilgili yorum yapmasına fırsat vermedim. "Bu gece gelemem. Arkadaşım Kat bu gece burada kalacak."

Yüz ifademle, umutsuz bir omuz düşüklüğüyle ve varlığımın her zerresiyle hissettiğim hayal kırıklığını yansıtmaya çalıştım. Horozları civcivlerin önüne koyan zavallılardan biri olmak istemiyordum ama Alex'in davetinden vazgeçme düşüncesi -geçmişte bu kadar suskun ve mesafeliyken şimdi benim mucizevi kırmızı elbisem yüzünden harekete geçmek zorunda hissetmesi- bende ciddi bir hak mahrumiyeti hüznü yarattı.

Samimi bir hayal kırıklığının onun yüz hatlarına da gölge düşürdüğünü görmek beni rahatlatmıştı. "Bu çok kötü."

Bir süre birbirimizi inceledik; sonra ikimiz de aynı anda konuşmaya başladık.

"Her zaman
yapabiliriz...." "Peki ya
biz...?"

Ortak, geçici kahkahalarımız küçük alanı doldurdu; sonra ben teklif ettim, "Önce sen. Sen başla."

"Perşembe boş musun?"

Ciddiyetle başımı salladım, gülümsemem hakkında düşünmedim bile - planlanmamış, ölçülmemiş ve tamamen gerçektir. "Evet. Hayvanat bahçesinde ya da başka herhangi bir esaret altında olmayan bir kuş kadar özgürüm, bir doğancıya ait olmak da dahil ama bununla sınırlı değil."

"Güzel." Garip olduğumu düşünüyormuş gibi beni inceledi ama bu hoşuna gitti. "Altı buçuk gibi Chase Bank'ın önünde buluşalım. Ben...." Durakladı, omzumun üzerinden baktı, gözleri bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı. "Sadece sıraya gir; oraya vardığında göreceksin, ben de arkada sıraya gireceğim."

"Sıraya girmek mi? Ne yapıyoruz biz?" Bunun müstehcen ya da şehvet uyandırıcı ya da her ikisi birden olmasını umuyordum.

"Göreceksin." Sol yanağındaki yıkıcı gamzeyi gösteren yeni bir sırtıyla parladı ve sonra geriye, benden uzağa doğru eğildi. Kolunu indirdi ve artık yolum açıktı.

"Tamam." Elini sıkmak için elimi uzattım, eğer el sıkışırsak anlaşıp olacağımızı hissediyordum.

Sinir bozucu bir şekilde beni izlemeye devam etti, gözleri hâlâ belli belirsiz kısıktı ama elimi kabul etti. Elimi sıkmak yerine dudaklarına götürdü ve parmaklarımın arkasını öptü. Dolgun dudakları ıslaktı. Dudaklarını birinci ve orta parmağımın arasındaki boşluğa, eklemim hemen altına bastırduğında dokuz farklı türde titreşim ve uyarılma hissettim.

Elimi indirdi, başparmağı az önce dudaklarını yerleştirdiği yerin üzerinde yumuşak daireler çizerek sanki öpücüğü tenime sürüyormuş gibi okşadı.

"Kırmızı elbiseyi giy." Bu bir ricaydı ama o bunu bir emir gibi söylemişti.

"Ne yapabileceğime bakacağım. Başka bir şey giyeyim mi?"

Sanki bu her zaman yaptığım bir şeymiş gibi... sanki onun sözleri beni soluksuz bir Alex-afrodizyak bağımlısına dönüştürmüyormuş gibi... sanki fişe takılı olmayan bir şeyle orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak umurunda değilmiş gibi, kaşlarımı hiç telaşlanmadan kaldırarak sordum.

Ama üç yıldır öpüşmediğimi biliyordu; bu nedenle, sınırdaki manik heyecanımı maskeleye girişimlerimde ne kadar başarılı olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerinde bir şimşek çaktı, bir elektrik akımı ve başparmağı elimin arkasında hareketsiz kaldı. "Ayakkabılar." Sesi biraz boğuk olsa da sakince söyledi. "Muhtemelen ayakkabı giymelisin. Ve bir palto."

"Hmm." Elimini isteksizce onun elinden çekerken düşünceli görünmeye çalışarak başımı salladım. "Görüşürüz o zaman."

Son sorumun, sesinin tonunda küçük bir fark olsa bile, fark edilebilir bir tepki yaratmış gibi görünmesi beni memnun etmişti. Bu küçük zafer ve baş döndürücü karşılaşmamız beni mutlu bir bulutun içinde yemek odasına geri götürdü.

Yürürken bile sendelemedim, ki bu inanılmaz bir şeydi.

KAT VE BEN apartmanıma vardığımızda, gece kalamayacağını söylediğinde rahatlamamak için elimden geleni yaptım. Aslında evime gelirken, asi ailesinin bir üyesinden, muhtemelen züppe kuzenlerinden birinden bir mesaj almıştı. Boston'da ona ihtiyaç varmış, yine.

Endişelenmedim. Bu Kat'in başına sık sık gelirdi. Onun hakkında grubun çoğunun bildiğinden daha çok şey biliyordum çünkü burnu havada biriydim ve bir gece onu sarhoş etmişim. Sarhoşken ve benim sivri sorularım altında bana ailesinin zengin olduğunu ve kendisinin tek çocuk olduğunu söyledi.

Varlıklı derken *delicesine* varlıklı olduklarını, küçük bir ülke ve orta büyüklükte birkaç ada satın alabileceklerini ve hala bir ya da iki kongre seçimi satın almak için paraları kaldığını kastetti. Ve tek çocuk derken, bir tür devasa, küresel, milyarlarca dolarlık şirketin veliahtı olduğunu kastediyordu. On altı yaşında evden kaçmış, ancak üç yıl önce yirminci yaş gününde ailesiyle geçici bir barış yapmıştı.

Burnumu sokmadım ama son zamanlarda Boston'a gidiş gelişleri sıklaşmıştı. Ya birinin hasta olduğunu ya da ailesinin kalıcı olarak geri dönmesi için beynini yıkamaya çalıştığını düşündüm.

Bir taksi gelene kadar onunla birlikte bekledim, sonra da hızla daireme çıktım. Alex restoranı kapatıp kapıları kilitlemeden önce ona sürpriz yapmak için geri dönmekten önce duş alıp üzerimi değiştirecek kadar zamanım vardı.

On yedi dakika sonra Taj'ın köşesine yaklaşıyordum. Yüzümde bir gülümseme ve üzerimde iç çamaşırı olmadan heyecanlanmama izin verdim. Bu, kesinlikle, şimdiye kadar yaptığım en tedbirsiz şeydi ve çok fazla düşünmediğim sürece harika hissettiriyordu.

Tamamen erkek düşkünü genç bir adamla kaçamak yapacaktım.

Fiona'nın endişe ve uyarı dolu sözlerini düşünmemeye çalıştım; bunlar tüm deneyimi ıslatacaktı. Bunun yerine, Alex'in giydiği tüm o siyahları çıkarıp benim onu örtmeme izin verdiği hayallere odaklandım.

Tatlı ve yapışkan bir şey, bal gibi ya da... *evet, bal... bolca bal.*

Ancak tam köşeyi döndüğümde durdum. Alex restoranın dışında duruyordu; her zamanki gibi ceket giymemişti. Genç bir kızla ya da bir kadınla konuşuyordu, hangisi olduğunu anlayamadım. Yaklaşık benim boyumdaydı ve siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin olamadan birkaç saniye oyalandım. Dokunmuyorlardı. Konuşuyorlardı. Kadının elleri kalçasındaydı, adamın elleri ise

Kollarını kavuşturmuştu - pek de dostça bir vücut dili değildi. Ama ben gitmeli miyim yoksa kalmalı mıyım diye karar veremedenden o güldü. Sonra Alex arkasından kapıyı açtı ve o da içeri girdi. Alex de onu takip etti.

Tam bir dakika boyunca olduğum yere çakılıp kaldım ve az önce tanık olduğum şeyi çözmeye çalıştım.

Tam bir dakika sonra tekrar ortaya çıkmadıklarında, kendimi Fiona'nın uyarıcı ıslak battaniyesine sardım ve her şeyin bir nedeni olduğuna karar verdim ve iç çamaşırını giymek için eve gittim.

Ona kızgın değildim, biraz bile. Ne de olsa ondan beklentilerim aslında oldukça düşüktü; hiçbir bağlılık içermeyen düşük beklentilerdi.

Ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Tanımadığım bir kadının Alex'in Salı günkü ilgisinin alıcısı olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Kaçamadığım Wookie kostümü yüzünden biraz hayal kırıklığına uğradığım inkar edilemezdi.

ALTINCI BÖLÜM

Perşembe gününün burç yorumu: İşler yolunda gidiyor olmalı ve siz parmağınızı bile kıpırdatmadan epey bir şey yapılmış gibi hissedebilirsiniz.

BİRÇOK KADIN eyerlemek istedikleri adamın çoktan mahmuzlarını başka bir kısrığa saptadığını keşfederek vazgeçmiş olabilir.

Beni değil. Merak ediyordum.

Dahası, kendime düşünmek için zaman verdiğimde, mantıklı tarafımın rahatladığını fark ettim. Birden fazla ata bindiğinin doğrulanması, basit bir kaçamaktan daha fazlasıyla ilgilenebileceğine dair endişelerimi ortadan kaldırdı. Durum ve aramızdaki yaş farkı göz önüne alındığında, bu ihtimal zaten yok denecek kadar azdı. Ama şimdi elimde tartışılmaz bir onay vardı.

Böylece Perşembe akşamı saat 6:30'da Chase Bank'ın önünde kuyrukta beklerken buldum kendimi.

Google'da *Chase Bank* ve *Perşembe günleri* ya da *Line* diye aratmaya çalıştım ama karşıma çıkan tek şey bankacılık saatleri ve kredi hattı açma ile ilgili arama sonuçlarıydı. Bu nedenle, soğukta tam on saniye boyunca itaatkâr bir şekilde durdum ve küçük meydanda ondan bir iz var mı diye etrafıma bakındım.

Sonunda öne doğru eğildim ve önümdeki yaşlı bir çiftle konuştum. "Affedersiniz, bu sıra ne için?"

"Gösteri için tabii ki." Adam cevap veremedi Alex'in sesi arkamdan cevap verdi.

Döndüğümde içimi çektim, artık birkaç seks partneri olduğunu bildiğim için onu yeniden değerlendirmeye hazırdım. Arkadaşım Elizabeth onlara *Slamps* diyordu, bu da Elizabeth'in renkli kelime dağarcığına göre Alex'i bir Wendell yapıyordu. Çünkü bu konu üzerinde epeyce düşündükten sonra, Alex ve gizemli kadının Salı gecesi yukarıya kirli işlerini yapmaya çıktıklarını varsaymanın beni delirtmeyeceğine ikna oldum. Ben de ondan saniyeler sonra geldim.

Beklenmedik bir şekilde, bakışlarıyla karşılaştığımda hem sahiplenme hem de kıskançlık duygusu hissettim. Ama kıskançlıktan çıldırmış değildim. Daha doğrusu, kıskançlıktan çılgına dönmüştüm. Bunu kendime itiraf ettim. Ve işte oradaydı.

Alex beni gördüğü için oldukça mutlu görünüyordu ve sol yanağındaki gamzesi tüm gücüyle ortaya çıkmış bir halde, gerçek bir beklentiyle gülümsediğini görmek beni biraz üzdü çünkü bu bir aldatmaca gibi geliyordu.

Ama bu üzüntüyü atlatabilirdim. Ne de olsa bir ilişki için incelenmemişti. Uzun vadeli planlarım ya da tasarılarım yoktu. O benim şu anki erkeğimdi; ve şu anda iyi vakit geçirmek istiyordum.

Dört gözle eğlenmeyi bekliyordum. Aslında, buna güveniyordum.

İçinizdeki serseriye kucaklayın!

"Merhaba Sandra," dedi sırada yanımda yerini alarak.

Selamlamak için başımı kaldırıp gülümsedim ve sırtışını bulaşıcı buldum. "Merhaba Alex."

Gözleri hızlıca üzerimde gezindi. Kahverengi deri binici çizimleri, koyu renk kot pantolon ve tüylü kapüşonlu beyaz bir palto giyiyordum. Paltonun altında, şu anda görünmeyen, göğüslerimi ve belimi harika gösteren, skandal yaratacak kadar düşük kesimli kırmızı bir askılı üst giymiştim. Hatta dekoltemin hemen üzerinden sarkan bir kolye bile takmışım, ileride (şu anda) mevcut olmayan dövmelemlerimi görerek ona işkence etmek istersem diye.

"Biliyor musun, seni ilk kez Salı günü pantolonla gördüm." Gülümsemesi hiç bozulmadı ve gözleri tekrar bacaklarıma kayd.

"Gerçekten mi?"

Telefonum çalmak için o anı seçti; onu aldım ve ekrana baktım. Arayan Devon'dı, platonik arkadaşına dönüşen ilk buluşma potansiyellerimden biri. Muhtemelen yeni evi için mobilya seçme konusunda benimle konuşmak istiyordu; dekorasyonuna yardım etmem için bana baskı yapıyordu. Onu geri aramak için aklıma bir not aldım ve telefonu çantama geri koydum.

"Önemli değil mi?" Alex bana doğru eğilip çantama bakarken gözleri kısıldı.

"Um. " Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dudaklarımı yana doğru büküm.

"Yani önemliydi ama sen sadece..."

"Herkes önemlidir. Sadece arama acil değildi."

Alex yavaşça başını salladı ve sanki yeni bir şeymişim gibi bana baktı. "I görüyorum."

"Özür dilerim." Telefona uzandım ve uçak moduna aldım. "Ben çeviririm kapalı. Şimdi, nerede

kalmıştık?" "Giysiler,"

dedi. "Giysiler mi?"

"Daha spesifik olarak, kırmızı elbise nerede?"

"Evde." Omuz silktilim, "Muhtemelen pazen gömleğimle sevişiyordur."

Güldü ve bu büyümlü bir şeydi. Kısa bir an için sesin büyümlüne kapıldım. Daha önce de güldüğünü duymuştum -geçen cuma uğursuz, salı günü ise gergin bir tonda- ama bu yeni bir şeydi.

Kalbim sıkışmıştı. Midem bulandı. Büyülenmişim, kendimden geçmişim. Olağanüstü bir kahkahası vardı ve ben bu kahkahayı sesini sevdiğimden daha çok seviyordum.

Kahkahası yavaşça azaldı ama geniş gülümsemesi kaldı. "Oldukça esprilisin."

"Sanırım 'Güzel ve esprilisin' demek istedin." "Hayır.

Ne demek istediğimi söyledim."

"Bu cevabı onaylayabileceğimi sanmıyorum." Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım, her ne kadar her şeye rağmen kırılmış olmam gerekse de.

Doğru, o adamlardan biriydi - insanı garip cümlelerle düşündüren türden: konuştuğunuz ve zihinsel olarak soyunduğunuz ve onun da size aynı şeyi yaptığından şüphelendiğiniz adamlar çünkü ikiniz de gülümsüyorsunuz ve ikiniz de nedenini bilmiyorsunuz ve bir türlü duramıyorsunuz.

"Sana esprili dememi onaylamıyor musun? Bir ahmak olmayı mı tercih ederdin?"

"Ahmak mı? Bu kelimeyi nereden buldun, on dokuzuncu yüzyıldan mı?" Omuz silktili. "Olabilir. Çok okurum."

"Ne okuyorsun?"

"Çoğunlukla küresel para teorisi üzerine kitaplar, üçüncül yapıları tahmin etmek için algoritmalar ve James Joyce."

Gözlerimi kısıtım ve saçmalığı karşısında burnumu kırıştırdım. "Arada bir bana doğruyu söylemeye hakkın var. Alınmayacağım."

"Evet, ama beni ağlatabilirsin."

Omzuna vurdum ve göklere seslendim. "Ben neden buradayım ki?"

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Güzel ve zeki olduğum için mi?"

"Öyle olmalı." Alay ettim ve onu biraz ittim. "Sadece esprili olsam bile."

Alex bana yaklaştı ve kişisel alanıma girdi, başını eğerek dudaklarımızı sadece birkaç santim ayırdı. "Sadece esprili değilsin."

Kalbim hızlansa da ona şüpheli bir bakış fırlattım. "Dur tahmin edeyim: Gerçekten harika bir kişiliğim de var."

"Aslında, evet, öyle." Sesi çıldırtıcı derecede samimiydi.

"Ve arkadaş olmak istiyorsun."

"Kesinlikle. Kulağa harika geliyor. Bunu bir denemeliyiz." Sesi son derece alaycıydı.

"Hayır, teşekkürler. Bir sürü erkek arkadaşım var."

"Hayır, senin bir sürü akıl hastan var." Sesi meydan okumayla doluydu ve gözlerinin arkasında kızgınlık gibi bir şeyin titrediğini fark ettiğimi sandım.

Arkamızdan biri boğazını temizleyerek o anı bozdu. İkimiz de başımızı çevirip durgun pozisyonumuzla bizden önce sırada bekleyen çift arasında bir boşluk bulduk.

Alex elini sırtıma koydu ama sonra elini cebine soktu ve önünden yürümemi işaret etti. "Sıra hareket ediyor. Gitmeliyiz."

"Nereye gidiyoruz? Nedir bu? Önce bir şey bilmeli miyim?"

Bir şeyler hazırlamalı mıyım?" "Bekle, bekle... Bana söyleme," dedi.

Ona bakmak için boynumu çevirdim. "Neyi söylemeyeyim, Bay Ninja? Chase Bank'a gelip sıraya girmemi söyleyen sendin." Sanki özel bir şakaya gülüyormuş gibi yere sırtıyordu.

"Dur, dur... Sakın söyleme. Oraya gidiyoruz." Dedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gülümsemesinin yüzünü yemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve binaya girerken yukarı doğru işaret etti. Bakışlarım onu takip etti ve şimdi görünür olan bir tabelayı okudum:

Bekle Bekle... Bana Söyleme, NPR Haber Yarışması

Chase Oditoryumu

WEBZ, Chicago tarafından hazırlanmıştır

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı ve bu kez elini sırtıma koyarak beni ileriye doğru yönlendirdi, muhtemelen lobinin ortasında aptalca durmam diğer bilet sahiplerinin salona ilerleyişini engellemesin diye.

Yaşadığım şoku sindirirken bana birkaç adım rehberlik etmesine izin verdim. Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Bu radyo programını Ulusal Halk Radyosu'nda birçok kez dinlemiştim. Tek kelimeyle, çok komikti. Hatta Chicago şehir merkezindeki Chase Auditorium'da yaklaşık beş yüz kişilik bir stüdyo dinleyicisinin önünde kaydedildiğini bile biliyordum.

Alex'in bunu dinlemesi, takdir etmesi ve katılmak için bilet alması benim gerçeklik anlayışımın o kadar ötesinde görünüyordu ki iki düşünceyi bir araya getirmekte zorlanıyordum.

Beynimde şunlar oluyordu: *Nasıl... nasıl... nasıl... nasıl... ne?*

Bu nedenle, ben durumu anlamaya çalışırken Alex bizi koltuklarımıza yönlendirdi, beni kendisine doğru çevirdi, paltomun fermuarını açtı ve bir çocukmuşum gibi omuzlarımdan çıkardı.

Gömleğimi ilk kez gördüğünde hafifçe nefes alması beni beynimdeki kekemelikten biraz olsun uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sanki onu ilk kez görüyormuşum, bulutlar dağılmış ve aslında hakkında hiçbir şey bilmediğim bu insanı ortaya çıkarmış gibi hissediyordum.

Ama yüzüme bakmıyordu. Oh,
hayır.

Göğüslerime bakıyordu.

Oh, evet.

Kendime, dar gömleğime, utanmazca sergilediğim göğüs dekoltemin hemen üstünde ve arasında duran zincire ve alaycı kalp madalyona baktım ve tekrar ona döndüm.

Alex'in gözleri benimkilerle buluştu, elleri ceketimin içindeydi ve nefesimi tutma sırası bana gelmişti.

Bakışlarını tanımlamak için düşünebildiğim tek kelime *vahşiydi*. Bunu saklamaya da çalışmıyordu. Duyguları odaklanmıştı, sanki sadece gözleriyle önemli bir şey anlatmaya çalışıyordu. Çiğ ifade çok şey anlatıyordu ve boğazımı temizlemek için kararsız bir yutkunmak zorunda kaldım.

Kalın kafalı değildim. Beni istediğini anlamıştım. Görünüşe bakılırsa, beni şu anda, bu salonda, bu sandalyede, bu kalabalığın önünde istiyordu. Ama o çivit mavisi bakışın ardında başka ne olduğunu -eğer bir şey varsa- bilmiyordum.

Ne yazık ki düşüncelerini henüz tam olarak çözemiyordum.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: O anı mizahla yatıştırmaya çalıştım.

"Bekle, bekle-bana söyleme," diyerek ona kendini küçümseyen bir gülümseme verdim. "Benimle görünmekten utanıyorsun."

Başını salladı ama konuşmadı.

"Ah! O zaman-bekle, bekle... bana söyleme." İşaret parmağımı kaldırdım ve düşünceli bir şekilde çeneme bastırdım. "Daha önceki ifadeni değiştirmek istiyorsun."

Bana düşünceli bir bakış attıktan sonra paltomu koltuğumun arkasına attı, rüzgarlığını silkti, oturdu ve kucağına yerleştirdi. Önüne bakarak, "Bu ne ifadesi?" diye sordu.

Oturdum ve sonra ona doğru eğildim. "Benim sadece esprili olduğumu söylediğin ifade."

"Ben öyle bir şey demedim. Hatırlarsan, senin *sadece esprili* olmadığını söylemiştim." "Dur, dur... Sakın söyleme, harika bir kişiliğim olduğunu da söylemiştin."

Hafifçe güldü, sesi gergin geliyordu ama bakışlarını titizlikle ileriye doğru çevirdi. "Bütün gece bekle-bekle-bana söyleme şakaları yapacaksın, değil mi?"

Kolçağın üzerinden eğildim, omzum omzuna değdi ve "Bekle, bekle... bana söyleme; komik olduklarını düşünmüyor musun?" diye karşı çıktım.

Sandalyesinde doğruldu ve sertleşti; elleri kolçakları kavradı ve çenesindeki kaslar gerildi. Gülümsemiyordu. "Hayır. Komik olduklarını düşünüyorum."

Sesimi baştan çıkarıcı bir fısıltıya indirdim, "Bekle, bekle-bana söyleme; düşünüyorsun...."

Alex elimi tuttu ve ceketinin altından kucağına çekti. Avucumu bacaklarının arasına ve uzun, çelik bir boru olabilecek bir şeye bastırdı. Ya cebinde bir tane taşıyordu ya da beni gördüğüne çok sevinmişti.

Nefesimi içime çektim ve bir ciyaklamayı bastırdım. Pozisyonumdan yararlanarak -aslında önünde ve kucağının üzerinde eğiliyordum- kulağıma fısıldadı.

"Lütfen sessiz ol. Bir dakikaya ihtiyacım var."

İçgüdüsel olarak parmaklarım gerildi. Bu onun tıslamasına neden oldu. "Özür dilerim." Dedim, yine içgüdüsel olarak.

"Sandra...." dedi. Aslında inledi, kaşlarını çattı, mırıldandı.

ZING.

Ulusal Halk Radyosu dinleyicileri yerlerini bulup etrafımızda sohbet ederken belki tam bir dakika boyunca bu şekilde sessizce oturduk. Bu süre zarfında elimi çekme düşüncesi bir kez bile aklıma gelmedi. Karl Casell'in sesi hoparlörden duyulana kadar sakinleştirici bir nefes aldım ve "Alex... elimi bırak" diye fısıldadım.

Bıraktı -hemen- ve ben uzaklaşırken gözlerimiz kilitlendi. Dikkatle koruduğu ifadesinin ardındaki vahşiliği hâlâ görebiliyordum ama başka bir şey daha seziyordum ve bu kesinlikle pişmanlık ya da vicdan azabı değildi.

Bu başka şey endişeye benziyordu. Bir süre sonra, "Özür dilerim," dedi.

Onu inceledim, konuşmaya başlamadan önce nefesimi düzene sokmak için bir an bekledim. "Hayır, değilsin."

"Seni üzdüysem özür dilerim." Bu sözleri sanki daha önceki özrünü açıklığa kavuşturmak için söylemişti.

Bu ifadeyi düşündüm ve sözlerinin arkasındaki nüansı anladım. "Sanırım beni üzdüğün için üzgünsün ama bunu yaptığın için üzgün değilsin."

Işıklar sönerken yüz hatlarını hayali bir gülümseme kapladı. Alkışlar etrafımızda patladı. Sunucu Peter Sagal sahneye çıktı.

Karanlıktan yararlanarak az önce olanlarla ilgili duygularımı gözden geçirdim. Hayat arkadaşı arayan normal, akli başında Sandra'nın, ilk buluşmada adamın elini zorla kasıklarına götürmesi durumunda büyük olasılıkla çok endişeleneceğine karar verdim. Muhtemelen bunun nedeni, Sandra'nın iyi anlaştığı erkeklerin hayvani eğilimler gösterecek türden olmamasıydı.

Çok ama çok güvenliyidiler.

Ancak Alex hayat arkadaşı olacak biri değildi. Güvende değildi. Öfkelenmek yerine, hoş ama şaşırtıcı bir şekilde tahrik olmuşum. Bir tepki almak için bilerek dalan kırmızı V yaka giymiştim ve o da bana bir tepki vermişti. Ben sordum, o cevapladı. Ve vazgeçmesini istediğimde, vazgeçti. Hem de hemen.

O beni istiyordu. Ben de onu istiyordum. Bu korkutucu ve heyecan verici bir ihtimaldi çünkü ben onu zorladığımda o da beni geri itiyordu.

Alex'in hafif dokunuşuyla düşüncelerimden sıyrıldım. Elinin arkası benimkinin arkasını okşadı, kasıtlı bir dokunuştı. Dikkatim ellerimizden onun yüzüne kaydı. Bakışlarımı tutarken parmakları benimkilere dolandı.

Dikkatli bir kasıt uyguladı ve bana elimi çekmem ya da dokunuşunu reddetmem için her fırsatı verdi.

Ben reddetmedim.

Ve ellerimiz birleştğinde -parmaklarımız birleşti, avuçlarımız birbirine bastırdı- bana doğru eğildi ve sanki kendini tutamıyormuş gibi yanağıma yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu.

Alex'in dudakları kulağıma doğru kaydı ve boynuma değen sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. "İki yılı aşkın süredir seni izlediğimi unutma. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Ve asla güzel olduğunu söylemeyeceğim, çünkü bu kelime acınacak derecede yetersiz."

Tekrar koltuğuna yaslandı ve gözlerimiz kilitlendi. Sözlerinin ve bakışlarının yoğunluğunun elbiselerimi ve tenimi yakıp iliklerime kadar işlediğini hissettim.

İlk kez dışarı çıktığımız ve bu kadar yüksek bir samimiyetle eşleştiğimiz düşünüldüğünde, bu onun için çok çirkin bir şeydi -özellikle de buna inanıyorsa.

Bu çılgınlıktı ve kesinlikle hoşuma gitmişti.

O anda bir şeyden tamamen emindim: Alex sosyal normları küçümsemiyordu. Aksine, temel bir düzeyde *nasıl* davranması gerektiğini bilmiyordu.

Hamdı, tepkiseldi, tıpkı canlı bir tel gibiydi ve belki de benim için bir o kadar tehlikeliydi.

BonerGate'in etkisinden tam olarak kurtulamamıştım, ta ki programın çeyreğinde Paula Poundstone - panel üyelerinden biri ve bir komedyen - o kadar saçma bir şey söyledi ki kahkahalarım rahatlamama yardımcı oldu.

Yarı yolda Alex'le hâlâ el ele tutuştuğumuzu fark ettim; sadece bu da değil, gecenin bir noktasında ben fark etmeden ellerimizi tekrar kucağına götürmüştü ve benimkiler de onunkilerin arasında duruyordu. Ellerim gösterişsiz bir şekilde kalçasının üzerinde duruyordu -ne yazık ki penisinin yakınında bile değildi- ve dalgın bir şekilde parmaklarımla oynuyordu. Dikkati sadece gösteriye odaklanmıştı ama elimi bir elinin içinde tutuyor ve diğer elinin parmak uçlarıyla parmak eklemlerimde geziniyordu.

Arada sırada başparmağı bileğimin iç kısmında daireler çiziyordu. Bu olduğunda, giderek artan ve artık kabarmış olan arzumu zihinsel bir sopayla bastırmak zorunda kalıyordum.

Dikkatimi çeken bir diğer konu ise küresel güncel olaylara olan aşinalığıydı. Görünüşe göre ABD-Çin ticaret politikasını ve Meksikalı başkan adaylarını biliyordu, çünkü konuya özel şakalar yapıldığında, uygun olduğunda gülüyordu. Hatta iki kez fısıldayarak espriyi açıklamasını istemek zorunda kaldım ve o da açıkladı.

Alex'e olan tutkum hızla bir *aşka* dönüşüyordu.

Gösteriye dalmış olmasından faydalandım ve profilini izledim. Restoranda genellikle çok temkinli görünürdü, ama burada yüzünde kalıcı bir gülümseme vardı ve gülüşü her seferinde içimi kıpır kıpır ediyordu.

Gösteri bitip de alkışlama sırası bize geldiğinde parmakları bir an için benimkilere dolandı; beni bırakmayacağını düşündüm.

Ama bıraktı.

Bakışları önce benimkilere, sonra da birbirine dolanmış parmaklarımıza kaydı. Bir süre sonra tutuşunu açtı ve beni serbest bıraktı. İkimiz de seyircilerin geri kalanının sanatçıları alkışlamasına katılmak için ayağa kalktık.

Ben alkışlarken eğildi ve "Bunu cebine koyacağım" dedi.

Aşağı baktım ve elinde beyaz bir kâğıt olduğunu gördüm. "Tamam." Omuz silktim, hâlâ alkışlıyordum; "Nedir bu?"

"Bir kafenin adres tarifi. Yirmi dakika içinde benimle orada buluşabilir misin?"

Burnumun kırışmasına neden olan alaycı güvensizliğime engel olamadım. "Ne? Nereye gidiyorsun?"

Kâğıdı ölçülü ve gizli hareketlerle kotumun arka cebine yerleştirdi ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Bazen çok kalabalık oluyor. Şimdi gidip iyi bir masa bulacağım."

"Ben de seninle geleceğim...."

"Hayır. Burada kal. Gösteriden sonra bir tanışma toplantısı var. Git Karl Cassel'in elini sık."

Alex elimi sıktı ve şöyle dedi: "Geldiğine sevindim. Yakında görüşürüz" dedi ve aniden dönüp salonu terk etti.

Neredeyse boş olan kafeye adımımı attığımda Alex köşedeki masasından kalkıp yanıma geldi. Sonra da beni öptü. Bu doğru, tam anlamıyla, aç, acil, sabırsız, dili ağzımda öptü beni. Tam öpücüğe yetişiyordum ki çekildi ve çantamı aldı.

Çantamı karıştırdı, telefonumu çıkardı ve bataryasını çıkardı. Sonra bataryayı cebine koydu ve telefonu tekrar çantama yerleştirdi.

Tüm bunları o kadar hızlı ve etkili bir şekilde yaptı ki, çantayı tekrar ellerime bıraktığında öpücüğün etkisinden henüz kurtulamamıştım. Ona, cebine, çantama göz kırptım ve ördek gibi vaklamak için ağzımı açtım - çünkü bu kadar bariz bir şekilde deli olan biriyle karşı karşıya kaldığımda yapılacak tek şey buydu.

Ben daha tek kelime edemedim, "Sana soya latte söyledim, bunu içiyorsun, değil mi?" dedi.

Başımı salladım ama ona en iyi *sigara mı içiyorsun* surat *ifademi* verdim.

Elini benimkiyle birleştirdi ve beni köşedeki masaya geri çekti.

Sandalyemi çekti, oturmamı işaret etti, sonra da karşıma oturdu. Bana baktı.

Ben de ona

baktım.

O gülümsedi.

"So-o-o...." "Evet?"

dedim. "Evet?"

Eldivenleri ellerimden çektim, kapüşonumu çıkardım, sonra omuzlarımın üzerinde havada caz parmakları yaptım. "So-o-o çok soru var."

Siyah kaşlarını kaldırdı, ağzının etrafında küçük bir gülümseme oynayıyordu ve onu hiç görmediğim kadar rahat görüldüğünü fark ettim. "Lütfen. Bana her şeyi sor."

"Gösteriden sonra beni ekiyorsun. Bunu neden yaptın?"

"NSA ya da başka bir federal kurum tarafından takip ediliyor olsaydım, kahve içmek için buluşmadan önce onları kaybetmek isterdim."

Kıkırdadım. "Bu çok hoş. NSA, Ulusal Güvenlik Ajansı mı? Sanırım bu telefonu da açıklıyor? Hain planlarımızı dinlemek için kullanacaklarından mı korkuyorsun?"

"Elbette. Ama aynı zamanda, herhangi bir telefon görüşmesiyle bölünmemizi de istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Önemli olmadıkça cep telefonuma cevap vermem."

"Ama biri sana mesaj atarsa ya da ararsa kontrol edersin. Tüm dikkatini bana vermeni istiyorum."

"Anlıyorum." Lattemi yudumladım. İçinde iki shot espresso vardı. Uyku artık söz konusu bile olamazdı. "Kaç yaşındasın Alex?"

Tamamen rahat görünüyordu ama bir an beni izledikten sonra kahvesini yudumlayarak daha da oyalandı. Kafeinli olup olmadığını merak ettim.

Sonunda, "Fark eder mi?" diye sordu.

"Belki. Kaç yaşında olduğuna bağlı." "Ben reşitim."

Cevabı beni güldürdü ve cevap vermemi beklerken gözlerini üzerimde hissettim -dikkatli, ateşli, delici-. Gülümsememe karşılık verse de gülümsemesi kırılıyordu. Paltomun fermuarını açtım -tamamen değil, sadece karnıma kadar- ve iç çektim.

"On sekiz yaşında mısınız?"

"Hayır. Ondan daha büyüğüm." "On dokuz mu?"

Alex duyulabilir bir nefes aldı; göğsü genişledi ve sol tarafa baktı.

"Çünkü ben yirmi sekiz yaşındayım, Alex." "Yani?"

"Yani sen on dokuz yaşındaysan, ben de senden dokuz yaş büyüğüm." "On dokuz yaşında değilim."

"Ama senden büyüğüm."

"Ve?"

"Ve senin yaşıtın kızların peşinde koşman ve kendinden büyük kadınlarla küresel güncel olaylar hakkında NPR radyo kayıtlarına gitmemen gerekmiyor mu?"

"Sanırım kendi soruna kendin cevap verdin." Sesi düzdü.

Onu, cevabını ve çenesindeki yara izini düşündüm. Yaş meselesini bir kenara bırakmaya ve yüzünden başlayarak geçmişine odaklanmaya karar verdim. Çirkin bir yara iziydi ama onu çirkin yapmıyordu.

Başımı çenesine doğru eğdim. "Bu yara izi nasıl oldu?"

Parmakladı ve cevap vermeden önce beni inceledi. "Sana üç hikâye anlatacağım. Bitirdiğimde bana en çok hangisini sevdiğini, en az hangisini sevdiğini ve hangisinin doğru olduğunu düşündüğünü söyle."

Sandalyeme geri oturdum, bacak bacak üstüne attım ve kahvemi avuçlarımda tuttum. "Pekâlâ. Devam edin."

"Bir numaralı hikâye." Konuşmadan önce derin bir nefes aldı ve kendimi onun sesine kaptırmak yerine kelimeleri dinlemem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. "On yaşındayken okuldan eve doğru yürüyordum ve bir kurt köşeyi döndü, birdenbire ortaya çıktı."

Latteme gülümsedim; hikâyeyi inandırıcı kılmak için gösterdiği çabaya bayılmışım.

"Tabii ki durduğum yerde durdum ve kıpırdamadan durmaya çalıştım. Ama artık çok geçti. Kurt beni gördü. Gözleri...."

"Erkek bir kurt olduğunu nereden anladın?"

"Şşş, sana ne olduğunu anlatayım. Gözleri sarı ve vahşiydi ve ben korkudan aklımı kaçırmıştım. Kaçmayı düşündüm ama kurdun benden daha hızlı olduğunu biliyordum. Bu yüzden bekledim. Bana doğru hırladı - gerçekten kükredi- ama ben kafamı çevirmedi. Bana doğru yürümeye başladı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim ama yine de kafamı çevirmedi."

Artık sandalyemde arkama yaslanmıyordum, aksine o hikayesini anlatırken yavaşça öne doğru eğilecek kadar dalmışım.

"Sonra kurt tam önümde durdu ve dişlerini gösterdi." Alex dudaklarını geri çekerek ve bana sessiz bir hırıltı çıkararak gösterdi. "Ellerim sıkı yumruklar halindeydi. Belki beni canlı canlı yemeden önce en azından bir yumruk atabilirim diye düşündüm. Sonra şimşek gibi bir hızla kurt yüzüme doğru hamle yaptı. Sanırım bunu sadece bir uyarı olarak yaptı ama çenemi yakaladı ve bana bunu verdi." Sanki o da benim dinlediğim gibi hikâyenin içinde kaybolmuş, hikâyeyi hatırlıyormuş gibi düşünceli bir şekilde yara izini ovuşturdu.

"Kurdun pençesi indiğinde tamamen hareketsiz durdum. Kan çenemden aşağı akıp gömleğimi ıslatırken birbirimize, o kurda ve bana baktık. Hiç irkilmedim. Başka tarafa bakmadım. Ağlamadım. Beni baştan aşağı süzdü, o gün yemeye değmeyeceğime karar verdi ve çekip gitti."

Tuttuğum nefesi bıraktım ve fincanımı yere bıraktım. "Kurt öylece çekip gitti mi?"

Başıyla onayladı. "İşte ikinci kat; hazır mısın?"

"Evet, devam et." Tüm dikkatim ondaydı.

"Dokuz yaşındayken babam beni odamda buldu ve viskisi bittiği için bana bağırmaya başladı. Elinde bir bıçak vardı, tırtıklı bir bıçak ve beni sarsmaya devam etti. Tek kelime etmedim. Hiçbir şey yoktu.

O kadar sarhoştı ki söyleyeceğim hiçbir şeyin önemi yoktu. Bana kükrerken sadece ona baktım. Bu pek hoşuna gitmedi, karşılık vermemenden hoşlanmadı ve bıçağı yukarı doğru savurdu. Sanırım bunu bir uyarı olarak yapmıştı ama bıçak çeneme saplandı ve çok geçmeden her yer kan oldu - giysilerim, onun elleri, yer. Kanı görünce şok olmuş olmalı; belki de kanın kendisine ait olduğunu düşündü, çünkü beni bıraktı ve ön kapıyı arkasından çarptı."

Alex'in gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi ve tepkimi bekliyordu. Ona hiçbir tepki vermedim. Haftanın büyük bir bölümünü çocuklardan benzer hikâyeler dinleyerek geçirdim, bazıları diğerlerinden daha travmatikti. Ancak Alex söz konusu olduğunda hikâyenin doğru olup olmadığını anlayamıyordum. Çok fazla ya da çok az ayrıntı kullanmamıştı ve sesinin tonu kurt hikayesi sırasında olduğu gibiydi - sanki gerçekten yaşanmış bir şeyi hatırlıyormuş gibi.

İki hikâyeyi düşünerek hafifçe başımı salladım ve en iyi psikiyatrist sesimle, "Bana üçüncü hikâyeyi anlat," dedim.

Gözlerine ulaşmasa da gülümsedi. "Sekiz yaşındayken üç çocukla aynı odayı paylaşıyordum; ikisi büyük, biri küçüktü. Büyük olan iki çocuk bizi dövmeyi severdi, özellikle de diğer çocuk çünkü çok ağlardı. Bir gün okuldan eve geldiğimde en büyük çocuğu eşyalarımı karıştırırken buldum. Ona seslendim ve ne yaptığını sordum. Arkasını döndüğünde elinde bir bıçak vardı; tırtıklıydı. Bana doğru hamle yaptı, bıçağı çılgınca havada sallıyordu ve ben de boğazına yumruk attım. Bıçak çenemi kesti ama fark etmedim. Ona vurmaya devam ettim. Bir şekilde bıçak döndü ve karnına saplandı... ve öldü."

Alex gözlerimi tuttu ve yine tepkimi bekledi. Bu kez zorlandım ama yüz ifademini düşüncelerime dair hiçbir şeyi ele vermediğinden oldukça emindim.

"Anlıyorum," dedim en iyi psikiyatrist sesimle, çünkü oyalanıyordum.

Açıkçası, ilk hikâye benim favorimdi.

İkinci hikâye ve üçüncüsü son derece iç karartıcıydı. İkisi de olasılık dışı değildi ve ikisi de Alex'in bazı tuhaf davranış ve tavırlarını açıklıyordu. Eğer ikinci hikâye doğruysa, alkolik ve istismarcı bir babası vardı. Üçüncü hikâye doğruysa, ya en büyük kardeşini öldürmüştü -ki bundan ciddi olarak şüphe ediyordum- ya da üvey kardeşini öldürmüştü ve o da üvey bir çocuktu.

Ama hangisi doğrudu?

Alex sandalyesinde arkasına yaslanıp keyif alan bir adamın rahatlığıyla kahvesini yudumlarken beni izledi. Alex hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Evlatlık olma ihtimalini hemen reddettim çünkü bir çocuk psikiyatristi olarak evlatlık istatistiklerini çok iyi biliyordum - yüzde birden azı üniversiteden lisans derecesiyle mezun oluyor, evlatlık çocukların yüzde ellisinden fazlası on sekiz yaşına geldikten sonra evsiz kalıyor ve çoğu yirmi altı yaşına kadar ölüyordu.

Koruyucu ailede büyüyen bir çocuğun hayatta kalma ihtimali kanser teşhisinden bile daha kötüydü.

İkinci hikayeyi düşündüm ve doğru olması gerektiğine karar verdim. Üçüncü hikâyeyi, ikincisinin yanında çok iğrenç kalmasın diye uydurduğuna karar verdim. Geçmişinin gerçekliğine maruz kalmamı hafifletmesi çok cömertçe bir davranıştı; aynı zamanda mükemmel bir savunma mekanizmasıydı.

"Eee?" Fincanını tabağına yerleştirdi ve benim düşünceli bakışlarıma tedirgin olmayan bir bakışla karşılık verdi. "En sevdiğin hangisi?"

"Kurt."

"Peki en az sevdiğin hangisi?" "Oğlanlar."

Durakladı, yutkundu, başını salladı. "Peki hangisinin doğru olduğunu düşünüyorsun?" "Baban." Kendimden emin bir şekilde ama kaşlarımı çatarak cevap verdim.

Başını sallamaya devam etti, çenesi sabitti, ifadesi duygudan tamamen yoksundu. Sonra şöyle dedi: "Kurt hikâyesini ben de seviyorum. Geçenlerde bir hikaye dinliyordum -bu geceki kayıt sırasında sorulan sorulardan biriydi- bir boz ayı hayvanat bahçesinden kaçmıştı. Bir boz ayıyla karşı karşıya kalsaydım ne yapardım hayal bile edemiyorum."

"Sen düşünemez misin?" Onu pratik bir ilgiyle inceledim. Konuyu değiştirmeye hazır olması biraz kafa karıştırıcıydı. Tipik olarak, deneyimlerime göre, bir adam kırık dökük geçmişinin kapısını açtığı anda, pişmanlık, suçlama, korku ve erkek gözyaşlarından oluşan bir tsunaminin altına çekilirdim.

"Sen olsan ne yapardın?" Soruyu bana yöneltti, ifadesi dikkatle hafifletilmişti.

"Sanırım bir küp balla dikkatini dağıtabileceğimi umardım."

Alex güldü. Kulağa hiç de zorlama gelmemesi beni etkilemişti. "Bu da işe yarayabilir. Tatlı davranarak bir boz ayının dikkatini dağıtabilecek biri varsa, o da sensin."

Kahkahasının sesinin içime işlemesine ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Kalbim ağırlaşmış olsa da gülümsemesine kolayca karşılık verdim.

Çözülmemiş sorunları görmezden gelmeye alışık değildim. Alex'in babasıyla ilgili hikâyesinin ele alınması gerekiyordu. Alex'in danışmanlığa, muhtemelen yıllarca sürecek bir psikoterapiye ihtiyacı vardı.

Ama şimdilik, onun ıssız hikâyelerinin kalıntılarından sıyrılmaya ve arkadaşlığının tadını çıkarmaya çalıştım. Görünüşe göre randevum ilk kez bedava bir terapi seansı beklemiyordu. Aslında, akışına bırakacağımı, odadaki kurdu görmezden geleceğimi ve geçmişine daha fazla değinmeden randevuya devam edeceğimi umuyor gibiydi.

"Bir tane daha ister misin?" Alex boşalmış fincanımı işaret etti. "Ah, hayır. Bir tane daha içersen bu gece asla uyuyamam."

"Kafeinsizdi. Kafeinsiz yapmalarını ben istedim."

"Öyle miydi?"

"Evet. Uykusuna değer veren birine benziyorsun."

Seçtiği kelimeler karşısında şaşırarak ona göz kırptım. "Teşekkür ederim; öyleyim."

Bir süre beni düşündükten sonra yüzünü buruşturdu. "Bir itirafım var. Aslında bir keresinde randevularından birine uykunun kıymetini bildiğini söylediğini duydum."

"Öyle mi dedin?"

"Evet. Sanırım tam olarak şöyle demiştin: 'Uykumu sevdiklerimin refahından ya da çıkarlarından daha çok önemsiyorum.'"

Bunun üzerine kıkırdadım. "Evet. Bu doğru. Bir keresinde annem bir Cumartesi sabahı -on altı yaşındaydım- arabasının anahtarlarını bulamadığı için beni uyandırmaya çalışmıştı, ben de kalkmayı reddetmiştim. Başımı bir yastıkla kapattım. O da yastığı çekti ve ben de başımı yorganımla kapattım. Onu da çekip beni tekrar sarstığında yataktan yuvarlandım ve yorganın altına saklandım, hala uyuyordum."

Tekrar gülmesi beni memnun etmişti. "Annenle çok yakın mısınız?" diye sordu kolayca.

Başımı salladım ve çocukluğumun tüm güzel anılarını bir araya getirerek gülümsedim. "Evet, çok iyi arkadaşız. O harika biri."

"Peki ya baban?" diye sordu.

Başımı salladım, ellerim bir şeyler yapsın diye boş fincanımı masanın üzerinde döndürdüm. "Evet. O benim diğer en iyi arkadaşım. Ama huysuzun teki ve Teksaslı."

"Teksaslı olmanın bununla ne ilgisi var?"

"Tüm Teksaslılar böyle değil, ama dünyanın nasıl olması gerektiğine dair fikirleri var. Ve insanlar düzgün kutulara sığmadığında -erkekler erkek, kadınlar kadın, inekler inek- farklılıklar yokmuş gibi ya da insanlar yokmuş gibi davranıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Bir çiftliği var. Annem veteriner."

"Huh. Bu harika." Alex'in gülümsemesi sanki çocukluğumu hayal ediyormuş gibi çok uzaklarda görünüyordu.

"Evet. Bir sürü sokak kedisi, köpek, kuş, ne bulursam sahiplenmem için harika bir bahaneydi. Çok fazla yerimiz vardı. Yalnızlık çekiyordum ve annem onları iyileştirmeme yardım etti."

"Tek çocuk muydunuz?"

"Evet, sadece ben. Sanırım beni doğurduktan sonra bir tanenin yeterli olduğuna karar vermişler."

Bu onun sırtına neden oldu ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi elinin içine aldı. "Onların bakış açısını anlayabiliyorum."

"Neyi? Benim bir cehennem yetiştiricisi olduğumu mu? Değildim, biliyorsun. Ben iyi bir çocuktum. Sadece şok edici bir şey söylediğimde neler olacağını izlemek hoşuma gidiyor."

"Hayır." Alex başını salladı, elimi çevirdi ve iki elinin arasına aldı. "Demek istediğim, neden senin özel olduğunu düşündüklerini anlayabiliyorum. Sen, sadece sen, fazlasıyla yeterlisin."

Onun tatlı duyguları göğsümün ağırlaşmasına neden oldu ve midem kasıldı ve parmak uçlarıma kelekler saldı. Aslında sözleri ve şefkatli dokunuşu beni biraz sersemletti.

"Çok güzel şeyler söylüyorsun...." Gözlerimi ona diktim. Sesi içtendi, tıpkı konferans salonunda bana güzel olduğumu söylediği zamanki kadar içtendi, ama söylediklerinin dürüst olup olmadığını anlayamıyordum.

Olmadığından şüpheleniyordum. Bir Wendell olduğu gerçeği ışığında, yetenekli bir yalancı olduğunu varsaymak zorundaydım. Aslında, Salı günkü kadını bilmeseydim, ona inanabilirdim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama onu okumak benim için zor olmaya devam ediyordu.

Ama Salı kadını biliyordum, bu da benim bir boz ayı olduğum ve onun beni bir küp balla baştan çıkarmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Yüz hatlarına yavaş bir gülümseme yayıldı; neredeyse utangaç görünüyordu ve gözlerimle buluşmadı. Bunun yerine, ikimiz de ayağa kalkana kadar elimi çekti ve sonra beni bıraktı, ceketimin fermuarını boynuma kadar çekti ve eldivenlerini uzattı. "Gel hadi. Geç oluyor."

"Öyle mi? Saate bakacaktım ama biri telefonumun pilini çalmış."

Eldivenlerimi giymeyi bitirdiğimde, elimi kendi elinin içine aldı. Elbette onunki çıplaktı. Eldivenlere inanmıyordu. İlk kez fark ettiğim gibi atkı ya da şapka da takmıyordu. Beni salonun dışında kapüşonu olmayan basit bir rüzgarlıkla karşıladığını fark ettim. Yetersiz ceketin altına basit, uzun kollu siyah bir gömlek giymişti.

Donuyor olmalıydı.

"Belki de bir saat almalısın," diye takıldı Alex ve beni çıkışa doğru çekti. Sert rüzgâr, kar ve acı soğuk etrafımızda dönüyordu. Kabanımın ve kürklü kapüşonumun altında neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimi rüzgârın, trafiğin ve El treninin tıkırtılarının arasından duyurabilmek için bağırdım.

Cevap vermeden önce tren geçene ve sessiz bir köşeye yaklaşıp kadar bekledi. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

"Ah," dedim ama sözleri anında içimi ısıttı. Acaba geceyi burada mı geçirmeyi düşünüyordu? Geçirmesini isteyip istemediğimi merak ettim. Acaba o da istiyor muydu? Ne yaptığımı merak ettim. Tüm iniş çıkışlara, BonerGate'e, iç karartıcı hikâyelere ve yetenekli bir yalancı olduğunu bilmeme rağmen onunla çıkmaya ve harika vakit geçirmeye nasıl izin verdiğimi merak ettim.

Binama vardığımızda hâlâ merak ediyordum ve verecek cevabım yoktu.

Ona doğru döndüm, biraz telaşlıydım ve "Ben, şey, istiyor musun...?" dedim.

Bir öpücükle sözümü kesti ama bu seferki diğerleri gibi değildi, kafedeki gibi çantamı kapmak için dikkatimi dağıtmak niyetinde değildi; restorandaki öpüşmelerimiz gibi de değildi -sıcak, aç ve ıslak.

Bu seferki tatlı, yumuşak ve içtendi: sadece kadifemsi dudaklar, bir parça açık ağız, dilinin nazik, gizemli okşaması. Ellerini paltomun ceplerine soktu ve beni birkaç farklı açıdan -sadece bir yudum, bir ısırık- tattı.

Ne kadar süre birbirimizi şefkatle keşfederek durduğumuzu bilmiyorum. Haftalar olabilirdi.

Ne yazık ki sonunda çekildi, gözleri hâlâ kapalıydı. Gülümsüyordu. Sonra alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve neredeyse inliyordum.

Tamamen sevimli ve seksiydi ve ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum.

Bunun yerine ellerini ceplerimden çıkardı ve kendi ellerinin ince kumaşına soktu.

Gözleri sıvı havuzları gibiydi ve her nasılsa daha önce hiç görmediğim kadar sakin ve huzurlu görünüyorlardı. "Teşekkür ederim Sandra."

"Rica ederim?"

Gülümsemesi arttı ve derin bir nefes aldı. "Yakında görüşeceğiz, değil mi?" Sadece başımı sallayabildim.

Birkaç adım geri geri gitti, hâlâ bakışlarımı tutuyordu, sonra döndü ve yürüdü - o şekilde, sonsuza dek Alex havası olarak adlandıracağım şekilde - bloğun sonuna kadar.

Köşeye vardığında bir lambanın ışığı altında bir an durakladı. Alex bana doğru döndü ve kocaman bir gülümseme verdi. Ben de ona gülümsedim ve elimi kendiliğinden salladım. Belli bir isteksizlikle binanın kenarından dolanırken bakışlarını benimkilere kilitledi ve gözden kayboldu.

Daireme girene kadar cep telefonumun pilini montumun cebinde bulamadım. Botlarımı çıkarana kadar nerede yaşadığımı nereden bildiğini merak etmedim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cumartesi gününün burç yorumu: Hayır cevabını kabul etmemeniz devam eden bir soruna orijinal bir çözüm bulmanız için sizi motive ediyor.

Cuma günü Alex'i GÖRMEDİM. Ancak bütün gün onu düşündüm. Öyle ki Cuma gecesi yatağa onu düşünerek girdim ve Cumartesi sabahı uyandığımda iç diyalogum askıya alınmış düşünceyi alıp cümlelerin ortasından devam ettirdi.

Kısacası, içinde koştüğüm çember buydu: *Perşembe günü Alex ile harika vakit geçirdim. Onun bir haber bağımlısı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Ama BonerGate tuhaftı... ve yine de beni acayip bir musluk gibi tahrik etti. Ve bana güzelim dedi, ama bu da yoğun ve garipti. Acaba Salı günkü kadına çok güzel olduğunu söylüyor mu? Muhtemelen. Kimin umurunda? Kazanmak için bu işin içindeyim! Kazanmaktan kastım garip bir musluk yapmak ve garip bir şekilde ilahi olan Alex'le kaçamak yapmak. Peki neden perşembe günü anlaşılmadık? Neyi bekliyor ki? Yine de öpüştüğümüze sevindim. Olağanüstü öpüşüyor. Gülüşünü de sevdim ama hikayesi üzücüydü. Umarım yardım arar. Çok tuhaf ve sevimli biri. Perşembe günü Alex'le harika vakit geçirdim.*

Döngüye o kadar dalmıştım ki Cumartesi öğleden sonra Thomas'la öğle yemeği tişörtümü giymeyi unuttum. Onun yerine *Bugün Hayvanat Bahçesi Günü* tişörtümü giydim.

Ve geç kalmıştım.

Thomas sipariş vermemişti. Aslında masada tek başına oturuyordu ve biraz kederli görünüyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözle görülür bir şekilde rahatladı; ancak karşısındaki sandalyeye oturduğumda kaşlarını çatı.

"Sanırım ağır bir nesnenin altında kaldınız?" "Evet.

Beynimin."

Kırpikleri kırıştı. "Dün gece bir randevun olmadığını sanıyordum."

"Ben yapmadım." Garson kız yaklaştığında ve her zamanki gibi ona siparişimizi verdiğimde umursamaz bir tavırla "Yok" dedim. O gidince ekledim, "Ancak Perşembe günü bir randevum vardı."

"Perşembe mi? Ama sen sadece Cuma günleri çıkıyorsun."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın Thomas. Bence ikimizin de ihtiyacı var."

Thomas'ın kaşları önce yukarı sonra aşağı zıpladı ve temizlemek için gözlüğünü çıkardı. "Saçmalama. Artık dışarıdayız, değil mi?"

"Teknik bir mesele. Birbirimizle dışarıdayız, bu da çoğu insan için evde kalmakla aynı şey. Sen ve benim dışarıda olmamız, diğer herkes için bütün gün evde kalıp pijama giymekle eşdeğer."

Bakışları, değerlendirici bir iddialılıkla üzerimde gezindi. "Bana Perşembe gününden bahset. Teşhis?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu sefer olmaz." "Ne? Teşhis yok mu?"

"Tartışmak istediğim bir şey yok."

Gözlüklerini temizlemeyi bıraktı, elleri masaya düştü ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu bir randevu olmalı."

"Öyleydi."

Yüzünü buruşturdu, sonra gerildi. "Bu beyefendiyle tekrar görüşecek misiniz?" "Onu bir centilmen olarak tanımlayabilir miyim bilmiyorum.

Aslında, ben

onunla ne yapacağımı biliyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun." Bunu tuhaf ya da neredeyse imkânsız bir şeymiş gibi söylemişti. "Evet. İstiyorum. Birlikte bir geleceğimiz olmasa da birkaç kısa hafta için güzel müzik."

"Neden gelecek yok?"

"Çünkü o...." Cümleyi tamamlamakta zorlandım, dudağımın içini ısırdım ve sol tarafımdaki pencereden dışarı baktım. "Benden daha genç, çok daha genç."

"Ne kadar?"

"Tam olarak bilmiyorum. Altı yıl, belki, eğer şanslıysam."

"Tek sebep bu mu?"

"Hayır. O değil, yani ben *hayat arkadaşı* olacak birini arıyorum. malzeme. O daha çok *tek gecelik bir* malzeme."

"Yani siz ikiniz zaten...?"

"Hayır, Thomas." Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Biz zaten...."

"Pekala, neden Hayır, Eğer o kastedilen için olmak Geçici mi? Neden? Hazzı ertelemek mi?" Sesi neredeyse endişeli geliyordu.

"Bilmiyorum." Omuz silktim, yüzüm karışık duygularımın bir aynasıydı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Dışarı çıktık, harika vakit geçirdik.

-Bazı kısımları garipti ama sonra bana iyi geceler öpücüğü verdi ve gitti. Beni eve bıraktığında ne istediğim konusunda kafam çok karıştı. I

telaşlıydı." *Alex'in ben söylemeden nerede yaşadığımı bildiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.*

"Telaşlandın mı?" Şimdi sesi tamamen şok olmuş gibiydi. "Evet. Telaşlandım. Ve bu da garipti. Her şey tuhaftı." "*Garip* kelimesini kullanmayı bırak. Kelime dağarcığının hakkını vermiyorsun."

"Güzel-garip, tuhaf, alışılmadık, atipik, esrarengiz, eksantrik."

Gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi ve başını salladı. "Ben bir sorun görmüyorum."

"Sorun şu ki, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Harika bir *randevumuz* vardı.

Bir *öpücük*le bitirdi."

Söylemeden bıraktığım şey: *Nerede yaşadığımı biliyor, dengesiz davranıyor, bir ilişki için araştırılmadı ve ondan çok hoşlanıyorum, bana güzelim dedi, onu okuyamıyorum ve yanında başka bir kız var.*

"Ve sen onun bir kaçamaktan fazlasını istediğinden mi endişeleniyorsun?"

Bunu düşündüm ve saçma bulup reddettim. Eğer bir kaçamaktan fazlasını isteseydi, o zaman Salı günü kız arkadaşı olmazdı. "Hayır. Kesinlikle öyle değil. Sorun şu ki nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl ilerleyebilirim? İşleri bir sonraki seviyeye nasıl taşıyabilirim?"

Thomas daralmış bakışlarla beni inceledi.

Hiçbir şey söylemeyince ekledim, "Bir *sonraki seviyeden* kastım terli, çıplak, hayvani...."

"Evet, evet. Ne demek istediğini anladım." Ellerini havaya kaldırıp savurdu -sözlerimi aramızdaki hava sahasından çıkardı.

"Ne yapmalıyım? Bir kadın bir erkeğe onunla birlikte olmaya hazır olduğunu nasıl söyler?"

"Gerçekten bana mı soruyorsun?"

"Evet ve cevabı zaten bilmediğime inanamıyorum. Bu yaşta bunu nasıl yapacağımı bilmem gerekirmiş gibi hissediyorum."

"Neden? Hiç yaptın mı?"

"Hayır." Basitçe cevap verdim. Sanırım iyi bir noktaya parmak basmıştı. Geçmişteki ilişkilerimde, bir sonraki seviyeyi zorlayan hep erkek olmuştu.

"Bence bu oldukça basit. Onu bir daha gördüğünde şok edici derecede uygunsuz bir şey giydiğinden emin ol. Sonra, bilirsin," Thomas omuz silkti ve gümüş çatal bıçak takımıyla oynadı, "flört et."

"HI, ^{UH, HI,} hi, hello?"

"Evet?" Bay Patel'in sesi diğer uçtan beni selamladı.

Boğazımı temizledim ve keşke telefonumun bir kablosu olsaydı da onu çevirebilseydim dedim. "Evet, merhaba. Paket servis için sipariş vermek istiyorum."

"Tamam, adınız?"

"Sandra Fielding."

"Hazır olduğunuzda buyurun."

Yutkundum. "Tereyağlı tavuk ve sarımsaklı naan alacağım."

"Tamam... Hepsi bu mu?"

"Evet."

"On beş dakika içinde hazır olur. Buraya geldiğinde ödeyecek misin?"

"Evet. Böyle iyi."

"Tamam, görüşürüz."

"Bekle, bekle." Gözlerimi kapattım. "Alex bu gece çalışıyor mu?"

"Evet. Çalışıyor."

"Oh, tamam. Tamam. Teşekkürler."

"Tamam, güle güle."

"Güle güle."

Telefonu kapatırken, kendine güvenen, yüksek eğitilmiş profesyonellerin bile gönül meselelerinde neden beceriksiz ergenler gibi davrandıklarını merak ettim.

Arkadaşlarımdan biri olan Jeff ve eşi Ellen'ın davetini geri çevirmiştim, böylece evde kalıp vampir saldırıma hazırlanabilecektim. Jeff ve ben birkaç yıl önce çıkmıştık. Çocukluk travmasını atlattıktan sonra sevgili Ellen ile tanışmış ve evlenmişti. İlk çocuklarını bekliyorlardı. Ben vaftiz annesi olacaktım.

Yemeği almaya hazırdım. Cumartesi öğleden sonramın son birkaç saatini hazırlık yaparak geçirmiştim. Yatak odama saçılmış kıyafetler bunun kanıtıydı. Şikago kışında paket servis almak için skandal yaratacak derecede uygunsuz bir şey giymek son derece zordu. Sonunda, bacaklarımın bunu satması gerektiğine karar verdim ve şık, siyah yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş dantel desenli uyluk yüksek çoraplarında karar kıldım.

Mamut kabanın altına bol, uzun kollu bir tişört ve bir çift uyku şortu giydim. En seksi kıyafet değildi ama giyecek bir şeye karar veremediğimde, restoranda paltomu çıkarma şansımın çok az olduğunu düşündüm. Bu nedenle rahat olabiliyordum.

Koltuğumda bekledim, saate baktım, örgü örmeye çalıştım. Evren tarihindeki en uzun on dakikadan sonra restorana doğru yola çıktım.

Rüzgarlı bir gece olmadığı için kapüşonumu takmamıştım ve saçımı da yapmıştım. Yüzümün etrafına yumuşak dalgalar halinde düşüyordu; saatler süren dikkatli işlemlerden sonra dikkatsizce dağılmış bir görünüm elde etmiştim. Makyajım, eğer rehber olarak kullandığım dergi talimatlarına inanılacak olursa, şaşırtıcı derecede şehvetliydi.

Aslında gergindim. Kendime annemin söylemeyi sevdiği ve benim de yürekten inandığım bir sözü hatırlattım: Gerginlik endişeye komşudur ve endişe benim nefret ettiğim bir duygusal durumdur. Bencil ve dar görüşlü olma eğilimindedir ve enerjiyi boşa harcamaktan ve zihni gerçekten önemli olan şeylerden uzaklaştırmaktan başka bir amacı yoktur.

Restoranın kapısını açarken kendime olabilecek en kötü şeyi hatırlattım: beni ve vampirce ilerlemelerimi reddedecekti. Canım yanacaktı; ama dünya dönmeye devam edecek, Wookie kostümünü gururla giyecek ve bunu atlatacaktım.

Salon tıklım tıklımdı, bu yüzden içeri girerken resepsiyonun yanında durdum. Yemek yemeye çalışmak yerine paket servisi çağırdığım için mutluydum. Shirra'yı gördüm.

-Garsonların diğer üyesi masalar arasında zıplıyor, yemek dağıtıyor, sipariş alıyordu. Etrafı biraz daha taradığımda Alex'in her zamanki gibi siyahlar giymiş olduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü ve bir masa dolusu kadınla konuşuyordu.

Daha genç
kadınlarla. Onun
yaşlarında.

Yüzlerinde hayranlık dolu bir ifade vardı. Çıplak olsaydı daha fazla büyülenebileceklerini sanmıyordum.

"Sandra?"

Adımın sesine doğru döndüm ve gülümseyen Shirra'yı elinde bir paket servis poşeti ve bir hesapla buldum.

"Sen Sandra'sın, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, benim," dedim ve cebimden nakit para çıkardım. Yirmiliği kabul etti, sonra para üstü için önlüğünü karıştırmaya başladı.

"Hayır, merak etme." Ona el salladım. "Üstü kalsın."

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verdim - çünkü kendime gülmekten başka bir şey yapamıyordum.

Sırtını kapıya dönmüş olan Alex'e son bir kez baktım ve görünmeden restorandan çıkarken kahkaha balonumu tutmaya bile çalışmadım.

Tamamen gülünç değildim.

İnsanların kendilerini çok ciddiye almadıkları sürece tamamen gülünç olabileceklerini sanmıyorum. Ben sadece biraz gülünçtüm. Ama bunu zaten biliyordum.

Evet, hayal kırıklığına uğramıştım. Evet, biraz utanmıştım. Ama aynı zamanda ebedi bir iyimserdim. Paket servisi almak için saatlerce çalışmama ve sonra hiç fark edilmememe rağmen, gecenin birkaç parlak noktası vardı.

Birincisi, nasıl çarpıcı ve şehvetli makyaj yapılacağını öğrenmiştim.

İkincisi, Salı günkü örgü grubum için artık harika bir hikayem vardı.

Bana göre en iyi hikayeler, kendini küçümseyen ve içinde ironi barındıran hikayelerdir. Bu hikâyede bu iki unsur da vardı. Bayanların benim etkisiz maskaralıklarımı duyduklarında burunlarından tekila çekmeseler bile kahkahalara boğulacaklarına dair büyük umutlarım vardı.

Daireme çıkan merdivenleri tırmanırken bu düşünce içimi ısıttı. Kapının kilidini açarken kendi kendime kıkırdadım ve sonra boy aynasında bacaklarıma hayranlıkla baktım. Çorapların içinde gerçekten harika görünüyorlardı. Belki de Salı günü şu anki kıyafetimi giyerdim - bol tişört, uyku şortu, ipeksi çoraplar, şık topuklu ayakkabılar, böylece yıkılan umutlarımın tam etkisini görebilirlerdi.

Paket servisi olan poşeti sehpanın üzerine koyup içindekileri çıkarırken, saçımı tekrar yapmamın imkânı olmadığı için tam etkiyi alamayacaklarını düşündüm.

Önce televizyonumu sonra da TiVo'yu açtım ve Netflix'in düğmesine bastım. Sonra dikkatimi masadaki yemek ile ruh halime uygun doğru filmi aramak arasında paylaştırdım.

Beyaz kâğıt parçasını görmem bir mucizeydi. Sekiz buçuğa on bir santim boyutlarında, düzgünce dörde katlanmış ve naan katmanları arasına sıkıştırılmış bir kâğıt dikkatimi çekti.

Kaşlarımı çattım, ekmeğin arasından aldım, göz kırptım ve boş odaya yüksek sesle "Hmm. Bu nedir?" dedim.

Biraz yağlıydı ama yazılar gayet okunaklıydı.

Sandra,

Benimle 11:15'te burada buluş. Kırmızı elbiseyi giy. Diğer tüm kıyafetler isteğe bağlıdır.

Alex

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Durumu aşırı analiz etmeye KIBOSH koydum.

İstediğim şey buydu. Onu almaya gidecektim... ve onu. Saat on birde kırmızı elbisemi giydim, çoraplarımı ve ayakkabılarımı bıraktım ve makyajımı hafıflettim. Balığın çoktan yakalandığını düşündüm; yasadışı eylemden sonra makyajı lekeli bir eroin bağımlısı gibi görünmenin bir anlamı yoktu.

Beni cesaretlendiren düşüncelere odaklandım: *Bunu yapabilirim. Bağlanmadan yapabilirim. Karşılık beklemeden çiftleşebilirim. Eğer bu konuda verimli olursam, Saturday Night Live'ın ikinci yarısına yetişebilirim.*

Ve olmayanları görmezden geldim: *Ondan çok hoşlanıyorsun; kalbin zaten işin içinde; bu bir noktada sana acı verecek; Salı günü bir kadını var.*

Saat tam 11:17'de Taj's'a girdim ve zil çalmasına rağmen restoranı karanlık buldum. Hızlı bir taramayla Alex'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Görünüşte rastgele bir masaya büyük bir tuz kabı koydu -tuzlukları dolduruyor olmalıydı- ve adımlarını hiç bozmadı.

Gözleri nihayet görülebilecek kadar yaklaştığında, etrafımdan dolanıp arkamdaki kapının sürgüsünü çevirdi ve sonra bel hizasındaki ikinci bir kilidi çevirdi.

Dizlerimin bağı çözüldü; pişmanlık duyduğumdan değil, bakışlarının yoğunluğundan ve kolonya, sabun ve tıraş kremi gibi harika koktuğundan. Kombine koku beni sardı ve sahip olabileceğim tüm ikinci düşünceleri uzaklaştırdı.

"Merhaba." Sesi karanlık, alçak ve samimiydi. Bu tek kelime bana onun sesini neden sevdiğimi hatırlattı.

"Merhaba."

Onu da benim gibi açıkça şehvet düşkünü bulmayı bekliyordum. Onun yerine, yüz ifadesini temkinli ve biraz da kararsız buldum. Bu gözlemi yapar yapmaz, bunun belirsizlik olmayabileceği aklıma geldi. Emin olamazdım. Alex'ten asla emin olamazdım.

Tıraş kremi kokusu olmasa bile tıraş olduğunu hemen fark ederdim. Her zamanki siyah sakalı gitmişti ve çenesindeki yara izi çenesinin pürüzsüzlüğünde açıkça görülüyordu.

Yara izini nasıl aldığını düşündüm. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sesi ve gözleri sabitti ama ifadesinde ince bir tereddüt sezdim. Kısa bir süre için onda gördüğüm kararsızlığın benim gecikmiş huzursuzluğumun bir yansıması olup olmadığını merak ettim.

"Tıraş olmuşsun." Hiç düşünmeden elimi yüzüne götürdüm ama sonra hareketin mahremiyetini fark edince duraksadım. Havada duran elimi tuttu ve yanağına bastırdı. Dizlerimin bağı daha da çözüldü.

"Evet. Bunu takdir edeceğini düşündüm." "Kirli sakalını sevdim."

"Teşekkür ederim." Alex'in sesi fısıltının biraz üzerindeydi; sessiz bir düşünceli havayla karşılık verdi. Belli ki bu konuyu epeyce düşünmüştü. "Eğer istersen senin için tekrar uzatabilirim. Ama bu gece kalçalarının arasında zımpara kağıdı gibi hissedeceksin."

Aman

Tanrım!

Ve...

ZING!

Gözlerim onunkiler arasında gezinirken irileşti. "I...."

"Hadi." Elimini yüzünden çekip dönerken parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Alex beni kararsızca ilk öpüşmelerimizi yaptığımız arka bölme, oradan da merdivenlere doğru sürükledi.

Dikkatimin başının arkasına odaklanmıştı ve saçlarının ıslak olduğunu fark etmemiştim. İkinci katın sahanlığına çıkana kadar sabun kokusuyla ıslak saçlar arasında bağlantı kuramadım. Duş almış olmalıydı.

Bu garipti, değil mi?

Erkekler genellikle seks aramaları için süslenmezlerdi, değil mi? Kafam karışmıştı.

Dairesine girene kadar çekiştirmesi durmadı. Sonra kapıyı tekmeleyerek kapatırken beni kapıya doğru itti. Dudakları dudaklarıma değdi ve öpüşünde, daha önce temkinli ifadesinde eksik olan açgözlülüğü, şehveti ve hevesi hissettim. Onunla ilgili her şeyden fevkalade sersemlemiş olduğumdan, nane gargarası gibi bir tadı olduğunu belli belirsiz fark ettim.

Elleri ceketimin düğmelerini hızla çözdü ve omuzlarımdan sıyrır sıyırmaz bir kenara fırlattı. Parmakları elbisemin üzerinden kalçalarıma ve altıma girerek leğen kemiğimi kuvvetle onunkine yaklaştırdı; içgüdüsel olarak sırtımı dikleştirdim, bedenim onun dokunuşu için haykırıyordu.

"Sandra." Öpüşmemizi kısa süreliğine keserken adımı fısıldadı; ellerinden biri birinci kaleden ikinci kaleye geçti. "Sen çok güzelsin. Çok güzelsin...." Alex göğüslerden hoşlanan bir adamın coşkusuyla ince kırmızı kumaşın üzerinden beni yoğurdu. Başparmağı zaten dik olan meme ucumun etrafında bir daire çizdi. Ben inledim, o da inledi ve bana onun bir göğüs erkeği olduğundan şüphelenmem için bir neden verdi.

Ağzı çenemde, boynumda ve kulağımın arkasında aç öpücükler bıraktı ve dizlerim titremeye başladı. Diğer eli, şu anda bekleyen dilinin tadına bakması için göğsümü açmayan eli, elbisemin eteklerinin altından geçti, keşfederken kumaşı kaldırdı, uyluklarımın kenarını hissetti ve çıplak popomu yakaladı.

Üç kez küfretti. Sesi hem minnettar hem de kızgın geliyordu. İç çamaşırı giymediğim için olduğunu düşündüm.

"Çok uzun süre bekledim." Açıkta kalan tenime karşı kelimeleri mırıldandı, o kadar alçaktı ki neredeyse yakalayamıyordum. "Çok uzun...." diye tekrarlardı ve sonra ıslak dilini göğsümün tepesine getirdi ve çok bilinçli bir şekilde yaladı.

Bu kadar uzun mu?

"Ughah..." Ona doğru bastırdım, sözlerini anlamlandırmaya çalışırken bile tüylerim diken diken oldu.

"Dokun bana." Sesi ani, sert ve emrediciydi.

O ana kadar ellerimin pasif bir şekilde omuzlarında durduğunu aptalca fark ettim. Parmaklarımı siyah gömleğinin eteklerine indirerek dikkatsizliğimi düzelttim. Karnını ve sırtını okşadım; ne kadar sıcak, pürüzsüz ve erkeksi hissettirdiğini sevdim; keşfimle nefesini kesmemi ve kaslarını germemi sevdim.

"Benim." Göğsümün yan tarafını ısırmadan hemen önce fısıldadığını duyduğumu sandım. Her iki eli de bacaklarıma gitmiş ve elbisemin eteklerini hızla yukarı doğru çekiyordu.

"Benim olduğunu söyle." derken sesi bir kez daha emrediciydi.

"Benimsin."

Alex hafifçe geri çekildi ve elleri kalçalarımın arkasında durdu. Bakışlarıyla bakışlarımı yakaladı ve gözlerinde vahşi ile savunmasızın garip ama güçlü bir bileşimini gördüğümde nefesim kesildi. "Söyle."

"Neden?" Nefes nefese kaldım, huzursuzca ona doğru kaydım. "Çünkü bu doğru."

"Ne?" Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona göz kırptım ve elleri, ağzı ve seksi sesiyle ördüğü baştan çıkarıcı sisten çıkış yolunu bulmaya çalıştım.

"Bu geceden sonra doğru olacak." Parmakları büküldü ama buluşmamıza devam etmek için başka bir hareket yapmadı.

Bunun bir rüya olmadığından ve sözlerinin pek de ince olmayan tonunu yanlış duymadığımdan ya da yanlış anlamadığımdan emin olana kadar çok uzun bir süre ona baktım.

"Alex...." Ağzımı açtım, kapattım, açtım ve tekrarladım. "Alex."

"Adımı söyleme şeklini seviyorum." Gözleri yarı kapalı, açık bir arzuyla kararmış ve ağzı benimkine doğru alçalmıştı. "Çığlık atmanı duymak için sabırsızlanıyorum."

Bekle... Çığlık at derken evet-bebeğim-daha-çok-seks-şeyleri mi demek istiyordu, yoksa lütfen-beni-öldürmeyi-durdur-mu demek istiyordu?

Yüzümü sola çevirdim ve ellerimi göğsünün sert duvarına dayadım. "Dur, bekle. "

Geri çekilmemden etkilenmemiş gibi görünerek önce yanağımı, sonra çenemi, sonra boynumu öptü ve köprücük kemiğimi ısırdı. Parmakları çıplak popomu kavradı ve neredeyse açıkta kalan merkezime doğru sallandı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, çünkü sıcak elleri cennet gibi hissettiriyordu. Ağzı açıkta kalan meme ucumu yaladı ve emdi.

"Bekle, Alex. Dur." İngilizce anlamayan ya da şu anda iri yarı Alex'le ateşli maymun seksi dışında yeni istekleri kabul etmeyen bedenim anlamlarını reddetse de bu sözleri söyledim.

Ama Alex onları duydu. Ve durdu. Daha doğrusu hareket etmeyi bıraktı. Üzerime eğilmişti ve tamamen hareketsizdi, nefesi n e f e s nefese, sıcaktı,

açıkta kalan tenime karşı ateşlendi. Birkaç saniye boyunca tek ses zor nefes alış verişlerimizdi.

Sonra ellerini çekti ve yavaşça doğruldu; gözleri kapalıydı.

Vücudunun çekilmesiyle irkilerek harekete geçtim, hızla kendimi düzelttim, eteğimin kenarını çekiştirdim ve mememi kılıfına soktum.

Artık bedenim söz sahibi olmadığına göre, zihnim dairesine girdiğimizden beri söylediği her şeyi hatırlamak için çabaladı.

Bana güzel dedi, ki bu iyiydi.

Sonra çok uzun zamandır beklediğini söyledi ki bu birçok anlama gelebilirdi. Örneğin, perşembeden beri demek istemiş olabilir. Ya da iki yıldır masamda beklediğini kastetmiş olabilir. Ya da aradaki herhangi bir süreyi kastetmiş olabilir. Bu pek de iyi bir şey değildi ve muhtemelen tuhaf, ürkütücü bir şey de olabilirdi.

Sonra da ona dokunmamı emretti. Bu bağlam içinde tamamen anlamlıydı, yani bu iyiydi.

Sonra *benim* kelimesini söyledi ve ona kendisinin olduğumu söylememi emretti - ki dürüst olmak gerekirse bu sadece bir şekilde anlaşılabilirdi. Beni kendisinden sayıyor ve bunu da kabul etmemi istiyordu. Bunu düşündüm, sonra bu konuda ne düşüneceğimi bilemediğimi fark ettim ve yoluma devam ettim.

Hepsi birlikte ele alındığında, sözleri zararsız bir yatak odası konuşması da olabilirdi, tamamen farklı ve tamamen endişe verici bir şey de.

İyi bir oyun oynadım. Çoğu Teksaslı gibi kaba bir dil kullanmaktan, kaba şakalar yapmaktan ve daha da kaba el hareketleri yapmaktan hoşlanıyordum. Yine de, iş başa düştüğünde ve aşık bir aptal olmadığım sürece, aklı başında biriyimdir ve ne olursa olsun ve kim olursa olsun, aklın maddeye üstün gelmesinde hatasızımdır.

Elleri kalçalarında, başı öne eğik, omuzları gergin bir şekilde benden on beş santim kadar uzakta duruyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ve nefesi ağır ama ölçülüydü. Bir enerji yayıyordu - tam olarak öfke değil; daha çok kontrolü bulmak ve sürdürmek için mücadele eden bir adam gibiydi.

Dudaklarımı yaladım, onun tadına baktım, kendime dudaklarımı bir daha yalamamamı söyledim ve daireye girdiğimizden beri ilk kez etrafıma baktım.

İlk fark ettiğim şey tüm ışıkların kapalı olduğu ve mumları yakmış olduğuydu - bir sürü mum. Sırtımdan aşağıya doğru bir endişe dalgası titrerken bile kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Bir sonraki fark ettiğim şey ise dairenin düzenli ama dağınık olduğuydu. Kağıt yığınları kanepede hariç neredeyse her yüzeye düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Kitaplar -büyük, kalın, rengârenk ciltli kitaplar- yerleri aydınlatıyordu. Bunlar üst üste değil, gelişigüzel bir şekilde etrafa saçılmıştı. Bir tanesinin başlığını ayırt edebilmek için gözlerimi kısıtım: *Uygulamalı Kuantum Para Birimi: Kuarkların doğası bize küresel para birimi ve ekonominin geleceği hakkında ne öğretebilir?*

Uhh...ne? Bu konuda ne düşüneceğimi bilemediğim için kişisel alanını incelemeye devam ettim.

Televizyon yok, bilgisayar yok, elektronik eşya yok; ancak bir pikap vardı ve en az otuz yıllık gibi görünüyordu. Lambaları bile eski görünüyordu.

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. Gözlerindeki vahşet ve kırılğanlık gitmişti. Onların yerini güçlendirilmiş bir kopukluk ve kabullenmeye benzer bir şey almıştı.

"So...." Kelimeyi soludum, boğazımı temizledim, dudaklarımı birbirine bastırdım ve tekrar boğazımı temizledim. "Belki de daha önce ne demek istediğini açıklığa kavuşturabiliriz."

Bana yavaşça göz kırptı ve çenesinin bir, iki, üç kez kıpırdadığını fark ettim. Aniden başını salladı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Bunun için endişelenmeyin."

"Şey, genellikle yapmazdım. Ancak.... bu tür etkileşimler konusunda pek deneyimli değilim ve bu nedenle...."

"Bu ne tür bir etkileşim olabilir?" Alex yüzünü bana döndü, şimdi karşı duvardaydı. Sesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

"Bu tür." Çift parmağımla aramızda bir işaret yaptım.

"Yani adamın ağlamasıyla bitmeyen türden mi?" Sesi öfkeliydi ve sözleri beni ürküttü.

"Evet, o türden. Ama daha spesifik olarak, ganimet çağrısı türünden."

Gözlerinin arkasında bir öfke parıltısı gördüm. Cevap vermeden önce bir nefes aldı, "Bu o mu?"

"Yoksa baltalı bir katil misin?"

Alex'in gözleri irileşti; yüz hatlarında gerçek bir şaşkınlık belirdi ve sesi incinmişlikle kızgınlık arasında gidip geliyordu: "Öyle mi düşünüyorsun? Ya biri ya da diğeri olduğumu mu?"

"Hayır," diye cevap verdim. Eğer onun gerçekten baltalı bir katil olduğunu düşünseydim, dairesinde iç çamaşırsız, hatta iç çamaşırıyla bile bulunmazdım. Aslında, sadece sezgilerimin ve bilinçaltımın açıklayabileceği nedenlerden dolayı, onun fiziksel bir tehdit olmadığını biliyordum. Sadece biraz kaçık görünüyordu. "Baltalı bir katil değil."

"Ama ne? Baltalı bir katil değil, ama ne? Dengesiz mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Pek değil mi?"

Tam bir dakika boyunca beni izledi, belli ki gerçeği bekliyordu. Sonunda kapıya yaslandım, gözlerimi kapadım ve "Belki" diye itiraf ettim.

Gülüşünü duydum, inanmayan bir huff, ve gözlerimden birini açtım.
"Alex, sen tuhaf bir adamsın. İşte, söyledim."

"Evet, sen de normal davranışlar için bir poster çocuğu değilsin."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Şey...." Durakladım, ellerim havaya kalktı ve sonra kalçalarım vurdu,
"Aramızda neler olduğunu anlamıyorum."

"Eğer bu bir seks çağrısı değilse, o zaman başka bir olasılık düşünemiyor musun?" "Ne? Bunun bir ilişkinin başlangıcı olmasını umman dışında mı?

uzun vadeli bir şey mi?" Manikür yaptırmak ve dekorasyon tüyoları vermek için beni davet etmiş olma ihtimalinden hemen sonra, bunu gülünçmüş gibi, mümkün olan en az seçenekmiş gibi söylemek istedim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

Onu inceledim, kaşlarım ani bir belirsizlikle birbirine yaklaştı. "Alex mi? Düşündüğün bu muydu?"

Hemen cevap vermedi. Onun yerine geriye doğru eğildi, başının tepesini arkasındaki duvarla buluşturdu ve bana baktı. Sonunda, "Pek sayılmaz." dedi.

"Pek sayılmaz."

"Belki."

"Belki mi?" Kelimeyi tekrarladım çünkü şaşırtıcıydı.

Sözlü olarak cevap vermedi. Onun yerine sadece bir kez başını salladı ve örtülü bakışlarıyla beni izlemeye devam etti.

"Belki." Üçüncü kez tekrarladım, çoğunlukla kendi kendime. Gözlerim yine dairenin üzerinde gezindi ama hiçbir şey görmedim.

Nefesimi içime çektim, tavana baktım, sonra tekrar ona döndüm. Alex'in aramızda bir seks görüşmesinden öte bir şey olacağına inanma ihtimali tuhafın da ötesindeydi; ama işte oradaydı, beni izliyor, tepkimi bekliyordu.

Gürültülü bir iç geçirdim, kendimi toparlamaya çalıştım ve ağzımdan kaçırdım: "Peki Alex, kariyer hedeflerin neler? Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Hiç istifini bozmadı. "Bu bir röportaj mı?"

"Evet."

"Hangi iş için başvuruyorum?"

"Dans ve yaşam partnerimin işi - mecazi anlamda, gerçek anlamda, yatay, dikey ve umarım yanal olarak. Ve ne kadar esnek olduğunuza bağlı olarak, çapraz olarak."

"Mülakata gireceğimi bilseydim takım elbise giyerdim." "stn değiştirmek için hâlâ vaktin var. Burada bekleyebilirim."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Gözlerinin yumuşadığını düşündüm; emin olamadım ama ağzından çıkan sonraki kelimeler beni şaşırttı çünkü hakaret gibi geliyordu. "Dans partnerin olmak bu kadar zahmetli mi ve bir iş olacak kadar çok çalışma gerektiriyor mu?"

Bunun zerine durdum, sorduğu soruya baktım; kelimeler havada asılı kalmıştı. şimdilik onun küstah tonunu görmezden geldim ve asıl soruyu düşündüm. Düşüncelerimin sorulmasına alışık değildim; dolayısıyla bir cevap düşünmek zorunda olan kişi olmaya da alışık değildim.

"Sanırım... Yani, umarım öyle değildir." Bakışlarım yeniden onunkilere odaklandı. "Sanırım doğru kişiyle bu iş gibi hissettirmez. Ama her sürdürülebilir ilişi başarılı olmak için çaba gerektirir."

"İlişkiler hakkında bir ders kitabı gibi konuşuyorsun." "İlişkiler hakkında pek çok ders kitabı okudum."

Alex beni izledi; aslında bana baktı. Duruşu alçakgönüllü ve rahattı. Dirseği, oturduğu yere bitişik bir kitaplığın tepesine dayanmış, başı yana eğilmiş, parmakları kısa saçlarına dolanmıştı. Diğer eli cebindeydi ve bir bacağı düz, bir bacağı eğik, ayak bilekleri çapraz şekilde duruyordu.

Bakışları düşüncelerini ele vermiyordu, bu da rahatsız ediciydi. Genelde insanları okumakta ve ne istediklerini bilmekte ürkütücü derecede ustaydım; Alex'te öyle değildi. Bir tür mistik gizem maskesiyle örtülmüştü.

"Ya işi istemiyorsam?"

"O zaman gerçekte neler oluyor? Tek gecelik bir ilişi istemiyorsun, seri katil değilsin ve işi de istemiyorsun. Ben neden buradayım?" Omuz silktim, dairesini işaret ettim, sorularının hafif acısını yatıştırmak için dışa dönük pragmatizmi kullanmaya çalışırken bıkkın grndğmn farkındaydım.

Sonunda bu onu duraksatmış gibi görünüyordu. Yüz ifadesi hala okunamıyordu ama sessizliği onun adına konuşuyordu ve ben gerçek karşısında şaşkına dönmüştüm.

Bunu kabul etmek istemiyordu -belki kendine bile- ama işi istiyordu. İşi çok istiyordu. Uzun zamandır bu işi düşünüyordu ve bu, bu akşam, onun *hamlesiydi*. Bu onun beni baştan ıkarmasıydı ve ben Wookie kostmmle bunu mahvetmiştim....

Peki ya salı gecesi arayan kadın? O bir Wendell değil miydi?
Yoksa beneklerini değiştirmeye istekli bir Wendell

miydi? "Ama ben tek değilim, değil mi?"

Ağzımdan kaçırdım. Bana baktı, gözlerini

kırıştırdı. "Tek ne?" "Ha! Hileli soru."

*"Sandra, neden bahsediyorsun?" "Salı
günkü-"*

Cevap vermekten kurtuldu ve ben de arkamdaki metal bölmeye sert bir vuruşla daha da aptal görünmekten kurtuldum. Kapıya doğru sıçradım ve şaşkınlıkla gıcırdadım. Alex aniden yanıma geldi ve ben şaşkın kalbimi dizginleyemeden beni kendisine doğru çekti.

"Sandra- sadece... sadece yapma...."

Kapı tekrar çalındı, bu kez daha yüksek sesle, daha ısrarlı, biraz da iğrençti.

"Kahretsin! Kim o? Bay Patel mi? Burada olduğuma kızacak mı?"

Alex kafasını salladı, belki de temizlemek için ve hırladı. Belli ki hayal kırıklığına uğramış bir mutsuzluk içindeydi. Sonra "Ne istersen yap" dedi.

Ben daha cevap veremeden, sözlerini algılayamadan, Alex kapıyı çekip açtı ve kapıdan, benden uzaklaşıp kafesteki bir kaplan gibi dairesini arşınlamaya başladı.

Ortada bir adam vardı. Ağır bir trençkotun altında takım elbise giymişti: siyah bir takım elbise ve siyah bir kravat. Gözleri iri, neredeyse renksiz bir maviydi; burnu kırmızıydı, yanakları kıpkırmızıydı ve güçlkle nefes alıyordu - iki kat merdiveni çıkmak için gereken enerji onu yormuştu.

Renksiz bakışları Alex ile benim aramda gidip geldi, sonra tekrar bana döndü. "Ve sen...?" Elini uzatmadı ama gözleri Alex'in üzerinde gezindi.

Kendi sarkıntılık eğilimlerinin farkında olmayan bir adam gibi bedenime bakıyordu; daha doğrusu kendi sarkıntılık eğilimlerinin ya farkında değildi ya da bu konuda kararsızdı.

"Ben Sandra." Kabalığına rağmen ona elimi uzattım. Elime baktı, sonra Alex'e, sonra bana, sonra tekrar elime. Elimi tuttu, kısa ama sıkı bir şekilde sıktı ve bıraktı. Elleri terli ve iğrençti. Avuç içimi eteğime silme isteğime karşı başarıyla savaştım.

"Sen fahişe misin?"

Tüm düşüncelerimi ve duygularımı saklayan süper gücümü kullanarak ona rahatsız olmayan bir gülümseme verdim. Sakinliğimi korumak için tüm gücümü harcadım.

Bu salağın boğazını yumruklamak. Alex de benzer zorluklar yaşıyor gibiydi çünkü çevresel görüşümde öne doğru kaydığını ve saldırmaya hazır görüldüğünü gördüm.

Bu ilginçti.

Kurnazca Alex'in önüne geçerek tanımadığım adama giden yolu kapattım. "Hayır. Ben fahişe ya da başka bir tür fahişe değilim."

"O zaman nesen sen? Ve neden buradasın?"

"Dediğim gibi, ben Sandra'yım."

"Ne iş yapıyorsun? Mesleğiniz nedir?" Bu sorular talepkârdı ama bilgi saklamak için bir neden göremiyordum.

"Chicago General'da pediatri bölümünde psikiyatristim."

Kaşları altında yukarı kalktı ve gözleri arkamdaki Alex'e kaydı. "Kendine özel bir psikiyatrist mi tuttun? Muhtemelen iyi bir fikir." Sonra ekledi, "Muhtemelen bunu zaten anlamışsındır, ama bu orospu çocuğunun kafası hasta."

"Hmm." Sinirlerim tepeme çıktı ve ağızımdan dökülen üstü kapalı hakarete engel olamadım. "Çok iyi konuşuyorsun. Bariz bilişsel sınırlamaların göz önüne alındığında ne kadar gurur duyuyor olmalısın. Ama bana henüz kim olduğunuzu söylemediğinizi belirtmeliyim." Yavaş konuştum, işitme güçlüğü çeken yaşlı bir ornitorenkle iletişim kuruyormuş gibi yaptım ve ona en alışık olduğum gülümsememi gösterdim. Dostça bir gülümsemeydi ama herhangi bir beklenti içinde olmadığım açıktı.

Genellikle en zor hastalarım ve aileleri ile oldukça iyi sonuç verirdi.

Yüz hatlarında hazımsızlık ya da şehvet düşkünlüğünden başka bir şeyin ilk izi belirdiğinde, sözlerimin aşağılayıcı anlamını ya fark etmemiş ya da anlamamıştı. Alex'in sorum karşısında sertleştiğini hissettim. Adam gülümsememe karşılık verdi ama gülümsemesinde dostluktan eser yoktu. Kötü haber vermekten hoşlanan bir insanın ifadesi olduğunu fark ettim.

"Kim, ben mi?" Sırıttığı giderek köpekbalığına benzerken sordu. "Ben Alexander'ın şartlı tahliye memuruyum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

A H-H-H...OKAY -*bunun olacağını tahmin etmeliydim*

Bir kez başımı salladım, dışarıya herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermemeye kararlıyım.

Hiç duraksamadan, "Evet ama adın ne?" diye sordum. Gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ajan Dumas."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Ajan Salak."

Alex'in yine sertleştiğini hissettim ama bu sefer gülmemeye çalıştığından emindim.

"Hayır, Dumas, 'do' kelimesi gibi ve 'mass' kelimesi gibi, Noel gibi."

"Hmm. Komik, bana Noel'i hatırlatmıyorsun," demekle yetindim. Dumb Ass'in ona daha uygun olduğunu düşündüm ve adının bu olduğuna karar verdim.

"Sana geçmişinden bahsetti, değil mi?" Şartlı tahliye memuru etrafımızdan dolaşıp odaya doğru ilerledi. Şartlı tahliye memuruna benzemiyordu. Tecrübelerime göre, genellikle fit olurlar ve rahat giyinirlerdi. Bu adam bir cenaze levazımatçısı gibi giyinmiş, bir Vaudevillian kötü adamı gibi davranıyordu (bükülecek bir bıyığı yoktu) ve sürekli soluk soluğa bir su aygırı gibi görünüyordu.

"Evet. Her şeyiyle. Her detayı." Yalan söyledim, ama sonra devam ettim: "Avrupa'da sirkte geçirdiği zamanı bile anlattı."

Ajan yıkıcı bir kahkaha attı. "Evet. Çok zenginmiş." Bir şey arıyor gibiydi; gözleri dairenin içinde gezindikten sonra Alex'e takıldı. "Neden burada olduğumu tahmin edebilirsin."

Alex hiçbir hareket yapmadı, boyun eğmiş, sıkılmış, ilgisiz görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Salı günü neden birine saldırdığını söylemek ister misin?"

"O kimseye saldırmadı." Yine öne çıktım ve Aptal Kıç'ın Alex'i görmesini engelledim. Nedense anne-ayı içgüdülerim kabarmış ve kontrolü ele almıştı. "Aslında tek yaptığı, iğrenç, alçak, küçük penisli bir vücut geliştirici tarafından tartaklanan zavallı bir talihsiz yardım etmektir."

Ajan kaşlarını çatı ve bana bir kez daha baktı. "Sanırım siz de oradaydınız?"

"Evet."

"Talihsiz kurban sen miydin? Seni buraya böyle mi getirdi?"

"Hayır ve hayır."

Şartlı tahliye memuru dairenin etrafına bir göz attı ve görünüşe göre romantikleştirilmiş çevreyi ilk kez fark etti. "Mumlar mı?" "Sakın bana siz ikinizin... ikinizin...." diye homurdandı. Koca parmağını Alex'le benim aramda salladı ve şaklabanlıklarının üstüne bir de kıkırdadı. Kıkır kıkır güldü.

Adamdan uzaklaştım, çünkü onunla ilgili her şey tamamen iğrençti ve odayı bloke ettim. Onun gözünden görmek istemedim.

"Gerçekten mi? O mu? Ve senin gibi bir parça?"

Alex ilk kez konuştu; sesi kısıktı ve tonu hiç de dostça değildi. "Bu kadar yeter."

Ajan Dumb Ass'in kahkahası aniden kesildi ve dikkatim kısa boylu adama doğru yürüyen Alex'e sabitlendi.

"Hâlâ mizah yok, ha?" Ajanın ses tonu kabadayılıkla dolu olsa da, Alex yaklaşırken hala açık olan kapıya doğru geri çekildi.

"Ajan Bell nerede?" Alex'in sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Neden burada değil?"

"Meşguldü." Kukla rahatsız görünüyordu. "Onlara seni bir daha göndermemelerini söyledim."

"Şimdi buraya bakın...."

"Hayır. Sen buraya bak." Alex diğer adamın alanını doldurdu ve tüm durumun dinamiği değişti. Gerçekte kimin yetkili olduğunu merak ediyordum. Şartlı tahliye edilen Alex'in ajanıyla sanki tüm kartlar elindeymiş ve kartlar dört as ve bir papazdan oluşuyormuş gibi konuşmaktan nasıl kurtulabildiğini merak ettim.

"Bell'e senin gelmeni istemediğimi söyledim. Bana bir daha yüzüne bakmak zorunda kalmayacağıma söz verdi. Söylediğimde ciddiydim ve ikinci şanslara inanmam. Şimdi gitme vaktin geldi çünkü henüz kızgın değilim ama çok yakında olacağım."

Hiç kıpırdamadan durdum. Aslında nefesimi tuttum. Gözbebeklerim bile hareket etmedi.

Kim bu adam?

Kukla ajan göğsünü kabartmış, Alex'in sabit bakışlarının ağırlığı altında geri geri koridora doğru çekilirken bile hiddetleniyordu.

Teslim olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Birinin dışarı çıkması gerektiğini biliyorsunuz. Aldığımız çağrıdan sonra, birinin dışarı çıkması ve

Seni kontrol edeceğim."

"Bell Salı günü buradaydı. Beş gün geciktiniz."

Kukla omuz silkti. "Bugün aradılar. Bize her zaman bir şeyler söylemezler."

Alex cevap vermedi ve yüz ifadesi de değişmedi. Bunun yerine kapıya uzandı ve şartlı tahliye memurunun yüzüne kapattı.

Yerimden kıpırdamadan durdum, beynim ne kadar karışıksa gözlerim de o kadar genişti. Üstüne üstlük hala iç çamaşırı giymemiştım ve odada hava akımı vardı. Alex kapıyla yüzleşti, elleri kapının iki yanında, büyük avuç içleri kapı çerçevesine dayanmıştı. Başını eğmişti ve nefes alırken sırtının ve omuzlarının hareket edişini izledim. Yavaş, sabit nefesler alıyordu; kendini hazırlıyor, zorlu bir şeye hazırlanıyor gibiydi ve yorucu.

Sessizlik uzadı ve ben ayaklarımın üzerinde kaydım, elbiseme baktım ve kollarımı kavuşturdum.

Alex doğruldu ve onun hareketiyle birlikte hava da değişti. Loş mum ışığında bana bir dev gibi göründü, açılıp saçılan bir canavar. Telaşsızca döndü ve yüz ifadesini olduğu gibi kabul ettim -korkuyla karışık bir güvensizlik, hayal kırıklığıyla örtülü.

Bunu bu kadar kolay fark ettim çünkü hastalarımın ilk konsültasyonları sırasında kullandıkları olağan ifadeydi.

"Ne kadarını biliyorsun?" Gözleri şüpheli, araştırmacı, biraz da kuşkucu ve tamamen savunmacıydı.

"Hangi konu hakkında?" "Benim hakkımda."

"Sadece bana anlattıkların ve şimdi de bir suçtan hüküm giydiğin ve şu anda şartlı tahliyeyle dışarıda olduğun gerçeği." Kelimeleri aceleyle söyledim. Aslında gergin değildim, ama bir dereceye kadar endişe hissediyordum. Bunun alternatif bir gerçekliğe yerleştirilmiş olmanın verdiği endişeye benzediğini hayal ettim.

"Ama...." Kaşlarını çatı, uzun ve sertti ve açıkça kafası karışmıştı. "Ama sana benim şartlı tahliye memurum olduğumu söylediğinde hiç şaşırılmış gibi görünmedin."

"Şey, şaşırmıştım. Sadece belli etmemeye karar verdim." "Neden?"

"Çünkü belli ki seni rahatsız etmeye çalışıyordu ve belli ki aptalın teki."

Uzun bir süre beni inceledi ve ben de ona izin verdim. Beni güvensizlikle incelediğinde bile bana bakışı hoşuma gidiyordu. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu. Alex haklıydı, ben normal davranışlar sergileyen bir poster çocuğu değildim.

Sonunda, "Ne düşündüğünü söylemek zor," dedi. "Aynen öyle."

Alaycı bir şekilde gülümsedi, sadece dudaklarını eğdi. "Bu senin için yeni bir şey mi?" "Birinin ne düşündüğünü bilmemek mi? Evet. Çok yeni."

"Ben de öyle." Bakışları daraldı, araştırmaya başladı. "Şartlı tahliye edilmiş olmam seni rahatsız ediyor mu? Tutuklanmış olmam?"

"Bu... bu beni ilgilendiriyor...." Kendime daha sıkı sarıldım. "Özellikle de az önce ne olduğunu gerçekten anlamadığımdan ve şartlı tahliye memurun gelmeden önce emin olmama rağmen, şimdi tehlikeli olup olmadığını söyleyemediğimden."

Gülümsemesi düzleşti. "Tehlikeli değilim, senin için değil. Ve şiddet içeren bir suçtan hüküm giymedim."

"Uyuşturucu mu?"

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum."

"Onları sattın mı?"

"Hayır." Bakışları daha da karardı ve biraz sinirlenmiş görünüyordu. "Ben kimseye zarar vermedim. Uyuşturucuyla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bir şey çaldınız mı ya da çalmaya çalıştınız mı? Dolandırıcılık mı?"

"Hayır-o-o...." dedi, kelimeyi uzatarak; uzatılmıştı, fazla telaffuz edildi. "Dediğim gibi, kimseye zarar vermedim."

Anahtar cümle gibi görünen şu cümlenin ışığında kalan olasılıkları düşündüm: *Kimseyi incitmedim.*

Bazen insanlar, özellikle de suçlular, eylemlerinin gerçek bir olumsuz sonucu olmadığında ya da kurbanlarının suçlarını hak ettiklerinde ısrar ederek kötü davranışlarını haklı çıkarma eğilimindedirler. Bu tipik olarak ağır vakalarda patolojik çarpıtma, orta vakalarda ise nevrotik rasyonalizasyon olarak adlandırılır.

Alex'in şu ana kadarki davranışları -özellikle de o gece restoranda Marie'ye yardım etmekte gösterdiği acelecilik- doğru ile yanlış arasındaki farkı bildiğini gösteriyordu.

Aslında, onun karar verme mekanizmasına maruz kaldıkça, bir Kartal İzci'ye ya da Kral Arthur'un yuvarlak masasındaki onurlu bir şövalyeye daha çok benziyordu.

Alex'in çelişkiler yumağını çözmeye çalıştım. "Masum muydun? Yanlışlıkla mı mahkûm edildin?"

Çenesi büküldü. "Hayır. Suçluydum."

"Yaptığın şeyin yanlış olduğunu düşünüyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Bunun neden yasadışı olduğunu anlıyorum ama yaptığının ille de yanlış olduğunu düşünmüyorum."

Burnumu kırıştırdım. "Bana ne yaptığını söyleyecek misin? Yoksa burada durup yirmi soruda *mahkûmiyetimi tahmin et* oyunu mu oynayacağız?"

"Sana ne yaptığımı söylemeyeceğim ve yirmi soru oynamak da istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü," diye durakladı Alex, gözleri benimkileri arıyordu. Ellerini beni tutacakmış gibi kaldırdı ama sonra yumruk yaptı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Belki de bir sonraki sözleri çok savunmasız olduğu için duruşu bu kadar savunmacıydı. "Çünkü bana bakışını seviyorum ve bunun değişmesini istemiyorum."

Şaşkınlığımı göz kırparak yüzüme yansıttım. "Sana nasıl bakıyorum?"

"Beni istediğin gibi."

Bir an için yüz ifademi kontrol etme yeteneğimi kaybettim. "Uh...."

"Sanki beni tanımak istiyormuşsun gibi." Çabucak ekledi, ama bu tam olarak *beni istiyorsun gibi* bir değişiklik değildi.

"Alex, eminim pek çok kadın sana seni istiyormuş gibi bakıyordur. Hiç kimse sana çok yakışıklı olduğunu söylemedi mi?"

"Evet. Ama genellikle bunu kıkırdayarak söylüyorlar ve *seksi* kelimesini kullanıyorlar." Yarım adım daha yaklaştı.

Dürüstlüğünden memnun olarak başımı salladım. "Güzel. Çünkü bu doğru. Şimdi sorum şu, bunu sana daha önce de sorduğumu biliyorum ama senin gibi yakışıklı, bütün kızların milkshake'lerini bahçesine getirmesini sağlayabilecek genç bir adam benim gibi yaşlı bir kadından ne ister?"

"Sen yaşlı değilsin."

"Biliyorum. Ben de yaşlı değilim. Ama senden daha yaşlıyım." "Yani?" Omuz silkti.

"Şikayet etmiyorum. Sadece merak ediyorum." Omuz silkişini taklit ettim ve dairesine göz gezdirdim. Bu anla ilgili her şey gerçeküstü geliyordu.

Kendimi bir erkeğin kollarına atmaya alışık değildim.

Kendimi sadece fiziksel bir karşılıklı takdir topluluğu amacıyla bir erkeğin önüne atmaya alışık değildim.

Kendimi attığım adamın hüküm giymiş bir suçlu olduğunu öğrenmeye alışık değildim.

Bir erkekle bu kadar yapmacıklıktan uzak, iki yönlü bir konuşma yapmaya alışık değildim.

Doğrusu, kendimi yine biraz telaşlı hissediyordum.

"Sana hiç kimse çok güzel olduğunu söylemedi mi?"

Gülümsedim, birinin benim güzel olduğumu düşündüğünün ima edildiği ya da açıkça belirtildiği tüm konuşmalardan hoşlanıyordum. "Yani senden başka mı?"

Gülümsemesi küçük ve samimiydi.

Bir sonraki soruma engel olamadım. "Gerçekten güzel olduğumu düşünüyor musun?"

"Tabii ki."

"Bu şimdiye kadarki en iyi ve en tuhaf konuşma."

Acı bir kahkaha attı ve arkasını döndü. Alex ellerini ensesinde kavuşturdu ve başını salladı. "Bu iş yürümeyecek."

Bir an arkasından baktım ve az önce söylediği sözleri sanki üzerimde deniyormuşum gibi hissettim. Yanlış hissediyordum. Beyniniz size uygun olduğunu ve akıllıca bir alışveriş olduğunu söylemesine rağmen düğmesi iliklenmeyen bir kot pantolonu denemek gibiydi.

Beynim "*Lanet olsun, o haklı*" dese de diğer her şey "*Hayır-o- o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o!*" diyordu.

Her zamanki gibi beynimin veto yetkisine izin verdim. "Tamam," dedim.

Sadece başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Tamam mı?"

"D e n e d i k ve belki de birbirimiz için fazla tuhafız. diğer." Duygular boğazımda sivri uçlu, yetersiz çiğnenmiş bir tortilla cipsi gibi düğümlenirken sesim gergin çıkıyordu. Beynim bile onun benimle çelişeceğini umuyordu.

Gözleri vücudumda gezindi, ifadesi boştu. Uzun bir süre açık bir şekilde inceledikten sonra gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımı tuttu. Sonra bedensel olarak içini çekti, hatta belki de inledi - emin olamadım - ve benden uzaklaşarak odanın uzak ucuna doğru yürüdü.

"Evet. Bu doğru. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Aksi yöndeki tüm hayaller sadece hayaldi, hayal."

Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyordum. Gerçekten de fark etmezdi. Kalbimde yarattığı etki aynıydı.

Alt dudağımı sıktım, bir kez başımı salladım ve "Tamam o zaman," dedim ve atılmış ceketime doğru yürüdüm. Kıçımı göstermemeye dikkat ederek yerden aldım ve üzerime geçirdim.

Garip bir nedenden dolayı kulaklarım çınılıyordu ve ağlayacak gibi hissediyordum. Ağlamayacaktım, en azından onun dairesinde. Daha sonra evde, *Çelik Manolyalar*'ı izlerken ve evsiz biri gibi giyinmişken ağlayabilirdim. Bazen ağlamadan önce sırf deneyimi arttırmak için rimel sürerdim.

Alex beni izliyordu. Bunu biliyordum çünkü gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini hissediyordum ve bakışları bana bedensel, fiziksel bir dokunuş gibi geliyordu. Kapıya uzandığımda kulaklarımdaki ses daha da tizleşti; elim tokmağın üzerine kapandı, çevirdim ve durakladım.

Bir şeyler söylenmesi gerekiyordu. Bu... aramızdaki her neyse, bir methiyeden daha fazlasını hak *ediyordu*.

Onunla yüzleştim, elim hâlâ kapı kolundaydı. Tam da tahmin ettiğim gibi, gözleri bana dikilmişti ama gözleri ve onunla ilgili diğer her şey esrarengiz bir savunmasızlığın aşılmaz güç alanıyla örtülmüştü.

"Sadece söylemek istedim...." Ofladım çünkü ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Ama artık çok geçti. Bir şey söylemem gerekiyordu ve ben de konuşmaya başladım. "Sadece dengesiz olmadığını söylemek istedim. Dengesizliği bilirim ve sen öyle değilsin. Tuhafsın, tuhaf şeyler yapıyorsun, tuhaf şeyler söylüyorsun - ama bence bunun nedeni sana hiç kimsenin bu şeylerin tuhaf olduğunu öğretmemiş olması. Gösteride bana ilk kez güzel olduğumu söylediğin zamanki gibi. Ve kesinlikle ondan önce elimle ve seninle yaptığın şey...senin...." *Ereksiyon* kelimesini söylememek için bilinçli bir karar verdim. "Şey, bilirsin işte. Ama hoşuma gitti. Hepsinden hoşlandım."

Bana hiçbir karşılık vermedi, sanki çoktan gitmişim gibi bana -ya da içime- baktı.

"Senden hoşlanıyorum, hem de çok." Dedim. Bunu kabul ettim ve ona itiraf ettiğim için kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim.

Kapıya döndüm ve içeri süzıldüm, arkamdan yavaşça ve saygıyla kapattım. Kapanırken yumuşak bir tıkırtı duyuldu ve bir şeyin sonu gelmiş gibi hissettim.

İlk çarpma sesini duyduğumda yedinci basamaktaydım. Durdum, kaskatı kesildim ve omzumun üzerinden kapalı kapıya baktım. Dairesinin içinden bir çarpma sesi daha geldi, ardından bir tane daha, sonra bir tane daha. Çok geçmeden

Birbirlerinden ayırt edilemiyorlardı ve içimi bir ürperti kapladı.

Merdivenlerin geri kalanını Alex'in dairesini yerle bir edişinin müziği eşliğinde indim ve yanılıp yanılmadığımı merak ettim. Belki de dengesizdi.

Ama sonra kafamın içinde bana "*Başka bir olasılık düşünemiyor musun?*" diye soran sesini duydum.

ONUNCU BÖLÜM

Sali gününün burç yorumu: Zor bir durumu görmezden gelme eğilimindesiniz, yapmayın. Bir sorunla yüzleşmek cesaret ister, ancak arzu ettiğiniz çözümü getirebilir.

"

DR. FIELDING."

Adımın sesine doğru döndüm. Bir kadın masamın kenarında durmuş yarı teftiş ediyor, yarı gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ses tonundaki açık sözlülüğe bakarak bir meslektaşım olduğunu düşünmüştüm ama bu kadını tanıımıyordum.

Yine de bir nedenden ötürü tanıdık geliyordu.

Bakışlarım hastanenin kalabalık kafeteryasından aşağıya, okumakta olduğum hibe teklifleri yığınınına, oradan da tekrar yabancıya kaydı.

Sadece... harika. Konuşacak havada değildim, kimseyle değil.

Cumartesi günü Alex'le yaşadığım gariplikten beri insanlarla gereksiz yere iletişim kurmaktan kaçınıyordum. Gelen aramaları bile görmezden geliyordum, özellikle de platonik erkek arkadaşlarımdan oluşan haremimden gelenleri.

Steel Magnolias'ı izlemeyi denedim, iyi bir hıçkırık festivalinin midemde biriken ve göğsümde şişman, uzun tüylü bir kedi gibi oturan tatsız gerginliğin bir kısmını dağıtacağını umdum.

Ama işe yaramadı. Ağlayamadım. Bunun yerine, kendimi filmin tüm karakterlerine, özellikle de dramla rasyonel ve mantıklı bir şekilde başa çıkma konusundaki yetersizliklerine kızgın buldum.

Ayak parmaklarımı mantıklı ayakkabılarımda içinde çaprazladım. Belki de köşedeki boş masaya doğru çılgınca koşarken bir şey düşürmüştüm ve o da onu bana geri veriyordu.

"Evet?" Meşgul ve düşmanca görünmemeye çalışarak yabancıya şöyle dedim

-Çünkü meşguldüm ve dostça davranmıyordum.

"Size katılabilir miyim?" Benimkinin karşısındaki koltuğu işaret etti ve oturmadan önce yanıtımı beklemedi.

"Elbette, neden olmasın." Öğle yemeğimi kendime yaklaştırdım, bağış bildirimlerini sağımdaki sandalyeye yerleştirdim ve masada ona yer açtım.

Onu tanımaya çalışırken gözlerim yüzünde gezindi. Güzeldi, benden birkaç yaş büyüktü, tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşların ortasıydı; formdaydı

sade, siyah, orta fiyatlı bir pantolon takım giymişti; çok az makyaj yapıyordu ve görünürde takısı yoktu.

Normal, uyumlu bir kadın olarak ilk değerlendirmem elbette bu yönde oldu.

İkincil olarak, kahverengi saçlarını at kuyruğu yaptığını ve yaklaşık olarak benim boyumda görüldüğünü fark ettim.

"Dr. Fielding," Konuşurken bana bakmadı; onun yerine gözleri kafeteryayı taradı. Aslında birini aradığı hissine kapılmadım; daha ziyade *bana* bakmak istemiyormuş gibi geldi. "Sizinle ortak bir tanıdığımız hakkında konuşmam gerekiyor."

"İzin belgesi olmadan hastalar hakkında konuşamam."

"Bu bir hasta değil. Bu...." Durakladı, burnundan nefes aldı, dikkati hâlâ sol omzumun üzerindeydi. "Bir arkadaşınız. Alexander Greene."

"Alexander Greene mi?" Bunu yapmamak için hiçbir neden olmadığından, yüzümün hissettiğim şaşkınlığı göstermesine izin verdim. "Alexander Greene adında birini tanımıyorum."

Sonra bana baktı. Mutlu görünmüyordu. "Evet, biliyorsun. Geçen Perşembe günü *Bekle Bekle... Bana Söyleme*'nin çekimleri sırasında onunla tanıştın. Gösteri sırasında onun yanında oturdun. Daha sonra ikiniz yüz yedi Slate Sokağı'ndaki The Coffee Carafe'de yaklaşık on bir yirmi altıya kadar kahve içmeye gittiniz. Daha sonra sizinle Lake Caddesi 1100 numaradaki dairenize kadar yürüdü."

O anlatırken kaşlarım sert bir şekilde kalktı ve ağzım açık kaldı -çok açık değildi (çığlık atmak ya da sinek yakalamak ister gibi) ama afalladığımı belli edecek kadar açıktı.

Devam etti ve bu görevin onun için tatsız olduğu izlenimini edindim. "Sonra, Cumartesi akşamı, otuz kırk beş Lake Caddesi'ndeki işyerinden yiyecek aldınız. İşyerinden sekiz buçukta ayrılmışsınız ama on bir on yedi de geri dönmüşsünüz. Saat on bir buçukta Ajan Dumas tarafından Bay Greene'in dairesinde bulundunuz. Ajan Dumas ayrıldıktan sonra on beş dakika daha Alexander Greene'in dairesinde kaldınız ve refakatsiz olarak oradan ayrıldınız."

"Oh." Başımı hafifçe salladım, kaşlarım aşağı indi. "Alex'i kastediyorsun." Nedense onun adını söylemek bana zor geliyordu.

Yavaşça göz kırptı, sadece bir kez. Garipti. "Evet. Alex."

Adını söyleme şekli pek de hoşuma gitmemiştir, neredeyse bölgeci bir tavidir. Bir kovalayıcı olduğum için, önce en bariz soruları sordum ve onu dürüstlüğe teşvik etmek için hızlı bir şekilde art arda sordum.

"Onun kız arkadaşı

mısın?" "Hayır."

"Ama sen onu

seviyorsun." "Hayır, bu konuyla

ilgili değil." "O biliyor mu?"

"Hayır.... yani Dr. Fielding...."

"Neden ona söylemediniz?"

"Dr. Fielding, ben onun kız arkadaşı değilim. Ben onun için görevlendirilmiş federal ajanlardan biriyim."

"Ama hâlâ ondan hoşlanıyorsunuz." Başımı salladım, sonra hafifçe ona doğru eğildim ve yakın sırdaş sesimi kullandım. "Sorun değil, bana söyleyebilirsin. Bence de sevimli biri."

Yine yavaşça göz kırptı, sadece bir kez. Artık bunun sinirlendiğinde söylediği bir şey olduğunu biliyordum. "Bay Greene ile ilişkinizin niteliği nedir?"

"O benim garsonum."

Bekledi. Gülümsedim. Kaşlarını çatı.

"Garsonunuz mu?"

"Evet."

Yüz ifadesi kuşkulu bir hal aldı. "Dr. Fielding, Bay Greene hüküm giymiş bir suçlu."

"Mmm-hmm. Biliyorum."

"Mahkûmiyetini çevreleyen koşulları biliyor musunuz?"

"Oh, evet. Romanya sirkiyle ilgili bir şeydi, değil mi? Ne olmuş sirke?"

Dudakları birbirine yapıştı. Hiç eğlenmemişti. "Bitcoin'in ne olduğunu biliyor musunuz, Dr. Fielding?"

"Evet. Elbette. Bitcoin'in ne olduğunu herkes bilir." Bitcoin'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bay Greene sizinle bitcoin hakkında konuştu mu, Dr. Fielding?"

"Her zaman."

Bunun üzerine irkildi, ağzı açık kaldı ve ağzını kapatana kadar saçma sapan şeyler geveledi. O beni incelerken ben de onu inceledim; blöf yaptığımı tam olarak anladığı anı gördüm.

"Güvenliğiniz için hiç endişeleniyor musunuz?"

"Hiç endişelenmiyorum." Bu doğrudu. Alex beni bir daha görmek istemediğini söylemişti, küçük kaçamağımız artık sona ermişti. Güvenliğimden çok mükemmel tereyağlı tavuğa erişimim ve teklif taslaklarımı gözden geçirmek için zaman bulma konusunda endişeliydim.

Ancak, tanımlanamayan ilişkimizin erken ölümü hakkında hiçbir şey hissetmek istemesem de, uygunsuz bir pişmanlık ve özlem hissetmeye devam ettim.

Özlemden nefret ederdim. Neredeyse özlemden nefret ettiğim kadar nefret ederdim. Zihni sağduyudan yoksun bırakıyor, kalbi acıyla dolduruyor ve vajinayı diğer potansiyel fetihlerden uzaklaştırıyordu.

Ve ağlayamıyordum bile.

"Alexander Greene tehlikeli bir adam, Dr. Fielding. Eğer sizinle bitcoin ya da blok zinciri hakkında konuştuysa, yardımınız işimize yarayabilir. Ulusal çıkarlar için ciddi bir risk oluşturuyor. Belki de.... bunun önemini anlamıyorsunuzdur."

"Doğru. Adın ne senin?" Onun benimle konuşması ve benim durmak bilmeyen ve tamamen saçma Alex-pang'lerim başımı ağrıtiyordu.

"Bana Ajan Bell diyebilirsin."

Göz kırpma sırası bendeydi ama tuhaf, tek, yavaş bir göz kırpma hareketi yapmadım. Kirpiklerim dalgalandı ve aniden onu nereden tanıdığımı ve neden tanıdığımı fark ettim.

O kadındı.

Alex'in geçen salı günü saat ondan hemen önce restorana girmesine izin verdiği, benim de köşede şaşkın şaşkın durduğum kadındı. Kadın başka bir seks partneri değil, Alex'e atanan federal ajandı.

Bunun farkına varmak beni aynı anda hem hasta hem de iyi hissettirdi. Başından beri onu ve niyetini yanlış değerlendirmiştim. Salı gününden beri verdiği tüm kararlar, yaptığı her şeye dayanarak, benim onu arayan pek çok kadından sadece biri olduğumu ve onun da bu gerçeği saklayarak yetenekli bir yalancı olduğunu varsaymamla çerçevelenmişti. Aslında emin olduğum tek şey onun kölesi olma arzumu.

Sonunda ah-ha anı şu şekilde özetlenebilirdi: Wendell olmadığı için asla onun kölesi olmamı istememişti.

Shiterhozen!

Özlemim hasrete dönüştü ve birini ısırarak istedim.

Sonra kadının federal bir ajan olduğunu ve adamın şartlı tahliyeyle dışarıda olduğunu hatırladım; bir suçtan hüküm giymişti; benden daha gençti;

o

Eşyaları kırıp döktüğü öfke nöbetlerine yatkındı; çok fazla duygusal yükü vardı; tuhaf biriydi; benimle uzun süreli bir ilişki istiyordu ve ben onun için aynı şeyleri hissettiğimden hiçbir şekilde emin değildim.

Bunların hepsi ilişkimizi başlamadan bitirmek için çok geçerli nedenlerdi.

"Dr. Fielding?"

İsmimi duyunca irkildim, onun varlığı bir an için kafamı karıştırdı.

"Ajan Bell." Boğazım kuruduğu için diyet kolamdan bir yudum aldım ama gerçekten de kolayı onun makul fiyatlı pantolon takımının üzerine dökmek istiyordum. "Neden bana Alex'in ne yaptığını ve ondan neden bu kadar korkmam gerektiğini anlatmıyorsunuz? Eminim içini dökmek seni çok daha iyi hissettirecektir."

İsteğime tuhaf bir şekilde gözlerini kırıştıtararak yanıt verdi. Sonra ayağa kalktı. "Belki bir dahaki sefere."

"Harika. O zamana kadar." Kafamı kaldırmadan onu kovdum; teklif yığınımına uzandım ve onları karıştırmaya başladım.

Ajan Bell bir kartı -muhtemelen kendi kartını- masanın üzerine koydu. "Size yardım etmeye çalıştığımı anladığınızda, lütfen kartın üzerindeki numarayı arayın."

Cevap vermedim, kartı da almadım. Gittiğinden emin olana kadar teklif talebi başlıklarını okumakla meşgul oldum. Sonra sandviçime uzandım ve bir ısırık aldım.

Bir insanı ısırarakla aynı şey değildi ama çiğnemek yardımcı oldu.

Salı gecesi dairemde tek başıma düşüncelerimi sıralamak yerine, Salı gecesi örgü grubumla birlikte düşüncelerimi sıralamaya karar verdim.

Marie beni içeri aldıktan sonra tek kat merdivenden onun dairesine çıktım ve Dan kapıyı açtığında biraz şaşırdım. Gerçi geçen hafta Taj'ın evindeki tartışmayı göz önünde bulundurduğumda, güvenlik görevlisi Dan'in varlığını onaylamıştım.

Dan, Janie'nin kocası Quinn için çalışıyordu. Janie ne zaman birimizin güvenliğe ihtiyacı olduğuna karar verse, Dan lider olarak atanan adamdı. Birkaç ay önce, Elizabeth ve şimdiki kocası, o zamanki arkadaşı

bir sapık olayına karıştığında, Elizabeth'i koruyan kişi Dan olmuştu.

Janie, teknik olarak Dan'ın Quinn'in şirketinin kişisel güvenliğinden sorumlu olduğunu açıkladı. Ancak adam görünüşe göre sahada vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Bir parçam onun sadece bizim etrafımızda vakit geçirmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu.

"Merhaba Dan."

"Merhaba, Dr. Fielding." Dan gülümsediğinde ağzı neredeyse hiç hareket etmiyordu ama kahverengi gözleri striptizciler gibi dans ediyordu. Her zamanki gibi siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat giymişti. Adamın ayrıca gömleğinin yakasının üzerinde dönen korkutucu görünümlü boyun dövmeleleri vardı. Yaklaşık iki metre boyundaydı ama daha uzun değildi, yine de bir defans oyuncusunun omuzlarına sahipti.

"Beni içeri alacak mısın?"

Yana doğru adım atarken direk dansı yapan gözleriyle beni süzdü.

"Elbette."

Yanımdan geçtim ve ceketimin fermuarını açtım. "O adam geri döndü mü? Marie'yi rahatsız etmeye çalıştı mı?"

Gözlerinin ayıklaştığını fark ettim. "Hayır. LP'den iz yok." Güney Boston aksanı hoşuma gitmişti.

"LP MI?"

"Takım ona böyle sesleniyor."

"LP ne anlama geliyor?" Çantamdan örgü çantamı çıkardım. "Little Prick."

Sırıttım. "Güzelmiş. Onaylıyorum."

Bana göz kırptı. "Onaylayacağımı biliyordum."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Kahve? Çay?"

Başını salladı ve pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp bana el salladı. "Yok. Ben böyle iyiyim. Git kızlarla eğlen."

Şimdi dikkati tamamen telefonuna odaklanmıştı.

Oturma odasına doğru döndüm -ki aslında tek odaydı- ve onu mesajlarıyla baş başa bıraktım.

Dan, tek kelimeyle, çok sevimliydi. Bana iri yarı, dövmeli bir oyuncak ayıyı hatırlatıyordu.

Alex gibi o da benim tipim değildi. Her şeye rağmen, Elizabeth'i korurken neredeyse ona çıkma teklif edecektim. Bunu yapmaya karar vermeden önce, Kat'i yemek üzere olduğu fareyi inceleyen bir kedinin tüm yoğunluğuyla izlediğine tanık oldum. Zavallı kızın sessiz, utangaç ve içe dönük olmasının yanı sıra kendine değer verme sorunları da vardı.

Kısa koridorda yürüdüm ve müdahale etme arzumla boğuştum, birlikte atıldıkları bir durum bulup bulamayacağımı merak ettim - tercihen çıplak. Belki de onları ısınmak için birbirlerine sarılmak zorunda kalacakları bir restoran dondurucusuna hapsedebilirdim.

Bu fikir haklıydı ve Ashley'in istenirse yardım edeceğinden emindim.

Herkes Marie'nin küçük stüdyo dairesine rahatça yerleşmişti. Hiçbir zaman yeterince sandalyesi olmamıştı, bu yüzden birkaç bayan mutlu bir şekilde yere oturmuş ve benim gelişimi selamlamak için şarap kadehlerini kaldırmışlardı.

Bu gece 'herkes' Elizabeth'in kocası Nico'yu içermiyordu. Geçen bahar birbirlerinin etrafında dans etmeye başladıklarında tığ işi yapmaya başlamıştı ve halka açık yerlerde olmadığımız gecelerde zaman zaman bize katılıyordu.

Nico, Elizabeth'e deli gibi aşık ve sevimli bir İtalyan erkeği olmasının yanı sıra, Comedy Central'da kendi talk show'u olan saygısız bir komedyendi. Tüm operasyonunu New York'tan Chicago'ya taşımayı yeni bitirmişti ve paparazziler hâlâ onu toplum içinde taciz etmekten hoşlanıyordu.

"Oh, bakın! Sonunda başardı." Ashley bana sarılmak için ayağa kalktı, oysa o sabah onu kahve içerken görmüştüm. "Nereledeydin?"

"Üzgünüm geciktim. Kırmızı ışıktaki geçerken yakalandım ve polise el hareketi yapmam ya da yetmiş beş dolar ceza ödemem gerekiyordu."

Kat şarabının bir kısmını bardağına geri çekti ve öksürdü. Onun aptallığı karşısında başımı salladım. "Ben konuşurken içmemeyi ne zaman öğreneceksin?"

Marie de beni kucakladı. "Kulağa eğlenceli geliyor. Ama gerçekte ne yapıyordun ve ne içmek istiyorsun?"

"Hibe tekliflerini inceliyordum; zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ve sıcak bir toddy alacağım, teşekkürler."

Bu sadece kısmen doğrudu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ama bunun nedeni hibe teklifleri değildi. Alex'i düşünüyor, Ajan Bell'in ziyaretini düşünüyor ve bitcoinleri araştırma dürtüsüne direniyordum.

"Hibe teklifleri. Kulağa heyecan verici geliyor." Ashley lafı ağzında geveleyerek sözlerimi geçiştirdi, sonra da bana ters ters baktı. "Süslü tişörtlerinden birini mi giyiyorsun?"

İçimi çektim. "Maalesef hayır. Üzerimi değiştirme fırsatım olmadı."

"Kocan için almak istediğim bir tane gördüm." Ashley gülümsedi, dikkatini örgüsüyle benim aramda bölmüştü.

Ben de sırttım ve başımı salladım. Örgü grubum fırsat tişörtlerimi o kadar çok sevmişt ki müstakbel, teorik, henüz adını koymadığım kocam için de benzer tişörtler almaya başlamışlardı.

"Oh, ne yazıyor?" Elizabeth sordu.

"Bekleyip görmen gerekecek," dedi Ashley, bir yandan da kaşlarını bana doğru sallayarak.

Ben hâlâ mekânın küçük girişinde boş bir yer bulmaya çalışıyordum.

"Gel yanıma otur." Elizabeth yanındaki küçük koltuğa hafifçe vurdu ve yana kaydı. "Nico burada olmayınca ocağımı özlüyorum."

Marie'nin evindeki örgü gecelerini severdim, özellikle de kışın, çünkü birbirimize sarılmak zorunda kalırdık.

Arkadaşlarımı korkutmak istemezdim ama ben sarılmayı seven biriydim. Sevişmeyi, sarılmayı ve öpüşmeyi severdim. Eğer bir kişiye karşı sevgi hissediyorsam, her zaman yakın olmak, her zaman dokunmak isterdim. Bu eğilimin başkalarına boğucu gelebileceğinin farkındaydım - aslında, iki numaralı erkek arkadaşım sürekli fiziksel temas isteğimi muhtaçlık ve boğuculuk olarak nitelendirmiş ve bunu uyumsuzluğumuzun en önemli üç nedeninden biri olarak sıralamıştı.

Böylece, şartlar gereği Elizabeth'in yanına, koltuğa sıkışmak zorunda kalmanın verdiği sıcak duyguları memnuniyetle karşıladım ve onun yumuşaklığına mutlulukla gömüldüm.

Konuşma, benim gelmemle kesilmiş olan kaldığı yerden devam etti. Janie niceliksel gevşemeyi tartışıyordu.

"Bekle, ne olduğunu tekrar açıklar mısın? Tek bildiğim, örme bir kazağa pozitif kolaylık sağlamadığı."

"Hayır. Niceliksel gevşeme, merkez bankalarının ekonomiyi büyütme için kullandığı bir para politikasıdır, ancak çok tartışılır ve evrensel olarak oldukça alışılmadık olduğu kabul edilir. Merkez bankaları.... bankalar arası faiz oranlarını belirli bir değerde tutmak için devlet tahvili alıp satmak yerine...." Dürüstçe, tarafından Bu Nokta, I vardı zaten ayarlı onu Dışarı. Ama KONUŞMA konu-para-oldu Zamanında. Belki de Bu Kader, I kabul edildi içten içe.

Janie derin bir nefes almak için duraklayana kadar bekledim ve sonra pervasızca sordum. "Janie, bitcoins nedir?"

Soru karşısında irkilmiş gibi bana gözlerini kırptırdı. "Bitcoin mi? Oh, bitcoin...."

"Neden sordun?" Fiona'nın sözünü kestim ve o n a döndüğümde kaşlarını çatıldığını gördüm. Her zamanki neşeli gözleri temkinliydi.

Omuz silktim. "Sebebi yok. Bugün birinin söylediğine kulak misafiri oldum." "Neye istinaden?" Fiona örgüsünü kucağına koydu.

Onu inceledim. "Sorun nedir? Bitcoins kötü bir şey mi?"

Janie araya girdi. "Hayır. Kötü değiller. Aslında oldukça iyiler." "Kime sorduğuna bağlı," diye mırıldandı Fiona ve bana son bir kez dikkatini örgüsüne geri vermeden önce onu araştıran bakışlarla süzdü.

Janie her zamanki mantığıyla, "Onları seviyorum çünkü sonlular," dedi. "Yani, onlardan sadece çok fazla olabilir. Devlet kontrolündeki bir para biriminin aksine, daha fazlasını basamaz ya da üretemezsiniz. Ayrıca matematiğe dayandıkları için de hoşuma gidiyorlar."

Elbette Janie matematiğe dayanan her şeyi severdi.

Başımı salladım. "Ama bunlar *nedir*? En baştan başla."

"Bir tane alabilir miyim? Yani bir tane satın alabilir miyim?" Marie sordu, kafasının karıştığı yüz ifadesinden belliydi.

Janie başını salladı. "Evet. Herkes bir bitcoin satın alabilir. Aslında herkes kimin hangi bitcoin'e ya da bir bitcoin'in yüzde kaçına sahip olduğunu görebilir. Bir bitcoin'in tamamını satın almak zorunda değilsiniz; isterseniz bir parçasını satın alabilirsiniz."

"Bu şeylerin sahibi kim?" Elizabeth devam eden işinden başını kaldırıp baktı.

"Her türden insan." Janie omuz silkti. "Aslında benim de birkaç tane var. İlk çıktıklarında bu fikri öğrendiğimde çok sevmiştim. Ben de bu fikri desteklemek için birkaç tane satın aldım."

"Bekle, daha önce söylediğin şeye geri dönelim. Ne demek istiyorsun, *herkes kimin hangi bitcoin'e sahip olduğunu görebilir* mi? Nasıl görebiliyorlar?" Marie içindeki gazeteci kaslarını çalıştırıyordu.

"En basit ifadeyle, tüm bitcoinlerin ve sahiplerinin bir kaydı, blok zinciri adı verilen bir tür halka açık web sitesinde tutulur."

"Yani insanlar Janie Morris'in bitcoin sahibi olduğunu görebiliyor mu?" Marie bastırdı.

Janie başını salladı. "Hayır. Orada benim adım yok, benzersiz bitcoin hesap numaram var. Blok zincirinde bir oturumum var; bunu bitcoin banka hesap numaram gibi düşünün. Herkese açık ama belli bir anonimlik de var."

"Onları nasıl harcıyorsunuz?" Ashley sordu.

"Pek çok işletme, özellikle de internet üzerinden ve hatta bazı Vegas Otelleri bile kabul ediyor. Aslında PayPal bitcoin ticareti yapabilme özelliğini eklemeyi düşünüyor. Elbette pek çok insan bunları yatırım olarak kullanıyor. Değerleri çok arttı."

"Web sitesinin sahibi kim? Blok zincirini kim kontrol ediyor?" Kat sordu. "Kimse *sahibi* değil. Açıklaması çok zor." Janie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu kendisiyle. Bize anlayabileceğimiz terimlerle iyi cevaplar vermek istediği açıktı. Ona hak vermek zorundaydım çünkü genellikle teknik terimlerle konuşurdu ve hepimizin ağzı açık kalırdı. "Siz ya da herhangi biri, kendi bilgi işlem gücünüzle blok zincirinin çalışmasını desteklemeye yardımcı olabilirsiniz."

"Ya da çalınan bilgi işlem gücüyle," diye ekledi Fiona nefesinin altında ve bu yorumu duyan tek kişi bendim. Ona ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı çünkü konuşma devam ediyordu ve ben daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Bunu neden yapsınlar ki? Neden birileri bitcoin sahiplerinin halka açık kayıtlarını desteklemek için kendi bilgi işlem gücünü feda etsin ki?" Elizabeth artık örgü örmüyordu. Aslında tüm örgü şişleri tıkırdamayı bırakmıştı.

"Blok zincirini desteklerseniz, çıkarılan her yeni bitcoin'den bir yüzde alırsınız - ya da bir yüzde *alabilirsiniz*, açıklığa kavuşturmalıyım. Bu kendi kendini idame ettiren bir sistem. Kimsenin işletmesine gerek yok, kimse nihai olarak bundan sorumlu değil ve herhangi bir ülkeye ya da hükümete bağlı değil. Aslında küresel bir bilgi işlem kooperatif ütopyasının oldukça mükemmel bir örneği."

Bitcoin madenciliği ve süper bilgisayarlar hakkında açıklama yapmak için elinden geleni yapmaya çalışarak devam etti. Janie'nin hayatımda olmasının ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Sadece harika bir insan olmakla kalmıyor, aynı zamanda benim yürüyen, konuşan Wikipedia'mdı - ama daha iyi alıntılarla.

Janie konuşmasını bitirdiğinde hepimiz uzun bir süre sessizce oturduk, boşluğa baktık ve bu son derece tuhaf bilgiyi özümstedik - herkes, ama Fiona konuşmaya katılmadı.

Bilgi emme suskunluğumuzu bozan Ashley oldu. "Bunların hepsi tamamen büyüleyici. Size söylüyorum, inekler dünyayı yönetiyor. Güzel insanlar olduğunu düşünebiliriz ama öyle değil. Her şeyin *matematiğine* dayanan bir para birimini yoktan var eden ve böylece kralı giysileri olduğuna ikna eden inekler."

Bir sonraki kıpırdanma Marie'den geldi. "Özür dilerim Sandra. Son birkaç dakikadır sıcak içkini tutuyordum ve sana vermeyi unuttum."

"Oh, teşekkür ederim." Fincanı ondan hürmetle aldım. Bir kokteyl mutfak dâhisiydi; bu nedenle üstüne tarçın serpmiş ve brendi yerine rom kullanmıştı.

Yerimde oturmuş, elimde sıcak toddy, kendi zihnime çekildim ve öğleden sonrasının ifşaatlarını ve devam eden soruları karıştırdım.

Alex'in daha önce saydığım tüm faktörler nedeniyle ideal bir hayat arkadaşı olmadığını hâlâ anlıyor ve kabul ediyordum -gençlik, suçluluk, tuhaflık, daireyi yok eden öfke nöbetlerine yatkınlık, vesaire.

Ancak....

Eğer Alex yetenekli bir yalancı değilse, bu onun için benim aslında olağanüstü güzel olduğum anlamına geliyordu. Ayrıca bal gibi tatlıydım ve harika bir kişiliğim vardı. Bu da onun davranışlarının aylarca, belki de yıllarca süren bir gözleme dayandığını gösterirdi. Kendini savunmasız bırakmıştı çünkü bir kızdan hoşlanıyordu ve o kız bendim.

Ben de ondan hoşlanıyordum.

Evet, gençti. Ama gençliği onun tuhaflığını daha anlamlı ve çekici kılıyordu.

Aynı zamanda muazzam derecede ama alçakgönüllü bir şekilde zekiydi ve gizli zekâlar yıkıcı derecede seksiydi. Konuştuğunda cahil bir kurbağaya dönüşen yakışıklı bir adamdan daha kötü bir şey olamazdı. Ya da zekâsından dolayı takdir edilme ve övülme ihtiyacıyla zekâsını iğrençleştiren zeki bir adam.

Bu adamlar altın kaplama kaka gibiydi; dışı değerli, içi dışkı.

Ama Alex'in bitcoinlerle ne ilgisi var? İçimden düşündüm, aklım örgü grubundan çok uzaklarda dolaşıyordu.

"Sandra?"

İsmimin kaynağını ararken kirpiklerim titredi. Ashley'nin beklenti dolu kaşları beni karşıladı, ancak yüz ifadesinin geri kalanı konsantre bir kızgınlıktı.

"Ah, evet?"

"Eee?" "Eee

ne?"

Ashley dudaklarını büzdü. "Marie'nin suç duyurusunda bulunmama kararı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kime karşı?"

"Geçen haftaki tehditkâr, salak fedai hakkında.
Dinlemiyor muydun?"

Dikkatim Marie'ye kaydı. "Suç duyurusunda bulunmayacak mısınız?"

Başını salladı, gözlerimle buluşmadı. Bakışları ve dikkati örmekte olduğu gri kucak battaniyesine odaklanmış gibiydi.

"Delirdin mi sen?" Kelimeleri düşündüğüm anda söyledim. "Bize penisini göstermek üzereydi... hepsini... tam orada... kaldırımda."

Marie yüzünü buruşturdu. "Yazdığım makale yüzünden bana kızgındı."

"Penisini size göstermesini nasıl sağladınız?" Janie sordu. "Ayrıca geçen Salı penisini göstererek neyi kanıtlayacağını düşündüğünü de anlamıyorum. Dışarısı soğuktu. Küçük bir penis ve karlı bir gün büyüteç gerektirir ve ben artık yanımda büyüteç taşıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Marie homurdandı. "O makale için tek yapmam gereken erkeklerden bana göstermelerini istemektir. Erkekler aletlerini göstermeye bayılırlar. Pisuvanlar bu yüzden hâlâ var."

"İster inan ister inanma, penisi umurumda değil," dedim ve birinin hafifçe kıkırdamasını duymazdan gelmeyi seçtim. "Ben seni önemsiyorum. Ve suç duyurusunda bulunmama kararın beni endişelendiriyor." Ciddi olduğumu göstermek için gözlerimi ona diktim.

"O tehlikeli değil...."

"Senin peşinden geldi," diye üsteledi Fiona. O da sinirlenmiş görünüyordu. "Evet. Geldi." Marie boğazını temizledi. "Ve yaptıklarını mazur görmüyorum."

O yaptı. Havlaması ısırmasından daha kötü, inanın bana."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Janie alçakgönüllü bir merakla sordu. "Bana öyle geliyor ki, başka bir insanı tehdit eden bir adam, tanımı gereği tehlikelidir."

Marie'nin çenesi gerildi. "Bir daha peşimden gelmeyecek."

"Ama nereden biliyorsun?" Elizabeth bastırdı.

"Çünkü ben biliyorum."

"Ama...."

Marie elindeki işi aniden bir kenara bıraktı ve Elizabeth'e yarı bağırarak, "Çünkü o çoktan intikamını aldı, tamam mı? Zararını çoktan verdi ve bu onun intikam ihtiyacını karşılamaya yetti!"

Hepimiz uzun bir süre boyunca gözlerimiz açık bir sessizlik içinde oturduk. Odadaki tek ses Marie'nin duyulabilir şekilde nefes alıp vermesiydi. Kendi patlamasından dolayı sönmüş ve öfkelenmiş görünüyordu. Ama sonra gözleri sulandı ve çenesi sallandı.

Ve herkes bana baktı.

"Ne oldu Marie?" diye sormadan önce boğazımı temizledim.

Sulu bir kahkaha attı ve sanki zorlanmış gibi cevap verdi. "David ve ben ayrıldık."

Bu açıklama bir başka şaşkın sessizlikle karşılandı. David, Marie'nin altı yıllık uzun süreli partneriydi. Tatlı, uysal ve iyi bir adamdı. Hepimiz onu severdik, çünkü o bir aşçıydı ve sık sık bize yemek yapardı.

"Ne oldu?" Tekrar sordum ve öne doğru eğilip elimi onun elinin üzerine koydum.

Marie gözlerini kapattı. "Çok uzun sürmedi aslında." Tekrar güldü. "Yazdığım makale bardağı taşıran son damla oldu sanırım. Stan -küçük penisli fedai- David'e bir not gönderdi ve ona bir ilişkimiz olduğunu söyledi. David bana değil Stan'e inandı. Hepsi bu kadar." Omuzları gergin ve sıkıntılı görünse de omuz silkti.

"Oh, Marie...." Kat odayı geçti ve Marie'yi kucakladı. "Bu ne zaman oldu?" Fiona sordu.

"Üç gün önce. Ama iyi olacağım." Marie başını kısa bir süre Kat'ın göğsüne yasladıktan sonra yanağından bir damla yaş süzülse de hepimize cesur bir gülümseme verdi. "İyi olacağım. Sadece birkaç gün oldu ama bir yanımda bunun en iyisi olduğunu biliyor. Asla...." diye iç geçirdi ve önce ellerine sonra da kucağındaki battaniyeye baktı. "David hiçbir zaman çok şaşırtıcı olmadı."

"Ama bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra bu beklenen bir şey." Fiona'nın gözleri usulca arıyordu. "Onu sevdiğini biliyorum Marie."

"Sevdim. Seviyordum. Onu seviyorum. Ancak Fiona, sen ve ben güçlü kişiliklere sahip olabiliriz ama David senin Greg'in gibi değil. Sizin bir ortaklığınız var. Tartışırsınız ve aynı fikirde olmamanız normaldir. David'le ben zorlardım, o da boyun eğdi. Hiçbir konuda tartışmak istemedi ve sanırım bu yüzden sonunda ayrı daireler tuttuk. Onun değişmesini istedim ve o da değişti - puf, her zaman teslim olmaya hazır. Bunun ne kadar yorucu olduğunu biliyor musunuz? Ne kadar yalnızlık?"

"Uzun bir süre onu güvenli ve kolay biri olarak gördüm ama bir süre sonra onun paspas olduğunu fark ettim. Sorumluluk almak istemiyordu.

inançlı olmak." Marie içini çekti ve kirpiklerinin arasından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Sadece bazen geri adım atmasını istedim, anlıyor musun? Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım. Liderlik etmesi için onu cesaretlendirmeye çalıştım ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi."

Marie'nin yumuşak ağlama sesleri küçücük alanı dolduruyordu ve arkadaşlarımla çaresizlikleriyle mücadele ettiklerini hissedebiliyordum.

Arkadaşıma sempati duyuyordum ama aklımda Alex de vardı.

Kimseye boyun eğecek ya da işleri kolaylaştıracak gibi görünmeyen Alex. Ona olan özlemim arttı; sorularımdan inatla kaçmasını, Alex'in havasını ve tatlılığını, heyecan verici öpücüklerini ve kobalt gözlerinin konsantre, meydan okuyan yanışını istiyordum.

Marie'nin neden hem melankolik hem de rahatlamış hissettiğini anlıyordum. David'i özlüyordu çünkü onu seviyordu. Ama ilişkilerinin asla yürümeyeceğini biliyordu. Ona meydan okuyacak birine ihtiyacı vardı.

Her ne kadar Fiona, Janie ve Elizabeth güçlü mizaçlarına ve kişiliklerine uyan ya da onları tamamlayan, kendi başlarına ayakta durabilen ve tamamen zorba olmadan inançlarını koruyabilen eşler bulmuş gibi görünseler de, bu tür erkeklerin üç boynuzlu bir boğadan daha nadir olmasından korkuyordum.

Söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şey uzun vadede bu durumu Marie için daha iyi hale getirmeyecekti. Bunu yaşamak zorunda kalacaktı.

Ama kısa vadede yapabileceğim bir şey vardı.

"Marie," dedim ve elini tekrar sıktım. "Erkek anatomisinde en az sevdiğin yer neresidir?"

"Uh...ne?"

"Hadi ama." Omzunu dürttüm. "En az sevdiğin bir yer olmalı."

Marie bir süre bana baktıktan sonra hızla gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi? Sana içimi döktüm ve...."

"Taşaklar," diye duyurdu Ashley yerdeki yerinden kararsızca.

Elizabeth kıs kıs güldü.

"Aman Tanrım." Marie elleriyle yüzünü kapattı ve başını salladı.

Onu görmezden geldim ve Ashley'e doğru eğildim. "Biliyorum, değil mi? Yani, o şeylerin içeride olması gerekmiyor mu?"

Janie'nin düşünceli ve dikkati dağılmış sesi araya girdi. "Erkek vücudunun geri kalanının çok mantıklı olduğunu hissediyorum. Ve sonra... taşaklar."

"Evet!"

"Bu bana Tanrı'nın bir uzaylı olduğunu ya da erkek üreme sistemine gelmeden önce çekici kısımlarının tükendiğini düşündürüyor."

"Asla güzel görünmüyorlar; bu imkansız. Onları süsleyemezsiniz ve acil serviste *çok fazla* taşak gördüm. Hiçbir zaman bir erkeğin taşaklarını görüp de kendi kendime '*Bu adamın harika testisleri var*' diye düşünmedim." Elizabeth kasvetli bir şekilde ekledi.

Marie'nin omuzları titriyordu, sanırım gülmekten ya da gözyaşlarından ya da her ikisinden. Emin olamadım.

Ashley başını salladı ve "Eğer bir daha taşak görmek zorunda kalmasaydım, çok erken olurdu," dedi.

Marie nihayet parmaklarının arasından bana baktığında gözleri ıslaktı ama melankolinin çoğu yoktu. Yerini parlayan şaşkın bir eğlence almıştı. "Sen delisin." Sözcükler ellerinin arkasında biraz boğuklaşmıştı.

Ona sııttım. "Sadece bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorum." "Neymiş o?"

"Onunla ilgili her şeyi özlemeyeceksin."

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı, hâlâ başını sallıyordu ve kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Bunun için buradayız." Kollarımı serbest bırakıp ona tekrar sarılabilmek için biraz geri çekildim. Yeni bir gözyaşı dalgasıyla mücadele ettiğini fark ettim.

"Ah, Marie," dedim. Sonra da bu paspas adamın onu ağlatmış olmasından nefret ederek ona şiddetle sarıldım.

Arkadaşlarımı acı içinde görmekten nefret ediyordum. Çaresizliğimden, içlerine girip onlar için her şeyi düzeltememekten, kalplerinin ne kadar harika olduklarını görmelerini sağlayamamaktan nefret ediyordum.

Başkalarının kendi içlerindeki güzel ışığı neden göremediklerini bilmeden yaşamak iyimserlerin yüküdür.

"Sen kadınsın. Her yönden güzelsin, için de dışın da. Ama o her zaman çirkin toplara sahip olacak ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

"Ve leke!" Ashley ekledi, yüz ifadesi ciddiydi.

Kahkahalar dindiğinde Marie burnunu çekerek, "Siz olmasanız ben ne yapardım kızlar?" diye sordu.

"Muhtemelen daha fazla dondurma yerdin." Kat onun saçlarını okşadı. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama kendimi çok kaybolmuş hissediyorum."

Ona söylemedim, çünkü yardımcı olacağını düşünmemiştim, ama tüm insanlar farklı derecelerde kaybolur. Sadece başkalarını sevdiğimizde -amaç, dostluk, aşk ya da bunların herhangi bir kombinasyonu- kendimizi bulacağımızdan şüpheleniyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

(İKİ HAFTA SONRA)

Pazartesi Burç Yorumu: Kafanıza taktığınız sorun bir yol ayırımına geliyor. Bir risk alın. Aksi takdirde eylemsizliğinizden pisman olacak ve sonuçlarına katlanacaksınız.

"

SANDRA."

"Thomas, I...."

"Aramışsın." Sesi endişeli geliyordu.

"Evet...."

"Neden arıyorsun? Yaralandın mı?" "Hayır...."

"Cumartesi öğle yemeğimizi yeniden mi planlıyorsun?" "Hayır...."

"Bu acil bir durum mu?"

"Soru sormayı bırakın ve sadece dinleyin."

"Neden arıyorsun?"

İçimi çektim, gözlerimi devirdim. Thomas'ı bu yüzden hiç aramamıştım.
"Yardıma ihtiyacım var."

"Paraya mı ihtiyacın var?"

"Thomas, yemin ederim, bana bir soru daha sorarsan, önümüzdeki altı ay boyunca en az üç kez Cumartesi öğle yemeğinde kafeinli kahveni gizlice kafeinsizle değiştireceğim."

Tehdidimi düşündüğünü, merakının zorlamasıyla tarttığını anlayabiliyordum. Gecikmeli olarak, "*Devam et.*" dedi.

"Güzel. Dinle, yardıma ihtiyacım var. Cuma günü benimle yemeğe gelmeni istiyorum."

Son iki haftadır Alex'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışmıştım. Denedim ve başarısız oldum. Aksine, onu her zamankinden daha fazla düşünüyordum. Sağlıksız bir meşguliyet haline gelmişti ve bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyordu.

"Cuma günü akşam yemeği mi? Bekle, bu bir soru değildi." Boğazını temizledi ve zihninin bana bir soru sormak için bir yol bulmaya çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

Aslında bana soru sormadan. *"Cuma günü seni dışarı çıkarmaktan mutluluk duyarım, tabii bana neden refakatçime ihtiyacın olduğunu söyleme nezaketini gösterirsen."* dedi.

"Güzel ifade ettin. Bu birkaç hafta önce seninle konuştuğum adamla ilgili."

"Ah, teşhis koymadığınız ve daha sonra tartışmadığınız kişi." "Evet. Ve son birkaç haftadır bana onu sormadığın için minnettarım. Anlaştığımız gibi vamp bir elbise giydim. Her şey planlandığı gibi ilerliyordu, ama sonra bir şey oldu ve şimdi

beni tekrar görmek istediğinden o kadar emin ki."

Thomas'ın diğer uçtaki mücadelesini hissedebiliyordum. Meraklı bir yaratıktı. Soru soramamak muhtemelen onu çıldırtıyordu. Ama sonra, *"Belli ki aptalın teki, çünkü sen çok tatlı, komik ve tamamen harikasin,"* diyerek beni şok etti.

"Oh! Thomas. Teşekkür ederim." Telefona gülümsedim. "Çok nazıksınız." *"Rica ederim."* diye sert bir cevap verdi.

"Sadece benimle onun çalıştığı restorana gelmeni istiyorum. Belki ben... Sanırım o... şey, onunla konuşma fırsatı bulacağımı umuyorum."

Formüle edebildiğim en iyi plan buydu. Federal ajanıyla ilgili tüm hikayeyi bilmiyordum - ne kadar yakından izlendiğini, ne kadar rahat konuşabileceğimizi. Onu arayamazdım. Aslında onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu. Belki sıradan bir müşteri gibi akşam yemeğine gelsem, onu yalnız yakalayıp konuşabilirdim. Belki tuvalete gidip bana katılmasını işaret edebilirdim, böylece özel olarak konuşabilirdik.

Evet, o tuhaftı ama ben de öyleydim. Belki birlikte tuhaf olabilirdik.

En azından yetenekli olduğunu düşündüğüm için ona bir özür borçluydum.

Yal

ancı *"Onu telefonla aramalısın."* "Hayır.

. Arayamam. Nedenini açıklamamı isteme benden."

"Görüyorum...." Arka planda deri gıcirtısı duydum. Ya yeni oturmuştu ya da sandalyesinde kayıyordu. *"Yalnız da gidebilirsin."*

"Gidebilirim. Ama istemiyorum. Güvendiğim biriyle gitmek istiyorum - işler istediğim gibi gitmezse sonrasında konuşabileceğim biriyle."

"Sandra, senin düzinelerce platonik erkek arkadaşın ve kadın arkadaşların var."

"Evet, var. Düzinelerce ve düzinelerce var. Ama onlarla bu tür şeyler hakkında konuşamam. Ayrıca, sen ve örgü grubum dışında herkesten kaçıyorum."

"Biliyorum. Muhtemelen bunu sana söylememeliyim ama Devon dairesini dekore etme konusunda felç olduğunu söyledi. Senin yardım edeceğini umuyordu. Seni soran tek kişi o değil."

"Cuma günü benimle gelersen Devon'a dekorasyonda yardım ederim."

Thomas'ın iç çekişi telefonda duyulabiliyordu. *"Ve eğer bu adamın tepkisi Cuma günü olumlu olmazsa, artık onun peşinden gitmeyeceğini varsayıyorum."*

"Varsayımınız doğru."

"Merak ediyorum, ama sormayacağım, neden bu kadar uğraşıyorsunuz? Zaman ayırmaya değseydi, seni yakınında tutmak için elinden gelen her şeyi yapardı."

Gülümsemem genişledi; oyunumuzdan ve Thomas'ın soru sormayan sorularından keyif almaya başlamıştım. "Durumu açıklamak zor. Sadece bana büyük bir iyilik yapmış olacağını bil. Tek yapman gereken orada oturmak ve güzel görünmek."

Thomas durakladı; nefes aldığını duyabiliyordum, düşündüğünü anlayabiliyordum. Sonra dedi ki, *"Tamam. Size eşlik edeceğim. Yeterince çekici olmak için elimden geleni yapacağım."*

Sandalyeme çöktüm, bana yardım etmeyi kabul ettiği için rahatlamıştım. "Teşekkür ederim Thomas. Sen harika bir arkadaşsın."

Tam olarak çözemediğim bir şeyler homurdandı, muhtemelen bir soruydu ama dikkatimi vermiyordum. Nispeten yabancı ve tedirgin edici bir duyguyu deneyimlemekle meşguldüm: kaygı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cuma Gününün Burç Yorumu: Bugün kafa karışıklığı ve hayal kırıklığıyla sürekli bir savaş içinde olacaksınız. Daha az gidilen yoldan giderseniz, sonunda mutluluğu bulursunuz.

"THOMAS lütfen gülümser misin? Tanrı aşkına, en azından iyi vakit geçiriyormuş gibi davranın."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Gülün."

"Tamam." Thomas içine çekti, sonra gerçekten cafcacflı bir kahkaha attı. Bir boru orgundaki kesik kesik tuşlar gibiydi. Başka koşullar altında olsa bir tür apoplektik nöbet geçirdiğini düşünürdüm.

Ürperdim ve bağırarak fısıldadım, "Öyle değil, seni aptal! Sesin baskı altındaymışsın gibi geliyor."

"Ben böyle gülerim ve baskı altındayım."

"Aman Tanrım." Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım; yüzümün endişe ve dehşetle çarpıldığını biliyordum. "Senin için ne büyük talihsizlik. Gülmeyi alışkanlık haline getirmemene şaşmamalı."

Omuz silkti, iç çekti. "Bu doğru. Korkunç bir kahkaham var. Devon'a sormalıydın."

Biz konuşurken menüyü inceledim. "Devon'ı istemedim, seni istedim. Sanırım bana aşık olduğunu hayal ediyor. Onu büyüklük kuruntusu açısından yeniden değerlendirmelisin."

"Sandra, hepimiz sana biraz aşığız." Sesi düzdü. Bu açıklamayı ilk kez yapmıyordu.

Sırıttım ve gözlerimi devirdim. "Buna aktarım deniyor. Sorunlarını çözdüğünde ruh eşini bulacaktır. Her zaman bulurlar."

"Peki ya ben?"

Gözlerimi Thomas'a kaldırdım ve ona alaycı bir gülümseme verdim. "O dışarıda bir yerde Thomas. Bir gün onu duyacaksın - belki bir tiyatrodan ya da bir oyunda. İğrenç kahkahalar atan birini bulacaksın ve ikiniz dairenizde film izleyebileceksiniz, kimseye tehdit oluşturmayacaksınız."

Tekrar güldü, ama bu sefer ciddi bir kahkaha attı ve sesi zoraki olduğu zamanki kadar sinir bozucuydu. Bu tabii ki beni güldürdü.

Çünkü haklıydı. Bu onun gerçek kahkahasıydı ve çok korkunçtu.

"Bunun senin gerçek gülüşün olduğuna inanamıyorum." Burnumu çektim ve gülmekten gözyaşlarımı geri kııptım.

Menüsünün üzerinden bana baktı, böğürerek attığı eğlence ılığı azaldı. "Seni uyarmalıyım. Özüı dilerim."

"Hayır, hayır. Sorun değıl. Sadece seni bu kadar uzun zamandır tanıdığıma ve ilk kez güldüğünü duyduğuma inanamıyorum."

Thomas bana gülümsedi. Ben de Thomas'a gülümsedim.

Ve tam o anda Alex iki bardak suyu gürültüyle, şırııdayarak masaya bıraktı. Yaklaştığını fark etmeden kalktım ve gözlerimi onun yüksek formuna diktim.

Tabii ki erkeksi görünüyordu -siyah uzun kollu gömlek, siyah pantolon, karanlık ruh haline uygun siyah ayakkabılar. Ben sade giyinmeyi tercih etmişim - koyu mavi kot pantolon, beyaz uzun kollu gömlek, deri yürüyüş botları - çünkü sadece konuşmak istiyordum. Çenesi özel bir ciddiyetle dikilmişti ve *gözlüksüz* çivit rengi gözleri beni hareketsiz bıraktı; tipik soğukkanlılığından ziyade ateşli bir kızgınlıkla gölgelenmişti. Alex'in genellikle yumuşak ve seksi olan ağızı, kaşlarını çatmış, açıkça hoşnutsuzluk belirtisi gösteriyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, aniden ve tamamen tedirgin bir şekilde ortaya çıkışını hızlı bakışlarla inceledim. Onu özlemiştim.

"Merhaba."

Cevap vermedi. Onun yerine daha da derinlere daldı.

"Um...." Thomas'a baktım. Kaşlarını bana doğru eğdi, gözleri büyüdü ve *"Demek bir tepki istedin...."* der gibi baktı.

Boğazımı temizledim ve yerimde kıpırdandım. Artık o an gelmişti ve kendimi kesinlikle rahatsız hissediyordum. Gecenin şu şekilde ilerleyeceğini umuyordum:

1) Alex beni görecekti.

2) Bir şey, bir şey, bir şey.

3) Alex bize bir şans daha vermeye karar verecekti.

Bir şey bir şey bir şey kısmı, geçmişe baktığımda kabul ediyorum, öngörüsüzceydi.

"Um...." Aptalca tekrarlardım ve okumadan menüme göz attım. "I-um-so, herhangi bir spşiyaliniz var mı?"

"Hayır."

Tek kelimelik cevabı küçük restoranda bir patlama sesi gibi duyuldu; bu beni zıplattı.

"Oh. Tamam." Kızarmaya başlamıştım. Alex'in gözlerini yüzümde hissettiğim kadar kesin bir şekilde allığın yanaklarımdan kaydığını hissedebiliyordum.

Kahretsin!

Thomas'ın tedirgin olmayan ama olan biteni bölmek istemeyen sesi son derece rahatsız edici sessizliği bozdu. "Ben karides korma alayım lütfen."

Alex, Thomas'ın menüsünü aldı, hareketleri göstermelikti ama gözleri beni hiç bırakmadı. Tereyağlı tavuk siparişimi verip bu son derece rahatsız edici sahneye bir son vermeden, Alex menümü elimden çekip aldı ve gözlerimi açıkça öfkeli yüz hatlarına çekti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ben... her zamankinden." Kendimi sönmüş, yenilmiş ve yaptığım maskaralıklardan utanmış hissederek bir solukta kabul ettim.

"Gerçekten mi? Emin misin?" Sesi omurgamda hoş bir ürperti yarattı ve bir adım daha yaklaştı ve o ayakta ben oturuyor olmama rağmen alanımı dolduruyor gibiydi. Göz temasını korumak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. "Bu sefer farklı bir şey denemek istemiyor musun?"

Yutkundum. "Ne gibi?"

Alex menüleri Thomas'a uzattı, o da -arkadaşımın hakkını yemeyeyim-tereddüt etmeden kabul etti. Alex elini bana uzattı ama "Benimle gelmeye ne dersin?" derken bile kafasının karışık ve kararsız olduğunu görebiliyordum.

Bunu düşünmedim bile. Sadece yaptım.

Eşyalarımı aldım ve elimi onun elinin içine koydum. Beni kabinden dışarı çekti. Alex beni arka kapıya götürdü ve yan sokağa çıkardı. Sonra sokağın sonundaki tel örgülere doğru koşmaya başladı.

"Bekle, nereye gidiyoruz? Üşümedin mi? Öylece çıkıp gittiğin için başın belaya mı girecek?"

Sadece son soruma cevap verdi. "Sen geldiğinde ben çalışmıyordum. Bu gece Shirra'nın vardiyası var."

"Çalışmıyor muydun?"

Aniden durdu ve döndü, ben de göğsüne çarptım. "Oof!"

Alex beni kendisinden biraz uzakta tuttu, yüzümü inceledi, elleri kalçalarımdaydı. "Sesini duyduğumda arkada radyo dinliyordum."

"Oh."

"Bana telefonunu ver."

El yordamıyla aradım, buldum ve uzattım.

"Üzerinde başka elektronik eşya var mı? Çağrı cihazı? Saat?"
Konuşurken telefonumun bataryasını çıkardı, randevumuz sırasında kullandığı hız ve verimlilikle.

"Hayır."

Alex kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri başımdaki şapkadan ayaklarıma kaydı. "Montunu, şapkanı, atkını, eldivenlerini ve çantanı bana ver."

Koruyucu ellerimden birini şapkamın, diğerini de atkımın üzerine koydum. "Şapkamı neden istiyorsun?"

"Sandra."

"Dinle, bu şapkayı ve atkıyı ben ördüm. Geri alacağımı bilmediğim sürece onları sana vermem."

Adamın karanlık ifadesi şaşkınlıkla aydınlandı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet."

"Vay canına. Bu harika."

Minik bir gülümsemeye izin verdim. "Teşekkürler."

Gözleri beni ve el örgülerini yeni bir takdirle değerlendirdi. "Tamam, atkı ve şapka sende kalsın ama diğer her şeye ihtiyacım var."

Zekice kollarımı ceketten çıkardım ve çantanı uzattım. Isınmak için kollarımı kavuşturdum ve ellerimi birbirine sürttüm. Alex her şeyi bir araya topladı ve sol tarafımızdaki çöp konteynerinin altına doldurdu.

Daha doğrulur doğrulmaz eldivensiz elimi kavradı ve tekrar yola koyulduk. Bizi birkaç arka sokaktan geçirirken ona ayak uydurmak için koştum. Aslında iki çitten atlادık. Bu konuda kendimi oldukça kötü hissediyordum.

Tam dudaklarımın yüzümden donacağını ve beynimin meraktan patlayacağını düşündüğüm anda Alex bir köşeyi döndü ve beni loş ışıklı bir İrlanda barına çekti. Nerede olduğumuzu biliyordum ama oraya nasıl gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alex kalabalığın arasından kolayca sıyrıldı. Bir masa istemek için durmadı. Bunun yerine doğruca arka tarafa, sonra da tuvaletlerin karşısındaki küçük bir odaya gitti. İkimiz de içeri girdiğimizde kapıyı kapattı ve ışığı yaktı.

Küçük alana şöyle bir baktım ve restoranın deposunda olduğumuzu fark ettim. Duvarlar boyunca üst üste yığılmış kutuların üzerinde domates konserveleri ve diğer bozulmayan gıda maddeleri yazılıydı. Hareket edecek çok az yerimiz vardı, herhangi bir yönde belki bir metre.

Yüzümü Alex'e döndüm. Kapıyla benim aramdaydı ve üşümüş görünüyordu, belki de ben üşüyordum. Her şeye rağmen yanına gittim ve onu sıkıca kucakladım. İlk başta afallamış gibiydi çünkü bu jesti hemen karşılık vermedi. Ama göğsüne sokulup soğuk burnumu omzuyla boynu arasına soktuğumda, kolları etrafıma dolandı ve beni sıktı.

"Evet." Dedim ki. "Bu kesinlikle farklı."

Çenesini başıma yasladı. "Tüm bu arka sokak olayları için özür dilerim. Sana hazırlanacak vaktim olmadı."

"Hazırlanmak mı?"

"Dairemdeki tüm böcekleri temizledim."

"Sanırım dinleme türünden bahsediyorsun, hastalık yayan türden değil."

"Evet." Dedi. "Geriye dönüp baktığımda, Dumas'ın o Cumartesi gecesi bu yüzden ortaya çıktığını düşünüyorum. Evim sessizliğe gömülmüştü. Bunu düşünmeliydim."

"Neden dinliyorlar, Alex? Seni izleyeceklerse neden şartlı tahliyeyle çıkmana izin verdiler?"

Alex uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kollarını çekti ve beni birkaç adım öteye bıraktı. Elleri yanlarına düşmeden önce omuzlarımda oyalandı.

"Bu gece restorana neden geldin? Seni haftalardır görmedim."

"Bir planım vardı. Normal bir müşteri gibi davranacak, bir an bulup beni Taj's'tan alıp alamayacağını soracak, tüm dünyevi eşyalarımı soyacak, beni bir patron gibi iki çitin üzerinden atlatacak, sonra da beni bir süpürge dolabına kilitleyecektim."

"Orası bir depo."

"Evet. Planım tam olarak umduğum gibi gitmedi."

"Çok tuhafısın." Bu sözleri mırıldanırken bile gözleri yumuşadı ve hafifçe gülümsedi.

"Cidden, seni görmek istedim."

Gözleri benimkileri aradı.

"Neden?"

"Çünkü yanlış bir kanıya sahip olduğumu fark etmemi sağlayan bir şey buldum ve bu senin karakterinle ilgili anlayışımı renklendiriyordu."

Alex irkildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne öğrendin?"

"Öncelikle söylemeliyim ki, o Salı gecesi randevumuzdan önce seni biriyle gördüm, bir kadınla."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi, odağını kaybetti, muhtemelen o Salı günü yaşananları hatırlamaya çalışıyordu. Boşlukları doldurarak ona yardım ettim.

"O gece beni dışarı çıkmaya davet etmiştin. Arkadaşım Kat iptal etti, ben de geri döndüm. Köşeyi döndüğümde seni bir kadınla içeri girerken gördüm."

Yüz hatlarına hafif bir kaş çatma gölgesi düştü. "Onunla bir ilişkim olduğunu mu düşündün?" diye sormadan önce bir süre beni izledi.

"Evet."

"Perşembe günü dışarı çıktığımızda bile mi? Ve Cumartesi geldiğinde?"

"Evet ve evet."

Oldukça şaşırılmış görünüyor. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Birkaç nedenden dolayı. Sana ne zaman bir soru sorsam ya sansasyonel bir şeyle cevap veriyorsun ya da geçiştiriyorsun. Ayrıca, bunu aynı fikirde olduğumuzun kanıtı olarak gördüm: sadece muz ve incir içeren, hiçbir şarta bağlı olmayan bir kukla gösterisine katılıyordun."

"Neden incir?"

"Hiç bir inciri ikiye böldün mü? Muz ne kadar kabuğa benziyorsa, incir de o kadar kabuğa benziyor."

"Ben hiç incir görmedim."

Bu iddia karşısında gözlerimi kıstım ve inciri meyve olarak mı yoksa mecazi vajina olarak mı kastettiğini merak ettim.

Açıklamasını isteyemeden, "Peki ne oldu?" diye sordu. "Şey, bayan arkadaşın Ajan Bell beni iş yerinde ziyaret etti...."

Alex derin bir iç çekti ve başı arkasındaki kapıya yaslandı. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Ne için? Hayır. Buradayım çünkü ikisinin aynı kişi olduğunu anladım - Salı günü bayan ve Ajan Bell. Ve belki de bir seks ziyaretinden fazlasını istediğin iddian doğruydu."

Tek gözünü açtı. "Bell senden bir şey yapmanı istemedi mi?"

"Hayır, hiç istemedi. Tehlikeli olduğunu söyleyip durdu, güvenliğimi önemseyip önemsemediğini sordu ve ulusal güvenlik için bir tehdit olduğunu söyledi." I

omuz silkti. "Bilirsiniz, birlikte olduğum adamın federal ajanından tipik olarak beklediğim Şey."

"Çıkıyor muyuz? Çıkıyor muyuz?"

Durakladım ve kasıtsız kelime kullanımımı ve bunu söylediğimde gözlerinin arkasında gördüğüm yoğunluk parıltısını düşündüm. Yavaşça nefes alarak oyalamaya karar verdim.

"Alex...." Adını bir nefeste bıraktım. "Gerçekten bilmiyorum."

Yüz ifadesi sertleşti ve gözleri uzaklara baktı. "Benimle oyun oynama. Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan, beni rahat bırak."

"İlgileniyorum."

"Ama bir geceden daha fazla bir Şey olarak değil mi?" Bu soruyu sormasındaki her Şey acıydı.

"Bilmiyorum. Seni gerçekten tanımıyorum bile."

"Pekâlâ. Devam et. Bana her Şeyi sor. Yapabilirsem cevaplarım."

Çok basit, açık uçlu bir soruyla başlamaya karar verdim. "Sen kimsin?"

Alex'in gözleri kısıldı, omzumun üzerinden geçti ve benim ötemde bir noktaya odaklandı. Bir sonraki sözlerini düşündüğünü, tarttığını söyleyebilirdim. Buna sevindim çünkü hemen cevap verseydi ona inanmazdım.

Cevabı isteksiz ve gecikmişti; "Sana söylediğim her Şey seni riske atıyor."

Kulağa çok melodramatik geliyordu ama yine de bu sözlere inandđını anlamıştım. "O zaman bana sadece Ajan Bell'in zaten bildiği Şeyleri söyle ki ben de risk altında olmayayım." "O zaman bu hikâyenin sadece küçük bir kısmı."

"Bana bir Şeyler ver."

"Tamam." Çenesi sıkıştı ve başımın üzerinden baktı. "Ben bir hacker'ım." Ona bakakaldım.

"Yani bilgisayar korsanı mısın?"

Başını salladı, yüzünde beklenti dolu, temkinli bir ifade vardı.

Bu bilgiyi beynimde birkaç kez evirdim çevirdim ve bazı parçaların yerine oturduğunu hissettim. Bu tamamen mantıklıydı. Aslında, ipuçlarını yakalayamadığım için kendime biraz kızmıştım.

"Anlıyorum."

Bakışları benimkilere kaydı ve öylece kaldı. Kızgın görünüyordu ve gözlerinin ardında başka bir Şey daha sezdim; yine ve her zamanki gibi Alex'le ilgili bir Şey.

tam olarak anlayamadım.

"Demek bu yüzden cep telefonun yok."

Çenesi titredi. "Cep telefonum olmasına izin var. Ben almamayı seçiyorum." "Almamayı mı seçiyorsun? Neden?"

"Çünkü bu beni takip etmeleri için etkili bir yol. Onların işini kolaylaştırmakla ilgilenmiyorum."

"Da i r e n d e bilgisayar ya da başka bir şey görmedim."

"Bilgisayar çipi olan her şey -ses cihazı, televizyon, tablet, oyun sistemi- onlara arama yapmak için bir neden veriyor."

Hay Allah. Ne kadar sinir bozucu. Modern dünyada yaşıyordu ama buna erişimi yoktu.

"Ve randevumuz sırasında, takip edilme ihtimaline karşı gösteriden erken ayrıldığını söylediğinde. Bu doğru muydu?"

Başını salladı.

"Kaç yaşındaydın? Tutuklandığında?" "On beş."

Uhhh...ne?!

"On beş mi? Seni *on beş* yaşında federal hapis haneye mi koydular?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrarladım.

Alex cevap vermedi ama bana doğru uzandı; ellerini arka ceplerime soktu ve beni kendine doğru çekti. Bedenimi onunkine bastırmasına izin verdim. Doğrusu, itiraz edemeyecek kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Anlıyorum." Tekrar söyledim. Gerçi görmüyordum. Çoğunlukla görüyordum ama yine de gerçekten görmüyordum. "Tam olarak ne yaptın?"

"Büyük bir şey."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır. Bilmemen en iyisi." Bu sözleri öylesine endişeli bir içtenlikle söylemişti ki gerçekliğini hissettim.

"Tamam. Sana inanıyorum. Peki, bunu neden yaptın?" "Çünkü yapabilirdim."

"Peki... neden şimdi hapiste değilsin? Neden şartlı tahliyeyle çıkmaya izin verdiler?"

Kolları sıkılaştı. "Çünkü beni oraya geri koyarlarsa onlara istediklerini asla veremeyeceğimi biliyorlar."

"Yardıma mı ihtiyaçları var?"

Hemen cevap vermedi; ilk başta vereceğini düşünmemiştim. Sonra da "Benden yardım istiyorlar" dedi.

İfadelerimizdeki fark -ihtiyaç ve istek- gözden kaçmamıştı.

Ben.

"Bu tüm sorularınıza cevap oldu mu?" Gözlerini bana dikti ve Gözlerini ağzıma indirdi.

"Hapishaneye girdikten sonra nasıl iş buldun?"

Alex durakladı, iki saniye boyunca bu soruyu düşündü. Güvenli bir tartışma konusu olduğundan emin olmak için soruyu inceliyor gibi görünüyordu. Kararını verdikten sonra devam etti. "Annem ben küçükken Kuzey Chicago'da farklı bir restoranda Patel'ler için çalışıyordu. Serbest bırakıldığımda onları araştırdım ve beni hatırladılar."

"Peki ya annen? O şimdi nerede?"

Öyle ani bir hareketle geri çekildi ki neredeyse dengemi kaybediyordum. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Ailen ne düşünüyor...?"

"Bunu yapmayacağız." Alex beni ondan uzaklaştırdı. "Benimle birlikte olma konusunda bir karar vermek için çocukluğumda yaşadığım hayal kırıklıklarını araştırmaya gerek yok."

"Bu senin kim olduğunun bir parçası. Seni tanımak istiyorum."

"Ve her şey şu anda bu dolapta konuşulmak zorunda mı?"

"Burası bir depo."

Alex küfretti, tam olarak tehditkâr olmayan bir şekilde bana doğru adım attı; daha çok kızgın ve sabırsız gibiydi. Hırladı. "Ciddi ol; bu gece neden geldin? Ben de başka bir sokak serserisi miyim? Çünkü düzeltilmekle ilgilenmiyorum."

"Çünkü sen..." Durdum, tavana baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Çünkü seni düşünmeden edemiyorum. Çünkü randevumuzda çok iyi vakit geçirdim. Çünkü sen öpüşme zevkine eriştiğim en iyi öpüşen kişisin. Çünkü çok tuhafsın ve bu hoşuma gidiyor. Çünkü seksisin ve bu da hoşuma gidiyor. Çünkü artık başka bir kadınla görüşmediğini biliyorum. Çünkü belki sana yardım edebilirim."

Yüz ifadesi her beyanımda değişti -şaşırdı, memnun oldu, çok memnun oldu, endişelendi- ve uzun bir süre cevap vermedi. Onun yerine bana baktı; bakışları çok hoş ve sıcaktı.

Sonunda şöyle dedi: "Seni iki yıldır izlediğimi ve hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüğümü söylediğimde

Gördüm, ciddiym." "

Üst dudağımı dişlerimin arasına aldım ve sözlerini göğsümün ortasında hissettim. "Bunu artık biliyorum." Başımı salladım. "Sana inanıyorum."

"Ama beni anladığını sanmıyorum." Gözleri kısıldı, sanki kelimeleri söylemeye zorlanmadan bir bilgelik vermek ister gibiydi.

"O zaman anlamama yardım et."

"İnsanlara güvenmiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Bunu anlayabilirim."

"Hayır. Ciddiyim. Ben insanlara güvenmem, asla. Ve muhtemelen bir noktada seni inciteceğim - fiziksel olarak değil," diye hızla ekledi yüzüm alarmımı ele verdiğinde.

"Oka-a-a-y." Kollarımı ortada birleştirdim. Genelde dağınık düşünce süreçlerini takip etmekte oldukça ustaydım ama Alex söz konusu olduğunda, umutlarımın onun sözlerinin önüne geçmesine izin verip vermediğimi merak ettim. Çok fazla itirafta bulunmadan ya da ayrıntı vermeden dürüst olmaya çalışıyordu.

Dürüstlüğü için ona saygı duydum.

Bununla birlikte, üstü kapalı ve dolaylı uyarılarından bir dereceye kadar rahatsızlık duydum.

"Bunu yanlış söylüyorum." Alex'in gözleri benimkileri delip geçti ve her geçen saniye daha da kızışıyor gibiydi. "Demek istediğim, eğer seni yalnız bırakmamı istiyorsan, bırakırım. Ama eğer bana seninle olmak - seni riske atsa ya da mutsuz etse bile - ve sensiz olmak - senin güvende ve mutlu olduğun bir yerde olmak arasında bir seçenek sunulursa, muhtemelen yanlış kararı vereceğim."

Bunu düşündüm. Sanki bana bir ilişki Rubik küpü uzatmış gibi hissettim.

Bulmacayı çözmek için kolay olması gereken bir soruyla başladım. "Alex, beni önemsiyor musun? Mutlu olmamı istiyor musun?"

"Evet... elbette." Sözlerindeki tereddüt inandırıcılığını zayıflatıyordu.

"Ama birlikte olmamızı istiyorum, sadece bir gece için değil. Ben...." Ellerini yumruk yaptı ve bana dokunmamak için kendini zor tuttuğu izlenimine kapıldım. "Bu benim için sorun olmazdı."

"Sanki benim mutluluğum ve birlikte olmamız birbirini dışlıyormuş gibi konuşuyorsun. Birlikte olursak mutsuz olacağımı sana düşündüren nedir?"

"Zaten tereddüt ettiğin tüm nedenlerden dolayı." Yüzündeki ifade ve ses tonundaki kendini küçümseme, boğazımı ani bir hüznün yakalamasına neden oldu.

Alex'in omuzları çöktü; geriye doğru adım attı ve kapıya yaslandı. "Tam olarak uyumlu değiliz. Sen... sen güzelsin, eğitimsin, akıllısın, iyisin. Şartlı tahliye edilmemiş ve işlediği suçlardan pişmanlık duymayan birini, hayatında garsonluktan daha fazlasını yapan birini, senin ihtiyaçlarını ve mutluluğunu kendi ihtiyaçlarından üstün tutacak birini hak ediyorsun."

"Pragmatizmim beni son ifadenize katılmaya zorluyor. Ancak, pişmanlık duyup duymamanız gerektiğine karar vermek için suçlarınız hakkında yeterince bilgim yok. Garsonluğa gelince," diye omuz silktim, "seni mutlu ettiği, tatmin ettiği ve gelecekteki teorik çocuklarımız için güçlü bir iş ahlakı sergilediğin sürece daha az umurumda olamazdı."

"Gelecekteki çocuklarımız mı?" Gözleri irileşmişti ve kelimeler boğuk geliyordu.

"Evet. Bilmelisin ki tüm flört adaylarını her zaman fiziksel ve zihinsel sağlıkları, kalıtsal ve çevresel olarak etkilenen bozukluklarla ilgili olarak değerlendiririm. Bu noktada garip ve erken olabileceğini biliyorum, ancak nihayetinde gereksinimlerimi karşılamayacak bir ilişkiye zaman ve çaba harcamak istemiyorum."

"İhtiyaçların neler?"

"Ortaklık, saygı, dürüstlük, nezaket, iletişim, bağlılık, tek eşlilik, çocuklar, mizah, entelektüel sohbet ve -umarım- der Rüssel tarzında etkileyici bir cinsel kongre."

"Der Rüssel?" diye yineledi, gülümsemesini bastırarak. Uzun bir süre beni izledi, yüzünde kuşkulu ve düşünceli bir ifade vardı; sonra aniden öne doğru bir adım attı. Alex ellerini yüzüme doğru kaldırdı, yanaklarımı okşadı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağzı aynı anda hem taparcasına, hem saygılı, hem de günahkârdı. Ona karşı eridim çünkü vücudu benim gerçek kuzeyim olmaya başlamıştı.

Başını çevirmeden önce dudağımı ısırdı ve burnumu öptü. Gözleri beni yakıcı ve savunmasız bir arzuyla inceledi. Elleri omuzlarımı okşadı, sırtımdan aşağı kayd ve kalçalarımı kavradı. Yüz ifadesi açık bir özlemle doluydu ve bu bir uyuşturucu kadar etkiliydi.

"Bu işe yaramayacak," diye fısıldadı ama beni bırakmak için hiçbir hamle yapmadı. Hatta bana daha sıkı sarıldı.

Kelimeler deja vu gibiydi ama bunu -bizi- dürüstçe denemeden çekip gitmesine izin vermem için cehennemde eğlenceli bir gün olması gerekirdi.

"İşe yarayabilir. Sadece doğru *yapabilirim* tavrını ortaya koymamız dedi gerekiyor." I

"Yapabilirim tavrı mı?" Ses tonu düzdü.

Onun hakkında düşündüm, ikimizin olasılığı hakkında, ne yapacağım hakkında

son iki haftadır başka bir fırsat verilirse yaparım. Genelde aradığım tiplerden değildi. Aslında, o beni aramıştı. Psikiyatristlerden hoşlanmazdı. Apartman yıkıcı öfke nöbetleri geçirirdi. Her şeye rağmen, hiç alışılmadık bir hareketle, ona -bize- bir şans vermeye karar verdim.

Slamp/Wendell şansı değil, bir hayat arkadaşı şansı.

Nedenini kendime bile tam olarak açıklayamıyordum. Tek bildiğim onunla bir bağ hissettiğim, ortak bir tuhafılık, biliş hissettiğimdi. Merak ve -dürüst olalım- zing etkisi yaratan öpücüklerin kimyası beni zorluyordu. Belki de kırmızı elbisenin kalıcı etkileriydi. Paylaşmaya istekli olduğu geçmişinden kesitler duyduktan sonra aramızdaki bağ daha derin, dürtü daha somut hissettirdi.

"Evet, yapabilirim: pozitif düşünme. *"Yapabilecek Küçük Motor'u* hiç okumadın mı?"

"Yakın zamanda okumadım."

"Peki, sana bir kopyasını getireceğim. Bu arada, bir plana ihtiyacımız var."

"Peki, tamam. Ortadan kaybolalım, Amsterdam'a ya da bilgisayar korsanlığı yasalarının gevşek olduğu ve ABD ile suçluların iadesi anlaşması olmayan başka bir yere taşınalım."

Oldukça ciddi görünmesine rağmen sözlerini şaka olarak kabul etmedim. "Buna B planı diyelim. A planı için her seferinde bir gün yaşayalım."

Tatminsizliğini hissettim, bu yüzden ellerimi pazularına koydum ve geri çekilmesini önlemek için parmaklarımı kaslarına soktum.

"Bakalım ne olacak. Çıkmayacağız. Çıkacağız...." Doğru kelimeleri ararken bir elimi havaya kaldırdım ve bileğimden döndürdüm. "Takılacağız. Öyle denmiyor mu?"

"Bilmiyorum." Karanlık bir şekilde cevap verdi. Alex'in avuç içleri aşağı doğru kaydı ve parmakları popomda esnedi. "Başka insanlarla görüşüyor olabilir misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Takılma anlaşmamızı iptal etmediğimiz sürece olmaz."

"Hayır. Bunu seninle yapamam." Boğazını temizledi, belirsizlik gözlerini karartmıştı. "Daha fazla güvenceye ihtiyacım var."

"Güvence mi?"

"Bir zaman dilimine ihtiyacım var. Altı ay ya da bir yıl gibi belli bir süre boyunca benimle birlikte olacağına güvenebileceğimi bilmem gerekiyor."

Bu yeni gelişmeyi düşünmek için geri çekildim ve elleri arkamda gevşedi, sonra tamamen kavrayışından çıkamayacağım şekilde gerildi. Güven sorunları olduğunu itiraf etmişti ve bu farkındalığını alkışlamam gerekiyordu.

"Sana bir ay verebilirim," diye teklif ettim. Kaşlarını çattı. "Altı ay."

"Alex, asgari süreyi tartışıyoruz; daha uzun da olabilir." "Altı ay," diye tekrarladı, bana ters ters bakarak.

"İki ay ve tüm sorularıma cevap vermek zorundasın."

Daha da yaklaştı. "Üç ay ve bu üç ayın sonunda tüm sorularını yanıtlayacağım."

Bunu ve onu düşündüm. Kendimi pazarlığa o kadar kaptırmıştım ki, bunun neden felaket bir fikir olabileceğine dair -her ne kadar beni buna zorlayamasa da- pek çok bariz ve mantıklı nedeni düşünmeyi bırakmadım.

Onun şüpheci incelemesine kendi incelememle karşılık verdim: "Bu üç ay boyunca neler dahil olacak -bekleniyor-?"

"Başka biriyle çıkamazsın."

Başımı salladım. "Senin için de aynısı geçerli, değil mi?"

Sanki isteğim gereksizmiş gibi omuz silkti. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Hmm, tamam." Dudağımın içini ısırdım, endişelendim. "Başka ne var?"

"Birbirimizi haftada en az üç kez, en az üç saatlik sürelerle göreceğiz."

"Peki ne yapacaktık?" Eğer seksin şart olduğunu söyleseydi, dehşete mi düşerdim yoksa onaylar mıydım, gerçekten bilmiyordum.

Kimi kandırıyorum ki? Onaylardım.

"Sen ne y a p t ı n ?" diye sordu ve ben şaşkın şaşkın bakınca, "Son ilişkinde" diye açıkladı.

"Bilirsin işte, yemeğe gitmek. Sinemaya gitmek. Parka gitmek...." Başını salladı, çenesi gerilmişti. "Tamam. Bu tür şeyler."

"...öpüşmek, temelleri yuvarlamak ve benzeri şeyler." Gözlerimin kocaman açıldığını, tetikte olduğumu biliyordum. Nefesimi tuttum, yemi yutup yutmayacağını görmek için bekledim.

Şaşırtıcı bir şekilde, hemen bedensel temasların sıklığı, kalitesi ve türü hakkında pazarlık yapmaya başlamadı. Bunun yerine Alex geri çekildi, kollarını göğsünde kavuşturdu, omzunu kapıya dayadı ve bana

profili. Akıllı bir adamdı, bu yüzden açtığım sarı tuğlalı yolun nereye çıkacağını anladığını biliyordum. Bu nedenle, yüz ifadesinin buz gibi bir ciddiyetle renklendiğini görünce şaşırdım.

"İzleneceğinizi ve birbirimize söylediklerimizin kaydedilebileceğini anlıyorsunuz."

"Tabii bir depo odası bulamazsak."

İfadesindeki buzun bir kısmı eridi ve ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Ya da bir süpürge dolabı."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Evet. Biliyorum. Kulakları kanayana kadar psikobazca ve inekçe imalarla konuşarak onları sıkmayı planlıyorum. Eğlenceli olacak."

"Bunun eğlenceli olacağını düşündüğüne inanamıyorum. Özgürlüğünden vazgeçiyorsun."

"Hayır, vazgeçmiyorum. Evet, Büyük Birader izlediği ya da dinlediği için iletişim kurma yöntemlerimizde yaratıcı olmamız gerekecek ama biz akıllı insanlarız. Bunu bir oyun haline getireceğiz. Bunu sözlü iletişimimizi şifrelemek gibi düşünün."

Uzaklara bakıp bir sardalya kasasını düşünüyor gibi görünürken bu bana içten bir gülümseme kazandırdı.

Birkaç saniye sessizlik içinde durduk. Sonra bana yan gözle kaçamak bir bakış attı. "Geceyi seninle geçirebilir miyim?"

Ah ha! İşte buradaydı.

Başımı salladım ve sözleri boğazımdan leğen kemiğime doğru bir lav çağlayanı göndermesine rağmen soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Evet." Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Sanırım bu adil bir istek."

Bakışlarındaki yoğunluk cehennemini dizginlemeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Bu plan, bizim planımız, çok pratikti ve yine de eşleşmemiz ve durumumuz kadar tuhaftı.

Tuhaf bir adam olduğu gerçeğini görmezden gelmek mümkün değildi. Ama şimdi onun federal hükümetten kaçan bir tür bilgisayar korsanı olduğunu biliyordum; şimdi onun güven sorunlarının mantıklı olduğunu biliyordum; şimdi onun bir yalancı olmadığını ama bir amaç uğruna kaçamak yaptığını biliyordum; şimdi onun beni iki yıldır benim onu arzuladığım gibi arzuladığını biliyordum, biraz daha az garip ve oldukça dikkat çekici görünüyordu.

Üç aylık plan sağlam ama alışılmadıktı; ikimize de aramızda bir geleceğin mümkün olup olmadığını anlamak için zaman kazandıracaktı.

Gülümsemesi küçüktü ama muazzam hissettiriyordu. "Güzel."

Elimi sıkması için ona uzattım. Eğer el sıkışırsak o zaman anlaşmış olacaktık. Önce bana, sonra elime baktı. Uсталıkla kendini açtı ve kapıya doğru ilerledi. Alex bakışlarımı tutarak elimi sıktı, ama elimi sıkamak yerine parmaklarımın üst kısımlarını öptü ve gözlerinde fetih duygusuyla bana baktı, elimi kaldıraç olarak kullanarak beni öne doğru çekti ve ağzıma daldı.

Sırtımı kapıya yaslayacak şekilde beni çevirdi ve elleri yanlarımda gezinerek kazağımı avuçladı. Kısa süre sonra avuçlarını karnımda ve sırtımda hissettim, parmakları etimin üzerinde fısıldadı, yan tarafımdan yukarı çıktı, dantel sütyenimin ince kumaşından göğsümü kavradı.

Ağzının içine doğru inledim ve tırnaklarımı sırtındaki kaslara geçirdim, çıplak karnımız birbirine değdi.

Alex bana karşı bir kez sallandı ve ben de onun merkezini kendi merkezimle buluşturmak için çırpındım, eğildim ve vücudumu gerdim.

Ama sonra geri çekildi ve sıcak ellerini ve ağzını da yanında götürdü. Arkasını döndü, sırtı bana dönüktü ve odadaki tek ses zor nefes alış verişlerimizdi. Destek için tamamen kapıya yaslandım ve bakışlarımın açıklıktan ölmek üzere olan bir dişi aslanın tüm aç konsantrasyonuyla vücudunda gezindiğini biliyordum.

Roawr! ...ve lanet olsun.

Ateşimi körükleyip beni kocaman bir kadın ereksiyonuyla baş başa bırakmakta çok ama çok ustaydı. Aslında, bunun onun süper gücü olduğundan şüpheleniyordum.

"Güzel." Tekrarladı ama bu sefer odaya doğru söyledi.

Yüzünü bana döndüğünde, ifadesi hafifti, kendini kontrol etmeyi nasıl bu kadar kolay bulduğunu merak ettim. Bir keresinde bana makine demişti. O makineydi. O bir robottu. O bir başlangıç-Sandra'nın-motor robotuydu.

"İyi mi?" diye sordum, çünkü iyi hissetmiyordum. Kendimi tükenmiş hissediyordum.

"Geri dönmeliyiz. İstemiyorum...." Gözleri benimkileri aradı ve onlarda daha önce olmayan bir huzur ölçüsü gördüm. "Yani, uzun süre ya da çok sık ortadan kaybolmadığım sürece genellikle çok çılgın değiller."

Bana elini uzattı -sıkamak için değil, tutmak için- ve ben de hiç tereddüt etmeden elimi onun elinin arasına koydum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cumartesi gününün burç yorumu: Planlarınız altüst olacak. İmkansız bir durumu en iyi şekilde değerlendirin sonuç sizi şaşırtabilir.

Cumartesi sabahı kendimi yenilenmiş ve uyanık hissederek ^{uyandım}. Uyandığımda saçlarım mükemmel bir şekilde toplanmış, yüzümde bir gülümsemeyle demlenen kahvenin kokusunu içime çekerken kendimi o eski tip TV reklamlarından birinde hayal ettim.

Bu sadece üçte ikisi doğruydı. Evet, gülümsüyordum. Evet, kahve makinemdeki otomatik zamanlayıcı kafeinin sadece birkaç dakika uzakta olmasını sağlıyordu; ama hayır, saçlarım mükemmel değildi. Ayrıca gözümde kabuklanma ve ağzımın kenarında kurumuş tükürük vardı.

Gülümsememin nedeni kahve değil Alex'ti.

Bir gece önce depodan çıktık, normal insanlar gibi Chicago'nun kaldırımlarında yürüdük - beni kolunun altına sıkıştırarak oldukça yüzüstü. Daha sonra paltomu ve çantamı alıp binamın önünde ayrıldık. Ayrılık hediyesi olarak bana bir kez daha iç gıcıklayıcı bir öpücük verdi. Ama önce, Cumartesi öğleden sonra Chicago Sanat Enstitüsü'nde bir gezi için planlar yapıldı.

Cuma gecesi daireme girdiğimde küçük bir mutluluk dansı yaptım ve Ravelry'nin örgü deseni veritabanında uygun erkek örgü desenleri aramaya başladım. Alex Chicago kışı için yetersiz giyinmişti. Onu ısıtmak istiyordum; onu ısı hapseden elyafla sarma arzusu güçlüydü.

Değer verdiği bir insanın süssüz boynu, başı ve elleriyle karşılaşan bir örücünün, o kişiyi süslü el örgülerine boğmak için karşı konulmaz bir dürtü hissettiği evrensel olarak kabul edilen, devredilemez bir gerçektir.

Bu içgüdüye hemen teslim oldum ve rahat bir süveter için sakladığım siyah kaşmirden oluşan değerli zulamı kullanarak erkeksi bir şapka modeli oluşturdum. Bu iplik şapka, atkı ve eldiven için yeterli olacaktı. Şapka dört saat sonra bitmişti. Ben süper hızlı bir örgücüyüm ve hacimli iplikler çok çabuk bitiyor.

Cuma gecesi mutlu bir şekilde uykuya dalmadan önce son işim Thomas'a mesaj atmak oldu, hem ona teşekkür etmek hem de Cumartesi öğle yemeğimizi iptal etmek için. "*Parlayan zırhlı bir şövalye gibi güzellik içinde yürüyorsun.*" yazıyordu. Ayrıca, öğle yemeği yok.

Yarın. Gömleğim tamir için dükkanda. Seni MC Hammer'ın Gestalt Teorisi'ni sevdiği gibi seviyorum.

Kahvaltıda kahve ve kızarmış ekmek yedikten sonra -kahvaltıda çok tembeldim- Alex'in eşleşen atkısı üzerinde çalışmaya başladım. Randevumuz için giyinme vakti gelene kadar istikrarlı bir ilerleme kaydettim.

şapkayı galeriye götürmeyi düşündüm ama sonunda set tamamlanana kadar beklemeye karar verdim. Ona hediyelerini parça parça vermek istemedim. Seti ona bir kerede sunarsam, giyecek kadar bunalmış hissedebileceğini umuyordum.

Sanat Enstitüsü buluşmak için iyi bir yerdi. Paltomu ve çantamı bir dolaba bırakmam gerekecekti. Ancak Alex bir gece önce galerinin kameraları tarafından izlenebileceğimizi ve kaydedilebileceğimizi açıklamıştı. Eğer onlar fark etmeden bir şey söylemek istersem ağzımı kapatmam gerektiğini söylemişti.

Sansasyonel ve çok gizli ve hançer gibi hissettirdi. Bu ihtimalden heyecan duyacak kadar tuhaf olduğumu keşfettim.

Çenemi  rg  kumaşın içine sokmak ve dudaklarım okunmadan bir şeyler söylemek istersem diye boynuma kalın bir örtü takmaya karar verdim.

Böylece, Thomas'la Hotel Blake'te her zamanki ve tahmin edilebileceği gibi hafıf bir öğle yemeğinde buluşmak yerine, Cumartesi günü öğleden hemen sonra, boynumda büyük bir örtü olduğu halde Sanat Enstitüsü'ne girdim.

Girişteki lobide Alex'i aradım ve onunla tekrar çıkma ihtimalinden dolayı aptalca bir heyecan duydum. Aslında, yüz ifademi kaplayan coşkuyu dizginlemeye çalışmadım. Görünüşe göre hiçbir yerden, belki de sol tarafımdaki bir sütundan belirdi. Ne olursa olsun, bir an yokken bir an sonra oradaydı. İri eli dirseğimi kavradı.

Biletimi elime sıkıştırıp bizi soyunma odasına doğru götürürken dikkati başka yerdeydi. Gözleri titizlikle ilgisiz, tehditkâr bir bakışla lobiye taradı. Dışarıdan bakan biri onun iyi bir şey yapmadığını ve beni kaçırmaya çalıştığını düşünebilirdi. Hiç konuşmadan elime bir anahtar sıkıştırdı ve çenesini eşleşen bölme numarasına doğru eğdi. Bir kez başımı salladım, dolaba doğru yürüdüm, ceketimi, eldivenlerimi ve şapkamı çıkardım ve kilidi çevirdim.

Yanıma ne çanta ne de telefon almıştım; onun yerine anahtarlarımı ve biraz nakit parayı montumun cebine tıkıştırdım.

Alex elini benimkinin içine soktu, beni galerinin girişine doğru çekti, hoş görünümlü bayana biletlerimizi ve giriş etiketlerini gösterdikten sonra içeri girdik. Alex konuşmadan önce Avrupa kanadına doğru birkaç adım atmış ve sınırlarını aşmıştık.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Gözleri önümüzde duran tabloyu taradı. Hâlâ bana bakmamıştı.

"Evet. Öğle yemeğimi buraya getirir ve her gün farklı bir resim ya da heykelin önünde yerdim."

Bana baktı; gözleri merak ve -eğer onu doğru okuyorsam- hayranlık doluydu. "Bu harika bir fikir."

"Teşekkürler." Gülümsemem parlak ve alıcıydı çünkü hem tatlı hem de tehditkâr görünüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kar dışarı çıkma isteğimi engellediğinde gelmeyi bıraktım. Bu birkaç yıl önceydi ve bir daha hiç başlamadım."

Alex elimi dirseğinin kıvrımına götürdü ve kendi eliyle kapattı. "Nerede bıraktın?"

"Son resim Monet'nin *Elmalar ve Üzümler*'iydi. Ama empresyonistlerin çoğunu bitirdim."

"Onları bana gösterebilir misin? Daha önce gördüklerini? Bana onlardan bahset...."

Omuz silktim; birlikte yürümemiz, süzülmemiz, adımlarımızın mükemmel uyumu hoşuma gitmişti. "Elbette, ama harika gözlemler bekleme. Çoğunlukla sanat eserlerinin içine gizlenmiş kirli resimleri aradım. Monet'nin bütün resimlerine meme koyduğunu biliyor muydun? *Elmalar ve üzümler, anladın mı?* Yani, hadi ama. Adam boynuzlu bir köpekti."

Konuştukça kaslarındaki gerginliğin azaldığını hissettim ve Alex'in her zamanki temkinli ve tehditkâr havasının kaybolmaya başladığını fark ettim. Evet, her zamanki simsiyah kıyafetini giymiş, bu kez kemerine gümüş bir cüzdan zinciri takmıştı; çenesindeki sivri yara izi hâlâ uğursuzdu; koyu renk saçları hâlâ yarı mohawk şeklinde kesilmişti ve yıkıcı ve tehlikeli diye bağırıyordu.

Ama gözleri boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardında rahatlamıştı ve çenesinin duruşu yüzünü buruşturmak yerine isteksiz bir gülümsemeyi andırıyordu.

"Yapmadı."

"Yaptı."

"Hayır. Yapmazdı."

"Şu Fransız empresyonistleri bilirsin; tek yaptıkları zina yapmak, absent içmek ve domino oynamaktı."

Alex'in gülümsemesi sonunda serbest kaldı ve güldü. Midem dört takla attı ve inişte yalpaladı. Gülüşünü sadece haftalar önceki randevumuz sırasında duymuş olmama rağmen özlemiştim.

Kolunu omuzlarıma doladı ve alnımdan öptü. Elim kısa bir süreliğine beline sarıldı; sonra bu fırsatı kaçırmamam gerektiğini düşündüm ve parmaklarımı kot pantolonunun arka cebine sokup, kaslı poposunun üzerinden geçirdim.

Sayı!

Önümüzdeki dört saat boyunca bu şekilde -mide bulandırıcı derecede sevimli bir şekilde- devam ettik. Periyodik olarak, Enstitü'deki koleksiyonların yanı sıra sanat tarihi, sanat teorisi ve sanatçıların yaşamları hakkında temelde her şey hakkında kapsamlı bir çalışma bilgisi göstererek beni şaşırttı. Gerçekleri ayırtırdı, sıraladı ve merakımı uyandırdı, bu da onu daha fazla sorgulamama neden oldu.

Benim tur rehberim olduğu ortaya çıktı.

Daha da şaşırtıcı olanı, her şeyi bilen bir palavracı gibi görünmeden bilgiyi paylaşabilmesiydi - yine gizli bir zekâyla. Beni hayrete düşürdü.

Ama çoğunlukla önemli bir şey konuşmadık. Ben olmayan hayali göğüsler konusunda ısrar ediyordum, Alex de dönüşümlü olarak benimle tartışıyor, beni çimdikliyor ya da öpüyordu. Sonunda soluna doğru manevra yaptım, böylece ortaya çıktığında gamzeye tanık olabileceğimden emin olabilirdim.

Şimdiye

kadarkilerin en

iyisiydi. En iyisiydi.

Bir noktada, söylediğimiz her şeyin muhtemelen kaydedildiğini unutmuştum. Alex'e göre, dudak okuma uzmanlarının daha sonra konuşmamızı tercüme etme ihtimali çok yüksekti; kodlama uzmanları gerçek niyetimizin şifresini çözmeye çalışabilir, bir örüntü arayabilir ve konuşmamızın gizli anlamını çözebilirdi - bir anlamı olmasa bile.

Bunun yerine, belli ki vurulmuş bir aptal gibi, iki hafta ayrı kaldıktan sonra birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardım. Aptalca şeylerden zevk aldım. Normalden başka bir şey olduğumuzu -en azından bir süreliğine- unutmak için duyduğumuz ortak arzuya sevindim.

GERÇEKLIK akşam yemeği sırasında ortaya çıktı.

Galeriden ayrılmadan önce soyunma odasındaki eşyalarımı ve Alex'in zavallı rüzgârlığını topladık. Akşam yemeği için planımız, dairemnden üç blok ötedeki bantlı bir suşı restoranıydı. Dışarısı o kadar soğuktu ki yürürken ikimiz de konuşmaya çalışmadık. Yine de Alex'e şapkamı giymesi için ısrar ettim.

"Renk katmak için" diye iddia ettim.

Kalın gri bir iplikle örülen boyunluk, unisex bir desendi. Kalın Kelt kabloları bir Mobius tasarımının etrafına sarılmıştı. Kolaylıkla bir erkek boyunluğu olabilecek olmasına rağmen, bu fikri reddetmesini bekliyordum. Ama o beni şaşırttı. Alex onu benim ördüğümü anladıktan sonra tartışmadan kabul etti.

Kabul ettiğine sevindim çünkü daha sıcak olduğunu bilmek beni rahatlattı. Benim yaptığım bir şeyi giymesi ve hatta beğenmesi de mutluluk hissime katkıda bulunmuş olabilir.

Beni kolunun altına sıkıştırarak restorana girdik. İçeri girdikten sonra hostese adımı söyledim. Bakışlarının Alex'e hem takdirle hem de ihtiyatla baktığını fark etmeden edemedim. Onun nasıl hissettiğini biliyordum.

"Eldivenlerini ve şapkanı çıkar." Alex fermuarımı açarken sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Onları ceketinin ceplerine koy."

Söyleneni yaptım ve ceketimi onun gözetimine bıraktım. O da masamız gösterilir gösterilmez ceketimi hostese uzattı.

"Hey, bunu bizim için tutmanı istiyorum. Vestiyeriniz var mı?"

Kız ona utangaç bir gülümseme verdi, kirpikleri dalgalandı. "Vestiyer yok ama sizin için saklayabilirim." Ön taraftaki büyük hostes standını ve muhtemelen büyük ceketimin saklanabileceği bir rafı ya da bölmeyi işaret etti.

Alex ona başını salladı, *iyi* kelimesini mırıldandı ve sonra -onu kovar gibi- bana döndü.

Onu inceledim, *teşekkür etmekte* neden bu kadar cimri davrandığını merak ettim, hiç öğretilmemiş olabileceği ihtimalini düşündüm. Ama kız hızla yanımdan ayrıldı ve onun bir sonraki sözleri Bayan Manners'ın tüm derslerini aklımdan çıkardı.

"Daha önce hiç suşı yemedim."

Yüz ifademin, onun sözlerini şüpheli bulduğumu göstermesine izin verdim. "Hiç mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Pek dışarı çıkmıyorum." Dikkatini benimle yaklaşmakta olan bir tabak yılan balığı arasında paylaştırdı. "Bu da ne?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yılanbalığı."

"Yılanbalığı mı?" Dehşete düşmüş gibi görünüyordu ve sesi de dehşete düşmüş gibiydi.

"Evet. Aslında tatlı. Seveceksin." "Hiç sanmıyorum. İğrenç görünüyor." "Bal sever misin?"

Gözleri, içimin alevlenmesine, yanmasına ve için için yanmasına neden olan bir ani ve yoğunlukla benimkilere dikildi.

"Sevdiğimi biliyorsun."

Zing.

O anda sesinin tınısını belki de oksijeni sevdiğimden daha çok sevmiştim.

"O zaman yılanbalığını seveceksin."

Alex bir süre beni inceledi; gözleri kısıldı ve dudaklarıma kaydı. "Bir dahaki sefere tabak geldiğinde alırım."

Gülümsedim. Bakışları tekrar benimkilere kaydı. O da gülümsedi. Bakışları odağını kaybetmiş gibiydi. Kaşlarını çattı.

Aslında kaşlarını çattı.

Artık bana bakmadığını, aksine bakışlarının omzumun üzerinden bir noktaya sabitlendiğini fark etmem tam üç saniye sürdü.

Dikkatini çekmek için ayağımı bacağına bastırdım ve kaşlarımı sessiz bir soruyla kaldırdım. Alex'in karanlık bakışı hafifçe aydınlandı, öfkesi artık pişmanlıkla renklenmişti. Çenesini, ağzını ve burnunun ucunu pelerininin kumaşına gömdü.

"Ajan Bell burada," diye mırıldandı kalın örgünün içine, sesi ancak duyulabilir bir fısıltı halindeydi.

İfadesini doğrulamak için dönmedim. Ancak onun varlığının bir mezbahadaki hadım arabasına benzediğini fark ettim. Biz restoranda kaldığımız sürece kaygısız Alex muhtemelen sonsuza dek gitmişti.

Ağzım yana doğru kıvrıldı ve içinde bulunduğumuz durumu düşündüm.

"Üşüdün mü?" Dedim, çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu. Konuşurken parmağımı su bardağımdaki buğuya bastırdım. Gizlice yazdım

"İplik kaşmir ve merinos yünü karışımıdır." diyerek sıvıyı ahşap masanın üzerine bıraktım.

Parmaklarımla, "*Benim dairem mi?*" yazdım. Sonra okuduğundan emin olunca peçetemle sildim.

"Aslında bunu üniversitedeyken örmüştüm. İplik o kadar pahalıydı ki satın aldıktan sonra bir ay boyunca yemek yemedim."

Alex, dudakları hala gizli, fısıldadı, "Hayır. Muhtemelen şimdiye kadar dinlenmiştir."

"*Yani?*" diye yazdım. *Konuşmaya gerek yoktu*, taşıma bandına doğru eğildim ve yanımdan geçen baharatlı ton balığı rulosunu inceliyormuş gibi yaptım.

"Yabancıların iyiliğine güvenmek zorundaydım. Ama açlıktan ölmeye değerdı. Örgü örenler bu şekilde deliriyor." Ton balığını ve yukarıda bahsedilen yılan balığını masaya koyarken anlamsız sohbete devam ettim.

"Hayır" diye cevap verdiğinde ses tonunda açık bir kızgınlık sezdim.

Evet yazdım! Ama tek söylediğim şeydu: "İşte yılanbalığı. Sana söz veriyorum, beğeneceksin."

Alex yüzünün alt yarısındaki örtüyü çekti, gözleri parlıyordu, çenesi titriyordu. Bir parça yılanbalığını ağzıma götürdüm ve çiğnedim. Güzeldi, tatlıydı.

Onunla ilgili her şey beş dakika öncesinin tam tersiydi. Kasvetliydi. Tehditkâr aurası geri dönmüştü. Gözleri dev buz duvarlarının ardına saklanmıştı.

Bu son derece sinir bozucuydu.

Büyük olasılıkla önümüzdeki birkaç ay boyunca bu tür durumlarla çok sık karşılaşacaktık. Ajan Bell'in varlığı karşısında sinmeyi, surat asmayı ya da rahatsız hissetmeyi reddettim. Ne de olsa o sadece işini yapıyordu. Bunun mutlu ve eğlenceli zamanlarımıza engel olmasına izin vermemeze gerek yoktu.

Kaşlarını çatmasına misilleme olarak işaret parmağımı yaladım, yavaşça... ve hissederek.

"Mmm," diye inledim, kirpiklerimin arasından ona baktım ve sesimin tınısını seks-telefon-operatörü boğuculuğuna ulaşana kadar alçalttım. "İstedliğini biliyorsun."

Gözleri parladı ve yutkundu; aksi takdirde, maskaralıklarım görünür bir tepki vermedi. "Artık aç değilim."

"Bir ara yemek yemen gerek; şimdi de olabilir."

"Seyirciyle yemek yemek istemiyorum."

"Alex, rodeolarda palyaçolar, restoranlarda da seyirciler olur."

"O zaman sanırım açlıktan öleceğim."

Birbirimize baktık. Çenesi büküldü.

Sessizliği bozdum ve "Senin açlıktan ölmen ikimizin de açlıktan ölmesi demek" dedim. Bunun üzerine irkildi ve bakışlarının ardındaki bir şey de ğ i ş t i . Bir lokma daha yılan balığı yedim ve ardından iki dilim baharatlı ton balığı yedim. Alex görünüyordu için dikkate alın ve çift Anlamı arkasında benim kelimeler. Sonra uzun bir süre sonra parmaklarını suyun buğusuna bastırdı. ve masanın üzerine yazdı.

Sessizliği gevezelikle doldurmak yerine, son yılanbalığı parçasının tadına bakmayı tercih etti.

Eli durana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Aşağı baktığımda, masanın üzerindeki mesajını okudum: *Evine gidebilirsin ama konuşmak yok.*

Dudaklarımın hafifçe eğilmesine engel olamadım. Alex'in endişelenmesi için bir neden yoktu, çünkü konuşmayı içeren hiçbir planım yoktu.

Konuşmama kuralını çok ciddiye alıyordum. Aslında ikimiz de bir daha konuşmadık. Yemeğimizi sessizce yedik ve suşi tabaklarının üzerinden birbirimize baktık. Yüz ifadesini doğru okuduğumu umuyordum. Ya "*Kendimi senin olağanüstü güzel vücudunda kaybetmek istiyorum*" diyordu ya da "*Haklıymışsın, bu yılan balığı harika*".

Hesabı ödedi ve ben itiraz ettim. Alex bir garsondu ve iyi ya da kötü, ondan çok daha fazla kazandığımdan emindim. Ama itirazım hakaret dolu bir bakış ve taş gibi bir sessizlikle karşılandığı için konuyu zorlamadım.

Genelde itiraz etmem ya da yarı yarıya anlamayı teklif etmem. Belki eski kafalıyım, belki babam beynimi yıkadığı içindir, belki de feminist ilkelere zarar veren beleşçi bir ineğimdir, ama genellikle akşam yemeğini erkeğin ödemesi gerektiğine inanırım, özellikle de ilişkinin başlarındaysa.

Genelde uyguladığım bir diğer erken flört görgü kuralı da yedinci randevuya ya da münhasırlık ilanından bir ay sonrasına kadar (hangisi daha sonra gerçekleşirse) cinsel ilişkiye girmemektir.

Bunun için uğraşmaları ve bana doğum kontrol hapımın fiyatına ve garip şekilli bir muzun üzerine iki beden büyük bir prezervatif açmaya çalışmanın getirdiği beceriksizliğe değdiklerini göstermeleri gerekiyordu.

Ve neden erkekler en büyük bedeni almakta ısrar ediyorlardı? Boyut kavramını anlamıyorlar mıydı? Magnum boyutunda bir prezervatif almanın beni balıkçı teknelerinin bir uçak gemisi olduğuna inandıracağını mı düşünüyorlardı?

Hayır, sanmıyorlardı.

Ama konunun dışına çıkıyorum....

Yazılı olmayan (ve konuşulmayan) kuralım, birinci, ikinci ve üçüncü randevuların öpüşmeden ikinci aşamaya geçmesiydi.

Dördüncü, beşinci ve altıncı randevularda ikinci aşamadan üçüncü aşamaya geçilirdi.

Eğer adam yedinci randevuya kadar dayanırsa, o zaman bir ilişkinin eşliğindeydik ve cinsel uyumluluğu belirlemeye hazırdım. Buraya kadar sadece üç erkek gelebilmişti; üçünden biri ertesi gün kovulmuştu. Ritim kavramı ya da vajinamın güçlendirilmiş çelikten yapılmadığı gerçeği yoktu.

Ayrıca anne sorunları vardı, yani... hayır teşekkürler.

Ancak Alex'le, daha önce mükemmel olan randevu planımda bir sorun vardı. Her zamanki programımdan ve zaman dilimimden önce seks yapmaya istekli olduğumu göstermişim çünkü onun asla yedi randevu sürmemesi gerekiyordu. Bir randevuya bile dayanmaması gerekiyordu.

Onu davet ettiğim ve dürüst olmak gerekirse onu istediğim daireme girerken bir sonraki adımımızı ve onun beklentilerini merak ettim.

Ben de ne istediğimi merak ettim.

Kendi itirafına göre -kendi deyimiyle güvenceye ihtiyacı vardı- Alex ve benim işleri yoluna koymak için üç ayımız vardı. Mantıken, birlikte geçireceğimiz deneysel zamana balıklama dalmak için bir neden göremiyordum. En iyi hareket tarzı işleri ağırdan almak olacaktı.

Alex'in ayak seslerinin benimkilerle yankılanmasını dinlerken beynimde *yavaş* kelimesini tekrarladım. Üç cuma önce akşam yemeğimi kaçırmadan çok önce ona bir ağaç gibi tırmanmak istemişim. Şimdi bu kadar yakınımda olduğunu bilmek -sessiz, tetikte- kemiklerimi lastik gibi hissettirdi ve midem boğazıma tırmandı.

Bu duygu bedensel olarak kendini gösterdi, tıpkı bir çocuğun odayı koşarak geçip yatağa atlarken hissettiği korku ve beklentiye benziyordu.

Karanlıktaki canavarlar yüzünden ışığı kapattıktan hemen sonra.

Alex'le dairemde geçireceğim gecenin beklentisi dehşet yerine keyifli bir korkuyla tatlanmıştı. Korku kaslarımı geriyor, nefesimi daraltıyor, hislerimi artırıyor. Bilinmeyen korkusuydu bu; bilinmeyen dünyayı sarsacak, akılları uçuracak ve ruhları paramparça edecek, roketlerin kızıl parıltılarının havada patlayacağı bir gece olacağından kuşkulanıyordum.

Sebepsiz yere irkildiğimde ve kalbim gırtlığıma fırladığında kendime tekrar *yavaş* olduğumu hatırlattım.

Paltomun fermuarını açtım, şapkamla birlikte çıkardım ve giriş yolunun sonundaki toplanma bankına düşmelerine izin verdim. Hafif rüzgârlığının çıtırtılarını serbest bıraktığını duydum; her biri sessiz alanda bir tüfek atışı gibi ses çıkarıyordu. Tüylerim diken diken oldu, omuzlarım ve kollarım diken diken oldu.

Nedenini bilmiyordum ama nefesimi tutuyordum.

Ne kadar gergin olduğuma hayret ettim.

Bu benim rodeoya ilk gidişim değildi. Dahası, haftalar önce beni dairesine götürdüğü ilk gece bu kadar gergin değildim ve tek gecelik bir ilişki için tamamen hazırlıklıydım. O gece, ben bir korkak gibi kaçarken, onun dairesini kırık camlarla yeniden dekore etmesiyle sona ermişti. Belki de şu anda onun dairesinde değil de benim dairemde olduğumuz için sinirlerim gergindi.

Bu sefer kolay bir kaçış olmayacaktı.

Başka bir olasılık düşünemiyor musun? Alex'in o meşum cumartesi karşılaşmasında söylediği sözler kafamın içinde sanki yüksek sesle söylenmiş gibi yankılanıyordu.

Belki de karanlık yüzünden gergin hissediyordum.

Işığı yakmak için hamle yaptım, bunu yaparken elimin titremesine şaşırdım. Hareketlerimi durdurdu, elimi avucunun içine aldı ve düğmeye birkaç santim kala duvarın üzerinde tuttu. Alex öne doğru adım atarken göğsü sırtımla buluştu, kalçaları popoma değiyordu. Elimi duvardan çekti, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kolunu ortama doladı.

"Işık yok." Boynuma ve kulağıma değen kelimeler bir fısıltı bile değildi; daha çok sıcak nefesiyle bana taşınan, kalbimin atışından neredeyse anlaşılamayan bir düşünce gibiydi.

Başımı salladım, temasımızla bir şekilde rahatladığımı -ya da sarhoş olduğumu- hissettim ve başımı omzuna yasladım. Neredeyse aynı anda, beni yakaladı.

boştaki eliyle çenemi tuttu ve yüzümü ona doğru çevirdi. Ben daha nefes alamadan beni öptü.

Alex'in ağzı açlıkla cezalandırıyordu. Mırıldandı ve bu bir hırıltıya dönüştü. Göğsünün yankısını hissettim ve ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı.

Yani bu gerçekten oluyor...huh.

Beni tutuş şekli -boğazım açıkta, kolu orta yerimi mengene gibi sarmış, yumuşaklığım onun sertliğine bastırılmış- beni hem savunmasız hem de heyecanlı hissettirdi. İçgüdüsel olarak -çünkü başka bir hayatta belli ki azgın bir kedydim- sırtımı dikleştirdim, popomu ona sürtündüm.

Ya memnun oldu ya da şaşırdı çünkü alt dudağımı ısırđı ve bir iniltiyi zorlukla bastırdı.

Alex hala benimkini tutan belimdeki elini kullanarak beni döndürüp yüzünü ona çevirdi. Bu onun talepkâr öpücüklerinden kurtulmamı sağılayan tek şeydi; daha birbirimize bakar bakmaz ağzı çeneme yapıştı; ısıyor, kemiriyor, boynuma bir geçit açıyor, sonra omzumun kıvrımını ısıırıyordu.

Ve hareket ediyorduk.

Dairemin yarısını çoktan geçtiğimizi fark etmem birkaç dakikamı aldı. Ayaklarım yatak odama gitmemiz gerektiğini biliyor gibiydi. Baldırlarımın arkasının yatağın kenarıyla birleştiğini hissettiğimde, sessizce, içimden ayaklarımı alkışlamak için bir saniyemi ayırdım.

Akıllı ayaklar. İyi ayaklar. Daha sonra bir pedikürle ödüllendirileceklerdi; belki parafin ve süslü bir ayak halkası bile olabilirdi -her ne kadar kural olarak ayak halkalarının ürkütücü görüldüğünü düşünsem de.

Her şey... ilerliyordu. Elleri gömleğimin altındaydı, sütyenimi ustalıkla açıyordu. Ellerim gömleğinin altındaydı, dokunulması gereken her şeye dokunuyordu -ki bu her şeydi- çünkü kutsal heckaroni, bu adam mükemmel yaratılmıştı.

Yaptığım tüm hesaplamalar -üç ayımızı, her zamanki programımı ve ilk randevumuzu bugün mü yoksa iki hafta önceki Perşembe günü mü sayacağımı- aklımdan tamamen uçup gitmişti.

Aslında pek çok şey aklımdan uçup gitti: çekingenlikler, endişeler, planlar, normallik hayalleri. Tüm önyargılı düşüncelerim büyük bir göç aldı, özlem duyguları ve bu adam için umut kıpırtıları tarafından zorlandı.

Ellerim pantolonunun düğmelerine gitti, kot pantolonunun bandına daldı, sert ve pürüzsüz etini birazcık hissettikten sonra

Parmaklarımı. Beni öpmeyi bırakmadı ama ellerimi arkama götürdü ve kulak mememi yalayarak dikkatimi dağıttı.

Bir başka tüy patlamasını şiddetli bir ürperme izledi. Gülümsemesini tenimde hissettim ve sanki çok lezzetliymişim gibi mırıldandı.

Bunu öpüştüğümüzde, benden memnun olduğunda ya da dokunuşuna verdiğim tepkide de yaptığını hatırladım. Seks-ay'dı ve bunu tekrar duymak istiyordum.

Sıkmasını teşvik etmek için ellerini popomun üzerine koydum. Tekrar mırıldandı, parmakları esnedi ve merkezlerimizi sarsıcı, sert bir hareketle birbirine bastırdı, sanki bunu yapmak istememişti ve vücudu beyninden gelen emri hiçe saymıştı.

Bir kez daha pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştım ve yine ellerimi yakaladı. Bu sefer beni yatağa doğru iterek dikkatimi dağıttı ve üstüme tırmanarak bacaklarımı ayırıp kalçalarımın oturdurdu ve beni öptü. Parmaklarını yine benimkilerin arasından geçirdi ve onları yanlarımdan uzaktaki yorgana karşı rehin tuttu.

Çıplak tenimizin buluştuğu tek yer ellerimiz ve ağızlarımızdı. Ona tekrar dokunmaya çalıştığımda, bileklerimi başımın üzerine kaldırdı ve çok becerikli ellerinden biriyle tuttu. Bu sayede diğer elini kullanarak istediği yerime dokunabildi.

Yatağın içinde eridim ve nefes almakta zorlandım.

Her ne kadar ön sevişmeyi takdir etsem de -ve özellikle gömleğimi kaldırıp göğsümü avuçladığında, yoğurduğunda ve dantel sütyenimin *arasından* meme ucuma ıslak bir öpücük kondurduğunda bir sonraki memnuniyet mırıltısını takdir etsem de- daireye ilk girdiğimizde *yavaş* kelimesini sadece düşünmek yerine yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak etmeye başladım.

Çünkü bu noktada onun kıyafetlerini çıkarmak istiyordum. Belki yanmış. Kesinlikle saklanması. Ve ben ona sarılıyordum. Çırılçıplak. Kıyafetlerim de yanmıştı.

-Kot pantolonum hariç, çünkü bu kot pantolonu çok seviyordum.

Ama beni yoğun bir şekilde okşamaktan, dört kat giysimin arasından merkezime sürtünmekten, boynumun, omuzlarımın, kollarımın, göğsümün her santimini cömertçe ve tadına bakmaktan memnun görünüyordu. Kalçalarım sürtünmeye ihtiyaç duydukları için kıpırdıyordu ama bunlar ezbere hareketlerdi, sessiz bir yalvarış.

Yine de birkaç dakika birçok dakikaya dönüştü. Ben çıldırmak üzereydim ve *o* ana *üsse* doğru hiçbir hareket yapmadı ve tüm girişimlerimi engelledi.

Okşamaları beni o kadar sıkımişti ki ellerim başımın üzerinde yumruk olmuş, bedenim onun altında titremeye başlamıştı. Çok hazırdım. Onun erkeklik organları benim kızlık organlarımla birleşir birleşmez parçalanacağımdan emindim.

Aslında, onun herhangi bir yerimi kırbaçlamasına gerek kalmadan çözülmem çok olasıydı.

Ne diye bekliyordu ki?

Sonunda artık çok geçti. Göğsümün yan tarafını ısırdı. Meme ucuma doğru bir iz yaladı. Üzerine nefes aldı. Avucuyla diğer göğsüme masaj yaptı. Merkezinin etrafında kısır daireler çizdi. Ve çelik bir boru da olabilecek bir şeyi bana doğru itti.

Gözlerimin arkasında nebulalar yıldızlara dönüştü. Kulaklarımda büyük patlama sesleri duydum.

Daha sonra bunun kalbimin atışları olduğunu fark edecektim.

Gözlerimi açtığımda bakışlarını üzerimde buldum; sabit, sıcak, beklentili, dikkatli, utanmaz. Onu tepemde görmek bile sersemletici titremelerin bir başka uzun dalgası için yeterliydi. Göğsüm yanıyordu, düşüyor ve uçuyormuş gibi hissediyordum ve o çılgınlıkları bir öpücükle kesti.

Alex az önce bana O-town'a ilk kuru sevişme biletimi vermişti. Mahcubiyet mi, şaşkınlık mı yoksa hayranlık mı hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Yeryüzünün üzerinde dönüp duran tahtımdan inerken üçünü de hissettim ama en çok utandım. Boğuk bir şekilde yarım hıçkırıklara boğuldum.

Ellerimi serbest bıraktı. Sonunda ona dokunmakta özgürdüm. Bunun yerine öpüşmemize ara verdim, başımı yana çevirdim ve yüzümü kapattım. Yüzüm serbest bırakılmamdan ve utancımdan dolayı kıpkırmızı olmuştu.

Yavaşça, saygıyla karnımı öptü, sonra açıkta kalan tenimi örtmek için gömleğimi indirdi. Ondan uzağa, yan tarafıma yuvarlandım. Alex beni kaşıkladı. Yer değiştirmeye çalıştım ama kolunu ortama doladı, bacağını benimkine doladı ve beni sıkıca göğsüne yasladı.

Bacağı ağırdı.

Ağır bir nesnenin altında sıkışmıştım.

Beni olduğum yerde tuttu ve onu itmeme izin vermedi. Kaçmama da izin vermedi.

Görünüşe göre daha önce tüm çekingenliklerim kaçtığında, ciddi bir durumu hafife alma ya da rahatsızlığımı hafifletmek için şok edici bir şey söyleme yeteneğimi de almışlardı.

Kendimi canlı bir tel gibi hissediyordum, ham ve açıkta kalmıştım ve durumun ironisi gözümünden kaçmamıştı. Az önce belki de hayatımın en iyi, en yoğun seksini yaşamıştım.

ve ikimizin de kıyafetleri hâlâ üzerimizdeydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazar Gününün Burç Yorumu: Size ait olmayan bir şeyi saklamak isteyeceksiniz. Bu içgüdü, dikkate alınmazsa gelecekte ölümcül olabilir.

Sessizdi, hatta gizliydi, Alex'in yataktan kalkarken çıkardığı ses ve sırtıma vuran sıcaklığın keskin eksikliği beni uyukulu rüyalarından uyandırdı.

Kıpırdamadan durdum ve şifonyerimin çekmecelerini açıp kapatırken onu dinledim. Kısa bir süre sonra yatağa döndü ve nazik ama ilgisiz parmaklarıyla kot pantolonumun düğmesini ve fermuarını açtı. Sonra gözlerimi tamamen açtım, yüzümü ona döndüm ve yanımdaki yatağa hiç de seksi olmayan bir çift pamuklu pijama yerleştirdiğini gördüm.

Önce onlara sonra da ona kaşlarımı çatarak baktım, kaşlarım gözlerimin arasında derin bir V çizerek şaşkınlığımı gösteriyordu. Gözleri sabit bir şekilde beni izlerken ağzı yana eğildi. Elini başımın arkasına doladı ve alnımı ağzına götürdü, kaşlarımın arasındaki V'yi öptü ve dudaklarının orada oyalanmasına izin verdi.

Sonra aniden ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Kapıyı kapatıp kilitledi ve bir an sonra duşumun sesini duydum.

Bakışlarım onu takip etti ve banyo kapısına takıldı. Birkaç saniye sonra seçtiği pijamaya baktım. Çok tuhaftı. Üzerinde koyun ve alpaka karikatürleri olan bol, lekeli pamuklu pijamalar onu tahrik mi ediyordu?

Günlük kıyafetlerimi çıkardım ve pijamaları giydim. Acıma partileri ve hastalıklar için en sevdiğim pijamalardı: gösterişsiz, rahat ve tanıdık. Ayrıca koyun ve alpakaların üzerinde liflerle ilgili kelime oyunları içeren küçük baloncuklar vardı: *Asla çok fazla ipliğe sahip olamazsın ve ben sadece alpakapella söylerim* gibi.

Alex nihayet banyodan çıktığında giyinmiş ve yorganın altına girmiştim.

Daha önce giydiği kot pantolonu ve gömleğiyle Alex yataktaki yerini aldı ama yorganın altında bana katılmadı. Bunun yerine kollarını açtı ve artık tipik hale gelen, biraz da eğlenen sabit bakışlarını kullanarak yüzümü göğsüne yaslamamı bekledi.

Ben de öyle yaptım. Ve bu güzeldi. Ama elleri soğuktu. O kadar soğuktu ki teni dokunulduğunda neredeyse donuyordu.

Kollarımı yorganın altından çektim ve onu sıkıca kucakladım, sırtını ve kollarını ovdum. Mırıldandı, biraz rahatlamış gibiydi ve saçlarıma değen küçük gülümsemesini hissettim.

Hâlâ uykulu olan zihnimin yapbozun parçalarını birleştirmesi birkaç dakika sürdü; az önce aldığı düşün soğuk olduğunu fark ettiğimde uykunun kıyısında sallanıyordum.

ALEX GİTMİŞTİ. Gözlerimi açmadan önce bunu biliyordum çünkü normalde mutlu hissettiğim zamanlarda üzgün hissediyordum.

Kapalı göz kapaklarımın gri karanlığının ardında birkaç dakika bekledim, gerindim, sonra yüzümü yastığıma çevirdim. Şüphelerimi doğrulamayı mümkün olduğunca ertelemek istiyordum.

Ve bunu yaptığımda, boş bir odayla karşılaştığımda, gözlerimi tekrar kapattım ve yüksek sesle, iğrenç bir iç çektim.

"Alex, Alex, Alex. Wo sind sie, Alex?"

Bazen yalnızken Almanca konuşmayı severim. Aslında Almanca konuşamıyorum. Sadece birkaç cümle biliyorum ama konuşabiliyormuş gibi yapmayı seviyorum. Kendimi dünyevi hissetmemi sağlıyor.

Kahve kokusu göğsümde geçici bir umut patlamasına neden oldu. Yukarı doğru fırladım, gözlerim kocaman olmuştu. Ama sonra kahve makinemin her sabah olduğu gibi zaman ayarlı olduğunu hatırladım.

Kahretsin ve lanet olsun.

Sıcak ayaklarım soğuk zeminle buluştuğunda homurdandım ve küfrettim. Bu huysuz melankoli hissi benim için alışılmadık bir durumdu. Genelde sabah insanı olurdum. Aynı zamanda bir öğleden sonra insanı ve bir gece insanıydım.

Ama Alex'in yatağımda ve evimde geçirdiği tek bir gecenin ardından, artık olmadığı için onu özlüyordum. Ruh halimle ilgili sorunlarımın tamamını o oluşturunuyordu.

Sabah abdestimi almak için banyoya geçtim. Işığı açıp aynadaki görüntümü ortaya çıkarınca, sabahki göz ve salya kabuğumla yüzleşmeden önce Alex'in gitmiş olmasının belki de en iyisi olduğunu düşündüm -kasıtlı olarak-. Ayrıca, bir gece önce dişlerimi fırçalamayı ihmal ettiğim için, nefesim kokuşmuş bir koku yarışmasında güçlü bir şekilde yer alabilirdi.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra sıcak suyu başlatmak için duşa uzandım ve neredeyse fayansa yapıştırılmış notu kaçıırıyordum. Ne olduğunu anlamam için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Ama fark ettiğimde, açgözlülükle kaptım ve Alex'in el yazısını yalayıp yuttum. Soğuk duştan sonra benim için bırakmış olabileceğini fark ettim.

Şöyle yazıyordu,

Sevgili Sandra,

Sen uyanmadan gitmem gerekiyor, o yüzden bu notu şimdi bırakıyorum. Günü benimle geçirdiğin için teşekkür ederim. Harikasin ve beni bir şeyler istemeye itiyorsun. Bu senin için adil olmayabilir ama elimde değil.

Dün gece seni izledikten sonra iyileşebileceğimi sanmıyorum. Lütfen bir daha benden saklanmaya çalışma. Seni görmem, sana dokunmam gerekiyordu. Olağanüstü güzelsin. Ama dün gece, altımda, gökseldin. Senin düşüncelerin beni sıcak tutacak. Senin düşüncelerin beni çok sıcak tutuyor. Şu anda, kendiliğinden yanmaya yakın hissediyorum. Yanıyorum. Canım yanıyor.

Anlaşmamıza göre, bu hafta en az iki görüşme daha yapmama izin var. Yer konusunda bazı düşüncelerim var ama çalışma programınızı bilmiyorum. Bugün bana bir not yazıp restorandaki Bay Patel'e bırakabilir misiniz? Sadece benim almamı sağlayacaktır. Lütfen Pazar gününün sonuna kadar bana yazın. Senden haber almam lazım.

Lütfen okuduktan sonra bu notu da imha edin.

-A

Banyomda dururken yedi kez okudum. Aslında, duşumu ertelemeye karar verdim ve notu göğsüme bastırarak mutfığa koştum, böylece kahve içerken tekrar tadını çıkarabilirdim.

Tabii ki önce en sulu kısımlara odaklandım:

Bir daha asla iyileşebileceğimi sanmıyorum....

....gökseldin. Yandım.

Canım acıyor.

Ayak parmaklarım terliklerimin içinde kıvrıldı ve o odada bile değildi. Onun sözleri, tek başıma hareket etmem ve kontrol edemediğim tahrik olma halim nedeniyle daha az utanmamı ve kafamın karışmasını sağladı.

Bununla birlikte, kendi ifadesiyle neredeyse kendiliğinden yakıldığını göz önünde bulundurduğumda, neden kendi zevkinden vazgeçmeye karar verdiğini merak etmekten kendimi alamıyordum

Dün gece. Belki de dairenin kameralarla dinlendiğinden endişelenmiştir....

Ama sonra ilk paragrafı tekrar okudum ve dikkatim *bir şeyler istememe neden oluyorsun* ve *kendimi tutamıyorum* ifadelerine takıldı. Ani bir düşme hissi yaşadım. Midem dizlerimin üzerine çöktü ve damar sistemim göğsümde, kalbimde ve boğazımda hoş bir ağrı ile genişledi ve daraldı. Altımdaki zemin ve sandalye dengesizdi. Masa bile biraz sallanıyordu.

Baş dönmesine karşı gözlerimi kapattım, bir mektuptan bu kadar etkilenebildiğime şaşırdım ve bayılmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim.

Çok güzel bir mektuptu. Çok sevimliydi. Bana kendimi çok güzel hissettirdi.

Gözlerimi açıp bir yudum alırken kahveme doğru "Güzel, güzel, güzel," diye iç geçirdim. Sonra Almanca olarak tekrarladım, "Schön, schön, schön."

Önceki huysuzluğumu unutup mektupla ilgili eylem maddelerimin zihnimde bir listesini yaptım.

Gün sonuna kadar programımı Bay Patel aracılığıyla ona gönderecektim, bunda bir sorun yoktu. Ayrıca, bir sonraki buluşmamızın nerede olabileceğine dair bazı fikirlerim vardı. Listemin başında Elizabeth ve Janie'nin eski dairesi vardı. Yakın zamanda evlendiklerinden beri artık kullanılmayan bu daire, engelsiz bir şekilde karşılıklı bedensel takdirlerimizi sunmamız için mükemmel bir yer olabilirdi.

Hatta belki özel bir sohbeti bile paylaşabilirdik.

Janie'nin kocası Quinn binanın -ya da binanın bir kısmının- sahibiydi ve şimdi en üst katta birlikte yaşıyorlardı. (Teknik olarak her zaman yasal olmayan) özel güvenlik işinde olduğu için, Quinn'in mahremiyet konusunda bir ucube olduğunu hepimiz biliyorduk.

Belki o zaman Alex rahatlamak ve eğlenmek için kendini daha özgür hissedecekti. *Bırakın da onun tadını çıkarayım*, diye düşündüm. *Bırakın vücudunun tadını çıkarayım. Onu eğlenirken izlemekten zevk alayım.*

Ancak, son isteğini görmezden gelmeyi planlıyordum. Bu mektubu hiçbir şekilde yok etmeyecektim. Bu mektubu seviyordum. Ona dokunmak bana bir şeyler hissettiriyordu; okumak ise bu duyguları neredeyse ezici hale getiriyordu. Bu benim mektubumdu ve onu sadece kendim için istiyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Salı Burç Yorumları: Arkadaşlık günü kurtaracak, ancak bu süreçte sinanacak.

İKİ GÜN BOYUNCA YAPTIĞIMIZ KISA NOT ALİŞVERİŞİ SONUCUNDA, Alex'in deyimiyle, Çarşamba ve Perşembe geceleri ile Cumartesi öğleden sonraları akşama kadar olan zamanın *etkileşimimiz* için en uygun gün ve saatler olduğuna karar verdik.

Cumartesi günleri öğlenleri Thomas'la yediğim öğle yemeklerinden ya da Salı günleri örgü ördüğüm gecelerden vazgeçmek istemiyordum. Sırf gizemli ve erkek düşkünü Alex'imden gözlerim kamaşıyor diye, arkadaşlarımı ve ayakta durma taahhütlerimi bırakmam doğru değildi.

Alex'ten önce bambaşka bir hayatım ve ilgi alanlarım vardı. Birlikte olduğumuz sürece de o hayatı ve ilgi alanlarımı sürdürmeye niyetliydim. Aslında, bunu düşünmek bile midemi kement gibi düğümlerse de, bir noktada Alex olmadan da o hayatı yeniden yaşamam gerekebilirdi.

Alex her zaman hafta içi öğle vardiyasında ve çoğu Cuma akşamı çalışırdı. Restoran Pazar günleri kapalı olmasına rağmen, her hafta Pazar günü tüm gün bir anlaşmazlık yaşadığını belirtti.

Daha fazla bilgi vermesini istemedim, o da gönüllü olarak başka bir bilgi vermedi.

Normalde Salı gecelerini, toplumun yetişkin ve işlevsel bir üyesi olduğum düşünülduğünde, kayda değer bir sabırsızlıkla beklerdim. Ancak, Janie'nin Quinn'le paylaştığı gülünç derecede zengin ama bir şekilde sade çatı katında kız arkadaşlarımla bir araya geldiğimde, her zamanki coşkulu halimde değildim.

Kuşkusuz, Elizabeth ya da Janie'yi yalnız yakalamak için fırsat kolluyordum, böylece ikisinden birine daire hakkında sorular sorabilecektim. Ayrıca, yarın Çarşamba-Alex günü olduğu için dikkatim dağılmıştı: sadece yirmi dört saat daha.

Alex erkek şapkam ve atkım bitmişti ve şimdi eldivenler üzerinde çalışıyordum. Parmaklı eldivenler yerine üstleri çıkarılabilir eldivenler yapmayı tercih etmiştim. Hacimli iplikler kalındır ve bu nedenle çift uçlu iğnelerle örmek ve uygun ölçüyü elde etmek için bir fahişedir. Ayrıca, eldivenler daha az zaman alıyordu.

Kızlar -ve Elizabeth'in kocası Nico- neşeyle sohbet ediyor, moralimi yükseltiyor ve dikkat süremi artırıyorlardı. Nico'ya Nicoletta lakabını takmıştık, bu onun bizden biri olduğunu gösteren sembolik bir işaretti. Bu çok komikti çünkü o seksi bir İtalyan aygırıydı.

Sekiz çocuğun en küçüğü olduğu, annesini sevdiği ve ablaları olduğu için pek aldırıyor gibiydi. Ablaları ve olumlu bir anne rol modeli olan erkeklerin hem erkekliklerini hem de duyarlılıklarını iyi kavrama eğiliminde olduklarını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" Ashley öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak Nico'nun yaptığı işe baktı. "Bir çeşit kese mi?"

"Yeniden kullanılabilir bir pazar çantası." Nico hepimizin hayranlıkla izleyebilmesi için onu havaya kaldırdı. Uzun boyu siyah deri bir şezlonga uzanmış, Elizabeth de yanına kıvrılmıştı. Şu anda iğrenç derecede sevimliydiler ama Nico onu kızdırmaya karar verirse bu durum bir anda değişebilirdi. Bir keresinde geceyi yedi katmanlı bir daldırmanın içinde yüzüstü bitirmişti.

"Güzel." Ashley başıyla onayladı. "İşemem gerektiğinde markete ya da alışverişe gitmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Beni alıcı pişmanlığından kurtarıyor."

"Ayrıca idrar yolu enfeksiyonuna da yol açar," diye mırıldandı Elizabeth.

"Evet, ama bunlar antibiyotik ve kızılıcık suyu ile tedavi edilebilir. Bir Boş banka hesabı ancak sanayi sitesinin aşağısında fahişelik yaparak tedavi edilebilir."

Bu birkaç kıkırdama ve kafa sallama ile karşılandı.

"Bu senin alışkanlığın mı? Sanayi bölgesinde fahişelik yapmak?" Elizabeth sordu.

"İdrar yolu enfeksiyonlarının para kazandıran özelliklerini keşfettiğimden beri değil."

"Bu çok kötü, çünkü Dr. Ken Miles dün seni soruyordu." Elizabeth ve ben gizli bir bakış attık.

Nico sertleşti. Dr. Ken Miles'ı pek sevmezdi çünkü adam eskiden Elizabeth'in peşindeydi. Aslında hastanede çalışan hiçbirimiz Dr. Ken Miles'ı pek sevmezdik.

Nico Elizabeth'e keskin bir gülümseme verdi. "Eminim sanayi bölgesine yeterince sık uğruyordur, canım. Eğer Ashley orada olsaydı, onu bulurdu."

"*Me-ow*, Nicoletta!" Ashley uzandı ve Nico'ya beşlik çaktı.

Elizabeth kocasına iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. "Bütün bu idrar yolu enfeksiyonu ve sanayi sitesinde fahişelik muhabbeti beni

Susadım. Herkes ne içmek ister?"

"Limon damlası yapabilir miyim?" Janie elindeki işi bir kenara bırakmaya başlamıştı bile. "Votkanın şekere oranını düşünüyordum ve aklıma bir fikir geldi."

Elizabeth yardım etmek için ayağa kalktı, gerindi. "Tabii, bana uyar."

Bu fırsatla yerimden sıçradım ve neredeyse büyük cam sehpaye takılıp düşüyordum. "Bırak yardım edeyim. Ben de geleceğim."

"Evet. İyi düşünmüşsün. İkimiz birlikte tüm içecek bardaklarını taşıyacak kadar elimiz olur." Janie bana mutfığa gitmemi işaret etti ve yolu gösterdi.

Mutfak da dairenin geri kalanı gibi sade ve zengindi. Tüm aletler en yeni ve en iyisi gibi görünüyordu, hepsi paslanmaz çelikti, ama bu aynı zamanda mekânı çok steril hissettiriyordu.

"Elizabeth, dondurucudan votkayı çıkarabilir misin?"

"Bir dakika içinde." Elizabeth iki avucunu granit tezgâha dayadı ve bana baktı, mavi gözleri benimkiler arasında gezinirken kurnazca değerlendiriyordu. "Öncelikle Sandra'nın bizi neden buraya kadar takip ettiğini bilmek istiyorum."

Masum görünmeye çalışmadım. Geçen yazdan beri içkilerin hazırlanmasına genellikle en son ben yardım ederdim. Janie'nin bekârlığa veda partisi için hepimiz Vegas'a uçmuştuk, içkilerimize yanlılıkla Amsterdam tipi absent katmıştım ve Elizabeth evli olarak uyanmıştı.

Onu kızdıran şeyin evlenme kısmı olduğunu sanmıyorum. Sanırım evlendiğini hatırlamama kısmıydı.

"Peki." İçimi çektim, onun duruşunu taklit ettim ve Janie ile Elizabeth'e baktım. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Kimin yardıma ihtiyacı var?"

Elizabeth sordu. "Benim."

Sanki aynı ip tarafından çekilmiş gibi, hem Janie'nin hem de Elizabeth'in kaşları havaya kalktı. Gözleri eşzamanlı bir şaşkınlıkla açıldı.

"Sen mi?" Janie sordu.

Başımı salladım. "Evet. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Benim için."

Bir bakış paylaştılar - süper gizli en iyi arkadaş sessiz beyin dalgası iletişimi - ama kolayca okunabiliyordu. İkisi de kendim için bir iyilik istememi beklemiyordu.

"İhtiyacınız olan her şey
sizindir." "Nasıl yardımcı
olabiliriz?"

Boğazımı temizledim ve parmaklarımı birleştirdim. Daireyi neden kullanmam gerektiğini açıklamadan daireyi nasıl kullanacağımı tam olarak düşünmemiştim.

Kanatlanmaya karar verdim. "Eski dairen hakkında merak ettiğim bir şey var...."

"Tamamdır! Ne zaman taşınyorsun?" Elizabeth eğildiğı yerden doğruldu ve bir ayağından diğerine zıplamaya başladı.

"Bu harika bir haber. Çok memnun oldum." Janie bana gülümsedi. "Küvetlere bayılacaksın."

Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımdan sadece garip bir kekeleme sesi çıktı. İkisinin de yüzünde aynalı bir heyecan ifadesi vardı ve bu yüzden onları sevmiştim.

"Gerçek bir iyilik isteyeceğini düşündürdün bana. Bunun kıyametin ilk işareti olabileceğini düşündüm." Elizabeth, Janie'nin dondurucusuna doğru ilerleyip votka şişesini çıkarırken bana sırtıttı.

"Bu da ne demek şimdi?" Burnumu kırıştırarak ona döndüm ve sesimi buldum.

"Senden bir iyilik istediğini hiç duymadım." Elizabeth şişeyi Janie'ye uzattı.

"Bu doğru değil."

"Doğru. Bu doğru." Janie onayladı.

Kaşlarımlı çattım ve granit tezgâhtaki benekleri inceleyerek hafızamda en son istediğim iyiliğı aradım.

"Ayrıca, mizahi ve kendini küçümseyen bir hikâye olmadığı sürece asla kendinden bahsetmiyorsun," diye ekledi Janie.

"Bu onun çok iyi uyum sağladığının bir işareti." Elizabeth başını salladı. "O yüceltmenin kraliçesi."

"Kendim hakkında konuşurum. En sevdiğim konu benim. Ve ben iyi ayarlanmış değilim. Cesur ve nevrotik biriyim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gösterişli bir olgunluğa sahip olmadığının kanıtı olarak, Elizabeth'in duygusal dengeyle ilgili suçlamasına karşı açıklanamaz bir şekilde savunmacı ve üzgün hissettim.

"Sen alçakgönüllüsün, nevrotik değilsin. Kendin hakkında konuşmuyorsun." Elizabeth toz alma tepsisine şeker döktü. "Asla yardım istemiyorsun ama bir kurban da değilsin. Ve asla kişisel bir şey paylaşmıyorsun, çünkü zaten her şeyi çözmüşsün. Tüm kararların fedakârlık ve farkındalık üzerine kurulu."

"Vaillant'ın savunma mekanizmaları kategorizasyonunu okuyorsun," diye homurdandım.

Beni görmezden geldi. "Aslında, komik bir flört hikâyesi paylaşmalı haftalar oldu. Hiç randevuya çıkmadın mı? Biliyorsun biz yaşlı evli hanımlar senin talihsiz maceralarını yaşamayı severiz."

"Bu çok saçma. Sen hiç çıkmadın, Elizabeth. Hiç istemedin. Ve şimdi bir film yıldızıyla evlisin."

Gözlerini bana dikti. "Sen böyle söyleyince kulağa biraz belalı gibi geliyorum. Ama olgunlaşmamış bir şekilde konuyu saptırmanı ve değiştirmeni alkışlıyorum. Ben de tıp fakültesinde psikiyatri dersleri aldım, biliyorsun."

Gülümsememe rağmen gözlerimi devirdim.

"Elizabeth'in haklı olduğu bir nokta var." Janie ikimizin arasına baktı. "Konuşmayı sık sık kendinden uzaklaştırıyorsun."

Elizabeth bana göz kırparak, "Sanırım bunun bastırmadan çok içe atma ve duygusal öz yeterlilikle ilgisi var," dedi ve benim ters bakışımı kazandı.

Janie sansürlendionu gülümseme ve dedi, "Bir yandan I takdir etmek Başkalarına yardım etme isteğiniz, belki de hayatınızda neler olup bittiğini tartışmanız sizin için iyi olacaktır. Bu bağlamda, sende neler oluyor? Yeni bir şey var mı?" Janie ciddi görünüyordu. Ama Janie her zaman ciddi görünürdü. "Evet, erkek hayran kulübünde neler oluyor? Hâlâ üye ekliyor musun? "Harem'e mi?" Elizabeth ciddi görünmüyordu. Ama nadiren öyle görünürdü.

Bunu düşündüm. İlk içgüdüm aptalca bir şey söylemekti ama yapmadım. Bunun yerine, alt dudağımın iç kısmını çiğnedim ve Janie'nin sözlerindeki gerçeği fark etmek için kendime izin verdim.

Elizabeth'in savunma mekanizmalarımı tamamen olgun olarak sınıflandırması beni çok kızdırdı çünkü o kişi olmak istemiyordum - hiç kimseye ihtiyaç duymayan, asla savunmasız olmayan bir kişi; başkalarına sadece güç verebilen ama karşılığında hiçbir şey istemeyen bir kişi.

Ama insanlara ihtiyacım vardı ve sorunlarımı Thomas'la tartışıyordum.

Thomas uzun zamandır benim dert ortağımı çünkü onunla konuşmak kendimle konuşmak gibiydi. İyi giyilmiş bir çift terlik gibi rahat ve tanıdıktı. Ancak, bana asla meydan okumayacaktı.

Başlangıçta paylaşmaya istekli olduğumdan daha fazlasını ifşa etmem için beni asla zorlamayacak ya da karakterimdeki ince çelişkilerimi yüzüme vurmayacaktı. Bu, özellikle de tüm dış muhakeme ve düşünce süreçlerim

Kendilerini sağlıklı, normal ve zihinsel olarak istikrarlı olarak gösterdiler - bu, bir yetişkin psikoterapisti olarak aldığı eğitime aykırıydı.

Şimdi tüm bu hislere sahiptim - Alex hakkında, benim hakkımda, ben ve Alex hakkında

-Ve bu kadınlarla, arkadaşlarımla şüphelerim, korkularım, heyecanlarım ve bunların arasındaki her şey hakkında konuşabileceğim aklıma gelmemişti.

İçimi çektim çünkü endişeliydim. Ya Janie ve Elizabeth'e Alex'ten bahsedersem ve onunla çıktığım için deli olduğumu düşünürlerse? Ya kendime zarar verdiğimi ve kör olduğumu düşünürlerse? Ya haklılarsa?

Ya bunun harika olduğunu düşünürlerse?

Genellikle endişeden nefret ederdim ve bunun değersiz bir duygusal durum olduğunu bilirdim. Ancak -anlaşılmaz bir şekilde, o anda- bunu bir şekilde özgürleştirici buldum. Eğitimim bana endişenin verimsiz olduğunu söylemişti. Arkadaşlık hislerim ise endişemi arkadaşlarımla paylaşmanın ve onlarla eğlenmenin bağ kurmak için etkili ve verimli bir yol olduğunu söylüyordu.

"Sandra, bize istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin." Janie'nin rahatlatıcı sözleri beni iç diyalogumdan çekti - çünkü bir diyalog yaşıyordum. Çoğu insanın monoloğu vardı. Ben öyle değildim. Kendime bir psikiyatrist gibi sorular sordum ve bir hasta gibi cevapladım.

"Evet, biliyor-evet, biliyorsun!" Elizabeth beni işaret etti. "Janie haklı. Bizimle ilgili her ayrıntıyı, bizi işlevsiz, zihinsel ve duygusal tren enkazı yapan şeyleri biliyorsun. Sandra için paylaşma zamanı. Paylaşmak önemsemektir."

"Güzel...." Dudaklarımı birbirine bastırdım, bu ihtimal beni heyecanlandırmıştı. Nereden başlayacağımı merak ettim ve bana bir ipucu vereceğini umarak tavana baktım. "Yani, bu adamla tanıştım."

"Oh!" Janie'nin gözleri daha da büyüdü. Ürkmüş bir devekuşuna benziyordu.

-Çok güzel olsa da.

"Biliyordum! Garip davrandığımı biliyordum. Söyle bize, nasıl biri? Ve nesi var?"

"Neden onda bir sorun olmak zorunda?"

"Çünkü o sizin sorumluluk sahibi, haki giyen, golf oynayan hedge fonu yöneticilerinizden biri olsaydı, restoranı gözyaşları içinde terk ederdi ve biz de bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Elizabeth'e değerlendirici bir bakış attım. Bazen beni şaşırtırdı. "Haklısın. O bir yatırım fonu yöneticisi değil ve onu hiç haki renkte görmedim, ne rengini ne de pantolonunu."

"Ne iş yapıyor?" Janie kokteyller için malzemeleri ölçmeye başladı.

"Birkaç hafta önce hep birlikte gittiğimiz Hint restoranını hatırlıyor musun?"

"Evet, evet-ve Marie o erkek-fahişe tarafından tartaklandı. Evet." Elizabeth tezgâhın üzerine eğildi, gözleri araştırmacı ve dikkatliydi.

"Garsonu hatırlıyor musun?" Bu sözleri söylerken irkildim. Omuzlarım gerildi ve kendimi onların tepkisine hazırladım.

İlk Elizabeth anladı ve sırtışı muazzamdı. "Aman *Tanrım*, ne güzel! Onaylıyorum. O sese sahip. Bir grupta mı çalışıyor?"

"Alex'le mi çıkıyorsun?" Janie beklentiyle gülümsedi. "Adını hatırladın mı?" diye sordum.

"Ah, evet. Garson Alex'i unutmak zor," diye ekledi, biraz utangaç görünüyordu. "Janie!" Elizabeth ve ben hep bir ağızdan haykırdık.

"Ne?" Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Çok yakışıklı ve Marie'ye yardım etti. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onaylıyorum."

Hepimiz güldük ve omuzlarımdaki gerginlik tamamen olmasa da azalmaya başladı. Henüz hikâyenin tamamını bilmiyorlardı. Benden genç olmasını yadırgamadıkları için onlara hak verdim ama şartlı tahliyeyle dışarıda olduğunu söylediğimde ne düşüneceklerini merak ediyordum.

Gülümsemem soldu ve ellerimle yüzümü kapattım. "Tanrım, ne yaptığımı bilmiyorum."

Elizabeth omzuma nazik bir el koydu. "Bu konuda neden bu kadar gerginsin? Onunla tanıştığımızda gayet iyi görünüyordu. Tüm o feshedilmiş mali danışmanlarla çıkmak yerine gerçekten hoşlandığın birini bulmana çok sevindim."

Yarı kıkırdadım yarı iç geçirdim ve başımı salladım. "Dahası var, çok daha fazlası var ve size anlattığımda ikinizin de aklımı kaçırdığımı düşüneceğinizi biliyorum."

Elizabeth'in eli sırtımda daireler çizmeye başladı. "Sandra, ne oldu? Daha genç olduğu için mi? Ben buna evet derim. Eğer ondan hoşlanıyorsan, yaşının bir önemi yok."

"Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum. Ama o... o...." Nasıl söyleyeceğimi bilemedim, ben de öylece söyledim. "Sana bunları anlatmalı mıyım bilmiyorum ama on beş yaşındayken yaptığı bir şey yüzünden federal **h a p i s h a n e d e n** şartlı tahliye ile çıktı.

Bilgisayarlar ve şimdi hükümet tarafından izleniyor ve toplum içinde konuşamıyoruz, bu yüzden senin eski dairene ihtiyacım var."

Elizabeth'in sırtındaki eli kıpırdamadı ve parmaklarımın arasından baktığımda ikisinin de şaşkınlıkla beni izlediğini gördüm. Aslında ikisinin de nutku tutulmuştu.

İkisinin de ağzı açık bir şekilde bana baktıkları birkaç dakikanın ardından Janie dişlerinin arasından yüksek sesle, uzun bir nefes verdi, gözleri kısıldı ve kalçasını tezgâha yasladı. "Peki... bunu tekrarlayabilir misiniz lütfen?"

Ben de öyle yaptım. Ama bu kez bazı boşlukları doldurdum -tüm boşlukları değil elbette; onlara durumu net bir şekilde anlatacak kadarını, ama Alex'in güven ihlali olarak değerlendirebileceği hiçbir şeyi değil. Onlara Ajan Bell'i ve Alex'in onunla ilgili niyetleri hakkındaki ilk yanlış anlamalarımı anlattım. Onun gizli zekâsını, güncel olaylar ve sanatla ilgili her şeyi nasıl bildiğini ve dış görünüşüne hayran olduğum kadar beynine de hayran olduğumu anlattım.

Onlar da sorular sordular, düşünceli, şaşkın, kuşkulu baktılar ve aynı dalgın ifadelerde karar kıldılar.

"Peki ne için hapse girdiğini bilmiyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir fikrim yok."

"Tanrım, Sandra, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorsun." Elizabeth yüksek sesle nefes verdi. "Ya vanilyalı bir vakıf fonu güzeliyle çıkarsın ya da balık ve kurabiye hamurlu dondurmali bir eski mahkûmla. Senin için ikisi arasında bir şey yok."

"Bilmek istemiyor musun?" Janie bana bir limon damlası uzatarak sordu. "Mahkûmiyetinin ayrıntılarını bilmek istemiyor musun?"

Cevap vermeden önce ağzımdaki şekeri yaladım. "Evet, gerçekten istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ayrıca hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir insana karşı bu kadar derin hisler beslemenin nasıl mümkün olduğunu da bilmek istiyorum. Bu akli başında bir davranış değil."

Elizabeth bana sırtıttı. "Seni bir kez olsun telaşlı ve mantıksız davranırken görmek güzel. Ayrıca, aşk deliliğin tanımıdır. Janie ve Quinn'e bak."

Janie, Elizabeth'e *hiç eğlenmiyorum* der gibi bir yüz ifadesi takındı ve ben de bu ima karşısında *kaskatı kesildim*. "Ona aşık değilim. Onu tanımıyorum bile. Çok seksi, akıllı, inatçı ve sinir bozucu biri. İki kez çıktık... belki iki buçuk. Tamam, belki toplamda üç."

"Son iki yıldır tüm randevularınıza gelmedi mi? Teknik olarak yaklaşık otuz ya da otuz üç randevuya çıktığınızı söyleyebiliriz." Janie dikkat çekti.

"Başlıyor Sandra. Bütün işaretler orada." Elizabeth endişeli görünüyordu. "Ona aşık oluyorsun."

"Hayır. Hayır, aşık olmuyorum." Sözlerim bir inilti, bir yalvarış gibiydi. Henüz incelenmemişti. Ona aşık olmama izin veremezdim. "Ben sadece... Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum."

"Ne için hapse girdiğini öğrenmemi ister misin?" Janie kalan kokteyl bardaklarını doldurdu. Yirmi dakikadır mutfakta olduğumuz için diğer hanımların isyanın eşiğinde olduklarından emindim.

"Yapabilir, biliyorsun. Quinn bu tür şeylerde bir sihirbazdır." Elizabeth kendi iddiasını onaylarcasına başını salladı. "Huysuz, ateşli, metanetli bir büyücü."

"Hayır... evet... Bilmiyorum." Başımı salladım. "Bana söylemesini istiyorum." "Ama ya tehlikeliyse? Ya sana yalan söylüyorsa?" Elizabeth basıldı.

"Ya Sandra'ya kim yalan söylüyorsa?"

Fiona'nın sesiyle hepimiz döndük ve ben suçlu bir ifadeye bürünmemek için kendimi zor tuttum.

Ben cevap veremedim Janie yardımcı olarak boşlukları doldurdu. "Alex, Marie'ye saldırılan Hint restoranının seksi sesli yakışıklı garsonu."

Fiona gözlerini kırıştırarak Janie'ye baktı; afallamış gibiydi. Sonra dikkati bana odaklandı. "O adamla mı görüşüyorsun?"

Başımı sallayıp dudaklarımı şapırdatırken limon damlamı yuttum. "Evet. Çıkıyoruz." Janie votkayı fazla kaçırıldığı için sesim boğuk çıkıyordu.

Fiona'nın yüz ifadesi, hakkını vermek gerekirse, annelik kaygısı ve şefkatiyle doluydu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Onu sevmiştim.

Yine ben cevap veremedim Janie boşlukları doldurdu. "Bilgisayar korsanlığı suçundan girdiği federal hapisshaneden şartlı tahliye edildi ama Sandra ayrıntıları bilmiyor ve Elizabeth ona aşık olduğunu düşünüyor."

Elimi kaldırdım, havada salladım ve sonra kalçama vurdum. "Teşekkür ederim, Janie."

"Bir şey değil."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Fiona ve öne doğru yürüyüp bir içki aldı ve üç yudumda içti. Çok sert votkaya alışmaya çalışırken yüzünü buruşturdu, sonra bardağı tezgâhın üzerine bırakıp Janie'ye yeniden doldurmasını işaret etti. "Şimdi en baştan başlayalım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Çarşamba gününün burç yorumu: Bugün ortaya çıkan gelişmeler kendinizi kaybolmuş hissetmenize neden olabilir. Aklınızı basınızda tutun, asiri tepki vermeyin ve ileriye dönük daha iyi bir yol bulabilirsiniz.

Alex'e randevumuza geç kalacağımı söylemenin hiçbir yolu yoktu.

Lösemi teşhisi yeni konmuş sekiz yaşında bir evlatlık çocuk olan bir hastam son randevumdu, ek bir randevuydu. Bu seansı aceleye getirecek değildim. İki saat sürdü.

Çocuk ve ergen psikiyatristi olarak mesleğimde, bazı günler iyi, verimli günlerdir. Bazı günler ise kötü, kalp kırıcı günler. Bugün ikincisiydi.

Platonik erkek arkadaşlarımdan gelen tüm sesli mesajları ve mesajları görmezden geldim ve hastaneden koşarak çıktım. Şehir çoktan kararmıştı ve ben son hastam Kara'yı ve onun tek başına çıkacağı yolu düşünmek yerine tükenmişlikten kaçınmak için gerekeni yaptım.

Kendi günlük mücadelelerimi, endişelerimi, planlarımı ve eylem maddelerimi düşündüm. Ayrıca kendi endişelerimi hastalarımınkilerle kıyaslamaktan da kaçınmaya çalıştım.

Karşılaştığım her Kara için üzölmeme izin verseydim ya da nimetlerim için kendimi suçlu hissetmeye boyun eğseydim, çok uzun süre çocuk ve ergen psikiyatristi olamazdım. İş işti. Elimden geleni yaptım. Hastalarımı önemsiyordum. Yine de bu kaygıları eve taşımanın tükenmeye giden en hızlı yol olduğunu biliyordum.

Kara için endişelenmek ona yardımcı olmazdı. Ama komik bir film izlemek, seksi bir kitap okumak ve iyi bir uyku çekmek sabah tazelenmiş olmamı sağlayacaktı. Ertesi gün daha fazla savaş verebilmek için yeniden başlaman ve şarj olmam gerekiyordu.

Bu nedenle Alex'i ve randevumuza nasıl geç kaldığımı düşündüm. Ayrıca örgü grubumu ve bir gece önceki haberime verdikleri tepkiyi de düşündüm.

Fiona bizi mutfakta bulduktan sonra, tüm tartışma herkesin duyması için oturma odasında tekrarlandı. Ashley deli olduğumu düşündü. Marie **d e v a m** et dedi. Kat düşünceliydi. Nico çekingen bir sesle

yargıladı ama bana endişeli bir bakış attı. Fiona ise her zamanki gibi şaşırtıcı derecede yetişkin biriydi; sessiz, düşünceli ve destekleyiciydi.

Ama Alex'in neden hapse girdiğinin ayrıntılarını öğrenmem konusunda ısrarcıydı ve Janie'nin Quinn'in araştırması teklifini kabul etmemi önerdi. Bu, odanın dört bir yanından gelen onay sesleriyle karşılandı. Hepsine gizlilik yemini ettirdim ve cevabımı bir dahaki sefere vereceğime söz verdim. hafta.

Alex'in soruşturulmasının mantıklı olduğunu biliyordum. Bir ilişkiye girmek, lav akıntısına körlemesine girmeden de yeterince korkutucudur.

Yine de önce bana gerçeği söylemesini istedim. Ona şüphe duyma hakkı tanımak istedim. Bana güvenmesini istedim.

Alex, El istasyonunun önündeki karanlık bir sokaktan çıkıp beni korkudan altıma kaçırdığında zihnim bu konuyla meşguldü.

Geriye sıçradım, elimi kalbime bastırdım ve şok içinde nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım!"

Alex uysal niyetini göstermek için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, özür dilerim. Seni hastaneden çıkarken gördüm ve yolunu kesmek için bu tarafa geldim. İyi misin?"

Geriye doğru yürüdüm, sonra bir elimi Jefferson's Shoe Repair and Sock Emporium'un tuğla dış cephesine yasladım. Nefesimi tutamadım.

"Az kalsın bana gerçek anlamda şizterhozen veriyordun." Kıkırdadım; yumuşak ama biraz da histerikti. Temizlemek için başımı salladım.

Gürültülü kahkahası kulaklarımı doldurdu. "Yüzünü görmeliydin."

Gülüştüm devam etti, daha az histerik, daha çok tedavi ediciydi. "Bukakke! Kalbimin bu kadar hızlı attığına inanamıyorum."

Alex yanıma geldi ve muhtemelen nabzımı hissetmek için iki parmağını boynuma dayadı. "Yapamam...."

Hızlı bir hareketle ceketimin fermuarını karnıma kadar açtım, elini tuttum ve sol göğsümün altından ceketimin içine soktum, "İşte, tam etkiyi böyle alırsın."

Gülümsemesi muazzamdı, yıkıcıydı. İlk başta soğuk olan eli kaburgalarımın etrafında hafifçe kıvrıldı ve gıdıklandı. Parmakları yavaş yavaş çözüldü ve avucunun gömleğimin üzerine bastırıldığı nokta, birleşik sıcaklığımızla ısındı.

Uzun bir an geçirdik, eli ceketimin içindeydi, kalp atışlarımı hissediyordu, gözlerim tepkisini inceliyordu. Birkaç dakika boyunca gülümsemesi azaldı.

Saniyeler sonra yüz hatlarını yoğun ama uzak bir melankoli kapladı.

Ürperdim.

Alex gözle görülür bir isteksizlikle elini çekti ve ceketimin fermuarını çekti. Onun eli olmadan göğsüm üşüyordu.

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi ve sabununun kokusunu aldım.

Mantastik kokuyordu. Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi sessiz ve saygılıydı. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Ne? Tehditkâr bir uşak gibi bir ara sokaktan fırlayıp birinin kakasını mı gevşeteceksin?"

Alex dudaklarını birbirine bastırdı ama yukarı doğru kıvrılan dudakları maskeleyemeye çalıştığı gülümsemeyi ele veriyordu. "Hayır. Bunu her zaman yaparım. Bugün Çarşamba, değil mi?"

"Ha. Çok komik."

"Kalp atışlarını hissetmekten bahsediyordum. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Ne demek istiyorsun? Herhangi birine?"

Bir kez başını salladı ve elime uzandı, sonra beni arkasından cadde boyunca çekti. "Doğru."

"Annen bile mi?"

"Hatırladığım kadarıyla

hayır." "Hatırlamıyor

musun?"

Alex kavşağa geldiğimizde durakladı; bana bakmadı, onun yerine sadece profilini gördüm. Cevap vermedi ama sessizliği kalbimin onun için ilk olduğunu doğruluyordu.

Bunu düşündüm. Aslında bunu uzun süre düşündüm. Bu hazırlıksız ifşanın tam anlamı aklıma gelmeden önce birkaç blok yürüdük.

Peki ya yattığı kadınlar? İnsanlar seviştikten sonra böyle yapmaz mı? Sarılırlar ve birbirlerine sarılırlar. Cumartesi günü giyinik olarak yaptığımız şey de buydu. Ama çıplak olsaydık, kalplerimiz birlikte çarpardı.

Başta fark etmemiştim ama ona bakıyordum. Ve yüz ifademdeki bir şey onu huzursuz etmiş olmalıydı. Gözleri benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı. Neredeyse suçlu görünüyordu.

"Alex...."

Burnunu çekti ve yaya geçidi tabelasına doğru baktı. "Neredeyse geldik. Yürümek zorunda kaldığımız için üzgünüm. El istasyonlarının hepsinde kamera var...." "Seni başka bir yere götürmek istiyorum," dedim.

O zaman bana baktı, gözleri merakını ele veriyordu. "Nereye?"

"İzlenmeden ya da dinlenmeden konuşabileceğimiz bir yere."

"Dolap gibi mi?"

"Hayır. Bir daire gibi, benimki değil. Ama sadece kapalı alanlarda açıkça konuşmayı tercih ediyorsan küçük bir depolama alanı var."

Alex'in ifadesi temkinli olduğunu gösteriyordu. Hemen cevap vermedi; bunun yerine beni caddenin karşısına çekti ve diğer tarafta kolunun altına sıkıştırdıktan sonra, "Field Müzesi'ne gidebileceğimizi düşünmüştüm" dedi.

"Doğa tarihi müzesini mi kastediyorsun? Kapalı."

"Bizi içeri sokabilirim."

Onu *kırmak* istemediğim için, "*İçeri zorla mı giriyoruz?*" diye sormadım. Bunun yerine, diğer bariz seçeneği tercih ettim. "Orada çalışan birini tanıyor musun?"

Başını salladığını görmek için tam zamanında ona baktım. Ayrıca son derece soğuk görüldüğünü de fark ettim. Hatta dudakları maviye dönüyordu.

"Daha iyi bir cekete ihtiyacın var. Bu sadece üzücü."

Önce kendine sonra da bana baktı. "Bu ceketin nesi var?" "Üşümüyor musun? Sana bakmak bile beni üşütüyor."

"Beni rahatsız etmiyor. Soğuğu fark etmiyorum."

Soğuğu fark etmedi mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

Yüzünü taradım. "Alex, donuyorsun."

"Buna alışkınım."

İnanamayarak başımı salladım ve sokağı gözden geçirdim; gerçekten de doğa tarihi müzesine çok yakın olduğumuzu gördüm. Janie ve Elizabeth'in eski apartmanı bir mil kadar ötede, Grant Park'ın kuzey tarafındaydı.

"Tamam." İçimi çektim. "Ama ısınman gerek *ve bu konuda* söz vermelisin. Sonra da eve gideriz." Şapka, atkı ve eldiven takımını bir an önce bitirmek için aklıma bir not aldım.

Bana bakmadan tekrar başını salladı. "Söz veriyorum."

Ofladım, nefes verişim küçük bir bulut gibi görünüyordu. "Sana düzgün bir ceket alacağım."

Kıkırdadı ve bana daha sıkı sarıldı. "Yapma. Notumu okumadın mı? Beni sıcak tutuyorsun."

Gah...ve zing!

Mektup. Oh, o mektup bana nasıl da bir şeyler yaptı.
Şimdi ateşliydim.

ALEX gerçekten de müzede çalışan birini tanıyordu. Satın alma müdürünü tanıyordu. Görünüşe göre, müdür Bay Patel'in arkadaşıymış ve Alex birkaç kez restoranda ona garsonluk yapmış.

Dostça bir gülümsemeyle karşılandık ve kabaca kuzey girişinden binaya sokulduk. İçeri girdiğimizde, devasa bir T-Rex olan Sue başımızın üzerinde yükseldi, ağzı ya kükreyerek ya da gülerek açıldı.

Doğal tarih müzesine bayıldım. En havalı şeylerle doluydu. Oraya defalarca gitmiş olmama rağmen ağzım açık kaldı. Her şey ilginç ve şaşırtıcıydı ve beni de götürmek istemesine bayıldım. Zorlukla kontrol altına aldığı enerjisinden, soğuğa rağmen adımlarındaki zıplamadan onun da heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum.

Alex ve ben görevli baş gardiyanla tanıştırdık, o da son derece kibardı. Bize acele etmememizi söyledi; sonra da keşif için yola koyulduk.

Alex omzunun üzerinden sırttı ve bizi etkileyici dinazor fosilinin ötesindeki merdivenlerden aşağıya indirdi. Aşağıya indiğimizde bir geri dönüşüm konteynırına doğru yürüdü ve hantal çöp kutusunun arkasına gizlenmiş bir soğutucu aldı.

"Hadi gel." Beni takip etmem için işaret etti.

Aptalca gülümsememe engel olamayarak arkasından gittim.
"Soğutucunun içinde ne var, Alex?"

"Yiyecek."

"Piknik mi yapıyoruz?"

"Evet." Kalın bir pleksiglas levhanın arkasındaki iki devasa aslanın önünde durduğumuzda sesindeki eğlenceyi duydum.

Önce aslanlara sonra da ona göz kırptım. O da beni izliyordu.

"Bu da ne böyle? Mfuwe'nin insan yiyen aslanlarının önünde yemek mi yemek istiyorsun?" Aslanları daha önce görmüştüm. Hikâyeleri korkunçtu ve dürüst olmak gerekirse, Jedi Padawan eğitim kampındaki Darth Vader kadar korkutucuydu. Onlar, Mfuwe'de yaklaşık otuz adamı takip edip öldüren iki insan yiyen aslandı.

1930'larda Afrika'da. Davranışları aslanlar için alışılmadıktı, zira genellikle insanların tadına bakmaktan hoşlanmazlar.

Bazıları aslanların deli olduğu varsayımında bulundu. Diğerleri ise sadece insanların tadını sevdiklerine inanıyordu. Elbette bunun önemi, bu aslanların bir şekilde evrim geçirerek besin zincirinin en tepesine, yani insanların üstüne çıkmış olmalarıydı.

"Evet." Soğutucunun içindekileri yakındaki bir bankın üzerine boşaltmaya başladı.

"Tamam." Omuz silktim ve Alex'e yiyecekleri taşımasında yardım etmek için döndüm.

"Burada, aslanların yanında kendini rahat hissedersin diye düşündüm." Başını büyük kedilere doğru eğdi. Ölü, doldurulmuş ve pleksiglasın arkasında olsalar bile biraz korkutucuydular.

"Gerçekten mi? Neden? Bu akşam aslan eti mi yiyeceğiz? Size nesli tükenmekte olan türlerin tahnit edilmesinden hoşlanan bir kadın gibi mi görünüyorum? Beni ele veren neydi?

-Evimdeki doldurulmuş Amerikan kel kartalları mıydı?"

Bana bakmadı ve cesurca bir sırtışı gizlemek için elinden geleni yapıyordu. "Aslanların nesli tükenmiyor. Sadece kendi türünün yanında rahat edeceğini düşündüğümü söyledim."

Kendi türüm mü?

Yaşlı, sinsî bir kediyi mi kastediyordu? Açıkçası, aslanlarla aramda çizebileceğim tek çizgi buydu.

Bir hayal kırıklığı ve incinme patlaması hissettim. Her zamanki gibi, sınırlarımı kabul etmeye karar verdim ve bir şakayla karşılık verdim. "Onların pumalar olması gerekmiyor mu?"

Gözlerini kaldırdı ve neşesinin bir kısmı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Hayır. Öyle dedim çünkü onlar *insan yiyenler*. Sen bir insan yiyicisin, hatırladın mı?"

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, yaptığı göndermeyi anlamaya çalışırken gözlerim kısıldı. Sonra aklıma geldi - restorandaki gece, ilk öpüştüğümüz zaman, kendimden bir erkek yiyici olarak bahsettiğim zaman.

Yaşlı bir kediye benzetilmekten duyduğum hayal kırıklığı ve kabullenişin yerini varsayımından duyduğum utanç almıştı. Bilinçaltımdaki öz-değer duygularım hakkında ne söylüyordu ki böylesine tatsız bir sonuca varmışım? Ve onun hakkındaki bilinçaltı izlenimlerim hakkında ne anlatıyordu?

Elimi ağzımın üzerine kapattım. "Evet." Elimle söyledim. "Şimdi hatırladım."

Alex yemeği bırakıp yanıma geldi, omuzlarımı iri ellerinin arasına aldı ve beni ona bakmaya zorladı. Gözleri karanlıktı, yoğundu ve inanılmaz derecede solgun görünüyordu. "Sandra, bunu yapmayı bırakmalısın. Bana inanman için ne yapmam gerekiyor? Sen bir puma değilsin ve ben de kesinlikle senin yavrun değilim." Beni hafifçe sarstı, sanki söylemek istediğini beynime kazımak ister gibiydi. "Senin benden daha yaşı olduğunu düşünmüyorum. Aslında, ne kadar deneyimsiz ve güven dolu olduğunu takdir ediyorum."

"Deneyimsiz miyim?"

"Evet. Ve saf."

"BEN...BEN...."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Ben daha cevap veremedim, "İkimizin mükemmel bir uyum içinde olduğunu düşünüyorum" dedi. "Bu nasıl doğru olabilir ki?"

"Çünkü sen genç ve eğlencelisin ama aynı zamanda akı başında ve pratik birisin. İyimser birisin. Bana hâlâ genç olduğumu, hayatımın henüz bitmediğini hatırlatıyorsun. Ve sana güveniyorum. Bana bir başlangıç gibi geliyorsun."

"Oh...Alex." Elimde değildi; sözleri kalbimi hem kırdı hem de şarkı söyledi. Belki de kırık bir şekilde şarkı söylüyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmaklarımın yanaklarında gezinmesine izin verdim. "Çok güzel şeyler söylüyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Bir adım daha yaklaştı, ellerinden biri boynumu okşadı ve yukarı doğru saçlarımın arasına girdi. Parmakları kısa buklelerimi kavradı ve başımı geriye ve aşağı çekerek çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. Ses tonu mesafeli, uzak, neredeyse soğuktu, ancak sözleri her yerimi ısıttı. "Ben asla güzel bir şey söylemem. Sadece seni hissizliğin rahatlığından ve konforundan daha çok istiyorum. Sen benim bir şeyler istememe neden oluyorsun Sandra. Yaşlarımızın bir önemi yok ve aksini düşünmene izin veremem. Bu konuyu bir daha açma. Aklından bile geçirme."

O konuşurken, ağı sanki benimkine doğru çekiliyormuş gibi yaklaştı. Konuşmayı bıraktığında beni öptü -sadece bir kez- yumuşak, uzun süren bir öpücük, nazık, sahiplenici ve kontrollü. Çoğu erkek için bu, "*Hadi kıyafetlerimizi çıkaralım... sen başla*" demenin bir yolu olarak uygulanan türden bir öpücüktü.

Geri çekildiğinde tek düşünebildiğim *daha fazlasıydı... bundan daha fazlası... her şeyden daha fazlası.*

Gözlerimi açtım ve onu bana bakarken buldum. Dikkati kısa bir süre ağıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Anlaştık mı?"

Başımı salladım çünkü konuşamıyordum. Beni konuşamaz hale getirmişti. *Seni uyuşukluğun rahatlığından daha çok istiyorum....* I

On beş yaşında hapsedilmenin yarattığı travma yüzünden uyuşmuş olduğunu kastettiğini düşündüm. Bu düşünce beni rahatsız etti.

Uyuşmuş bir Alex insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu. Alex'in bir daha asla uyuşmayacağına dair yemin ettim.

PIKNIĞIMIZDEN sonra geç saatlere kadar müzede dolaştık. Çok geç saatlere kadar. Ve önemli bir şey konuşmadan harika vakit geçirdik. Yine de her şey hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Yine bir yığın soruyla ondan detayları öğrenmek zorunda kaldım.

En sevdiği şeyler hakkında da onu sorguladım. Televizyon programları hakkında hiçbir fikri yoktu ama en sevdiği tatlının çilekli kurabiye olduğunu öğrendim. Hep bir köpek istemişti, bir Alman kurdu. En sevdiği kitap - kısa öykülerden oluşan bir derleme - James Joyce tarafından yazılan *Dublinliler'di*. Hiç okumamıştım ama kitap listeme eklemek için aklıma bir not almıştım.

Ayrıca çok fazla popüler kültür referansı bilmediğini de öğrendim. Örneğin Rickrolling ya da Ermergad gibi internet memlerini bilmiyordu! Yıllardır bilgisayar başına geçmediği için bunun mantıklı olduğunu düşündüm.

Ayrıldıığımızda esniyordum ve Alex yürümek yerine taksiye binmeye karar verdi.

Aracımızı beklerken titriyordum ve Alex kollarını omuzlarıma dolayarak arkamda durdu. Kendimi ona yasladım ve o da bu fırsattan yararlanarak burnunu boynuma gömdü.

"Üşüyor musun?" Soru kulağıma fısıldanıyordu. Tekrar titredim. "Biraz."

Beni daha yakına bastırdı, daha sıkı sarıldı. "Geç oldu. Daireye gitmemeliyiz."

Ona katılmaktan nefret ediyordum ama katıldım. "Tamam. Oraya yarın gideriz."

"Yarın için başka bir planım var."

Kollarında döndüm, ona ikna edici ama kararlı bir gülümseme verdim. "Alex. Yarın seçim sırası bende ve ben daireyi seçiyorum. Güvenli olduğunu biliyorum, dinlenmemiş, kamerasız ve birlikte yalnız kalabiliriz."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkı ve yüz ifadesinin arkasında bir panik titreşimi sezdiğimi sandım. "Beklemeliyiz."

"Beklemek mi? Daireye gitmek için mi yoksa baş başa kalmak için mi?"

"İkisi de." Nefes aldı, başımın üzerinden baktı, göz göze gelmemeye özen göstererek

temas.

Onu izlerken -kolları birbirinden uzaklaşıyor, ifadesi giderek uzaklaşıyordu- bulutların dağıldığı ve arkalarında Alex'in bir anlık görüntüsünü gördüğüm başka bir netlik anı yaşadım; sadece paylaşmaya istekli olduğu kısmını değil, kim olduğuna dair bir gerçeği de.

Ve neden benim kalp atışımın onun hissettiği ilk şey olduğunu. Sormak zorundaydım çünkü bilmek zorundaydım.

"Bakire misin, Alex?"

Gözleri benimkilere kaydı, şimşek gibi bir duygu parıltısı bana ulaştı. Doğrusu, biraz yandığımı hissettim ama kendimi tuttum.

"Ne?"

"Bakire misin? Hiç cinsel ilişkiye girdin mi? Futuero?"

Bakışlarını kaçırdı, geri çekildi, kollarını önünde gerdi, sanki hareket etmek, bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyor gibiydi. "Bunun bir önemi var mı?"

"Birazcık." Başımı salladım, gözlerimle profilini işaretledim. "Biraz derken, evet, çok önemli demek istiyorum."

Alex yüksek sesle bir nefes verdi ve sonra tekrar bakışlarımla buluştu. Yüz ifadesi soğuk ve mesafeliydi; kaçınılmaz tepkime karşı kendini hazırladığını söyleyebilirdim. "Evet. Ben bakireyim."

Bunu zaten biliyordum ama sözcüklerin ağzından çıktığını duymak -o kadifemsi, güzel sesiyle- omurgamda küçük bir sarsıntı yarattı. Bakire kalma kararının arkasında ne ve neden olduğunu öğrenmek için onu sorgulama içgüdüsüyle mücadele ettim.

Çünkü bu bir karardı, bundan emindim. Bu adam isteseydi şimdiye kadar yüzlerce kızla birlikte olabilirdi.

İkinci içgüdüm, onun ruhsal durumunu değerlendirdikten sonra, *bunun bizim için ne anlama geldiğini* sormaktı. Şaşırtıcı bir şekilde, ikincil içgüdülerim başlangıçtaki klinik merakımın önüne geçti ve biraz paniklemeye başlamış olabilirim.

Bir sonraki sorumu soracak kelimeleri bulmakta zorlandım, ancak içimdeki garip bir şekilde ilkel olan ve sık sık ortaya çıkmayan kısım, "Peki, senin bekaretini bozacak mıyım?" dememe izin vermedi. Ve eğer öyleyse, ne zaman?

"Bakire olmamak gibi bir planın var mı?" sorusunda karar kıldım.

Cevabı sessiz ama kararlıydı ve hakkını vermek gerekirse bakışları sabitti.
"Belki. Eninde sonunda."

"Belki mi? Eninde
sonunda mı?" Başını
salladı.

"Benimle mi?"

Hiçbir yanıt vermedi.

Biraz zaman kazanmak için "Tamam" dedim, ardından bir "tamam" ve üçüncü bir "tamam" daha, çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Ondan uzaklaştım, bu bilgiyi işlerken hareketlerim otomatik pilottaydı. Sanırım hâlâ *tamam* kelimesini tekrarlıyordum ama emin değildim. Kafamın içinde düşüncelerim gürültülüydü ve aynı anda birkaç senaryo hayal ediyordum, hepsi de Alex ve benim artık birlikte olmamamızla sonuçlanıyordu.

"Sandra." Alex aniden yoluma çıktı ve ellerini kollarımın üstüne koyarak volta atmamı durdurdu. "Konuş benimle."

Koyu renk gözlerinin içine baktım. "Biraz çıldırmak
üzereyim." "Neden?"

"Çünkü sana bazı sorular sormama izin verilmiyor ve ben sana sorular sormak istiyorum çünkü nerede olduğumu bilmek istiyorum."

"Nerede olduğunu mu?"

"Evet. Neredeyim? Ne yapıyoruz? Neler oluyor? Neden buradayım?"

"Beş dakika önce neden buradaydın?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum -komiksin, ilginçsin ve şaşırtıcısın- ve senden etkileniyorum -en çok da sesinden, zekandan, vücudundan ve diğer pek çok şeyden- ve senin de benim için aynı şeyleri hissetmeni umuyordum, böylece bir noktada cinsel ilişkiye girebilirdik -zekice, sohbet tarzında bir ilişkiden bahsetmiyorum."

"O söylemdir."

"İlişki, söylem, o kurs, atın, her neyse." "Peki son beş
dakikada ne değişti?"

"Neden hâlâ seks yapmadınız?" Bu bir riskti. Görünüşe göre geçmişiyle ilgili sorular yasaktı ama bilmek zorundaydım. İnsan yirmi bilmem kaç yaşına, onun gibi görünerek, seksten kasıtlı olarak kaçınmadan ulaşamaz.

Gözleri benimkiler arasında dans etti ve omuz silkti. "Uygun bir fırsat henüz ortaya çıkmadı."

"Um... kurgu ölçerde birden ona kadar bir ölçekte, bu azgın, on katlı bir inek kakası cehennemi olarak değerdendirilir. Bir fırsatın ortaya çıkmadığına inanmıyorum, çünkü restorandaki kızlar her gün kendilerini sana atıyorlar. Ana cazibe merkezi sensin."

Gülümsemedi; bir şeylerle mücadele ediyor gibiydi. Şakakları ve çenesi titriyordu. Sonunda, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi.

Kafamın içinde bir kapının kapandığını duydum. Sembolik bir kapıydı. Bizim olasılığımızı temsil ediyordu. Kapıyı kapatmıştı. Kilitlemişti.

Ve anahtar sadece Alex'teydi.

Kararsız bir iç çektim, karanlık gökyüzüne baktım; kapının ne kadar aşılmaz olduğunu görmek için kendime bir an verdim. Kapıya vurabilir, bir levye alıp açmaya çalışabilir, bir buldozer kiralayıp yıkabilirdim; ama onun başka bir kapı bulup kapatacağını, kilitleyeceğini ve arkasına saklanacağını biliyordum.

"Tamam," dedim, çünkü bir şey söylemem gerekiyordu ve bir kez daha bakışlarıyla karşılaştım.

Beni inceledi, kaşları aşağı doğru çekildi. Yüz ifademden hoşlanmamış olmalıydı çünkü elleri kollarımda sıkılaştı ve gözleri yine şimşek çaktı. "Tamam mı?" diye hırladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tamam" demek. Bu konuda konuşmak istemiyorsun. Tamam. Sanırım bu kadar." Omuz silkmeye çalıştım ve gözlerimin acıdığını hissettim.

Ağlamayacaktım ama ağlamak istiyordum.

Kaşları tehditkâr ve öfkeli bir hal aldı. "Benden ayrılıyorsun. Bana üç ay söz vermiştin."

Gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verip onu hafızama kazırken yüz ifadem yumuşadığını hissettim. "Birlikte miyiz?"

"Evet."

"Öyle hissettirmiyor."

"Seks yapmayabiliriz diye mi?"

"Evet. Hayır." Bir an nefesimi tuttum ve sonra nefesimi verdim. "Ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Sadece birlikte olmanın nesi yanlış? Yaptığımız şeyin nesi yanlış?"

Belki de yetişkin hayatımda ilk kez, cevabım haykırırken sesimin yüksekliğini kontrol edemiyordum ve kabaca onun elinden kurtuldum. "Çünkü Alex, seni istiyorum! Seni, senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum ve sen bana sorularıma cevap verecek kadar güveniyorsun."

"Bu doğru değil. Sana güveniyorum. Sana hiç kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum."

"Bana şimdiye kadar güvendiğin herkesten daha fazla güveniyor olabilirsin ama bu çok fazla değil, değil mi? Cinsel ilişkiye girmeyi de en az konuşmayı sevdiğim kadar seviyorum. Seni istiyorum, her şeyini, her santimini ve sana tüm benliğimi vermek istiyorum. Ama sen beni aynı şekilde istemiyor gibisin. Söyle bana, buradan nereye gitmemiz gerekiyor?"

Taksimiz, kusursuz bir zamanlamayla, ben sözümü bitirir bitirmez kaldırıma yanaştı. Alex uzun bir süre bakışlarımı tuttu. Kendini nasıl tuttuğundan, ellerini nasıl yumruk yaptığından belli olan, zorlukla kontrol edilen öfke dalgaları ondan yayılıyordu.

Sonra taksinin arka kapısını açtı ve bana binmemi işaret etti.

İçeri.

Önce ben kaydım, ta uzak tarafa kadar. Arabanın içi bejdi, ben sadece siyah ve kırmızı gördüm.

Hem Alex'in hem de şoförün benim konuşmamı beklediklerini fark ettiğimde umutsuzluk sisi biraz olsun dağıldı.

"Sandra," dedi Alex, yüz ifadesi ve sesi gergindi, "daire nerede? Adresi nedir?"

Ona ters ters baktım. "Hayır, teşekkürler. Seni zorlamakla ilgilenmiyorum...." "Açıkça konuşmamız gerek. Adres nedir?"

Onu inceledim, arka koltuğun ortasına geçtiğini fark ettim. Bacağı ve yan tarafı benimkine bastırılmıştı ve eli uyluğumda sahipleniciydi.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp şoföre adresi verirken göğsümü ve boynumu bir sıcaklık kapladı. Kısa yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Taksi sessizdi. Ama kafamın içinde devam eden konuşma sağır ediciydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Neredeyse komik derecede gergin bir araba yolculuğundan sonra Quinn'in binasına giden döner kavşağa girdik. Taksiyi ödemek için param hazırda ama Alex yumruğunu elimin üzerine kapattı ve şoföre küçük ücret için çok büyük bir banknot fırlattı.

Arabadan inerken beni bırakmadı. Bunun yerine, binaya girerken parmaklarımı ve dolayısıyla on dolarlık banknotumu sıkıca kavradı.

Kapıcıyı tanıyordum ve Janie bu hafta daireye bakmaya geleceğimi çalışanlara bildireceğine söz vermişti. Dolayısıyla kapıcıya uğrayıp varlığımı haber vermeme gerek kalmamıştı. Etkileyici lobinin ötesindeki asansörlere doğru el sallayarak ilerledik.

Asansörün içinde bile Alex elini gevşetmedi. Dairenin kapısına ulaştığımızda, sürgüyü açmak için iki elimi birden kullanmam gerekince, isteksizce de olsa gitmeme izin verdi. Kilit açılır açılmaz içeri girdim ve oturma odasına doğru ilerledim.

Manzara sol tarafta Grant Park ve Michigan Gölü'ne, sağ tarafta ise şehir merkezine bakıyordu. Alex ve dairenin pek çok ortak noktası vardı. Muhteşem bir daireydi ve buna asla gücümün yetmeyeceğinden emindim. Aslında, bu olasılığı hayal etmeme izin vermek bile sağlığım için tehlikeliydi.

Ama alan şu anki amaçlarımız için uygundu.

Döndüğümde Alex'i giriş kapısının önünde, kaçmak için yapabileceğim herhangi bir girişimi engeller gibi dururken buldum. Kolları yanlarındaydı ama elleri hâlâ yumruk halindeydi. Bana bakıyordu - yarı çaresizlik, yarı kararlılık, yarı düşmanlık.

Bu doğru. %150 bana bakıyordu.

Ben de volta attım. Ceketimi yırttım ve bir sandalyeye fırlattım. Ellerimi kalçalarımın altına koydum, sonra salladım. Ben hareket halindeyken bakışlarının yükü hafiflemiş gibiydi.

Önce o konuştu. "Bana üç ay söz vermiştin." "Evet, sen de bana geceyi geçirme sözü vermiştin."

"Geceyi geçirdim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bilmiyormuş gibi davranma." Çenesi sıkıştı.

Beynim ağzımın niyetini düşünmeye fırsat bulamadan, "Senin bitcoinlerle ne ilgin var?" diye ağzımdan kaçırdım.

Alex'in gözleri kısıldı ve bakışlarındaki düşmanlık çaresizlik ve kararlılığın önüne geçti. "Nereden... kimden... ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Aslına bakarsan kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Arkadaşım Janie bu kavramı açıklamak için elinden geleni yaptı ama kabul ediyorum, her şey çok saçma görünüyor. Matematiksel algoritmalara dayalı elektronik para birimi, bu da ne?"

"Neden bana bunları soruyorsun?"

"Çünkü konuyu Ajan Bell açtı."

"Sana tekrar yaklaştı mı? Bana geri çekileceğini söyledi. Seninle iletişime geçerse bana söylemelisin."

"Hayır." Yanıtım kesik kesik ve sabırsızdı, yumuşatmaya da çalışmadım. "Ajan Bell'i haftalardır görmedim. Onunla ilk ve tek karşılaşmamızda bitcoinlerden bahsetmişti. Ve sen hâlâ soruyu yanıtlamadın."

"İnan bana Sandra," diye cevap verdi dişlerini sıkarak, "sana bu konuda hiçbir şey söylemezsem daha iyi olur."

Belirsiz bir süre ona baktım, bu kadar kibirli olabileceğine inanamıyordum. "Kendini duyabiliyor musun? Ağzından çıkan kelimeleri duyabiliyor musun?"

"Dahil olmamalısın...."

"Yani neden hapsedildiğini bilmememin daha iyi olacağını düşünüyorsun ve neden benimle yatmayı planlamadığını bilmeme gerek yok. Kısacası, sadece sana söyleneni yap Sandra ve soru sorma." Çoğunlukla kendi kendime homurdandım ve yine çoğunlukla kendi kendime konuştum. "Mesele fiziksel yakınlık bile değil. Nedenini bile bilmediğim gerçeğiyle ilgili. Aslında yakınlıkla da ilgili ama bu büyük bir güven gerektiriyor...."

"Bu seninle ilgili değil."

"Öyle." Volta atmayı bıraktım, kendimi işaret ettim. "Bir ilişkide işler böyle yürür. Asla tek bir kişiyle ilgili değildir. Her zaman ikisiyle de ilgilidir. Eğer iddia ettiğin gibi birlikteysen, o zaman bu ikimizle de ilgilidir. Kendinden büyük parçalar ayıramazsın. Bunu sana yapmamı istemezsin."

Alex bana baktı, parmak eklemleri bembeyazdı. "Sana söz veriyorum, gerçeği bilmek istemezsin."

"Tacize uğradın mı? Hapishanede tecavüze mi uğradın?" Başkalarının takılabileceği kelimeler bana kolayca geldi, mesleki bağışıklama. Ancak, daha sonra

Bunları söyledim, Alex'e uygulanabilecekleri düşüncesi kalbimin acı ve yoğun bir ıstırapla sıkışmasına neden oldu.

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi, yüz ifadesi aniden üzgünleşmişti. "Sandra, I...." Nefes aldı, gürültülü ve sinirli, ağır bir iç çekişti. Sonra küfretti. Birkaç kez.

Alex kanepeye geçti ve bitkin bir halde oturdu; dirsekleri dizlerinin üzerinde, yüzü ellerinin arasındaydı. Uzun bir süre tereddüt ettim, sonra cesurca kanepeye oturmaya karar verdim. Yine de, onun erişebileceği bir yere oturmak konusunda kendime güvenmediğim için, kanepenin geniş koluna yaslanmayı tercih ettim.

"Alex, bana bir şey vermen gerekiyor. Normal yetişkin yakınlaşmasını da içeren bir geleceğimiz olduğunu bilmem gerekiyor."

"Sandra...." Nefesini içine çekti, tuttu ve sonra şöyle dedi; "Seni aylardır, bir yıldan fazladır izliyorum, sadece restoranda da değil. Randevularından geç çıktığında, binana sağ salim vardığından emin olmak için seni eve kadar takip ediyordum."

Bu beni duraksattı ama nerede yaşadığımı nasıl bildiğini de açıklıyordu.

Ya bu itiraftan rahatsız olup kendime yedi katmanlı bir çıldırma pastası yapacaktım ya da ondan daha fazla bilgi isteyecektim. Ben ikincisini seçtim.

"Şimdi mahremiyetim ihlal edilmiş gibi hissediyorum," diye kestirip attım.

Esprime bir kahkaha attı ve alaycılığımı takdir etmesine sevindim.

"Cidden, neden? Neden böyle bir şey yaptın? Neden sadece benimle konuşmadın?" "Çünkü sen çok mükemmeldin. Her hafta -ya da iki haftada bir-

Cuma günü gelir, aynı şeyi sipariş eder ve sevgilinizi ağlatırdınız."

"Ve bu beni mükemmel mi yaptı?"

"İlk başta çok kafa karıştırıcıydı. Sen öyle...." Omuzları ve sırtı derin, dengesiz bir hava girişiyle yükseldi.

Beklemekten nefesim kesilmişti. "Ben çok...?"

"İzlemek üzücüydü."

"Um...."

Ne ne?

Burnumu kırıttırdım. "Tamam."

"Demek istediğim...." Elleri bıraktı, koltuğa yaslandı ve yüzünü bana döndü. "Seni ilk gördüğümde beni şaşkına çevirmiştin. "Seni ilk gördüğümde beni şaşkına çevirmiştin.

Sanırım beni fark ettin ama sana bakmaktan kendimi alamadım. Sen...." Gözleri bu anıyla odağını kaybetti.

Başını salladı ama düşünceye devam etmedi. Onun yerine, "Yaz mevsimiydi. Sarı bir elbise giymiştin, saçların biraz daha kısaydı ve muhteşemdin, inanılmaz derecede güzeldin. Sonra, nihayet sipariş vermek için bana baktığında, kibardın, uzak duruyordun ve kendini dokunulmaz, yenilmez hissediyordun. Ve sonra, ben masadan kalktıktan birkaç dakika sonra, sevgilin ağlamaya başladı."

Dokunulmaz. Dokunulmaz.

Kendimi Alex'in gözlerinden görmek rahatsız ediciydi.

"Ve bir sonraki gelişinde de aynı şey oldu. Mükemmeldin ve bu yetişkin adamları her seferinde ağlatıyordun. İlk başta bu yüzden senden nefret ettim ve senin insanları kullanan, ruhsuz, fiziksel olarak çekici kadınlardan biri olduğunu düşündüm. Ama o kadar tuhaftı ki dinlemeye başladım."

"Yani kulak misafiri mi oluyordun?" "Evet. O zaman çok komikti." "Çok mu komikti?"

"Evet."

"Lütfen söyleyin, nasıldı?"

"Şey, benimleyken, siparişinizi almaya geldiğimde, kontrollü, mesafeli ve soğuktunuz. Kendimi bok gibi hissediyordum."

"Oh, Alex." Kanepeye kaydım ve elini uzatıp sıktım.

"Hayır, hayır. Sorun yok." O da elimi sıktı. "Sanki yukarı bakmadan önce bir düğmeyi çevirmişsin ve sonra bir maske takmışsın ya da belki de çıkarmışsın. Bilmiyordum. Ama erkeklerle ilk başta arkadaş canlısıydın. Komiktin. Seni dinlerken bile gülüyordum. Ama bu aptallar sadece sana bakıyorlardı, gülmüyorlardı. Bunlar randevuların dinlediğim kısımlarıydı, en başında, onlarla iletişim kurmaya çalıştığın kısımlar."

"Ve ben komik miydim?"

"Evet. Ancak randevular ilerledikçe ve onlar hikayelerini anlatmaya başladıkça, sen bir kopukluk maskesine bürünürdün ve sonra onlar ağlardı. Bunların randevu olduğu hiç aklıma gelmedi. Hatta çoğu daha sonra size teşekkür etti. Öyle bir noktaya geldim ki hangisinin maske, hangisinin gerçek sen olduğunu bilemez oldum."

"Peki kırmızı elbisemin gücü seni benimle konuşmaya zorladıktan sonra şimdi ne düşünüyorsun?"

"Zorlandım. Kırmızı elbisenin gücünü asla küçümseme." "İyi ki almışım."

"Ben de."

Gülümsedik ama sonra ilk sorumu hatırladım. Önemli bir soruydu, bu yüzden tekrar sordum. "Şimdi ne düşünüyorsun? Sence ben gerçekte kimim?"

Cevap vermedi. Bunun yerine beni öne doğru çekti, bacaklarıma uzandı ve kucağına oturmam için beni cesaretlendirdi. İpleri çekilmiş bir kukla gibi itaat ettim.

Yerleştiğimde, kollarım omuzlarımda, elleri kalçalarımda, rahatlamış bir iç çekişe benzeyen bir ses çıkardı. Devam etmek için kendini zorladı ama yakınlığım belli ki onu rahatlatmıştı.

"Bence ikisi de sensin. Ya da daha doğrusu, ikiniz de insansınız. Sen komik, tatlı, zeki, arkadaş canlısı Sandra'sın. Ama aynı zamanda dokunulmaz, zarar görmez, resmi, klinik olarak soğuk, kopuk Dr. Fielding'sin." Gözleri gözlerimi yakaladı ve onlarda yaşının ötesinde bir bilgelik ve yorgunluk gördüm. "Dr. Fielding'in benim bir felaket olduğumu fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Bu gerçekleştiğinde, korkarım seni bir daha asla göremeyeceğim."

Yutkundum ve kaşlarımı çattım. "Bana güvenmiyorsunuz."

"Senin çok zeki olduğuna ve zarar görmüş biriyle ilişki kurmaktan daha iyisini bildiğine inanıyorum. İki yıl boyunca hasarlı insanlardan uzak durduğunu gördüm. Sana kendim ve geçmişim hakkında bir şeyler anlatmaya başladığımda, ikimiz için de doğru olanı yapacaksın ve ilişkimiz bitecek. Yapamam... Seninle seks yapamam, seninle sevişemem ve sana yalan söyleyemem."

Çenem titredi ve gözlerimdeki yakıcı nemi kırıştıtararak uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Bana yalan söyledin mi?"

"Hayır. Hiçbir konuda değil." Sözleri ani ve çaresiz bir içtenlikle söylenmişti. "Ama sana söylememek... O adımı atmadan önce bilmen gereken şeyler var. Ve bu gerçekleştiğinde gitmene asla izin vermeyeceğim. Bunu evime o küçük kırmızı elbisenle ve iç çamaşırsız geldiğin gece anladım." Yutkundu ve gözlerinde ham bir inançtan başka bir şey göremedim. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Kollarım boynuna daha sıkı dolandı ve onu usulca öptüm; dudaklarını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Geri çekildim ama konuşurken alnımı onunkine yasladım, sulu gözlerimi görmesini istemiyordum. "Oh, Alex, sanırım ne kadar bencil olduğumu hafife alıyorsun."

Gülümsemesi küçük ve umut doluydu; Alex bir eliyle yanağımı kavradı ve bana bakabilmek için yüzlerimizi ayırmaya zorladı. "Bekleyebilir miyiz?"

İç çekme sırası bendeydi. Ben de öyle yaptım, abartılı ve dramatik bir şekilde. "Bilmiyorum."

İrkildi.

Yanlış anlamasın diye aceleyle açıkladım. "Her şeyi istiyorum, hepinizi, hemen şimdi. Ve sabırlı değilim. İstedğim şeyi beklemek konusunda hiç iyi olmadım."

Alex'in ağzı alaycı bir şekilde eğildi. "Beklemek beni hiçbir zaman rahatsız etmedi," diye düşündü ve yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı. "Yeni olan istemek."

Onu, yüzünü inceledim ve ona inandım. Nedenine dair olasılıklar tüylerimi ürpertti ve zihnimi en kötü senaryoları düşünmekten alıkoymak için mücadele ettim. Tacizci babası büyük bir adaydı, hapishanede geçirdiği yıllar da öyle. Her ikisi de çoğu insanı yıkmak için yeterliydi.

Ben onu kırılmış olarak görmüyordum. Kozalıydı ama sağlamdı.

Ama haftalar önce söylediği bir şey, televizyon ekranının altındaki bir haber bülteni gibi aklımdan geçti.

"Daha önce psikiyatristlerden hoşlanmadığını söylemiştin." İfadenin orada asılı kalmasına izin verdim; "Bana nedenini söyleyecek misin?" diye sormadan önce buna alışmasını bekledim.

Ağzını birbirine bastırdı, sonra üst dudağını ağzına götürdü ve cevap vermeden önce çiğnedi. "Gençken..." Kaşları-" alnı kırıştı; aşağıya doğru baktı ama bir şey gördüğünden şüpheliydim. "Bir psikiyatrist bir keresinde anneme benim bir savant olduğumu söylemiş. Bunun annemi çok üzdüğünü hatırlıyorum. Daha sonra, hapisteyken, her gün bir psikiyatriste görünmek zorunda kaldım."

"Her gün mü?" Kaşlarımı çattım. Bu çok aşırı görünüyordu. Acaba hükümet onun bilgisayar sistemlerini hacklediği gibi beynini de hacklemeyi mi umuyordu?

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. Sadece bana değil, her şeye karşı kendini güçlendiriyor, çelikleştiriyor gibi görünüyordu.

"Psikiyatristlerden hoşlanmıyorum." Kelimeleri kesin bir şekilde söyledi, ses tonu

Düz.

Biraz irkildim, kirpiklerim titredi ama sonra elleri beni okşadı -Bacaklarımı, popomu, kalçalarımı, belimi... Ve dedi ki, "Ama senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Kırmızı elbisenin gücü beni zorlamadan önce de senden çok hoşlanıyordum. Ve *bu* çok kafa karıştırıcıydı."

Ona şaşkınlıkla baktım, benimle birlikte olmak için aldığı riske. O da daha iyisini biliyordu. Ve yine de buradaydık.

O anın gerginliğini odada, başımda ve omuzlarımda kalın ve ağır bir şekilde hissettim. Bu, büyük bir itirafa eşlik eden türden bir gerginlikti. Elleri hâlâ beni ısıtmaya devam ettiğinden, bu gerginlik yoğun bir şekilde cinsel alt akımlarla doluydu. En azından benim için öyleydi.

Kendi akıl sağlığım için, sorularımın çoğuna cevap vermeyi reddeden psikiyatrist düşmanı bir bakire olduğu ve ona aşık olduğum için, durumu mizahla yatıştırmaya karar verdim.

Çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

"Peki o zaman. Sanırım kimin kazanacağını görmek için güreşmemiz gerekecek."

Alex'in ağzıma doğru kıvılcımlar saçan bakışları yeniden gözlerime odaklandı. Gözlerini kırıştırdı. "Benimle güreşmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki isterim. Ve ben de kazanırım."

"Bazen kendini bir rakipten çok.... bir düşman gibi hissediyorsun" derken gülümsemesi kuşkulu ve içtendi.

"Neyden?"

"Bir kız arkadaştan, bir ortaktan."

Bunu bir an düşündüm, kafamda evirip çevirdim ve fark ettim ki -Alex'in geçmiş hakkında bildiklerim göz önüne alındığında- bu oldukça mantıklıydı.

"Bir kız arkadaşla kontrolünün bir kısmını bırakman gerekir. Ama bir düşmanla, her şey kontrolle ilgilidir."

"Yapma." Sesi hırıltılıydı ve bir uyarıdan çok daha fazlasını içeriyordu.

"Ne yapmayayım?"

"Bana psikanaliz yapmaya başlama."

"Yapmıyorum." İçimi çektim, alnımı ovuşturdum ve kendimi onun kucağından çektim. Ağır ağır kanepeye oturdum. "Sadece sana doğrudan soru sormadan pantolonunun içine nasıl gireceğimi bulmaya çalışıyorum."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Peki neye karar verdin?"

Gözlerim onun üzerinde gezindi, dudaklarını, boynunu, göğsünü ve alt bölgelerini ölçtü. "Eğer gereken şey düşmanca bir ilişkiyse, o zaman sadece

sizi baştan çıkarmak zorunda...." Sonra, her zaman söylemek istediğimden başka bir neden yokken, "Bay Bond" diye ekledim.

Gözleri hem meydan okumamdan hem de ses tonumdaki alaycılıktan dolayı parladı. Alex elime uzandı ama bana istediği gibi dokunmasına izin vermek yerine elimi çektim.

"Ah, hayır. Sanırım artık bunu yapmayacağız."

Kaşları altında yukarı doğru kalktı. "Neyin hiçbiri?" "Artık dokunmak yok."

"Ne?" Yine bir hırıltı.

"Artık dokunmak yok, Bay Bond." Şimdi çok kötü bir İngiliz aksanı taklidiyle konuşuyordum. "Eğer sizi baştan çıkaracaksam, o zaman günlük dokunma payınızı azaltmam gerekecek."

"Sen kim oluyorsun?"

"Sakın bana James Bond'un kim olduğunu bilmediğini söyleme?"

"Hayır, James Bond'un kim olduğunu biliyorum. Senin kim olman gerekiyor? Onun fetihlerinden hangisi?"

"Nein, Herr Bond." İğrenç bir Alman aksanına geçtim. "Sen benim fetihimsin. Ben yeni ve bilinmeyen bir kadın düşmanım. Bana Sookie Von Cockencunt deyin."

"Alman dilini öldürmek zorunda mısın?" Yüzünde bir gülümseme belirdi ama gözleri kararlı olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle sertleşti.

"Ja wohl." Ayağa kalktım ve atılmış ceketime doğru ilerledim.

Ben hareket ederken gözlerini üzerimde hissettim, o da ayağa kalktığında boğazını temizlediğini duydum. "Gidiyor muyuz?"

Kollarımı ceketimin kollarına sokarken başımı salladım. "Evet. Saat biri geçti ve sabah işim var. Açıkçası, eğer bu gece biriyle yatmayacaksam, gidip uyuyabilirim."

"Buraya, bu daireye taşınmayı mı düşünüyorsun?" Alex bana doğru yürüdü; adımları ölçülü ve temkinliydi.

"Hayır. Bunu karşılayamam." Tonozlu tavanlara özlemle baktım. "Ama oldukça muhteşem, değil mi?"

Başını salladı ve bana ulaştığında ceketimin fermuarını parmakladı. "Belki yarın tekrar gelebiliriz. Bunun için bir kod adına ihtiyacımız olacak."

"Oraya Bulut Şehri diyelim," dedim.

Bakışlarında tanıma ve hayranlık gördüm. "*Yıldız Savaşları*'nı sever misin?"

"Severim. Ama" dedim, onu incelerken gözlerim kısıldı, "yarın için bir şey planladığını sanıyordum."

Tekrar başını salladı, omuz silkti. "Bunu başka zaman yaparız."

Ben ona öylece bakınca devam etti. "Planlar değişir. Şimdi buraya geldiğime göre neden gelmek istediğini anlayabiliyorum."

"Tamam." Fermuarımı bitirdim ve kapıya giden koridora geçtim. "Ama yarın için zaten planladığın şeyi yapmaya ne dersin?" Baştan çıkarma saldırımı planlamak için zamana ihtiyacım vardı ve bu kadar çabuk onunla tekrar yalnız kalmak istemiyordum. Zing öpücükleri aklımı kaçırmama neden oldu.

"Seninle hastane kafeteryasında buluşuruz; beş buçukta tamam mı?" dedi. "Kulağa hoş geliyor. Ve buraya gelmek için bir Cumartesi günü seçeceğiz. Ben de yemek yap."

"Yemek yapabilir misin?" Dairenden çıkarken sesi kuşkulu geliyordu.

"Evet, yemek yapabilirim." Kapıyı kilitleyene kadar bekledim ve Ondan uzaklaşıp koridorda asansöre doğru yürürken omzumun üzerinden sinsi bir sırtış attım, "İncirlerimi deneyene kadar bekle."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Perşembe gününün burç yorumu: İmkansız bir durumla karşı karşıya kalacaksınız

Bugün. Düşmanlarınıza söylediğiniz beyaz yalanlar için ter dökmeyin ve müttefiklerinize karşı yaratıcı olun.

"Bugün sazan gibi görünüyorsun." Ashley fikrini söylerken gözlerini çizelgesinden ayırmadı.

"Bok gibi mi demek istiyorsun?" Bok gibi hissediyordum. Yorulmuştum. Başım ve kalbim ağrıyordu. Ve kadın üreme sistemimin Alex'ten nefret ettiğinden oldukça emindim.

"Hayır. Sazan. Balık. Çatık kaşlı, patlak gözlü, yorgun ve korkmuşsun." Mavi gözlerini kaldırıp yüzümü taradı. "Ve kaşlarını alman gerekiyor."

"Sazanların kaşları var mı?"

"Yayın balığı gibi küçük, tuhaf bıyıkları vardır. Diğer balıkları küçük balıksı tren raylarına bağladıklarından şüpheleniyorum."

Bu ona bir gülümseme kazandırdı. O da karşılığında gülümsedi, belli ki balık ruh halimi kırma becerisinden memnun olmuştu.

"Cidden kızım, neler oluyor? Hâlâ o eski mahkûmla çıkmayı mı düşünüyorsun?"

Gülümsemem dalgalandı ve ona bir çizelge uzattım, onu bulmamın asıl nedeni buydu. "Bu hasta için tam bir batarya çalışmasına ihtiyacım var. Ve evet, Alex ve ben çıkıyoruz."

Dudakları kıvrıldı ve yana doğru büküldü. "Biliyorsun.... olmadıkça burnumu asla sokmam."

"Ha!"

Beni görmezden geldi. "Ciddi bir durum olmadığı ve endişelenmediğim sürece. Ama Sandra, kendi itirafınla, bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu yüzden çıkıyoruz. Böylece onu tanıyabilirim."

"Federal hapisane mi? Tatlım, onun sıcak bir kahve fincanı olduğunu biliyorum, ama bu hiç sana göre değil. Çıktığın tüm erkekler normal; polo tişört giyip golf oynuyorlar. Alex golf oynayan adamları döven bir adama benziyor."

Alnımı ovuşturdum çünkü başım ağrımaya başlamıştı. Platonik polo giyen golfçülerden oluşan bir haremim vardı ve onlarla yeniden iletişim kurmak için biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Ama bu bugün olmayacaktı.

Ashley'i seviyordum, iyi niyetli olduğunu biliyordum ama kimsenin bana mantıksız kararlar verdiğimi söylemesine ihtiyacım yoktu. Boyumu ne kadar aştığımı zaten biliyordum.

"Hayatımda hiç normal bir insanla tanışmadım. Kimse normal değildir, Ashley." "Dr. Fielding?"

Adımın keskin sesiyle hem Ashley hem de ben döndük. Kahverengi at kuyruğu, kahverengi gözler, orta fiyatlı bir takım elbise. Ajan Bell'i görünce neredeyse inleyecektim.

Bana baktı. Bakışları bile resmiydi. "Benimle gelmenizi istiyorum, lütfen."

Kaşlarım kendiliğinden kalktı. Önce onun arkasına, sonra benim arkama baktım ve Ashley'in yüzünde bir arkadaş-telepatisi aradım. Ashley şaşkın, meraklı ve endişeli görünüyordu.

Ajan Bell'i takip etmek yerine duruşumu genişlettim ve ona araştıran bir bakış fırlattım. "Bu kata nasıl girebildiniz? Bu hastalar çok hasta."

"Ayrıntıları başka bir yerde tartışabiliriz. Bölüm başkanınıza bir vaka için yardımınıza ihtiyacım olduğunu bildirdim ve günün geri kalanında benim gözetimime bırakıldınız."

Tepkimi yumuşattım, böylece Darth Vader'ın boğucu öfkesi yerine sadece sinirlenmiş görünüyordum. "*Gözetiminize* mi bırakıldım? Tedavi görmesi gereken hastalarım olduğunun farkındasınız değil mi?"

Gözlerim ajandan uzaklaştı, yakındaki hastane odalarından birinde kızının elini tutan bir annenin görüntüsüyle dikkatim dağıldı. Burası olay çıkarmak için uygun bir yer değildi. Bu hastalar ve aileleri daha iyisini hak ediyordu.

Bell sertçe başını salladı. "Evet. Ne kadar çabuk işbirliği yaparsanız, hastalarınızın yanına o kadar çabuk dönebilirsiniz."

Yüzümde duygu belirtisi olmadığından emin olarak omuz silktim. "Yolu göster."

Bakışları bir kez üzerimde gezindi, belki de bir hile arıyordu, sonra hemen döndü ve koridorda yürümeye başladı. Ellerim laboratuvar önlüğümün içinde, yaklaşık dört adım geriden takip ettim.

At kuyruğunun salınışını izlerken, şartlı tahliye memuruna ne kadar benzemediğini fark ettim. Ajan Dumb Ass gibi o da takım elbise giymişti ama onunki sade olsa da daha iş dünyasına ait görünüyordu. Sanki sahada mahkûmları kontrol etmeye değil de bilgisayar başında bir ofise aitmiş gibi görünüyordu.

Beni merdiven boşluğundaki kapıya götürdü ve üç kat merdiven inerek iki sandalyenin beklediği hastane bodrumuna indik. Ajan Bell sandalyelerden birine oturmamı işaret etti, ben de oturdum. O oturmadı.

Klasik sorgulama taktiği.
Kesinlikle bir şartlı tahliye
memuru değil.

Cebinden bir kayıt cihazı çıkardı, kayda ayarladı ve içine konuşarak, "Ben Ajan Victoria Bell, kayıttayım..." dedi ve tarihin tüm ayrıntılarını, kim olduğumu, nerede olduğumuzu ve son olarak

-"...şüpheli Greene hakkında konuşuyorum."

Şüpheli Greene.

Bunu yapmakta özgür olsaydım, iç çekerdim.

Kayıt cihazını karşımdaki boş sandalyeye yerleştirdi, resmi bakışlarını üzerime dikti ve "Quinn Sullivan ile ilişkiniz nedir?" diye sordu.

Hafif bir şaşkınlık göstermeme izin verdim. "Arkadaşım Janie Morris'in kocası."

"Dün gece onun apartmanında ne yapıyordunuz?"

"Kıralamayı düşündüğüm bir daireye bakıyordum."

Bakışlarının ardında endişeye benzer bir şey vardı. "O daireyi neden kiralamak istiyorsun?"

"Güzel bir yer."

"Gelişmiş güvenlikle bir ilgisi yok mu? Ses geçirmez pencereler?"

Omuz silktim, başımı salladım. "Hiç alakası yok. Ama küvetleri ve mutfaktaki graniti sevdim."

Yüzünü buruşturdu, inanmamış gibi görünüyordu. Bu kısa anı Quinn'e zihinsel bir beşlik çakmak için kullandım. Binasını casuslara karşı korumalı hale getirmeyi Quinn'e bırakın.

"Alexander Greene'i ne zamandır tanıyorsun?"

Bu kesinlikle bir sorguydu. Duygularımı kendime saklamaya karar vermemiş olsaydım, bunu kesinlikle şimdi yapardım. Eğer benden istemediğim bir tepki almayı umuyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bu nedenle sesim çok sakın ve güven vericiydi, "Sanırım iki yıl kadar." diye dürüstçe cevap verdim.

Gözleri irileşti. Kayıt cihazını tutan sandalyenin arkasını kavradı. "İki yıl mı?"

"Aslında iki yıldan fazla oldu, iki yıl dokuz aya yakın."

İnançsızlıkla iç çekişi duyulabiliyordu. "Ama nasıl...?" Düşüncelerini dizginliyor, topluyor, düzene sokuyor gibiydi. Yalan söylediğimi düşündüğü anı tam olarak tespit ettim. "Alexander Greene'i iki yıl dokuz aydır tanıyor olmanıza imkân yok."

"Sizi temin ederim, doğruyu söylüyorum." "Onunla nerede tanıştınız?"

"Taj'ın restoranında."

Bana ters ters baktı. "Ne zamandır Bay Greene ile birliktesiniz? Greene?"

"İlişki derken neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

"İkiniz ne zamandır cinsel ilişkiye giriyorsunuz?"

Durakladım, onu düşündüm. Muhtemelen bu soruya bir tür tepki vermesini bekliyordu - belki de narin çiçek histerisi. O anda, bir oyun gibi, tek bir soru bile sormadan ondan istediğim tüm bilgileri almaya karar verdim.

"Seks yapmıyoruz."

Çenesindeki kaslar esnedi, bakışları keskinleşti. "Bana yalan söyleme." "Sana yalan söylemiyorum."

"Mektubu gördüm. İlişkinizin mahrem olduğunu biliyoruz."

"Mektup." Kaşlarımı çatarak şaşkınlığımı ifade ettim.

"*Senin düşüncelerin beni sıcak tutacak. Ben yanıyorum. Canım yanıyor.*"

Alıntı kelimeler düzdü. "Tanıdık geliyor mu?"

Yüzümü buruşturmadım. Onun yerine bakışlarını tuttum, ona hiçbir şey vermedim.

Alex haklıydı. Mektubu yok etmeliydim. Ama onu sevmiştim. O mektubu yok etmeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bununla birlikte, onun tatlı ve içten sözlerinin çalındığını bilmek de midemi bulandırıyor.

Kısacası, kazananı olmayan bir durumdu.

"Elektronik para birimi bitcoinin yaratılmasıyla ilgisi hakkında size ne söyledi?" diye sorarken gözleri küçümsemeyle kısıldı.

"Kesinlikle hiçbir şey."

"Dr. Fielding," diye homurdandı, görünüşe göre ses tonunu ve volümünü kontrol etmeye çalışıyordu. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Siz Ajan Bell'siniz."

"Evet." Adını önemsiz bir şeymiş gibi elinin tersiyle itti. "Ama siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Siz Ajan Bell'siniz." Tekrar ettim.

Kaşlarını çattı. "Ben NSA'danım, Dr. Fielding."

Dışarıdan, onun ifşası karşısında sadece omuz silktim ve "Tamam. Ve...?" dedim. İçten içe beynim yanıyormuş gibi hissediyordum.

NSA MI? NS lanet olası A?

Şartlı tahliye ajanı NSA'denmiş. Ama onun şartlı tahliye ajanı olmadığından şüpheleniyordum. Bunlar ABD vatandaşları arasındaki günlük konuşmaları sanki haklarıymış gibi dinleyen insanlardı. Kendimi onun kişilik tipine hazırladım - ki bu kişilik tipinin kendini beğenmişlik ve üstünlük duygusu içerdiğinden emindim.

Çenesi düştü. Ellerinin sandalyenin arkasını parmak eklemlerini beyazlatacak kadar kuvvetle kavradığını fark ettim. "Alexander Greene tehlikeli bir insan, Dr. Fielding. Size kendisi, geçmişi ve bizimle olan ilişkileri hakkında ne anlattı bilmiyorum ama sizi temin ederim ki hikâyenin iki tarafı var."

Ona başımı salladım, gözlerimin sağa kaymasına izin verdim ve sonra saatime baktım. "Eğer hikâye uzunsa, öğleden sonraki kliniğimden sonraya ertelememiz gerekebilir."

"Onu zaten tanıdığınızı düşündüğünüzü görebiliyorum." Sanki benim için üzülyormuş gibi tekrar iç çekti. Parmaklarındaki ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. "O senin düşündüğün kişi değil."

Bir kez başımı salladım ve sandalyeme geri oturdum, bu dinlemeye hazır olduğumu gösteren bir işaretti. "Ondan haberdar olduğumuzda, üç bilgisayarımızı hackledikten sonraydı.

dört yüksek performanslı bilgi işlem merkezi - ne kadarını biliyorsun?"

Ona bir kez göz kırptım. "Sadece bunu. Sadece bana söylediğin kadarını."

"Sana ne yaptığını söyledi mi? Sistemlerimize neden girdiğini?"

"Tahmin edebiliyorum." Bu söylediğim ilk gerçek dışı şeydi. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

fikir.

Ağzı yana eğildi. "Evet, biz de tahmin edebiliriz. Ama Tabii ki onu bulduk ama ancak bizim CPU'larımızı kullanarak binlerce bitcoin madenciliği yaptıktan sonra."

"Yani bitcoinleri ele geçirdiniz."

"Size böyle mi söyledi?" Cevap vermemi bekledi. Omuz silktim çünkü bu, insanların istedikleri gibi yorumladıkları jestlerden biriydi. "Yalan söyledi," dedi. "Bitcoin'lere el koymamızın bir yolu yok. Şu anda federal hükümetin bitcoinlere istediği zaman el koymasının bir yolu yok;

Bunu yapmak için para biriminin yaratıcılarından birine ihtiyacımız var." Durakladı ve bir tepki vermem için beni dikkatle izledi.

Tüm bunlar benim için hâlâ anlamsızdı. Bu bir bilim kurgu romanından ya da Tom Cruise'un bazı insanlardan kaçmak zorunda kaldığı bir Stephen King filminden fırlamış gibiydi - çünkü Tom Cruise'un yaptığı şey buydu, endişeli ve fütüristik görünerek kaçardı.

Bu yüzden şaşkın ve düşünceli görünmeye karar verdim.

"Evet." Başını salladı; onun düşünce zincirini takip ettiğime inanıyordu. Onun trenini takip etmiyordum çünkü benimki koşan bir Tom Cruise'u düşünürken raydan çıkmıştı... *tuhaf küçük adam*.

"Anladığınızı görüyorum," dedi.

"Yanılıyorsunuz Ajan Bell." Yalan söylediğimi düşünmesini umarak başımı salladım. "Anlamıyorum."

İnanmamış görünüyor. "O zaman sana açıklayayım. NSA, Alexander Greene'in bitcoinin yaratıcılarından en az birini tanıdığına inanıyor -bu ülke inanıyor-. Kodu yazan, algoritmaları geliştiren ve 2007-2009 yılları arasında bitcoini bir para birimi olarak piyasaya süren orijinal üç ya da beş geliştirici ve hackerdan en az birini tanıyor."

İnanmayarak oflayıp puflamam ve kahkahalarım gerçektir. "Bu tamamen mantıksız. Daha on dört ya da on beş yaşındaydı."

Güzel ağzı bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. "Peki sence NSA'yı ilk kez hacklediğinde kaç yaşındaydı?"

Ona göz kırptım ama cevap vermedim. *İlk sefer mi?*

"Sana söylemedi mi? On iki yaşındaydı."

Ne? Yüz ifademi korumak için tüm süper güçlerimi kullanmama rağmen, şaşkınlığımın ya da telaşımın yüz ifademden sızmasına izin vermedim. Bunun yerine, dikkatle dinliyormuşum gibi kaşlarımı çattım - çünkü dikkatle dinliyordum.

Şöyle devam etti. "Onu ilk fark ettiğimizde on iki yaşındaydı. O zaman bunu eğlenmek için yaptığından emindik, çünkü yapabiliyordu ve aslında sistemlerimizdeki kusurlara işaret ettiği için ona çok minnettardık. Onu danışman olarak yanımıza almak istedik. O reddetti."

Sanki hiç kimse NSA'ya yardım etmek istemeyen birini anlayamazmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve bu habere vereceğim tepkiyi bekledi.

"Sonra yine yaptı, bu sefer bitcoin madenciliği için." dedim. Sözlerimin onun daha önce söylediklerini tekrarlayan bir ifade olmasına dikkat ettim.

"Hayır." Yüzü kızarmış gibiydi ve sözlerindeki isteksiz hayranlığı fark ettim. "Bunu kaç kez yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok ve...." Ajan Bell derin bir nefes aldı, sonra bıraktı ve tartışmanın özüne geldiğini anladım. "Hâlâ yapıyor."

Elimde değildi. Bu kez şaşkınlığım belli oluyordu. Gülme isteğimi bastırmak için öksürdüm. "Bu inanılmaz!"

Ellerine baktı. "Yardıma ihtiyacımız var."

"Birinin yardımına ihtiyacınız olduğu kesin," diye mırıldandım, tepkim hâlâ dürüsttü.

Hâlâ yapıyor mu? Nasıl hâlâ yapıyor olabilirdi ki? Dairesine gitmiştim. Ne bilgisayarı ne de herhangi bir elektronik eşyası vardı. NSA'nın onu sıkı bir tasma altında tuttuğundan emindim.

Ancak dün Janie ve Elizabeth'in dairelerine onlar müdahale etmeden gidebilmiştik. Görünüşe göre Quinn'in binası da NSA korumalıymış ve bu onları tedirgin etmiş.

Alex başka nereye gitti? Belki Batman gibi gizli bir sığınağı vardı. Ama ne zaman gidiyordu? Her zaman takip edilirdi. Pazar günleri bir olasılıktı. Kendi itirafına göre, Alex pazar günleri bütün gün ortadan kaybolurdu.

Bir sonraki açıklamasıyla düşüncelerimi böldüğünde olasılıklar içinde kaybolmuştum.

"Bizi ilgilendiren hacklenmesi değil. İnaniyorum ki, gerçekten inanıyorum ki, iyi bir şey yaptığını düşünüyor."

"Bilgisayar korsanlığı sizi ilgilendirmiyor mu?"

Gah! Bir soru sordum. Sandra için birinci vuruş.

Sorumu duymazdan geldi. "Anlamıyor musun? Eğer Bitcoin'in yaratıcılarını tanıyorsa, ki tanıdığına eminim, o zaman dolaşımdaki tüm bitcoinlerin anahtarı onda demektir. Bu ilk algoritmalar sadece bir yaratıcı tarafından çözülebilir. Milyarlarca doları kontrol edebilir; alabilir ve verebilir. Yasadışı bitcoin sahiplerinin kim olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrimiz var. Biz biliyoruz, o bilmiyor. Eğer bize anahtarı verirse, dünyanın dört bir yanındaki suç örgütlerini iflas ettirebiliriz."

Ona bakakaldım. Kuşkusuz, neden bahsettiğini, bitcoinlerin nasıl çalıştığını, Alex'in yaratıcıları hakkındaki bilgisinin nasıl yardımcı olabileceğini hâlâ anlamamıştım. Ama işin özü şu gibiydi:

1. Alex destansı ve küresel boyutlarda bir hacker'dı.

2. Bitcoin'i kimin geliştirdiğini biliyor ya da bilmiyor olabilir.
3. Bir şekilde güvenlik duvarlarını ve bilgiyi güvende tutan diğer tüm bilgisayar şeylerini aşmaya devam ediyordu. Aslında bunu bilgisayara erişimi olmadan ya da sınırlı bir erişimle yapabilecek kadar iyiydi.
4. NSA ve ABD hükümeti umutsuzca ondan gizemli ve sihirli bir anahtar vermesini istiyordu. Bu anahtarın bir tür şifre olduğunu tahmin ediyordum. Bu anahtar/şifre gizemli ve sihirli bir şekilde suç örgütlerini iflas ettirmelerini sağlayacaktı.

Dşncelerimle uzun bir süre geçirdikten sonra. Dşncelerimle daha fazla zaman geçirmem gerektiğine karar verdim. Bu çok fazlaydı. Kahve, ikolata, temiz sa, tüylü kırmızı terliklerim ve üzerinde *düşünüyorum* yazan durumsal tişörtüm olmadan zmseyemeyeceğim kadar çok bilgi vardı.

"Doğru," dedim ve sonra ayağa kalkıp bodrum katına baktım.

"Doğru mu?" Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Yardım edecek misin?"

Dudağımın içini ısırdım ve onu düşündüm. Karşımda Kool-Aid içmiş biri vardı. O "iyi bir vatandaş "tı. Sam Amca'nın ayı ve yıldızları astığına inanıyordu.

Ayrıca herkesin ay-yıldız tartışmalarını dinlemeye hakkı olduğuna inanıyordu.

Benim inançlarım her şeyin ortasında bir yerde olma eğilimindeydi ya da iyi araştırılmamıştı. Ne vatanseverliğin Kool-Aid'ini içtim ne de anarşının kaçak ikisini. Sadece vergilerimi ödemek, sürülebilir yollara sahip olmak, aradığımda gelen bir polise sahip olmak ve zamanı geldiğinde şımarık çocuklarımı gnderebileceğim bir okula sahip olmak istiyordum.

Belki bir noktada, komplolara ve kamu görevlilerimizin fedakrlıklarına karşı merkezci kararsızlığımı yeniden değerlendirmem gerekecekti ama şimdilik bunu düşünemiyordum.

Bitcoin'in gerçekte ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu; o zaman bir sonraki adımımı belirleyecektim.

"Ajan Bell," dedim, "yardımcı olabilir miyim bilmiyorum ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Başını salladı, alnı kırıştı ama sonra ileri uzanıp nlğmn bileğini kavradı ve kolumu çekip çıkarmak istememe neden oldu.

ama onun yerine ona sert bir bakış attım ve o da bıraktı. "Anlamalısın, bu çok ciddi bir mesele."

"Anlıyorum," dedim en yatıştırıcı sesimi kullanarak. "Ciddiyetinin farkındayım. Ancak düşünmek için zamana ihtiyacım var. Tekrar söylüyorum, ne yapabileceğimi bile bilmiyorum. Benimle konuşup konuşmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Dr. Fielding, şimdiye kadar konuştuğu -bildiğimiz kadarıyla- ilk kişi sizsiniz. Tutuklandığından beri Bay Greene'e ben atandım. Daha fazla özgürlüğe sahip olduğunu hissederse daha fazla işbirliği yapabileceğini düşündük ve öyle de oldu. Bize bazı değerli bilgiler verdi."

"İşbirliği yaptı."

"Hayır. Bağlantı olduğunu düşündüğü birine bazı şifreli mektuplar gönderdi."

Onları ele geçirdik."

Başımı salladım, buna inanmakta zorlandım ama fikrimi söylemedim.

Devam etti, "Patel'ler dışında kimseyle ilişki kurmuyor ve onların da hiçbir etkisi yok. Onlarla neredeyse hiç konuşmuyor. Önceleri bir kız vardı... bir kız... bir keresinde... tek bir olay. Ona yaklaştık, yardım etmeye çalıştı ama adam bir şeyler olduğunu hemen anladı ve kızın önünü kesti. Onu bir daha görmedi."

Gah....

Yutkundum ve yüzümü buruşturduğumu gizlemek zorunda kaldım. "Belli ki benimle konuşacağını düşündüğün için bana tekrar yaklaşıyorsun. Hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

"Hiç sanmıyorum. Haftalık seans sırasında seni bana getirdi. Özellikle seni yalnız bırakmamızı istedi. Bu bana senin onun için önemli olduğunu söylüyor."

Haftalık seans sözünü duymuştum ama tek bir konuya ilgi göstermektense görmezden gelmeyi tercih ettim.

Bunun yerine, düşünmek için zamana ihtiyacım olduğu için, "Tamam, şey... dediğim gibi, isteğiniz hakkında düşünmem gerekiyor" dedim.

Gözleri benimkileri aradı. Sonra eğilerek kayıt cihazını sandalyeden aldı ve kapattı.

Doğruldu, cihazı cebine sokarken, "Seni tehdit etmiyorum" dedi.

Gerildim. Gözlerim kısıldı. Yüzümü tamamen ona döndüm ve omuzlarımı dikleştirdim. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Henüz seni tehdit etmiyorum. Tehdide gerek kalmadan doğru olanı yapacağına inanıyorum. Ama senin hakkında her şeyi bildiğimizden şüphe etme. Üniversitede nerede çalıştığını bile biliyoruz."

Yutkundum, dudaklarım sert bir çizgi halindeydi ve Three Stooges tarzı gözlerini dürtme isteğimi kontrol ettim. "Eminim biliyorsunuzdur. O zaman söylediklerimde ciddi olduğumu da bildiğinden eminim. Yardım edebilir miyim bilmiyorum. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Ajan Bell başını salladı. "Peki. Sizinle temasa geçeceğim."

Saat 17:00 sularında, beynim Charlie Brown'daki yetişkinler gibi ses çıkarmaya başladı - ciyaklayan trombon, *wah wuh wah wuh*. Düşünmekten yorulmuştum.

Ajan Bell'in tehditleri endişe vericiydi, ancak eylemleri nihayetinde benim kontrolüm dışındaydı. Sadece onun isteklerine ve tehditlerine vereceğim tepkileri ve sonraki eylemlerimi kontrol edebilirdim. Alex'i terk etmem ya da ona ihanet etmem için zorlanmayacaktım. Aynı şekilde, inatçılığın ya da Ajan Bell'in zorba taktiklerinden hoşlanmamamın beni gerçeği görmezden gelmesine de izin vermeyecektim: Alex'le olan ilişkim, onun geçmişi ve ona karşı artan hislerim kariyerim için potansiyel olarak tehlikeliydi.

Alex için, ülkem için, hastalarım için ve kendim için *doğru* olanı yapmak istiyordum. Önümdeki yol belirsizdi. Bir noktada bir karar verilmesi gerekecekti. Ama bu gece olmayacaktı.

Bu nedenle kot pantolon, siyah botlar ve siyah uzun kollu bir kazak giydim ve birkaç dakika erken hastanenin kafeteryasına gittim. Oraya vardığımda bir fincan sıcak çikolata aldım ve cam kenarında bir masa seçtim.

Kar yağıyordu.

Zihnimi temizledim; tüm düşünceleri, endişeleri, kaygıları ve umutları bir kenara ittim. Bazıları buna meditasyon diyor. Benim için daha çok hayal kurmak gibi. Zihnimin ve kalbimin bir süre el ele tutuşmasına ve bana gelecek yıl ve sonraki her yıl Noel için ne istediklerini söylemelerine izin verdim.

Alex'in bir görüntüsü gözlerimin önünden geçti. Çıplaktı, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ama o da benim altımdaydı ve ben tamamen giyiniktim. Yatakta el ele tutuşmuş, öpüşmek üzereydik.

Gerçekten çok güzel olmasına rağmen, kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için bu görüntüyü göz kırparak sildim.

Bir sonraki görüntüde yine o ve ben vardık. Bu kez ikimiz de çıplaktık, kanepemde uzanmış beyzbol maçı izliyorduk. Söylediğim bir şeye gülüyordu. Büyüleyici bir rüyaydı ve Alex'in hayat arkadaşım, aradığım hayat arkadaşı rolünde *olduğunu* düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İçimi çektim, gözlerimi kapattım ve burnumu sıkarak o görüntüyü de uzaklaştırdım. Kendimi aşmanın bir faydası yoktu.

Tekrar gözlerimi açtım ve zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Bu kez görüntüde ben giyiniktim ve Alex de giyinikti. O kelepçeliydi ve ben onu bir hapishanede ziyaret ediyordum.

Beni mutlu eden bir görüntü yerine korktuğum bir görüntü gösterdiği için beynime ve kalbime kızarak sessizce homurdandım. Hayal kurmak için sadece bu kadar zamanım vardı, lanet olsun.

"Bir sorun mu var?"

Alex'in sesiyle irkilerek kalktım ve onu karşımda buldum. Benimkinin karşısındaki koltuğa oturmuştu ve ben onun yaklaştığını bile duymamıştım. Sıcak çikolata fincanımdan içtiğini ve şimdi ellerini ısıtmak için kullandığını fark ettim. Gözlüklerini takıyordu.

Bu adam on iki yaşındayken NSA'nın süper bilgisayar merkezlerini hackliyordu.

Ben on iki yaşındayken, doldurulmuş hayvanlarıma ilişki sorunları konusunda danışmanlık yapıyordum.

On beş yaşındayken federal hapishaneye gönderildi.

Ben on beş yaşındayken, sırf bütün bu çileyi aradan çıkarabilmek için bakirelerin bekaretini bozmakla ünlü bir lise son sınıf öğrencisini aradım.

Tanışmamızda ilk kez gözlükleri bir maske gibi göründü. Kıyafetlerinin altında tayt ve pelerin giyiyor olabilirdi. Bu düşünceyle dikkatimi fazla dağıtmamaya çalıştım.

İnsanlar aslında sakladıkları sırlardan ibaretti.

"Sandra? İyi misin?"

"Hayır, yani evet." Gözlerimi kırıştırdım, başımı salladım, beynimi yeniden devreye sokmaya çalıştım. "Ben sadece... hayal kuruyordum."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru çekildi ve beni düşündü. "Ne hakkında?"

Sen, çıplak, beyzbol oynarken ve hapisteyken.

Gülümsemesine karşılık vermek için biraz enerji topladım. "Bir seyirci." Gözlerinin arkasından bir anlayış titreşimi geçti ve ifadesi ayıklaştı. "Seyirci mi? Bugün bir dinleyici kitlesi önünde konuşmak zorunda mıydın?"

"Evet. Biraz. O kadar da kötü değildi."

Ağırbaşlılık zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeye dönüştü ve konuştuğunda tonu keskindi. "Ne? Onlar...." sonra kendini durdurdu, yüz ifadesini düzeltmek için takdire şayan bir çaba gösterirken kafeteryanın etrafına baktı. Sert parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, hâlâ gözle görülür bir şekilde öfkeliydi.

Onu sakinleştirmek umuduyla masanın altına uzandım ve elimi dizine koydum. "Bunun için endişelenme. Sorular o kadar da kötü değildi. Bir dahaki sefere sunumumu daha iyi hazırlayacağım."

Gözlüklerinin siyah çerçeveleri arasından bana baktı. İkna olmuş görünmüyordu. "Dinleyicilerin seni korkutmasına izin verme."

"Korkutmayacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu söyleyebilirdim ama kaçındı. Yüz ifadesi gergin ve öfkeliydi.

"Bu akşam ne yapıyoruz?" Konuyu değiştirmeye çalıştım ve dizini sıktım.

"Bu konuda hiç mutlu değilim." Alex sandalyesinde arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. "Bu iş yürümeyecek."

Küçük bir panik hissettim ve sandalyemde kıpırdandım. Tavrı değişikliği görmüş ya da hissetmiş olmalıydı çünkü gözleri tekrar benimkilere kaydı ve yumuşadı. "Üç aylık anlaşmadan bahsetmiyorum. O bağlayıcıdır ve her iki taraf için de geçerlidir."

Sözleri beni yatıştırdı ve sırttım. Gizli konuşma girişimimiz gülünçtü. Tüm kurnazlığımıza rağmen açık açık da konuşabilirdik.

"Bazı sorularım var," dedim.

"Burada olmaz."

"Bu gece konuşmamıza gerek yok. Aslında bugünlük bu k a d a r konuştum."

Beni düşünürken gözleri kısıldı. "Bu gece için planladığım tek şey akşam yemeği ve sinema. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım, önce yavaşça ama sonra bu fikri düşündükçe daha büyük bir inançla. "Kulağa gerçekten hoş geliyor."

Sinema salonuna doğru yürüdük ve ben her zamanki pozisyonumu aldım, Alex'in kolunun altına girdim. Önceki akşamki tartışmamızdan sonra, daha önce ateşli maymun seks partnerleri olmadığının ortaya çıkmasıyla, dokunuşlarımızın iffetli ve zararsız olacağını varsaymıştım. Bu varsayım, hiçbir dokunuşun gecenin sonunda tipik kaçınılmaz sonuca yol açmayacağı bilgisine dayanıyordu.

Yanılmışım.

Onun dokunduğu her yer ve benim ona dokunduğum her yer garip bir şekilde yasadışı hissettiriyordu, sanki kuralları çiğniyor ve sınırları aşmış gibiydik. Kalçamda, kıyafetlerimin üzerinde duran eli omurgamdan aşağıya farkındalık karıncalanmaları gönderdi. Parmaklarını kotumun arka cebine sokarak yer değiştirdi. Çok hoş bir işkenceydi.

Alex hızlı yürüyen biriydi ama bu gece -nedense- aciliyet hissi duymuyor gibiydi. Onu birden fazla kez beni izlerken yakaladım, gözlerinde küçük bir gülümseme vardı ve endişeli görünmesine rağmen ağzını süslüyordu. Her birkaç blokta bir duruyor, beni kendine doğru çeviriyor, kollarına alıyor ve öpüyordu - sanki dudaklarıma susamış gibiydi.

Yol üzerinde küçük bir pizzacıda bir şeyler yemek için durduk. İçeri girdiğimizde ve kabine yerleştiğimizde -o kapıya bakıyordu- etrafına baktı, gözleri mekânı ölçüp biçiyor, kameraları, çıkışları ve müşterilerin yüzlerini arıyordu.

Onu tanımadan önce bakışlarının bana bu kadar tuhaf gelmesinin nedeninin bu -bu arama- olup olmadığını merak ettim. Belki de herkes, her şey, her yer potansiyel bir tehdit olduğu için biraz fazla uzun bakıyordu. Bu düşünce karnımı ağrıttı.

Menüye bir göz attım ve "Abla izliyor mu?" diye sordum. Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Anlıyorum. O zaman rahatça konuşabiliriz?" Kirpiklerimin arasından ona baktım.

Gözlerime cevap vermedi. "Şey, aşağı yukarı. Yüzde yüz emin değilim ama oldukça eminim. Sadece güvende olmak için izleyicilerle ilgili tartışmalardan kaçınmalıyız."

"Peki, size ne tür sorular sormama izin var?"

Sunucumuzun yaklaşmasıyla cevap vermekten kurtuldu. Hızlıca siparişlerimizi verdik -garsona içeceklerimizi ve yemek tercihlerimizi tek seferde söyledik- ve Alex'in restoranda konuşmaktan rahatsız olduğunu hissedebiliyordum. Şüphelerimin kanıtı olarak sessiz kaldı, gözleri hala kapıda. Garson kız iki şişe su ve sarımsaklı ekmekle döndü.

Alex ekmekten büyük bir ısırık aldı, bu da cevap vermemesi için makul bir neden oldu. Çenesinin çalışma şeklini izledim ve boynunu tanımlayan erkeksi kaslara dikkat ettim. Bir an için büyülenmiş gibiydim; suyunu yudumlarken gözlerimi kırıştırmak ve başımı sallamak zorunda kaldım.

Bir keresinde ağzı açık çiğneyen bir adamla çıkmıştım. Bir çöp öğütücüsünün karşısında oturmak gibiydi.

Herkes seksi bir şekilde çiğnemez. Ama Alex çiğniyordu. Ya da belki biraz fazla sert, biraz fazla hızlı düşünüyordum, özellikle de hayatının detayları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim için.

Geç de olsa cevap verdiğinde gözleri sıcak ve sevecendi, dudaklarını küçük, alaycı bir gülümseme süslüyordu. İfademdeki bir şey ruh halini hafifletmiş olmalıydı.

"Bana her şeyi *sorabilirsin*. Sadece cevap veremeyebilirim."

"Beni tehlikeye atmak istemediğin için mi?"

Başını salladı, sonra durakladı ve "Ya da senin iyiliğin için" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Anlamı...." Doğru kelimeleri ararken gözleri sola kaydı. "Çocukluğum ve ailem hakkında sorular sormak muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Neden? Darth Vader senin baban mı?"

Güldü, gülümsemesi muazzamdı ve ben yine büyülenmiştim. Kalbim ve midem birkaç kez yer değiştirdi. Sarımsaklı ekmekten bir ısırık aldım ve büyülenmiş zihnimi çiğneyerek boyun eğdirdim.

"Sanırım Darth Vader'ın babam olmadığını itiraf etmek benim için güvenli."

"Anlıyorum." Boğazım kuruduğu için şişemden bir yudum aldım. Gözleri ben içerken dudaklarımın hareketini takip etti ve şişeyi indirdikten sonra ağzıma yapışmış gibiydi. Bir damla suyu yalayarak uzaklaştırdım, alt dudağımı ağzımın içine çektim, ısırdım ve Alex'in dudaklarının hafifçe aralanmasını izledim. Büyülenmiş gibi bana bakıyordu.

Vay, vay, vay... Buna ne dersin?

Boğazımı temizledim -yüksek sesle- ve o da kendini salladı. Gözlerini kırıştırdı, restoranın etrafına baktı, kaşları çatıldı ve

derin bir nefes.

"Yani, um...." Yutkundu ve başka bir şey söylemedi.

Kalbim maç kazandıran bir gol attıktan sonra iğrenç bir futbolcu gibi zafer dansı yapıyor olsa da ona acıdım.

"Sana Patel'ler hakkında bir şey sorabilir miyim? Nasıl oldu da onlar için çalışmaya başladın?" Bunu düşünüyor gibiydi, konuşurken bile isteğini tartıyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok. Pateller beni küçüklüğümde beri tanır; annem onlar için çalışırdı. Shirra onların kızı; birlikte oynardık. Küçükken ayrılmak zorunda kaldım ama onları hatırladım. Bu annemle ilgili birkaç anımdan biri. Hapisten çıktığımda, bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüğüm tek insanlar onlardı."

Şimdi kalbim acıyordu.

"Başka aileniz yok mu, teyzeler, amcalar, kuzenler?"

Boğazını temizledi ve elindeki sarımsaklı ekmeği tabağına koydu.

"Hayır. Hiç kimse yok."

Bakışlarını benden ayırmaması, bu konuşmaya devam etmek istemediğini gösteriyordu. Şimdilik boyun eğmeye karar verdim.

"Sana en sevdiğin şeyler hakkında daha fazla soru sorabilir miyim? En sevdiğin rengin siyah olduğunu varsayıyorum." Gözlerimin her zamanki siyah kıyafetlerinin üzerinde gezinmesine izin verdim. Onu siyahtan başka bir şeyle görsem tanıyamayabilirdim. "Peki ya filmler?"

"Evet, bana filmler hakkında soru sormaktan çekinmeyin." Alex'in ağzı yana doğru kıvrıldı. Bunu olumlu bir işaret olarak aldım.

"Hayır, ahmak, sadece sordum. En sevdiğin filmler hangileri?"

Aptal kelimesini kullandığımda gözleri parladı ve bunun onu rahatsız edip etmediğini anlayamadım. "En sevdiğin filmler hangileri?"

"Önce bana söylemeyecek misin?"

"Hayır. Ama siyahın en sevdiğim renk olmadığını söyleyeceğim. Yeşil."

Şaşkınlığının yüzüme küçük bir gülümsemeyle yansımaya izin verdim.

"Yeşil mi? Yeşilin hangi tonu? O kadar çok yeşil var ki. En sevdiğin yeşil deniz yeşiliyse sana köpük yeşili bir atkı örmek istemem. Gerçi sen bana zeytin yeşili seven biri gibi geldin."

"Gözlerin ne renk?"

Ani bir düşme hissi yaşadım, nefesim kesildi, bir daha asla yakalayamayacağımdan kısa bir süre endişelendim. Ne kadar çok birlikte olursak, o kadar çok ve hızlı düşüyordum. Bakışları sabit ama yakıcıydı; bu da neden altında eridiğimi açıklıyordu.

Yutkunmaya çalıştım ama sadece yarısını başarabildim. "Onlara yaprak yeşili deniyor."

"Malakit yeşili değil mi?"

"Hayır. Malakit ne olduğundan bile emin değilim. Bu renk orman yeşili olarak da tanımlanıyor."

"Bana bir bitkiyi hatırlatmıyorsun."

"Bir çiçeği bile mi?"

"Hayır. Çiçekler geçicidir. Bence senin gözlerin zümrüt ya da yeşim taşına daha yakın."

"Yani ben değerli bir taş mıyım?"

Karşılaştırma hakkında düşünürken ağzı kıvrıldı. Sonunda başını salladı. "Pek çok açıdan, evet."

Yanıt verirken sesim soluk soluğaydı; ilk kez kasıtlı değildi. "Ama yemyeşil bir yağmur ormanı değil mi?"

"Hayır. Yağmur ormanları kırılğandır. Zümrüt yeşili benim en sevdiğim renktir."

Zümrüt yeşili gözlerimle bir an onu düşündüm, o da beni düşündü. Eğer böyle devam edersek, Manny's Deep Dish Pizza Shoppe'da onun kıyafetlerini yırtıp erkek erkeğe yiyebilirdim.

Garson kız pizzalarımızı getirdi, bu da tepkimi geciktirmeye ve anı uzatmaya yaradı. O gittiğinde, söyleyecek bir şey bulamadım.

Ben de ağzımdan
kaçırdım, "Star Wars."

"Ne?"

"Star Wars benim en sevdiğim film -aslında Star Wars üçlemesi, *Yeni Bir Umut* ile başlayıp *Jedi'in Dönüşü* ile bitiyor." Ona bir parça pizza servis ettim ve kendime de bir tane aldım. Peynir ve sosun ağzımın damağını yaktığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Anlıyorum, dolayısıyla Bulut Şehri." Gözleri kısıldı. "Star Wars filmlerini neden bu kadar çok seviyorsun?"

Bakışını yansıttım ve bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüm. "Onları hiç izlemedin mi?"

"Evet. İzledim. Yaz boyunca Grant Park'ta eski filmleri oynatıyorlar. Onları ilk kez geçen yıl gördüm. Sevgililerinden biriyle onlar hakkında konuştuğunu duydum..." Henüz pizzasından bir ısırık bile almamıştı. Çokbilmiş bir çocuk gibi önce soğumasını beklemişti. Görünüşe göre, daha önceki konuşmalarımızda da belirttiği gibi, beklemekten rahatsız olmuyordu. Kendini kontrol etmesi beni kızdırdı. "Ama onları neden seviyorsun? Neden en sevdiğin filmler bunlar?"

"Çünkü...çünkü...." Tavana baktım. Çikolatanın tadının neden vanilyadan daha güzel olduğunu anlatacak kelimeleri bulmaya çalışmak gibiydi. Sonunda düşünmeyi bıraktım ve ne hissediyorsam onu söyledim. "Çünkü bu, tüm bu güce, doğuştan gelen çılgınca bir yetenek ve güce sahip olan bir adamın, doğru bildiği şeylerden uzaklaşmasının ne kadar baştan çıkarıcı ve kolay olduğunun hikayesi. Süper güçleri kötülük için kullanmak çok kolay, sadece iyilik için kullanmak ise çok zordur. Uyarıcı bir hikâye olarak bundan daha iyisi olamaz. Ve sonunda onu sevgi kurtarıyor - Luke'un ona olan sevgisi değil, Darth Vader'ın Luke'a, Leia'ya ve annelerine olan sevgisi. Onu kurtaran şey bu."

Kaşlarını kaldırdı, soldaki sağdakinden daha yüksekti, "Yeteneklerini hep iyilik için mi kullanırsın?"

Soru karşısında şaşırarak başladım. Bakışlarındaki bir şey ani ve rahatsız edici geldi. Çok ama çok hareketsiz kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Süper gücün; onu sadece iyilik için mi kullanıyorsun?"

"Ne süper gücü?"

"İnsanları manipüle etmek."

"Ne?" Tek kelimelik yanıtlım sertti çünkü sorusu tokat gibi gelmişti.

Yüzünü buruşturdu ama bu inatçı ve sabırsız bir yüz buruşturmaya benziyordu. "Sandra, seni aşağılamıyorum."

"Gerçekten mi? Az önce bana çıkarıcı olduğumu söyledin. Bu kulağa hakaret gibi geliyor."

"Hakaret değildi."

"Ben insanları manipüle etmem."

"Evet. Evet yaparsın." Gözlerini gözlerime dikmiş, başka tarafa bakmam için beni cesaretlendiriyordu ve sesi alçak, meydan okuyucu ve tartışmacıydı. "İnsanları kendileri hakkında konuşmaları için manipüle ediyorsun. Sonra da onları ihtiyaç duydukları tedaviyi aramaya yönlendiriyorsun. Söylediklerine verdiğin tepkileri öylesine gizliyorsun ki sana dolaylı olarak güveniyorlar. Ve tüm bunları onlara içtenlikle yardım etmek istediğiniz için yaparsınız."

Boynum ısındı ve kızardığımın farkındaydım. Bu beni rahatsız ediyordu; alındığım, etkilendiğim ya da gururum okşandığı için mi kızardığımı bilmiyordum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve uzun bir süre sonra neredeyse pişman olmuş gibi göründü. "Yeteneklerini sadece iyilik için kullandığını gördüm."

Cevap vermedim. Elbette haklıydı. Beynim hala çıkarıcı etiketine karşı savaşa da sözlerinin doğruluğunu hissediyordum. Başka biri tarafından bu kadar bütünüyle görülmek... kafa karıştırıcıydı.

Gecikmiş ve endişeli bir "Özür dilerim." dedi.

Onu inceledim. "Hayır, değilsin."

"Seni üzdüysem özür dilerim." Bu sözleri sanki daha önceki özrünü açıklığa kavuşturmak için söylemişti.

Bu ifade hakkında düşündüm. Sözlerinin ardındaki nüansı bir kez daha anladım. "Beni üzdüğün için *üzgünsün* ama bunu söylediğin için üzgün değilsin."

Yüz hatlarını hayali bir gülümseme kapladı ve kendimi tutamadım. Bu deja vu anına içten içe güldüm. Chase Oditoryumu'na geri dönmüştük ve az önce beni bir şeyler hissetmeye zorlamıştı. Yine BonerGate olmuştu ama bu sefer yüzüm kızarmıştı çünkü beni olduğum gibi görmüştü.

Yeteneklerimi sadece iyilik için mi kullandığımı bilmiyordum. Öyle olmasını umuyordum. Ama beni kızdırmakta bu kadar iyi olan biriyle daha önce hiç karşılaşmadığımı biliyordum. Bu gerçekten de onun süper gücüydü. Acaba *bunu* sadece iyilik için kullanacağına güvenebilir miydim?

Alex pizzasından bir ısırık aldı, ancak gözlüklerinin arkasından beni incelemeye devam etti, hayali gülümsemesi yerindeydi.

Asıl sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için konuyu tekrar Star Wars'a çevirmeye karar verdim. "Her bir filmi izlemek için özel tişörtler yaptırırım."

"Gerçekten mi?" dedi, biraz şaşırmış ama hayranlık duymuş bir ifadeyle. "Tişörtlerde ne yazıyor?"

"İlkinde *aşkı Alderalı yerlerde aradığım* yazıyor, *bu yüzden şimdi Yeni Bir Umut'u arayacağım*. İkincisinde *Solo Uçmak seni sadece karbonit içinde dondurur* yazıyor. Üçüncüsü, Jedi'lar için, *dışarı çıkın* diyor. *Ben Endor'da kalacağım ve Jedi'ın Dönüşü'nü izleyeceğim*."

Alex'in gülümsemesi her tişört kelime oyunumla daha da arttı ama sonra endişeli göründü ve sordu: "Peki ya birinci bölümden üçüncü bölüme kadar olan bölümler? Onlar için de tişörtünüz var mı?"

"Evet, sadece bir tane. Üzerinde Amiral Ackbar'ın resmi ve *Aaacckbar! Bu bir Tuzak!* çünkü ilk üçünü hiç izlemedim."

O zaman güldü, tam bir göbek kahrkahası attı ve "Aman Tanrım, seni seviyorum" dedi.

Oh iç çek ve şitzterhozen.

Sesimin ve ellerimin dengesizliğini örtmenin bir yolu olarak hafif bir eğlence sesi çıkardım ve pizzama uzandım; bir ısırık aldım. Makul bir sıcaklığa kadar soğumuştı, ancak hasar çoktan verilmişti. Yanmıştım.

Beni *sevmediğini* biliyordum ama lafın gelişi bile olsa ağzından çıkan kelimeleri duymak, mektubunun bana yaptığı gibi bir şeyler yapmıştı. Gülüşü, öpüşü, çılgın zekâsı, tuhaflığı, yoğunluğu ve beni çileden çıkarmayı sevmesi... Bunların hepsi bana çok güzel şeyler yaptı.

Bana bir şeyler yaptı. Ona bir hayran kızın takıntıya kapılması gibi kapılmıştım.

Ve ona karşı saçma sapan bir tutku, hayranlık ve karasevda ateşinin içine düşmediğime dair kalan umutlarım da tamamen yok oldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

*Cumartesi Burç Yorumu: Kendinizi bir duygu seli içinde bulacaksınız
Bugün. Yolculuğa çıkan tek kişinin siz olmadığınızı unutmamanız önemlidir.*

Cumartesi günü Thomas'tan gelen ve öğle yemeğimizi iptal eden beklenmedik bir mesajla ^{uyandım}. Öğle yemeğimizi hiç iptal etmemişti.

Tek attığı mesaj *öğle yemeğine*
gelemeyeceğiydi. Bu beni çok
şaşırttı.

Son zamanlarda her türlü döngüye giriyordum.

Cuma gününü kaçırdığım aramalara cevap vermek için kullanmıştım - artık cep telefonumun şarjı sık sık bitiyordu- ve önümüzdeki haftalarda birkaç erkek arkadaşımın planlar yapmıştım.

Ama hâlâ Alex'in yeteneğimi etiketlemesi yüzünden daireler çiziyordum. *Manipülatif* kelimesinden ya da bunun bir etiket olarak ima edilmesinden hoşlanmıyordum. Benim için manipülatif, hesaplanmış benmerkezci niyet anlamına geliyordu.

Bunun yerine *ikna edici* kelimesini kullanabilirdi; ancak bunun daha az doğru olacağının farkındaydım. İnsanları manipüle ettim. Onları manipüle etmem hesaplanmıştı. Güvenlerini kazanmak ve onları en iyi hissettiğim yöne itmek için düşüncelerimi gizledim. Ve bunu özür dilemeden yaptım.

Sonunda, o kelimeyi hakaret olarak kullanmadığını kabul ettim. Uzun uzun düşündükten sonra, dürüstlüğünün anlambilimin sosyal etkileri hakkında ne kadar az şey anladığını gösterdiğine karar verdim. Dürüstlüğü acımasızdı ve bana meydan okumayı amaçlıyordu ama beni incitmeyi ya da yaralamayı amaçlamıyordu. Occam'ın usturası teorisini kullanarak, en iyi açıklamanın en basit açıklama olduğuna karar verdim: Daha iyisini bilmiyordu. Ona hiç öğretilmemişti.

Perşembe günü akşam yemeğinden ve sinemadan sonra Alex beni eve bırakmış, kaldırımda anlamsızca öpmüş, sonra da üst kata yalnız göndermişti. Kozmik bir orgazm kemanı çalmasını beklemiyordum ama sadece dudaklarıma kondurulan öpücüklerden daha fazlasını umuyordum.

Zorlayıcı kırmızı elbiseyi yeniden diriltmenin zamanı geldi mi diye düşündüm.

Cumartesi günümü örgü örerek, temizlik yaparak ve üzerinde çalıştığım bir makale için dergi makalelerini araştırarak geçirdim. Alex'le geç saatlere kadar buluşamayacaktım.

akşam vardiyasında çalışmak için. Notlar aracılığıyla saat on bir civarında Lincoln Park'ta küçük bir barda buluşmak üzere plan yapmıştık. Sevdiği bir grubun orada çaldığını duymuş ve bana gürültülü ve kalabalık olacağını söylemişti.

Gürültülü ve kalabalıktan kastının duyulmadan sohbet edebileceğimiz bir yer olduğunu düşünmüştüm. Ajan Bell'in ziyaretini ve beni kapsamlı bir şekilde sorgulamasını henüz konuşmamıştık ve Alex'in bu habere nasıl tepki vereceğine dair merakım kritik seviyeye ulaşmıştı.

Yüksek topuklu botlar, tozluklar ve üç çeyrek kollu kısa yeşil yün bir elbise giydim. Rahat ve sevimliydi ve beni sıcak tutuyordu. Rengi de gözlerime uyuyordu.

Ne yazık ki, çoğunlukla hantal ceketim tarafından gizlenmişti.

Konser mekânı kalabalıktı ama çok kalabalık değildi. Lincoln Park bölgesinde bir bardı. Ana bölümü yer altındaydı. Önce geldiğimi sanıyordum ama içeri girdiğimde Alex bir adım öne çıktı -yine gölgelerin arasından- ve kolumu tuttu. Bar gürültülü ve kalabalık olmasaydı duyulabilecek bir iç çekti.

Bara doğru ilerledik ve kalabalığın arasından kendimize yol açtık. Oraya varınca ceketimi çıkardı ve barmene işaret etti. Adam hemen yanımıza geldi. Alex ona ceketimi uzattı, adam da bana kısa bir bakış attıktan ve göz kırptıktan sonra ceketimi aldı.

"Hey Alex, seni gördüğüme sevindim. Termos kim?" Barmen çenesini bana doğru kaldırdı. Adam benim yaşlarımda ya da biraz daha büyüktü ve görünen derisinin her santimi dövmelemlerle kaplıydı.

Termos mu? Bunun bir iltifat olduğunu umuyordum.

Alex kaşlarını çatı, sonra barmene cevap verdi. "Bu benim kız arkadaşım." Saçmalığına rağmen, sesinin bu kadar sahiplenici çıkması hoşuma gitmişti. Aynı zamanda sinirlenmişim de. Görünüşe göre, beni adımla tanıştırmak da

aklına gelmemişti ya da bölgesini işaretlemek ikinci planda kalmıştı.

Barmen homurdandı. "Evet, bunu anladım sayılır. Ama bir adı var mı?"

Elimi barın üzerinden uzatarak onunkini sıktım. "Hayır. Bu benim adım." Ona göz kırptım. "Senin adının da barmen olduğunu varsayıyorum?"

Eliyle bana baktı, sonra elini belindeki havluya sildi ve tokalaşmayı kabul etmeden önce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet. Benim. Dr. Barmen."

Alex iyi huylu bir şekilde yüzünü buruşturdu ve sonra gözlerini devirerek yaptığı hatayı düzeltti. "Sandra, bu George. George, bu Sandra."

"Seksi Sandra." George bana göz kırptı. "Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor."

George ve Alex güldüler ama Alex ellerini belime koydu. George'un kahverengi gözlerinin yüzüme dönmeden önce vücudumun görünen kısımlarında gezindiğini gördüm.

"Sana ne getireyim güzelim?"

Bir cin tonik söyledim ve George içkimi almak için ortadan kayboldu.

Etrafımıza bakındım, tavanın o kadar alçak olduğunu fark ettim ki Alex elini kaldırırsa muhtemelen tavana dokunabilirdi.

"Peki, termos ne anlama geliyor?" Bir kaşımı kaldırdım ve Alex'in yüzünde ipucu aradım. "Bana gerçeği söyle. Bunu kaldırabilirim."

Yakınıma eğildi ve elleri belimden aşağıya, popomun üzerinden kalçalarımın doğru kayd. Kısa yeşil elbisemin eteklerini kaldırdı ve sıcak parmaklarını tozluklarımın arasından bacaklarımın arkasında hissettim. "Sıcak demek, ama hepsi bastırılmış."

Bu habere burnumu kıvırdım ve sonra etrafımıza bakındım. Bunu yaptığımda neden bu etiketin üzerime yapıştırıldığını anladım. Her yerde daracık elbiseler, siyah sütyenlerin içinde yarı çıplak göğüsler ve iç gıcıklayıcı taytlar vardı.

Kalabalığı takip ettikten sonra "Bana termos gibi giyinmememi söylemeliydiniz," diye karşılık verdim. "Uygun bir şekilde giyinebilirdim. Bu durum için bir gömleğim bile var."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Üzerinde ne yazıyor?"

"Göbeği yırtık siyah bir atlet, *üzerinde Bana baba sorunlarımı sor yazıyor.*"

Alex kahkahalarla güldü, parmakları bacaklarımı kavrayıp beni kendine çekerken başını boynuma gömdü. "Hayatta olmaz!" dedi nefesini tutarak. "Bana böyle bir tişörtün olmadığını söyle!"

"Aslında tişört değil. Bu bir atlet."

George içkimle döndü ve Alex'in elleri, benim sonsuz pişmanlığımın, çekildi. George'a bir kez başıyla selam verdikten sonra içeceğimi bana uzattı. Çenesini sahneye doğru kaldırarak beni müziğin tadını çıkarmaya teşvik etti.

Ben de öyle yaptım. Küçük, gelişigüzel sahneye biraz daha yaklaştık. Elleri kalçalarımın doğru uzandı, beni kavradı ve popomu leğen kemiğine yasladı. Müzik eşliğinde dans ettik, kalçalarımızı salladık ve birbirimizi yakalayan gençler gibi birbirimize sürtündük.

Bu bir işkenceydi. Çılgına dönmüştüm ve görünürde bir rahatlama yoktu.

Her Őeye raęmen gruptan etkilendim. Oldukęa iyiydiler. İlk baŐta, Robot Mafia ięin ęok yetenekli bir cover grubu olduklarını dűŐündüm - Robot Mafia, son zamanlarda her genę kızın Tumblr hesabının odak noktası haline gelen biraz punk grubu / ęok fazla rock-n-roll grubu. Bu ilk sonuca aynı görűndükleri, aynı sesi ęıkardıkları ve műzikleri ęok benzer olduęu ięin vardım.

Ancak ikinci Őarkıdan sonra daha yakından incelediğimde onların geręek Robot Mafyası olduğunu anladım.

Őok olduğumda her zaman yaptığım gibi ağzım ağık kaldı ve Alex'e dűndüm. Sırttı ve omuz silkti.

Kulağına ulaŐmak ięin parmak uğlarımda durdum. "Neden bu kadar kűçük bir yerde ęalıyorlar? Daha fazla insanın burada olmadığına inanamıyorum."

O da bana baęırdı. "Bu gizli bir konser! Yeni albűmlerinden Őarkılar ęalıyorlar."

"Bunu nasıl öğrendin?" "Sana bűtűn sırlarımı anlatamam."

Alay ettim. "Bana hiçbir sırrını anlatmıyorsun."

Bu bana hınzır, ęarpık bir sırtıŐ ve bir gamze parıltısı kazandırdı ama o hiębir Őey söylemedi. Gűzlerimi devirip ona alaycı bir gülűmseme verdim ve tekrar kollarında sallanmak ięin arkamı dűndüm.

Dudaklarını kulaęıma yaklaŐtırdı. "Bana Bell'le neler olduęunu anlat." Sonra boynumun omzumla birleŐtięi yere ısırıcı bir űpűcűk kondurdu.

SakinleŐtirici bir nefes aldım, arkamdaki elini görmezden gelmeye ęalıŐtım ve kollarında dűndüm. "ęocuk yoęun bakım űnitesinde ortaya ęıktı ve yaŐamak istiyorsam onunla gelmemi söyledi."

"Ne dedi?" Başını geriye doğru attı.

"űzűr dilerim." Kulaęını tekrar aęzıma gűtűrdüm, "Pardon, film gűndermesi.

Terminatűr'den."

"Tamam." Kollarını tamamen bana doladı. "Sonra ne oldu?"

Bir elim ensesinde, diğeri gűęsűnde, ağzım kulağının yanında, ona doğru yerleŐtim. Elimden geldiğince Ajan Bell ile karŐılaŐmamı kelimesi kelimesine anlatmaya ęalıŐtım. Bir kısmı kalabalığın ve etrafımızı saran műzięin sesleri arasında kayboldu.

Ancak Quinn'in bina gűvenlik űnlemlerinin casusluk giriŐimlerini geęersiz kıldıęı haberini duyműŐ ve beęenmiew gűrűnűyordu. Kafamı karıŐtırmiew olabilirim.

Bitcoin konuşmasının bir kısmını dinledim ve kendimi Tom Cruise'un oynadığı filmlerde neden hep koştuğuna dair bir teğet geçerken yakaladım.

Ajan Bell'in daha önce bilgi almak için kullanmaya çalıştıkları diğer kadından bahsettiği kısma geldiğimde Alex sertleşti ve başını omzuma yasladı.

Ajan Bell'in kadının beni tehdit etmediği iddiasını tekrarladığımda da - dört harfli kelimelerle, hissederek- küfretti.

Atladığım tek kısım Ajan Bell'in üniversitedeki mesleğine yaptığı göndermeydi. Çok gerekli olmadıkça bu güzel bilgiyi gündeme getirmeye gerek yoktu.

İyi ya da kötü, Alex artık konuşmanın özünü biliyordu.

Aramızdaki kısa sessizlik sırasında, bunu olayın olduğu akşam değil de şimdi tartıştığımız için çok memnun olduğumu düşündüm. Etkileşimi net bir şekilde görebilmek için biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

"Bir şey yapmalıyım," diye hırladı saçlarıma doğru.

"Hayır." Başımı salladım. "Ben tam tersinden yanayım. Hiçbir şey yapmayalım."

Başını kaldırdı ve gözle görülür bir şaşkınlıkla bana baktı. "Seni tehdit ettikten sonra hiçbir şey yapmamamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Çünkü ne yapabilir ki? Bizi daha fazla dinleyebilir mi? Gözetleme cihazlarının sesini mi açsın?"

"Sandra, NSA.... değil." Durakladı, dudaklarını yaladı ve beni saf hissettiren bir şekilde gülümsedi.

Durumu kavrayışıma yönelik imalı küçümsemeyi görmezden geldim ve meramımı anlatma fırsatını değerlendirdim. "Dinle, sana ihtiyaçları var. Bitcoinleri geliştiren adamla bağlantı kurmana ihtiyaçları var. Onları ve tehditlerini görmezden gelmen bunu değiştirmeyecek. Ve eğer benim peşime düşerlerse, onlara yardım etmek için hiçbir nedenin kalmaz."

Alex, başka birine bu anda sakın görünebilirdi.

Bana ölümcül derecede sakın ve belki de yumruklayacak bir şey arıyor gibi göründü.

Hemen ekledim, "Planım aynı zamanda bize biraz zaman kazandırıyor... belki de belirsiz bir süre."

Başını salladı, gözle görülür bir şekilde kelimeleriyle ve düşünceleriyle mücadele ediyordu. "Bundan hiç memnun değilim." dedi.

"Sevgililer Günü için Ajan Bell'e çiçek göndermeyeceğim ama -Hikayenin onun tarafından bakınca, onun bakış açısını anlayabiliyorum."

"Hikayenin onun tarafı mı? Benden tüm bitcoinlere sınırsız erişim için onlara bir iskelet anahtarına eşdeğer bir şey vermemi istiyorlar. Bunu *asla* yapmam."

Biraz daha yaklaştım ve kollarındaki tutuşumu sıkılaştırdım. "Nedenini sorabilir miyim?"

Alex bana yedi başım ve bir kuyruğum varmış gibi baktı.

Hızla ekledim, "Şöyle söyleyeyim, sanırım nedenini biliyorum. Ama senin gerekçeni de duymak isterim."

Alex'in bakışları barı taradı. Müzikte bir durgunluk vardı ama kalabalık her yönden bize doğru bastırıyordu.

Bana bakmadan, "Sana söyleyemem," dedi.

"O zaman tahmin edebilir miyim?" Gözleri benimkilere kaydı ve ben devam ettim. "Sadece bana bakabilirsin ve ben de tahminime katılsan da katılmasan da zihnini okumaya çalışırım."

Alex bana baktı. Görünüşe göre gecemizin zihin okuma kısmı başlamıştı.

"Pekâlâ," dedim, "onlara çok fazla güç vereceği için iskelet anahtarı vermek istemediğini varsayıyorum, ama açıkçası istesen bile onlara verip veremeyeceğini bilmiyorum. Belki de sadece anahtara erişiminiz olduğunu *düşünüyorlardır*. Ayrıca, bir kez anahtara sahip olduklarında, istedikleri zaman herkesin bitcoinlerine el koyabilirler."

Alex beni şaşırtarak şöyle dedi: "Bu da işin bir parçası. Ama en büyük kısmı değil ve geri kalanını sana söyleyemem."

"Tamam," dedim.

"Tamam mı?" diye yineledi. İkna olmuş görünmüyordu.

"Evet." dedim. İkna edici görünmeye çalışarak "Evet" dedim. "Ama bir sorum daha var ve bu çok sık bir soru."

Gözleri kısıldı. "Yapabilirsem cevaplayacağım ama...."

Derin bir nefes aldım, siyah gömleğinden hayali bir tiftik lekesi seçtim ve -gözlerine bakmadan- "Kız" dedim.

Kızı unutmayalım, millet! Tabii ki kızı soracağım, çünkü ben bir kıyım.

Müzik yeniden başladı; şarkı biraz daha yavaştı ve kulağa türkü gibi geliyordu. Artık birbirimizi daha net duyabiliyorduk.

Ne demek istediğimi anlaması biraz zaman aldı. Anladığında gözlerini devirdi. "Ah, Tanrım, Sandra, ben...." Başını salladı, gözlerini devirdi

"On sekiz yaşımdaydım, hapisten yeni çıkmıştım ve bir kızla, herhangi bir kızla birlikte olmayı çok istiyordum."

"Görüyorum...." Dedim, çünkü anlıyordum. Açıklaması mantıklıydı. "Ne oldu?"

"Restorana geldi. Bana çıkma teklif etti. Ben de evet dedim. Birkaç kez bir şeyler yaptık. Sonra bana bilgi pompalamaya başladı, ben de onu kestim. Dersimi aldım."

"Ve benden başka kimseyle bir şeyler yapmadın mı?"

Küçük, gizemli bir gülümseme dudaklarını kapladı. Ellerinden biri popomu kavrarken diğeri belimin alt kısmını kavradı. "Evet, o zamandan beri bir şeyler yaptım; sadece aynı kişiyle bir kereden fazla değil ve çok sık değil."

"Ama sen asla...." Elimi havada döndürdüm ve ona anlamlı bir bakış attım.

"Hayır. Hiç o kadar ileri gitmedim."

"Anlıyorum...." Görmediğim halde söyledim. Ama bu onun neden bu kadar iyi öpüştüğünü açıklıyordu. Sevişirken de beceriksiz değildi. Aslına bakarsanız bu konuda uzman diyebilirim. Diğer uzmanlık alanlarının ne olduğunu ve şehir merkezine gitmeyi içerip içermediğini merak ettim.

Evet. Bu doğru. Oraya gittim. Çünkü ben garip bir şekilde ilkel bir sapığım ve bir kızın biraz rahatlamaya ihtiyacı var.

Boğazımı temizledim, göğsünün tuvalinde hayali bir tiftik parçası daha aradım. "Ondan hoşlandın mı? Bu kızdan."

"Evet," dedi basitçe ve ben de ona baktım. Gözleri uzaktaydı, anılarla dolu olduğunu tahmin ettim. Sonra tekrar bana döndü. "Ama senden hoşlandığım gibi değil."

En güzel şeyleri sen söylüyorsun diyecektim ama anı mahvetmek istemedim, onun yerine gülümsedim, yanağımı utangaçmışım gibi omzuma bastırdım ve kirpiklerimi kırıştırdım.

"Ben de senden hoşlanıyorum."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Kim söyledi sana?"

"Sen söyledin. Beni terk etmeden hemen önce."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Haklısın. Ayrıldım. Ama şimdi gitmiyorum."

"Bu iyi." Beni geri çevirdi, böylece bir kez daha yüzüm ve kulağıma dedi ki, "Belki de bana asla gitmeyeceğine söz vermelisin."

"Bunu yapamam." Başımı ciddiyetle salladım. "İşemem gerekebilir... ya da örgü örmem."

Alex'in boynuma karşı yavaşça gülümsediğini hissettim, ama sonra aniden kayboldu ve kolları beni daha sıkı tuttu.

Birkaç dakika bu şekilde durduk, daha yavaş, daha sessiz şarkının ve birbirimizin kollarına sarılmış olma hissinin tadını çıkardık.

Ancak, bir sonraki şarkı balad değildi. Aslında, nakaratın ilk geçişini duyduktan sonra, bunun kadın bedenine, özellikle de kadın bedenine bir *şeyler* yapmaya bir övgü olduğundan oldukça emindim.

Bas ve davulun yoğun bir şekilde öne çıkması şarkıya kesin bir cinsel, kabile kalitesi veriyordu. Uzun boylu, sarışın, dikenli saçlı solistin -İsveçli bir iç çamaşırı mankenine eşdeğer bir erkek- dönerken ve kendini mikrofon standına yaslariken kalçasını yerinden oynatmamasından etkilendim.

Müzik devam ettikçe Alex'in tutuşu daha da sıkılaştı, daha da sertleşti. Büyük avuçlarıyla sırtıma masaj yaptı, sonra parmaklarıyla göğüslerimin yanlarına ve ortalarına masaj yaptı. Kısacası beni okşuyordu. Göğsümde boncuk boncuk ter birikti ve damlacıklar omurgamdan aşağı yuvarlandı.

Daha fazla dayanamadığımda arkama yaslandım, başımı çevirdim ve bana doğru eğilmesi için onu cesaretlendirdim.

Bir elimi arkama götürdüm, parmaklarımı boynunun arkasına doladım ve kulağına, "Şunu kesmen gerek, lütfen" dedim. Sonra kendime engel olmadığım için kulağını yaladım.

Alex sertleşti. Elleri vücudumda esnedi. Derin bir nefes alırken göğsünün inip kalkışını hissettim. "Sana istediğim zaman, istediğim şekilde dokunacağım ve sen de bana izin vereceksin," dedi dudakları tenimi yakarak.

Kaşlarımı çattım -aslında kaşlarımı çatmış da olabilirim ama ayna olmadan emin olmam mümkün değil- ve bir adım öne kaydım. Beni kendine doğru çekti ve bir kolunu omuzlarıma, diğerini de belime doladı.

Hafifçe döndüm - mümkün olduğu kadar - ve ona tısladım, "Sen bir hipnozcu ya da Jedi değilsin ve benim patronum da değilsin."

"Hoşuna gittiğini biliyorum." Konuşurken göğsü gümbürdedi. "İsteddiğini biliyorum
beni."

Beni şok eden Alex elini altıma soktu.
Kızlığıma göre giyinmek - ve kızlık derken, ihmal edilmiş ve

öfkeyle ağrıyan vajinamı. Beni taytımın ve iç çamaşırımın üzerinden kavradı; daha önce adı geçen çelik borusunu kıçımda hissettim.

Nefesim kesildi çünkü haklıydı ama aynı zamanda yanılıyordu. Hoşuma gitmişti. Onu istiyordum. Ama aynı zamanda benimle oynanmasından da hoşlanmıyordum. En iyi ihtimalle dokunuşlarının beni nasıl etkilediğini anlamamıştı. Onu arzuluyordum, sadece vücudunu değil, her gün her dakika.

Kıpır kıpır parmaklar bir noktaya kadar harikaydı, sonra işkence aletine dönüştüler. Çılgınlık bir kreşendoya ulaşıyordu ve bir şey -ya da biri- teslim olmak zorunda kalacaktı.

Ona karşı direndim, kollarını çektim. "Dur, Alex. Ben ciddiylim."

Sertleşti, bir an için tutuşunu sıkılaştırdı, sonra kolları gevşedi ve ben ondan uzaklaştım. Müzik, sahnede dönen ve gömleksiz rock yıldızı, arkamda bir erkek canavarın lastik ateşi, kızgın kız parçaları - hepsi birleşti, doydu, başımı döndürdü ve boğulduğumu hissettirdi.

Alex'ten uzaklaştım, kalabalığın arasından geçip bara geri döndüm. Alex de peşimden geldi. Onun yoğun vahşiliğini ve başka bir şey daha hissettim, kızgın olduğunu biliyordum. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kaçma dürtüsü hem şaşırtıcı hem de kafa karıştırıcıydı.

Dövmeli barmen George'a ceketimi getirmesi için işaret ettim. Alex de onu takip etti ve beklerken elime uzandı. Yine de elimi sıkıca kavramasına izin verdim. Ona bakmadım çünkü sinirli ve asabiydim ve zihnim karışık duygulardan oluşan bir kasırgaydı.

Ayrıca ona bakmadım çünkü öfkesinin bir tsunami gibi etrafımda yükseldiğini hissettim.

Dışarı çıktığımda beni kolunun altındaki normal yerime sokmaya çalıştı ama ben ondan uzaklaştım ve ellerimi ceplerime soktum.

Onu incitmeye ya da başından savmaya çalışmıyordum. Sadece çok gergindim ve rahatlamak için ona güvenemezdim. Tek başımaydım ve onun dokunuşu beni yalnız ve sinirli hissettiriyordu.

İki blok yan yana yürüdükten ve ona dokunmadıktan, konuşmadıktan ya da bakmadıktan sonra Alex beni kolumdan tuttu ve karanlık bir sokağa çekti. Gölgeyi yerleri bulmak kesinlikle onun yeteneğiydi.

Beni duvara yasladı, bakışlarını üzerimden ayırmadı ama kolumu bıraktı. Gözleri neredeyse kapkaraydı ve sadece en ufak bir ışık titremesi görünüyordu, çivit mavisine karşı bir şimşek çakması gibi.

"Anlamıyorum. Beni istediğini sanıyordum." Bana dokunmuyordu, bana uzanmıyordu ama sözleri ve sesinin tonu fiziksel olarak

anlaşılmaz bir şeyi yırttı. Karnımın alt kısmında bir acı ve kalbimde bir çatlak hissettim. Zorlukla bastırılmış bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu; bu öfkenin ondan bir ateş gibi yayıldığını hissettim.

"Alex...." Nefes aldım, verdim, yutkundum ve ellerimi yumruk yaptım. "Seni gerçekten istiyorum."

"O zaman neden...?"

"Çünkü sana sahip olamam!" Bağırđım. Tımarhanelik bir tepkiydi ve son derece patavatsızcaydı. Ama işte oradaydı.

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve içinde bir şeyler değışti, yumuşadı. Alex konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı; ne bir güvence, ne bir teselli sözü, hiçbir şey.

Ona gözlerimi kırpıştırdım ve bekledim. Gergin bir anın ardından gözlerimi devirip aceleyle kaldırıma geri döndüm. Eve dönüş yolunun geri kalanında onun ayak sesleri benimkileri yankıladı.

Daireme vardığımızda davranışından biraz pişmanlık ve gülünçlük duyacak kadar sakinleşmiştim.

Bir yanımda elimde olmadığını söylüyordu; onu istiyordum, her şeyini. Yine de hem bedenini hem de geçmişini benden saklamaya devam etti. Kendimi kirli, haklarından mahrum edilmiş hissediyordum.

Mantıklı tarafım, genellikle en yüksek olan ses, bana kısa bir süredir birlikte olduğumuzu hatırlattı. İlk randevumuz, *Bekle Bekle... Bana Söyleme* randevusu, sadece bir ay önceydi. Muhtaç kız hisleriyle histerik ve yarı çılgın hale gelmeye hiç hakkım yoktu. Bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacım *vardı, bu kadar mızımız bir otuzbirci olmayı bırakıp bir vibratör kullanmalıydım.*

Binanın merdivenlerine ulaşmadan önce ona doğru döndüm. Niyetim özür dilemekti. Belki de karışık sinyallerin kraliçesiydim. Ya da belki hormonlarıma hareketlerim üzerinde çok fazla kontrol hakkı vermiştim.

Ani hareketim karşısında irkilmedi, geri çekilmedi ya da durmadı. Bunun yerine bir adım öne çıktı ve beni kollarının arasına aldı. Sonra ben daha üzgün olduğumu söyleyemeden beni öptü. Ateşli, tutkulu ve güzeldi. Elleri her yerdeydi, benimkiler de öyle. Onun için açlıktan ölüyordum.

Onun hayal kırıklığını ve benimkinin aynası olan ihtiyacını hissettim ve bu beni rahatlatı. Hayal kırıklıklarında yalnız olmadığımı bilmek beni rahatlatmıştı. Kendime bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattım. Beklemek için öne sürdüğü tüm nedenler iyiydi. Rahatlayabilir ve ona baskı yapmayı bırakabilirdim. Anların olmasını dilediğim gibi değil, oldukları gibi tadını çıkarabilirdim.

İkimiz de birbirimize, öpüşmeye doğru gevşedik. Dudaklarımız ayrıldığında gülümsedim. Evet, acı-tatlıydı, mükemmel değildi ve bende daha fazlasını isteme duygusu bırakmıştı.

Ama aynı zamanda güzel, büyüleyici ve şaşırtıcıydı. Kalbimi boğazıma kadar kaldırdı ve uçma hissine en çok yaklaştığım andı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Salı gününün burç yorumu: Bugün beklenmedik bir kaynaktan yardım teklifi geliyor.

Bu kişinin yardımı ileride bir fiyat etiketiyle birlikte gelirse şaşırmayın.

MOROZ HİSSEDİYORDUM; Eeyore gibi suratsız. Alex'le buluşmalarımız arasındaki günler tahmin ettiğimden çok daha zor geçmeye başlamıştı. Aslında, nihayet Pazartesi günü platonik erkek arkadaşlarımdan biri olan Devon'la mobilya alışverişine çıkmış ve önerdiğim kırmızı kanepeyi beğenmeyince ona neredeyse bağırmıştım.

Ah, ruh hali değişimleri. Teşekkürler, kadın endokrin sistemi.

Şu anda Elizabeth ve Nico'nun dairesindeki büyük, süslü, rahat, lezzetli deri kanepenin bir ucunda oturuyordum. Üçüncü kadeh kırmızı şarabımın arkasına saklandım ve etrafımda dönen konuşmaları sadece yarım yamalak dinledim. Erkek arkadaşımın seksi bir canavarı vardı ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Hayat iyi değildi. Hayat iç karartıcı ve sekssizdi.

Ancak Alex'le birlikte olmak, Alex'le konuşmak, Alex'le tartışmak, Alex'ten bir şeyler öğrenmek, Alex'i öpmek güzeldi.

Aynı anda hem çıldırtıcı hem de harikaydı.

Bu yüzden hayat güzeldi. Hayat, yüksek uçuşlu zıpır öpücükler ve tatlı, komik, akıllı Alex sohbetleri sayesinde güzeldi.

Kafam allak bullak olmuştu.

Beynimdeki konuşma bir iç çekişe neden oldu ve devam etmekte olan işime baktım; Alex'in erkek örgüleri seti için sol el eldiveni üzerinde çalışıyordum. Özellikle de başparmağını örüyordum. Yakında ona verecek ve giymesi için zorlayacaktım.

Artık üşümesini istemiyordum. Her zaman sıcak olmasını istiyordum.

Sonra onu pazar günleri nereye gittiğini söylemeye zorlayacaktım. Sonra bana geçmişini anlatması için zorlardım. Sonra kendimi ona zorlardım....

Pek sayılmaz. Kendimi ona zorlamamı istemesini sağlardım.

Kapının çalınması grubu tartışmalarından, beni de dalgınlığımdan uyandırdı. Elizabeth cevap vermek için ayağa kalktı ve ben de Ashley'in cümlesinin sonunu yakaladım.

"Elbette, belki de bağlanıp domuz gibi ciyaklamaktan hoşlanıyordur. Eğer durum buysa, o zaman beni sayma."

Tam sözünü bitirmişti ki, arkadaşlarımdan birkaçı domuz gibi ciyaklama kısmıyla ilgili daha fazla ayrıntı istediler, Quinn-Janie'nin kocası- odaya girdi.

Onu Elizabeth takip etti. Her zamanki gibi Elizabeth onun gelişinden pek de memnun görünmüyordu.

"Janie, McHotpants geldi." Elizabeth onun yanından hızla geçti ve odanın uzunluğuna yayılan büyük, aşırı doldurulmuş, sıcak deri koltuktaki yerini aldı. Kocasına sanki bir yastıkmış gibi sarıldı.

Ahh. Çok sevimliydiler ve muhtemelen birbirleriyle seks yapıyorlardı. Belki de bu gece seks yapacaklardı. Onlardan ve tatmin olmuş cinsel organlarından nefret ediyordum.

Janie ve Quinn'in çatı katı modern ve sterilken, Elizabeth ve Nico'nunki sıcak, dağınık ve rahattı. Bu ikilik benim için büyüleyiciydi. Her iki daire de yerleşim planı ve büyüklük açısından tamamen aynıydı ama tamamen farklı görünüyorlardı.

Quinn -ya da bizim ona taktığımız eski lakapla McHotpants- odanın girişinde durdu. Nico'ya bir kez başını salladı, sonra da soğuk bakışları Elizabeth'i takip etti. Karşılıklı hoşnutsuzluk dolu bakışları, Janie'nin rahat bir sandalyeden kalkıp aralarına girerek hesaplaşmalarının gölgelerine ışık tutmasıyla kısa sürede gölgelendi.

Hem Janie'ye bakan Quinn'deki, hem de onları birlikte izleyen Elizabeth'teki değişim şaşırtıcıydı.

Janie'yle birlikteyken bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Yüz hatları yumuşadı ve sanki onunla aynı odada olup da ona dokunmamaya dayanamıyormuş gibi ona uzandı.

İç çekmeme neden oldu. Görünüşe göre bu gece çok iç çekilecekti.

Odanın kenarında, hepimizin görmezden gelmek için elimizden geleni yaptığımız özel bir sohbeti paylaştılar ve ben dikkatimi Elizabeth'e çevirdim.

Onlara gizlice baktı, yüz ifadesi onaylayarak ısınıyordu. Elizabeth'in Quinn'in tek başına hayranı olmamasına rağmen, Quinn artı Janie'yi tamamen onayladığı açıktı.

Quinn'in girişi grubun geri kalanı üzerinde çok az etki yarattı; bu noktada hepimiz Salı buluşmamız sırasında onun rastgele gelişlerine alışmıştık. Genellikle uzun süre kalmıyordu ve nadiren herhangi birimize başını sallayarak selam vermekten fazlasını teklif ediyordu.

Bu nedenle sohbet kaldığı yerden yeniden başladı. "Bunu sana o mu söyledi? Bağlanmaktan ve domuz gibi ciyaklamaktan hoşlandığını mı?"

Nico Ashley'den açıklamasını istedi.

Ashley başını salladı. "Evet, sapık. İstersen bunu stand-up gösterin için kullanabilirsin. Krem peynirden oyulmuş gibi görünse de umurumda değil, yatak odası baskınlığı gibi şeylerle ilgilenmiyorum."

Elizabeth kıkırdadı. "Bağlanmak eğlenceli olabilir." Bu yorum kocasının öfkeli ve hınzır bakışlarına maruz kalmasına neden oldu.

"Katılıyorum." Fiona başını salladı.

Kat ve ben gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık ve bu da Fiona'nın bize kuşkuyla bakmasına neden oldu. "Ne yani? Evli ve çocuklu insanların yatak odasında sapıkça davranabileceğini düşünmüyor musun?"

Ellerimi kaldırdım. "Ben bir şey demedim."

Janie, Quinn'le konuşması sona ermiş gibi görünüyordu, koltuğuna geri döndü ve devam etmekte olan tığ işini aldı. Nico dışında grubumuzdaki tek tığ işi yapan oydu, bu da bir şekilde çok anlamlıydı.

"Katılıyorum," dedi.

Marie Janie'ye döndü, Ashley'e baktı, sonra tekrar Janie'ye döndü. "Neye katılıyorsun?"

"Bağlanmak eğlencelidir. Sen de denemelisin Ashley. Sadece kenevir ipi kullanmadığından emin ol. İz bırakıyor."

Odada ağızlar açık kaldı ve tüm gözler hâlâ girişte duran Quinn'e çevrildi.

Bakışlarımıza karşılık verdi, ilgisiz ve/veya sıkılmış görünüyordu ve ekledi, "O haklı. Öyle."

Elizabeth bir kahkaha patlattı ve odanın geri kalanı da onu izledi. Başımı arkaya attım ve yanımdaki kanepenin minderine vurdum. Gülmek çok iyi hissettiriyordu. Kahkaha bronşit hariç tüm hastalıklar için en iyi terapidir.

Nicoletta da dahil olmak üzere bu hanımları seviyordum.

Oda hem sessizleşti hem de sohbe daldı ve ben eldiven başparmağının son dikişini bitirirken gülümsedim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve başımı kaldırıp etrafıma bakındım. İşte o zaman Quinn'in buz gibi bakışlarının lazer yoğunluğuyla bana doğru odaklandığını fark ettim. Beni ya da çevremdeki bir şeyi inceliyor gibi görünüyordu. İncelemesinden dolayı kafam karışmıştı, bu yüzden ne olduğunu görmek için etrafımda döndüm.

dikkatini çekti. Arkamı döndüğümde hâlâ bana doğru bakıyordu.

"Sandra. Seninle konuşmam gerek."

Kaşlarım süpersonik bir şekilde saç çizgime doğru fırladı. "Ah... ben mi?" Kendimi işaret ettim.

Quinn'in beni sinirlendirdiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Beni germiyordu. Ödümü patlatacak kadar korkutuyordu. Ve adama karşı duyduğum temkinlilikte yalnız değildim.

Janie, karısı olarak, belli ki bundan muaftı.

Elizabeth ondan hoşlanmıyordu ve onu otoriter ve tamamen tahammül edilemez buluyordu. Ne olursa olsun, Nico ve Quinn iyi anlaşıyor gibydiler.

Fiona, Quinn de dahil olmak üzere kimseden korkmuyordu.

Ama Ashley, Kat, Marie ve ben onun korkutucu olduğunu düşündük. Ateşli ama korkutucu.

Her şeyden önce, gökyüzünde sonsuza dek altı fit duruyordu. İkincisi, neredeyse hiç konuşmaz ve hiç gülümsemezdi. Janie'ye gülümsedi. Üçüncüsü, o kadar yakışıklıydı ki bu bir suç olmalıydı; rahatsız edici derecede yakışıklıydı - yani, görünüşü herkesi rahatsız ediyordu. Ayrıca, güvenlik işinin tamamen yasal olmadığını varsaymak da büyük bir sıçrama sayılmazdı.

Ayrıca mermer bir heykel gibi dokunulmaz görünen insanlardan biriydi. Yüzünün şahince, mükemmel keskin açılar, omuzlarının genişliği ve gözlerinin açık mavisi ile ilgili bir şey - bakışlarına buzul dediğimde şaka yapmıyordum.

"Evet." Çenesi büküldü. "Benimle gel." Döndü ve onu koridorda takip etmemi işaret etti.

Ah evet, insanlara emir vermeyi de severdi.

Odaya şöyle bir göz attım; bu etkileşimle hiç ilgilenmiyor gibi görünen ve bu yüzden tığ işi projesine dalmış olan Janie ve Quinn'in sırtına hançerlerini saplayan Elizabeth dışında tüm gözler bana çevrilmişti.

Omuz silktim, örgümü kenara koydum ve ayağa kalkarken ellerimi kapüşonumun ceplerine soktum. Bu gece *Örgü ve Tığ İşçileri, Barışa Bir Şans Verin* tişörtümü giyiyordum; kapüşonumun açık kapakları arasından görünüyordu.

Birkaç hafta önce vücut geliştirmeci olayından sonra Marie'ye atanan gardiyan Dan'in yanından geçtim ve ona küçük bir selam verdim.

gölümsemi. O da gülümsememe karşılık verdi ve beni koridora kadar takip etti.

Oraya vardığımızda üçümüz -korkmuş Quinn, iyi Dan ve endişeli ben-asansör ile Elizabeth ve Nico'nun çatı katı arasındaki yürüme yolunda bir araya geldik.

Quinn kollarını kavuşturdu. Ben de aynısını yaptım. Quinn beni inceledi. Ben Dan'e baktım.

Dan omuz silkti. Ben Quinn'e baktım.

"Neler oluyor?" Dedim ki

"Bugün bir telefon aldım. Kim olduğunu tahmin edebilir misin?"

Quinn'in buzdan gözleri benimkilerin arasında gezinirken parıldıyordu.

"Annen mi?"

Dan homurdandı, sonra öksürerek üstünü örttü. Quinn gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Hayır."

"Annem mi?"

Dan yarı yoldan dönüp tavana baktı. Quinn eğlenmiş görünmüyordu.

"Sandra." Quinn'in sesinde bir uyarı vardı. "NSA'nın beni aramasından hoşlanmıyorum. NSA beni neden arıyor?"

Yavaşça nefes aldım ve NSA'nın aslında kimseyi aramasına gerek olmadığı hakkında bir şaka yapmayı düşündüm; sadece siz telefondaiken araya giriyorlardı.

Bundan vazgeçtim.

"Neden aradıklarını söylemediler mi?"

"Korumaya ihtiyacınız var mı?" Neredeyse endişeli görünüyordu; ve sorumu görmezden geldi. "Dan'le bu konuyu çoktan konuştum. Seni güvende tutabiliriz."

"Korumaya ihtiyacım yok. Tehlikede değilim." Kollarımı açtım ve kendime Quinn'in - heybetli görünüşüne rağmen - düşman olmadığını hatırlattım. Kimse düşman değildi. Hepimiz arkadaşlık. Sadece birlikte oynamayı öğrenmemiz gerekiyordu.

"Alex Greene sana ne söyledi?"

Kollarımı tekrar kavuşturdum. Belki de gardımı çok çabuk indirmiştim. "Ne hakkında?"

"Gerçekte kim olduğu, neler yaptığı, kimleri tanıdığı hakkında."

"Alt kattaki daireni kullandığım için NSA sana baskı mı yapıyor?"

Başını sallamadı ve başını sallamadı. Aksine, bana onaylamayan bir kafa sallama hareketi yaptı. "Evet. Daireyi dinlemek istiyorlar. Aslında çoktan denediler bile. Şimdi de benim işbirliğimi istiyorlar."

İçimi çektim, parmak uçlarımla alnımı ovuşturdum ve halıyı görmeden inceledim. "Özür dilerim."

"Onları oyalayacağım." Quinn'in sesi sessiz ve düşünceliydi.

Şaşırmıştım ve yüzüm bunu belli ediyordu. "Teşekkür ederim." Yüz ifadesini inceledim, bir sonraki soruma engel olamadım. "Bunu neden yapasın ki?"

"Onunla ilişkin var mı?"

Cevap vermedim. Sadece bakışlarını başka yöne çevirmeden tutarak kendimi etkiledim.

Sessizlik uzadı ve o bu sırada cevabı gözlerimden okudu. "Görüyorum...." Başını salladı. "O zaman neye bulaştığını bildiğini varsayıyorum."

Bakışlarım onun sözleri karşısında düştü çünkü gerçeği görmesini istemiyordum. Neye bulaştığımı bilmiyordum.

Sonra Quinn, "Onun kim olduğunu biliyorum." dedi. Gözlerim ona kaydı.

Tekrar bakışlarımı tuttu, beni inceliyordu. İnsanları okumakta son derece usta olduğundan şüpheleniyordum.

Uzun bir süre sonra Quinn bir adım geri çekildi ve arkasındaki duvara yaslandı. "Aslında, hacker camiasında herkes onun kim olduğunu bilir. Onun hakkında bilgi almak istersen bana haber vermen yeterli."

Gözlerim Dan'e kaydı. Beni temkinli bir şefkatle izliyordu.

"Sanırım biliyorum...." Dikkatimi Dan'in sıcak, kahverengi gözlerinden çekip Quinn'in soğuk, mavi gözlerine verdim. "Onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum ama asla gerçekten anlayamayacağımı fark ettim. Ben o dünyada var olmadığım için onun... onun yeteneklerini tam olarak anlayabileceğimi sanmıyorum."

Quinn başını salladı ama sonra "Onu kullanabilirim" diyerek beni şaşırttı.

Bu benim irkilmeme, kirpiklerimin titremesine ve ağzımın açık kalmasına neden oldu. "Uh... ne?"

"Eğer bir iş isterse onu -Alex'i- kullanabilirim."

"NSA'nın bunu yapacağını sanmıyorum...."

"Yaparlar. Benim yöntemlerim var."

"Ama onlar aslında.... NSA'nın bir parçası değiller."

"Washington'daki herkes bir komiteye karşı sorumludur." Sözleri düzdü, sanki konuşmanın bu kısmı anlamsızmış gibi neredeyse sıkılmış gibiydi. "Sadece ona ve Alex'e yardım edebileceğimi söyle. İkinizden birinin yardıma ihtiyacı olursa bana haber verin."

Uzun bir süre Quinn'e baktım, yaşadığım şok yüzümden okunuyordu. "Neden? Neden ona yardım edesin ki?"

Quinn'in ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri odak noktasını biraz kaybetti. Yüz hatlarından hayranlığı andıran bir ifade geçti. "Onun kim olduğunu gerçekten anlamış olsaydınız, bana bu soruyu sormazdınız."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Çarşamba Gününün Burç Yorumu: Son zamanlarda kendi öncelikleriniz üzerinde tam kontrol sağlayamadığınızı hissedebilirsiniz. Değiştiremeyeceğiniz şeyleri onurlandırarak mevcut durumunuzu kabullenin; uzlaşma yoluyla daha iyi bir şey bulabilirsiniz.

Yine hastane kafeteryasında ^{buluştuk.}

Çikolata yiyordum, çünkü... cinsel hayal kırıklığı. Patlamaya hazırdım. Fiziksel temasa ihtiyacım vardı. Bunu arzuluyordum. Jar Jar Binks izlerkenki hayal kırıklığı seviyesine ulaşmıştı. Aslında, ilerleme konusunda bazı güvenceler almadan randevuyu iptal etmek istiyordum.

Ama yapmadım, çünkü... Alex.

Yüzü görüldüğünde, cumartesiden beri içimde biriktirdiğim şirret kızgınlığın bir kısmı hafifledi. Dikkatsizce salınışını, dudaklarını hafifçe aralayışını ve siyah, boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardından bana sanki bir mikroskopmuş ve ben de hayranlık uyandıran, bilimsel olarak büyüleyici, hayatta bir kez keşfedilecek enfes bir güzellikmişim gibi bakışını fark ettim.

Benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu ve çikolatama uzandı. Büyük bir ısırık aldı, çiğnerken ağzı yana doğru çekiliyordu. Çiğnemesine bayılırdım. Saatlerce onu yemek çiğnerken -sadece çiğnerken- izleyebilirdim. Belli ki kafamı muayene ettirmem gerekiyordu.

"Merhaba

Sandra."

"Merhaba Alex."

Gülümsedi.

Sonra ikimiz de aynı anda konuşmaya

başladık. "Düşünüyordum da...."

"Ya biz...?"

İkimiz de durduk, biraz güldük ve o da bana düşünceme devam etmemi işaret etti.

"Ben biraz yorgunum. Benim evimde kalıp film izlemeye ne dersin?"

Çenesi düştü ve cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Bu fikir hoşuna gitmemişti.

"Hey." Avuç içimi yukarı kaldırarak masaya uzandım ve yüz ifademin ne kadar yorgun olduğumu göstermesine izin verdim. "Uzun bir hafta oldu.

"Uzun bir hafta oldu.

"Bir gece her şeye ara verebilir miyiz?"

Elime baktı, sonra saygıyla elimi kendi elinin arasına aldı. Parmaklarıma masaj yapmaya başladı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Bekleyebilir mi? Sadece birlikte olmanın ve rahatlamanın ne kadar güzel olacağını düşün."

"Muhtemelen bir seyircimiz olurdu."

"Yani?" Omuz silktim. "Film izlemekten başka bir şey yapmayacağız."

Bir karar vermenin eşiğinde sallanıyordu; ağzı konuşmaya hazırmış gibi açıktı ama ne söyleyeceğine karar verememişti.

Onu bir kez daha ittim. "Sıcak çikolatam var ve sıcak çikolata içerken giydiğim bir tişörtüm var."

"Gerçekten mi? Üzerinde ne yazıyor?"

"*Sıcak ya da değil, çikolatayı seviyorum yazıyor.*"

Bana gülümsedi ama yüz ifadesi beklediğim *ya da* genellikle *sıcak ya da değil* kelime oyunlarını için aldığım takdiri yansıtmıyordu. Sonra onun popüler kültür ya da internet memleri hakkında pek bir şey bilmediğini hatırladım. Gözlerimi devirip iç geçirdim, ayağa kalktım ve onu da yanıma çektim. "Hadi gel."

Hadi gidelim. Evime giderken sana hotornot.com adlı berbat bir web sitesinden ve toplumumuzun neden ahlaki çöküşün eşiğinde olduğundan bahsedeceğim."

Evime girer girmez soyunmaya başladım.

Bu benim için alışılmadık bir durum değildi. Mümkün olan en kısa sürede uyku kıyafetlerimi giymeyi severdim. Beni uyku zamanına yaklaştıran her şey beni mutlu ederdi.

Önce atkım, şapkam, eldivenlerim ve botlarımla birlikte ceketimi çıkardım.

Alex beni daireye kadar takip etti; tereddüt ettiğini hissedebiliyordum.

Bu gece beni izliyor ya da dinliyor olmaları umurumda değildi. Alex zaten bana tatlı bir aşk yaşatmayacaktı, bu yüzden seks kasetlerinin sızdırılmasıyla ilgili bir endişem yoktu... henüz.

Ayrıca, eğer bu gece bizi izliyorlarsa, sıkıcı bir gösteri olacaktı: mikrodalga yemekler, patlamış mısır, sıcak çikolata ve *Star Wars*

Blu-ray oynatıcı.

Sırada çoraplarım vardı. Biraz daha ileri gidip kazağımı ve gömleğimi, sonra da pantolonumu çıkardım. Onları rahat koltuğumun arkasına attım ve arkamdan boğuk bir ses duydum.

Alex odanın eşiğinde durmuş, bakışlarını çıplak bacaklarıma ve sırtıma dikmişti. Sade mor pamuklu sütyenime ve iç çamaşırlarıma baktım. Mayo kadar olmasa da onun kadar mütevazıydılar. Dilimin ucunda bir soruyla ona doğru döndüm ve irkildi. Sonra gözlerini kaçırdı ve benden başka her yere baktı.

Aşırı tepkisine hazırlıklı olmadığım için kaşlarımı çattım ve bu anı daha az rahatsız edici hale getirecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Şey... içecek bir şey ister misin?"

"Bana sıcak çikolata sözü verilmişti." Sesi gergindi. "Tamam, suyu hazırlayayım."

İlan tahtamı inceledi. "Önce giyinmeyecek misin?" Omuz silktim.

"Sanırım yapabilirim."

Bakışları aniden benimkilerle buluştu. "Giyinmelisin."

Gözlerindeki sıcaklık beni şaşırttı ve sonra güldüm. Eski pamuklu iç çamaşırları onu bu kadar kızdırabiliyorsa, bunu iki hafta önce denemeliydim.

"Sorun nedir Bay Bond?" Sandalyeye yaslandım, sesimi boğuklaştırdım, bir kaşımı kaldırdım. "Sağlığım ve güvenliğim için mi korkuyorsunuz? Üşüteceğimden mi endişeleniyorsunuz?"

Bakışlarımı tutan Alex ceketini ve botlarını çıkardı. Onu uzun kollu gömleği takip etti ve çıplak göğüslü kaldı. Gözlerimin kaymasını engellemek için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim.

"Pantolonunu çıkarmıyor musun?"

"Bu pantolonun altına hiçbir şey giymedim."

Oh... ideenentgleisung!

Gözlerim büyüdü. Elimde değildi. Ne düşünüyordum ki? Hiçbir fikrim yoktu. Düşüncelerimi tamamen kaybetmiştim.

"Ah." Başımı salladım, ona doğru belli belirsiz bir adım attım, bana komando olacağını söylemeden hemen önce ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. "Anlıyorum."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi pantolon!" demek istedim.

Ama bu yaklaşımın asla işe yaramayacağını biliyordum, çünkü her şeyden çok, bizim bir izleyicimiz olmasını istemiyor gibiydi. İçimi çektim ve

odaya göz gezdirdim, sehparamı, sandalyelerimi, küçük mutfak masamı, kanepemi....

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Ona döndüm. "Çabuk, sehpayı odanın kenarına taşımama yardım et. Sonra yemek odası sandalyelerimden ikisini al. Onları buraya koy...." Odaanın bir tarafında kanepenin önündeki boşluğu işaret ettim; sonra diğerini. "...Ve buraya."

"Ne yapıyoruz?"

"Göreceksiniz." Sehpayı yoldan kaldırırken sııttım. "Sonra, kanepenin minderlerini kanepenin hemen önüne, yere koyun."

Alex itaat etti, bu da bana göğsünü, sırtını ve karnını incelemek için birkaç boş an verdi ve ağzım kurudu. Güzel bir göğsü vardı, gerçekten güzel bir göğüs. Şimdiye kadar, vücudunun en çok yalanabilir kısmı olarak midesi, yüzü, boynu, kolları, sırtı, omuzları ve elleriyle birinciliği paylaşıyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm her şey öyleydi.

İsteksizce gözlerimi şehvetli incelememden ayırdım ve koşarak yatak odama gittim. İçeri girer girmez iç çamaşırımı değiştirip sarı-mavi Yıldız Savaşları desenli rahat bir erkek şortu giydim ve sütyenimi çıkardım. Sıcak çikolata tişörtüm kirli olduğu için hangi tişörtü giyeceğime karar vermekten kurtulmuştum. Bu nedenle *Bölüm I, Yeni Bir Umut tişörtümü* seçtim ve içine girdim.

En sevdiğim diz üstü yün çoraplarımı giydim, birkaç battaniye ve çarşaf aldım ve hızla oturma odasına geri döndüm.

Alex kanepenin minderleriyle yere serdiği şilteden ayrı bir yerde durmuş, yaptığı işi inceliyordu. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, siyah kot pantolonu beline kadar iniyordu. Karın kaslarının altında, kalçalarını ortaya çıkaran o erkek V'si vardı.

Bu erkek V'sine bayılmışım. Daha önce böyle bir şeye sahip olan bir erkekle birlikte olmamışım. Yağsız kasların ve egzersiz yapmanın bir işaretiydi. Ona dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Alex başını kaldırdı ve gözleri üzerimde gezindi. "Ne giyiyorsun?" Kelimeler nefes nefese çıkmıştı.

"Pijamalarım." Kendime baktım ve normal göründüğümü fark ettim. "Neden? Sorun ne?"

Dudaklarını yaladı, gözleri karardı. "Pijamaların sütyen ve iç çamaşırını rahibe kıyafeti gibi gösteriyor."

Kıkırdadım, hınzırca. Bildiğim iyi oldu.

"Hadi seksi pantolonlu, şu battaniyeyi sandalyelerin üzerine örtmeme yardım et."

Alex gözlerini göğsümden ayırdı ve birkaç zihin açıcı göz kırpmasıyla uzattığım battaniyeye uzandı. Planım bir araya geldiğinde, gözlerindeki anlayışı görebiliyordum ve tüm tavrı değişti. Daha gevşek, daha rahat oldu ve bana bilmiş bir gülümseme verdi.

Filmi başlattım ve *Star Wars* müziği çalmaya başladı, her zamanki gibi tüylerimi diken diken etti.

Sonunda battaniye kalemize tırmandığımızda -tamamen korunaklı ve etrafta dolaşan kameralardan gizlenmiş- Alex arkama sokuldu ve elini küstahça popomun üzerine koydu. Okşadı, ovdu, sıktı ve kulağıma sıcak bir şekilde "Hadi öpüşelim" diye üfledi.

Gah! Bu planımın bir parçası değildi. Ona bakmak için omzumun üzerinden sadece başımı çevirdim. "Peki ya film ne olacak?"

Sessizce kıkırdadı. "Tamam, filmi izleyebilirsin. Ama ben bunu yapacağım...."

Eli gömleğimin altından kaydı ve göğsümü avuçladı. İnledi ve boynumu ısırdı. Sırtımı eğmekten ve kendimi onun becerikli ellerine bırakmaktan başka çarem yoktu.

İç çamaşırım ve onun pantolonu yasak bölgeleri hatırlatmak için üzerimde kaldı. Ama diğer tüm bölgeler ihlal edildi, keşfedildi, tadıldı, dokunuldu, okşandı, yalandı, ısırıldı ve mıncıklandı. Ve Han Solo, Prenses Leia'dan madalyasını alana kadar durmadık.

Alex'le iki saat boyunca öpüştük, bu sırada *Star Wars* arka planda, oturma odamın zemininde bir battaniye kalesinin altında oynuyordu.

Ve hayat güzeldi.

Film bittikten kısa bir süre sonra birbirimizin kollarında uyuyakalmışız. Ama gecenin bir yarısı uyandığımda Alex gitmişti. Birkaç dakika battaniye kalesinin altında uzandım, gerindim ve kalkıp yatmayı düşündüm.

Sevişme seanslarımızı düşündüm. Onları şimdiye kadar yaptığım en iyi seksle karşılaştırdım ve Alex kazandı, muhtemelen Alex'le her şey saatler sürdüğü için. O bir kurtarıcı, bir zevkçiydi. Acele etmez, vücudumu deneyler için kullanır, her santimin tadına bakılması gerektiğine karar verirdi - en merkezi hariç her santimin.

Bilirsiniz, en iyi santim.

Gözlerimi sıkarak kapattım, avuçlarımın tabanını çukurlarıma bastırdım ve başımı salladım.

Gerçek bir yatak arzusu çok çekici gelmeye başlamıştı. Ayağa kalktım ve yorganımı da yanıma alarak odama döndüm. Yatağın yanındaki dijital saat 2:41'i gösteriyordu. Ne zaman gittiğini merak ettim.

Geç olsun güç olmasın diye dişlerimi fırçalamak niyetiyle banyoya doğru ilerlerken hareketlerim ağırlaşmıştı. Neden orada olduğumu hatırlamadan önce birkaç dakika lavabonun başında durup Alex'in sıcak öpücüklerini yeniden yaşadım.

Tam çıkıp yorganımın altına saklanacaktım ki aklıma bir fikir geldi. Çekingen bir tavırla duş perdesini geriye ittim ve fayansı taradım. Duş başlığının hemen altında beyaz bir dikdörtgen kâğıt bantlanmıştı.

Onu kaptım ve banyonun ışığını açtım, ani parlaklık karşısında göz kırptım.

Kameraların her yerde olabileceğini hatırlayarak, ellerimi sadece benim görebileceğim şekilde kıvırdım ve yazdıklarını okudum:

Sevgili Sandra,

Yarınki randevumuza gelemeyeceğim. Cumartesi saat altıda gökyüzündeki yerimizde buluşalım.

Sevgiler, Alex

Yazdığı kelimelere baktım. Notu belki yüz kez tekrar okudum. *Love, Alex* kısmına her geldiğimde kalbim birkaç kez atıyor, sonra dörtnala koşuyordu.

Kendi kendime bir ördek gibi vakvaklamayı düşündüm - çünkü bu kadar bariz bir şekilde deli olan biriyle karşılaşınca yapılacak tek şey buymuş gibi geliyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Cumartesi gününün burç yorumu: 'un karşınıza çıkardığı soruna cephaneliğinizdeki her şeyi fırlatın. En çok arzuladığınız ödülü kazanmanızın tek yolu budur.

P_{ER} ALEX^{İN NOTU} hafta başında, Cumartesi günü onu Cloud City olarak bilinen ulaşılmaz dairede bekliyordum.

Alex'in yapması gereken bazı açıklamalar vardı.

Çarşamba günü kaçtıktan sonra hafta hızla geçmişti. Ajan Bell'den hiçbir iz yoktu. Aslında, kimseden bir iz yoktu. Her şey tamamen normaldi. Son zamanların en sessiz birkaç günüydü ve her dakikasından nefret ediyordum.

Alex'siz bir hayatın nasıl olduğunu, ayrılırsak nasıl olacağını bir anlığına da olsa görmüştüm. Onu çok özlediğimi fark ettim. Onu özlüyor, hasretini çekiyor, sürekli onu düşünüyor, geceleri rüyalarımda onu görüyordum.

Alex'in herhangi bir mesaj bırakıp bırakmadığını görmek için Bay Patel'i kontrol ettim. Bırakmamıştı. Bay Patel, Alex'in şehir dışında olduğunu gönüllü olarak söylediğinde nedenini anladım.

Kendimi kaybolmuş ve üzgün hissederek restorandan çıktım. Eve gittim, rimel sürdüm, *Steel Magnolias*'ı izledim ve başarılı bir ağlama eylemi gerçekleştirdim. Karakterleri acımasızca yargıladığım için kendimi azarladım. Dram ve kalp kırıklığı berbattı ama hayatı gerçek kılıyordu.

Daha sonra, ne pahasına olursa olsun Alex'ten gerçeği öğrenmeye karar verdim... tüm gerçeği... sadece gerçeği.

Cumartesi öğleden sonra Thomas'la öğle yemeği randevum yoktu çünkü bir kez daha iptal etmişti. Onun garip davranışları üzerine düşünmek için gereken zihinsel enerjiye sahip değildim, bu yüzden Cloud City'ye erken geldim ve akşamki işkence için hazırlıklar yaptım.

Çünkü Alex'e işkence ederek boyun eğdirmeye niyetliydim. Bir hafta uzak kaldıktan sonra irademe boyun eğecek, her şeyi itiraf edecek ve itiraf ettiğinde de... ne yapacağımı bilmiyordum.

Umarım, geceyi, onun altı inçlik derinliğe katılmasıyla bitiririz. Kulüp.

Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştım ama ilk seferimi hatırlıyordum. On yedi yaşındaki partnerim yavaş ve nazik davransa da korkunçtu. Sorun, onun çok titiz olmasıydı. Sürekli duruyordu, sonra lastiği patlıyordu ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorduk. Ben sadece bu işi bitirmek istiyordum.

Büyükannem ve büyükbabamla Walmart'a gitmek gibiydi. İyi niyetliydim ama onlardan biri düz vitesli bir arabanın direksiyonuna geçtiğinde Tanrı hepimizi korudu. Ne zaman vites değiştirme ihtiyacı doğsa, araba stop ederdi.

Açıkçası kendimi Alex'in deneyimsizliğine hazırlamıştım. Garip ve hızlı olabilirdi ama bu gerekli bir adımdı. İlk sefer geride kaldığında, eğitimine devam edebilirdik. Benim vesayetim altında oldukça başarılı olacağından hiç şüphem yoktu.

Oldukça, oldukça iyi. *Evet.*

Yemek fırında pişerken, durgunluktan faydalandım. Janie'nin birkaç hafta önce bahsettiği küveti örgü gecesinde kullandım. Haklıydı. Küvetler harikaydı. Daireye taşınmak için hangi organlarımı satmak zorunda kalacağımı kısaca düşündüm. Hepsini tahmin ettim.

O geldiğinde giyinmiş ve hazırdım. Erkek örgüleri -şapka, atkı, eldiven- Thinkgeek'ten aldığım Darth Vader ambalaj kâğıdına sarılmıştı. Saklamak için mutfaktaki blenderın arkasına sıkıştırmıştım, çünkü hediyeği ona uygun bir zamanda sunmak istiyordum.

Elbette üzerimde zorlayıcı kırmızı elbisem, yüksek çoraplarım, ödünç aldığım zebra desenli stilettolarım, siyah pushup sütyenim vardı ve başka hiçbir şey yoktu.

Bu bir savaştı.

Kapıyı çaldığında bir heyecan sarsıntısı, bir adrenalın patlaması yaşadım ve kapıyı açmak için acele ettim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı çekiştirerek açtım ve ağzımın kuruduğunu fark ettim. Alex koyu gri bir takım elbise giymişti, üzerinde beyaz bir elbise gömleği vardı - yakası açıktı - ve kravatı yoktu. Ve tıraş olmuştu.

Şey...zing.

Yine de, lehime bir puan alarak, muhtemelen elinde tuttuğu kırmızı gül demeti dikkatimi dağıttığı için önce ben toparlandım. Sesimi bulduğumda gözleri hâlâ açlıkla bacaklarımı yalayıp yutuyordu.

"Hey, yakışıklı. Ne takım ama."

Gözlerini yüzüme kaldırmadı -bu da kırmızı elbisenin cazibesine bir puan kazandırdı- ve cevap verdiğinde sesi dikkat dağıtıcıydı. "Daha yeni geldim."

"Girdin mi?"

"Evet." Başka bir şey söylemedi ve daireye girmek için hiçbir hareket yapmadı. Ben de öne uzandım, yakasından tuttum ve dudaklarını hızlı bir öpücük için kendime çektim.

"Seni özledim," dedim ve gözlerinde tanıma ve anlayış görene kadar bekledim.

"Ben de seni özledim."

"Sen uzaktayken seninle konuşamamak çok zor."

Başını salladı, yutkundu. "Umarım bu konuda bir daha endişelenmek zorunda kalmayız."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

Gözleri, sanki beyninden gelen bir emre itaat etmiyormuş gibi -çünkü beyni odaklanmaya çalışırken fazla mesai yapıyordu- ağzıma, boynuma, göğüs dekolteme kaydı.

Dudaklarını yaladı. "Bir şeyler güzel kokuyor."

Memnuniyet gülümsememe engel olamadım. "Akşam yemeği hazır."

Cevap vermedi. Onun yerine bana bakmaya devam etti, gözleri biraz kaybolmuştu. Çok ama çok hınzırca sıırttım.

"Yemeği atlamak istemiyorsan...."

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaskatı kesildi ve çiçekleri aramızda bir kalkan gibi tuttu. "Bunlar senin için."

İçimden kıkırdadım. *Kesime giden bir kuzu gibi.*

"Teşekkürler." Çiçekleri aldım. "İçeri gel; bunları suya koyayım, sonra yiyebiliriz."

Onu kapı aralığında bıraktım ve hemen içeri girmediğini fark ettim. Girdiğinde de kapıyı hemen kapatmadı. İçeri girdiğinde de beni hemen yemek odasına kadar takip etmedi.

Kuzu demişken, akşam yemeği için kuzu eti hazırlamıştım: incir ve balzamik demi-glaze ile kuzu eti, şekerlenmiş incir ve salatalık salatası, kuru incirli kavrulmuş biberiyeli patates.

Masa hazırlanmış, şarap doldurulmuştu ve o yemek odasına girerken ben de mutfaktan sıcak tabaklarımızı getirmiştım.

"Seni görmek çok güzel. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama seni gerçekten özledim." Onu yakalayıp ısırarak ve her yerine dokunmak istedim. Bunun yerine başımın ucuyla sandalyesini işaret ettim ve "Otur" dedim.

Baktı ama bana bakmadı. Ayrıca onda bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim ve bu sadece takım elbisesi değildi. Birdenbire o sahte-

şahin gitmişti; saçları artık saygın bir şekilde diken diken kesilmişti.

"Saçına ne oldu?"

Omuz silkti, bir patates mızrakladı. "Bu iyi görünüyor." "Alex."

Dudaklarını yaladı, çiğnedi, bir bardak sudan yudumladı.

"Alex." Sabırsızlığımdan ziyade endişemi belli etmeye çalıştım. *Onu* özlemiştim, hem de çok *özlemiştim*. Sadece bir randevuyu kaçırmıştık ama şehir dışında ve ulaşılamaz olması beni çıldırtıyordu. Şaşkınlığımı daha da arttırmak için, ön kapıdaki sıcak bakışları dışında, sanki bugün birbirimizi daha önce görmüşüz gibi davranıyordu.

Gözlerini kaldırdı, benimkilerle buluştu ve onları tuttu. Saçları hakkında tekrar soru sormak için ağzımı açtım ama önce o konuştu.

"Sandra, harika görünüyorsun. Bilmiyorum, seni görmenin ne kadar güzel olduğunu yeterince ifade edemiyorum. Şu anda biraz sorun yaşıyorum. Düşüncelerimi toparlamam için bana bir dakika izin verirsen çok iyi olur."

Canavar gülümsememi uzak tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Duymak istediğimi düşündüğüm sözler değildi bunlar ama şaşırtıcı derecede mükemmeldi.

Bu yüzden başımı salladım ve dikkatimi yemeğime verdim.

"Patatesler güzelmiş." dedim.

Başını sallayarak onayladı ve tabağındaki her şeyi yedi, ancak şaraptan hiç içmedi. Seyahati, saç ya da takım elbisesiyle ilgili herhangi bir şeyi tartışmaya hazır görünmediğinden, sohbetimizi hafif tuttum; yine de keyifli imalarla doluydu:

Ben: "Geldiğiniz için teşekkürler."

Ona: "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

Ben: "Aslında henüz seni *ağırlamadım*."

Onunla: "O zaman sanırım sizin tanımınıza göre henüz gelmedim." Ve,

Onu: "Kuzunun içi neyle doldurulmuş?"

Ben: "İncir."

O: "Peki bu patatesli olan ne?" Ben: "İncir."

O: "Anlıyorum. O zaman incirlerin de salatalıkların içinde olduğunu tahmin ediyorum?" Ben: "Hayır, Alex. Salatalıklar incirlerin içine girer, tersi değil."

Bu bana zorlukla bastırılmış bir homurtu ve çekici bir göz devirme kazandırdı. Rahatladığını görmekten memnun olmuşum.

Son değişim hem en sevdiğim hem de en sevmediğim değişimdi. Taze yarım incir, keçi peyniri ve baldan oluşan tatlıyı servis ettiğimde gerçekleşti.

Tabağı önüne koyduğumda önce biraz tılandı, sonra öksürerek tıkanıklığını kapatmaya çalıştı. Gözleri yarım dolar kadar iriydi ve nedenini anladım. İncirler diğer yemeklerde çoğunlukla gizlenmişti, ama şimdi tabağındaki yarı kesilmiş taze incirler kesinlikle uygunsuzdu.

Tabağımdaki incirlerin en büyüğünü seçerek bu deneyimi daha da uygunsuz hale getirdim. Sonra incirin ortasını çok çok yavaşça yaladım ve gürültüyle emdim. "Mmm... bir tane dene."

Sonsuz memnuniyetime rağmen, Alex'in çatalını tutan eli beyaz parmak boğumlarına dönüştü. Artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

İyi oldu.

İncirin ortasını yalamaya devam ettim, gözlerim ağır ağır kapandı, nefesim bilinçli olarak derin ve yavaştı. Onu tamamen büyülemiştim, sınıra çok yakındım.

Ayağımı çivili topuğumdan çektim ve masanın altından bacağını buldum, parmağımın ucuyla baldırını okşadım. Sıçradı, irkildi, dizini masaya vurdu, sonra temas edince küfretti. Büyü bozulmuştu.

Aşırı tepkisine güldüm, sandalyemde arkama yaslandım ve inciri ağzıma attım. Son kalan şarabımla onu yıkadım.

Küçük masanın karşısından beni inceledi. Hiç memnun görünmüyordu. Aslında, kesinlikle tehlikeli görünüyordu. Bir ay önce ilk buluşmamızı hatırladım. Ben zorladığımda, o da geri itmişti. Şimdi de böyle bir hareket bekliyordum ve buna güveniyordum. Kararlılığının parçalandığını hissedebiliyordum, neredeyse zaferimin tadını alıyordum. Vücudum şaraptan, müstehcen konuşmalardan ve Alex'in karanlık bakışlarından dolayı uğulduyordu.

Sonra beni geri itti ama tipik Alex haliyle beklenmedik bir şey yaptı.

Tabağına baktı. Parmaklarını kullanarak bir inciri kalın bir bal tabakasının üzerinde gezdirdi ve -tıpkı benim birkaç dakika önce yaptığım gibi -Bakışlarımı kendi bakışlarına hapsetti ve yarım incirin içini yaladı.

Dikkatim ağzının uygunsuz hareketlerine kaydı ve her şey kayboldu; dili telaşsız ve utanmazdı. Başka tarafa bakamadım.

"Böyle mi yiyorum?" diye sordu o seksi, gür sesiyle.

Nefesim kesildi.

Ellerim yumruk oldu.

İnlemiş olabilirim.

Dilinin tamamı ortaya çıktığında -ve beceriksiz bir şekilde değil, şehvetli, tam kontrol bende ve ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum tarzında- neredeyse ölüyordum. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine bastırdım ve o akşam ilk kez eşofman *altı ve No Sex is Safe Sex* tişörtümü giymeyi tercih etmiş olmayı diledim.

Alex aradığı tepkiyi almış olmalıydı çünkü kıkırdadı -derin, gürültülü, erkeksi bir ses- ve yarım incir dudaklarının arkasında kayboldu, yine de kötü adam olduğu için parmaklarını güzelce yaladı.

"Mmm..." diye mırıldandı, "balın tadını ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Gözlerimi onunkilere kaldırdım ve onları cüretkâr, karanlık ve hiç de güvenli bulmadım. Kararsız bir nefes verdim ve ellerimi gevşemeye zorladım.

"Bu hiç hoş değildi."

"Öyle mi? Şimdi kibar mı davranıyoruz?"

"Evet. Muz emmiyordum, değil mi?"

İfadesindeki yoğunluk bir nebze olsun azalmıştı ama çoğunlukla hâlâ tehlikeli görünüyordu. "Sandra, bir metreden daha az mesafede oturmuş, böyle giyinmişken incir yalamayı izlemek kibar olmamanın tanımıdır."

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Ama hoşuna gitti. Değil mi Bay Bond?"

Gülümsememe karşılık vermedi. Bunun yerine ağzını bez peçeteyle sildi, masanın üzerine koydu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bana bir şey söyle."

İsteğine devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, "Ne söyleyeyim?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey söyle. Senin hakkında asla tahmin edemeyeceğim bir şey söyle. Bana en büyük sırrını söyle."

Bu sözler o anda kavrayamadığım bir ağırlık, ciddiyet ve önem taşıyordu. Bu yüzden, sorduğu için ve dürüstlüğünü, itiraflarını çok istediğim için ona en büyük sırrımı söyledim.

Boğazımı temizledim, omuzlarımı dikleştirdim ve sandalyede dik oturdum. "Tamam... Eskiden telefonda seks operatörüydüm."

Şaşkınlığıma rağmen Alex hiç şaşırması gibi görünmüyordu. Aslında, tamamen ifadesizdi. Görünür bir tepki vermemesinin ne demek istediğini anlamadığı anlamına geldiğini tahmin ettim.

Açıklamak için kendimi toparladım. "Telefonda konuşan bir kişi...."

"Telefon seks operatörünün ne olduğunu biliyorum."

"Rickrolling'in ne olduğunu bilmiyordun. Senin bildiğin modern ahlaksızlıkların ne olduğunu ben nereden bileyim? Ben pis bir zihin okuyucu değilim."

Gülümsemedi bile. Yutkundu ve masanın üzerindeki tabakları inceledi.

"Ne zaman? Ne zaman telefonda seks operatörlüğü yaptın?"

"Üniversite birinci sınıftayken."

"Ve?"

"Ve...." Omuz silktim, "tüm bu deneyim büyüleyiciydi. İnsan doğası hakkında çok şey öğrendim -bazıları iyi, bazıları kötü- ama çoğunlukla çok az insanın motivasyonları ve arzuları açısından gerçekten eşsiz olduğunu öğrendim."

"Bulgularınız pek güvenilir değil. Seks telefonu müşterileri genel nüfusun rastgele bir örneklemine oluşturmuyor ve bu nedenle yaptığınız tüm tahminler seçim yanlılığı nedeniyle hatalı."

"Hemen heyecanlanmayın Profesör Freud. Belirli arzu ve motivasyonlardan bahsetmiyordum; elbette insanların çoğu sapıktı. Ben daha geniş bir anlamda konuşuyordum." Kollarımı büyük, geniş hareketlerle salladım; hareketin *daha geniş anlamda* ifadeyi vurguladığını umuyordum.

"Sapık mı? Klinik terim bu mu?"

"Hayır." Masaya ters ters baktım. "Ruhsal Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabı'nda yok. Ama olmalı."

Bir süre bekledim, masa örtüsünden bir parça patates kopardım, sonra gözlerimi onunkilere diktim.

Bana bakıyordu ama bana bakmıyordu. Bakışları odaklanmamıştı, daralmıştı ve bu bilgiyi özümsemediğini varsaydım.

Söz almadan devam ettim. "Aslında oldukça iyi para ödüyor ve aramaların çoğu geceleri oluyordu, genellikle aynı türden şeyler. Çalışırken ders çalışabiliyordum ve bu konuda oldukça iyiydim."

Sanki benim kim olduğumu düşündüğüne ve gerçekte kim olabileceğime dair beklentileriyle boğuşuyormuş gibi kararsız görünüyordu.

Gecikmeli olarak, "Buna inanmak bana çok zor geliyor" dedi.

"Biliyorum. Oldukça inanılmaz. Tıp fakültesini yarıda bırakan iki arkadaşım var. Başka bir arkadaşım da tıp fakültesini yarıda bıraktı.

yetişkin film endüstrisine girmek için Cornell'de yüksek lisans programına başladı. Yale Hukuk Fakültesi'nden birincilikle mezun olduktan sonra belgesiz göçmenler için kar amacı gütmeyen bir avukat olan başka bir kadın tanıyorum. Her şeyi yapabilir, herkes için çalışabilir, milyonlar kazanabilirdi; bunun yerine yoksulluğu ve dürüstlüğü seçti. Şu haline bak, her hareketi federal hükümet tarafından izlenen bir bilgisayar korsanısın.

"Sıkıcı var. Sansasyonel var. Vasat var. Tembellik vardır. İyi vardır. Kötülük vardır. İnsanlar her zaman mantıksız şeyler yaparlar ve bunlar orta derecede tuhaftan gerçekten olağanüstü olana kadar çeşitlilik gösterir. Ama *normal* diye bir şey yoktur. Dünya, inanılmaz şeyler yapan inanılmaz insanlarla dolu inanılmaz bir yerdir."

Mini söylevim sona erdiğinde, sesimi neredeyse bir haykırışa yükselttiğimi fark ettim. Sonrasındaki sessizlik sağır edici bir bütünlükteydi.

Beni inceledi ve ben de ona başka bir şey söylemeden bunu yapmasına izin verdim.

Gecikmeli olarak sordu, ifadesi hala dikkatle soğuktu, "Neden bıraktın? Madem para bu kadar iyiydi, neden bıraktın?"

İçimi çektim, başının arkasındaki duvara baktım. "İlginçti ama hiç zevk almadım. Ve aslında kovuldum. Gerçekten sorunlu bireylerle karşılaştım ve beni üzdüler, bu yüzden onlara danışmanlık yapmaya çalıştım. İhtiyaç duydukları yardımı almaları için onları cesaretlendirmeye çalıştım ve patronum doğaçlamamdan hoşlanmadı. Yine de, sanırım psikiyatrist olmamın ana nedenlerinden birinin insanlarla sadece konuşarak onlara yardım etme yeteneğimin olduğunu fark etmem olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Neden yetişkin psikiyatristi değilsiniz? Neden çocuklar?"

Dikkatimi tekrar tabağımdaki incir ve keçi peynirine verdim ve bakışlarıyla buluşmadan önce onu ittim. "Çünkü çok geç olmadan yardım etmek istiyorum. Sonradan değil, erkenden bir fark yaratmak istedim."

Kaşlarını çattı, ifadesi kasvetliydi. "İnsanlar yetişkinliğe ulaştığında çok geç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama daha zor, çünkü iyi bir tedavi için ödeme yapacak paranız olmalı ve değişmeyi istemelisiniz. Bu nedenle çoğu insan ihtiyacı olan yardımı aramıyor."

Dalgınca başını salladı. Sonra, beklenmedik bir şekilde, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Telefonda seks operatörü olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Gülümsemesine karşılık vermemek için dudaklarımı büzdüm. "Sen sordun, ben de cevapladım."

"Sordun." Kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Alex uzun bir süre beni inceledi ve ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım.

Bakışlarının sarsılmaz ağırlığı altında kendimi yorgun ve biraz da üzgün hissediyordum. Oyunlarımız her ne kadar eğlenceli olsa da bana zarar vermişti. Onu özlemiştim. Ve şimdi burada olduğuna göre, onu hâlâ özlüyordum. Ona dokunmak ve sıcaklığına sokulmak istiyordum. *İki gün sonra beni uyandır* tişörtümü giyip yatağımda onunla kıvrılmak istiyordum.

Ama o garip davranıyordu.

Adamı baştan çıkarma konusundaki başarısızlığımı kabul ettim ve masadan kalkarken biraz kararlılık topladım. Zihnim vites değiştirmişti ve eve gitmeden önce yapmam gereken şeylerin zihinsel bir listesini yapıyordum, bulaşıklarla başlayıp muhtemelen reddedilen Wookie kostümümle bitecekti.

Omuzlarıma kadar uzanan saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdım ve temizlemek için tabakları üst üste dizdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, hâlâ bir erkek gibi oturuyordu.

Omuz silktim, ona bakmadım. "Masayı temizliyorum. Gitmeden önce şu bulaşıkları bitirmem lazım."

Ayağa kalktığı anda sandalyesinin sürtünme sesini duydum, aynı anda ben de çatal bıçak takımına uzandım. Ama daha önceden yaptığım yığına ekleyemeden, eli bileğimi kavradı; beni kendisine ve göğsüne doğru döndürmek için kaldıraç olarak kullandı. Çatalım ve bıçağım masaya çarptı.

Hareketin ani oluşuyla küçük bir çılgılık attım ama ağzı hemen yuttu.

Ağzı benimkinin üzerindeydi.

Ağzı beni avlıyordu.

İlk başta, öpücüğün içinde eridim, ki ellerinin sıcak olduğu ve vücudumun her yerinde hareket ettiği ve onun için acı çektiğim gerçeği göz önüne alındığında bunu yapmak çok kolaydı. Beni sıkıyor, kırmızı elbisenin ince kumaşı üzerinden okşuyordu. Ama elleri eteğimi kaldırmaya niyetli bir şekilde eteğimi sıyırdığında, onu ittim ve geriye doğru tökezledim, elim onu uzaklaştırmak için aramıza girdi.

Tatmin edici cevaplar alana kadar onu uzak tutacaktım. O zaman, umarım, onu uzaklaştırmış olurum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Tek kaşını kaldırarak bana doğru yürüdü.

"Bilmiyorum. Bilseydim sormazdım."

Aramızdaki elime rağmen göğsünü göğsüme bastırdı ve popom arkamdaki duvara değene kadar beni geriye doğru yürümeye zorladı. O da durdu, elime baktı, sonra avucumu dudaklarına götürdü ve öptü. Sonra bileğimin iç kısmını öptü. Sonra dilinin ucuyla hassas derimi yaladı.

Dizlerim titredi.

"Vay... cidden, ne yapıyorsun?"

Sadece gözlerini kaldırdı ve kaşlarının altından bana baktı, dili hala bileğimdeydi. "İstediğimi alıyorum."

"Hangisini?" İtiraf etmekten utanmıyorum, sesim deprem sırasında ahşap bir sundurma gibi kararsızdı.

"Sen." Alex tekrar öne çıktı ve beni sıkıştırdı. Göz temasını korumak için çenemi kaldırmak zorunda kaldım.

"Seni istiyorum. Seni alıyorum."

Ne? Ne zamandan beri? Ne zamandan beri?

Yüzünü indirdi, niyeti bir Teksas yaz gökyüzü kadar açıktı ve ağzı benimkini yakalamadan bir saniye önce başımı çevirdim. Her şey çok hızlı geliyordu.

Kendini kolayca toparladı ve yanağıma, çeneme, boynuma ıslak öpücükler bıraktı. Sonra dili kulağımdaydı. Usta bir kulak dilcisiydi; muhtemelen hızlı da öğreniyordu.

"Alex, bekle, bekle!" Ellerim havayı yelpazeler gibi omuzlarında çırpındı, sonra sonunda ceketini omuzlarından itmeye başladılar ki bu onu itmenin tam tersiydi....

...Niyetim de buydu, çünkü önemli bir şey konuşmamıştık ve onu günlerdir görmemiştim. Çünkü hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Çünkü haftalar önceki tüm geçerli sebepleri hâlâ geçerliydi.

Ceket atılmış ve unutulmuş bir şekilde arkasındaki yığının üzerine düştü. "Oh, Alex. Bekle. Lütfen bekle. Tanrım, Alex...."

Elleri elbisemin eteklerine geri döndü, uyluk hizasındaki çoraplarımın üzerindeki çıplak teni okşadı ve kuzeye doğru ilerlemeye devam etti.

"Artık beklemek yok." Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu merak ettim. "Alex." Adı dudaklarımda fısıltılı bir yalvarışa dönüştü.

Sesimdeki çaresizliği ve gerginliği duymuş olmalıydı, çünkü gözlerime bakmak için başını boynumdan kaldırdı, ancak elleri

Saldırılarını.

"Seni özledim. Seni çok özledim." Yanağını öptü ve bedenini bedenime bastırdı ve ürperdim - kötü, kötü adam. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı.

"Sana ihtiyacım var...."

Gah! Tam olarak söylemek istediğim bu değildi ama yanıltıcı da olsa iyi bir

-Başla.

Gözlerimi sıkıca kapattım, gömleğini avuçladım, bacaklarımı birbirine bastırdım ve "Bana gerçeği söylemeni istiyorum! Çünkü beni korkutuyorsun ve yarın hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum."

Elleri yavaşladı ama durmadı. Onun yerine çoraplarımın üst kısmına uzandılar. "Korkmana gerek yok. Pişmanlık duymayacağım," diye fısıldadı.

"Elimde değil. Korkuyorum çünkü hakkında hiçbir şey bilmediğim birine kafayı takmış durumdayım."

"Takıntılı mı?" Kendini tutamamış gibi köprücük kemiğini, boynumu, çenemi öptü ve mırıldandı, "Kulağa hoş geliyor."

"Bu sağlıklı değil."

Cevabı sertti. "Umurumda değil. Seni seviyorum."

Uh....

Um....

NE?!

Gerildim ve bu sefer onu ittim. "Alex, dur. Dur ve kendini açıkla."

Tam olarak durmadı. Bunun yerine, kollarını sırtıma ve bacaklarıma dolayarak ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırarak duvardan uzaklaştırdı.

Mağara adamı gösterisinde zing

yapmamalıyım. Mağara Adamı

Sergisinde Zing Yapmamalıyım.

Yapmamalı. Yapmamalı. Zing. At.

Mağara Adamı. Göster. ZING!

Ve sonra, her şeyin üstüne, beni yatak odasına götürürken şöyle dedi: "Sandra, seni seviyorum. Sana tamamen ve umutsuzca aşığım. Ve artık istediğim şeyi, benim olanı beklemiyorum." Ve beni tekrar tekrar öptü.

Öpüşmeyi kestiğinde araya girdim, "Alex, yapmıyorsun...."

Beni görmezden geldi ve yatağa yatırdı, gömleğinin kuyruğunu pantolonundan çıkarıp düğmelerini açtı. "Seni seviyorum, sana aşığım ve sen de

Benimle aşk."

"Hayır." Başımı çılgınca salladım, ama gözlerim onun her santimetrekairelik tenini yalayıp yutuyordu. Kelimelerim aceleye gelmişti. "Bu sadece senin penisinin vajinamı hissetmesi. Penisin telefon şakaları yapıyor! Ve penisin ne zaman şaka amaçlı bir arama yapsa, vajinam telefona cevap veriyor. Sonra da kapatıyorsun. Ya da penisin yanlış numara, yanlış arama ya da *İngilizce bilmediğini* iddia ediyor. Bu sinir bozucu ve buna *genital arama deniyor*."

"Çok yanılıyorsun."

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

Tereddüt etti. Neyse ki yatağın kenarında duruyordu ve gömleği açıktı, bu yüzden sorumu düşünürken kocaman bir göz atmama izin verildi. Ve-ah benim sevgili cennet gibi ateşli vücudum- bu adam tüm kirli hayallerimin ötesindeydi. Evet, bakıyordum. Evet, bu görüntüyü daha sonrası için saklıyordum. Evet, fotoğrafını çekebilir miyim diye sorabilirdim.

Ve sonra "Hiçbir şey" dedi.

Ani cevabındaki bir şey beni ürküttü. Beni onun formunu uygunsuz bir şekilde incelemekten alıkoydu. Sanki sorduğum sorudan daha fazlasını cevaplıyormuş gibi, tek bir kelimeyle çok önemli bir şey anlatıyormuş gibi kesin bir ifadeyle konuşmuştu. Durakladım, derin bir nefes aldım ve onu inceledim.

"Aşk bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Ama bunun o olduğuna, sahip olduğumuz şeyin -yaptığımız şeyin- aşık olduğumuz şey olduğuna o kadar eminsin ki?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü aşk böyle olmalı." "Ne...kim...nasıl...ne zaman...ne...?" I

Tökezledi, kekeledi,

Kekeledi ve sonunda, ben yatakta ondan uzaklaşırken, "Açıkla kendini!" demeyi başardı.

Elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünmeye başladı ve ayak bileğimi kavradı. "Seni hayal ediyorum, sadece seni çıplak, altımda, boyun eğerken, iç çekerken değil...."

"Gah!" İlerlemesini durdurmak için ellerimi kaldırdım ama beni bileğimden tutup kendine doğru çekti ve "Eğer bu vajinama yaptığın başka bir eşek şakasıysa, seni bağlar ve göğüs kıllarını cımbızla alırım!" dedim.

Ellerimi hiçbir şey olmamış gibi savuşturdu ve üzerimde gezinerek sevgi dolu sözler arasında tenime öpücükler kondurdu. "Sesini hayal ediyorum, rüyalarım giriyor. Günümün büyük bir bölümünü seni güldürmenin yollarını düşünerek, sana sarılmadan önceki saatleri sayarak geçiriyorum - sadece sana sarılıyorum - nefes alışını, kalp atışını hissediyorum. Yürüyüşünü ezberledim. Hatta Almancayı sökmeni ve hangi tişörtü giyeceğini keşfetmeyi dört gözle bekliyorum. Herkese senden, ne kadar zeki olduğundan, ne kadar cömert, nazik ve muhteşem olduğundan bahsetmek istiyorum ve seni güvende tutacağım."

Bu noktada nefes almakta zorlandım ve beni öpmeyi bıraktı. Sanki bir parçamı alıp yanında tutmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarımı çenesindeki yara izinden daha yükseğe kaldıramıyordum. Gözleri çok rahatsız ediciydi - çok biliyor, araştırıyor, görüyordu.

Devam etti. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, böylece ihtiyacın olan şey olabilirim - sana ihtiyacın olanı verebilirim."

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi kesmeyi başarmıştı. Kalan aklımı topladım ve kendimi haklı bir öfkeyle savunmaya karar verdim. "Neye ihtiyacım var? Bana ihtiyacım olanı vermek istiyorsun ama kim olduğunu bilmeme bile izin vermiyorsun."

"Sandra, bana bak." Ben bakana kadar bekledi, sonra dudaklarımı nazikçe öptü ve dudaklarıma fısıldadı. "Çocukluğumu bilmenin beni daha çok ya da daha az istemeni sağlayacağını mı sanıyorsun?"

Dişlerimi sıktım, öfkem alevlendi. "Yanlış soruyu soruyorsun. Kim olduğunu bile bilmiyorsam seni nasıl sevebilirim ki?"

"Beni seviyorsun."

"Ama olduğun kişiye nasıl dönüştüğünü bilmiyorum."

"Peki sonra ne olacak?" Yanımda uzanırken sesini nazik tuttu, bedenimi ona doğru çevirdi, kalçamı ovdu ve elini eteğime soktu. "Ve sonra kırıldığım tüm yolları mı öğrendin? Beni düzeltmen gereken tüm yolları?"

"Öyle olmazdı."

"Tam olarak öyle olurdu." Sesine bir gerginlik girdi ve onu mantıklı düşünmeye zorlamak için yaptığım yarım yamalak girişimlerin işe yaramaya başladığını anladım. "İnsanları iyileştiriyorsun. Yaptığın şey bu, hayatını böyle kazanıyorsun, bu senin yeteneğin, yeteneğin. Bunu kapatamazsın."

Cevap vermemek için dudağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Haklı olabilirdi ama ona yanıldığını söylemek istiyordum. Emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Beynimin içine girip beni düzeltmek için ücretsiz bir geçiş izni istediğini düşünsen de yanıyorsun. Ben tam olarak ihtiyacın olan şeyim çünkü sana bu izni vermeyeceğim. Tüm kırık parçalarım seni sevecek, tıpkı şu anda olduğum gibi, hiç düzeltilmeden."

"Bana söyleyemeyeceğin kadar korkunç olan ne? Nedir bu büyük sır?"

"Tek bir şey değil. Tek bir korkunç şey değil. Bir dizi karmaşa hakkında hiçbir şey bilmeseniz daha iyi olur."

"Ama...." Boğuldum, yutkundum ve tekrar denedim. "Alex, sen... yapamazsın... Kim olduğunu değiştirmeni beklemiyorum...."

"Evet biliyorsun. Bilseydin yapardın." Ellerini saçlarımdan geçirdi, bağıllıkla yüzümden uzaklaştırdı ve beni tekrar öptü. "Bu konuda ısrarcı olursun. Ve ben..." Alex uzaklara baktı, görmeden arıyordu. "Çok fazla eksik parçam var, başlangıçta hiç olmayan parçalar. Bunu düzeltmenin bir yolu yok ve asla tam olamamanın beyhudeliğine karşı savaşmam. Artık bunu yapamam. Sadece olmak istiyorum."

İçimi çektim, hayal kırıklığına ve onun inatçılığına karşı gözlerimi kapattım. Öncekiyle aynı çıkmazdaydık ama bu sefer iten oydu ve onu geri çevirecek kararlılığa sahip olduğumu sanmıyordum.

Bir sonraki konuşmasında sesi boynuma daha yakındı ve omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi. Parmakları elbisemin eteğinin altında hareket etti. "Seninle sevişmeme izin ver."

Yutkundum, kararsızdım. "Neden şimdi? Ne değişti?"

"Her şey." İç çekti, göğsümü öptü. "Sadece seninle birlikte olmak istiyorum."

"Bununla mutlu olabilir miyim bilmiyorum." "Neyle mutlu olabilirsin?"

"Sadece var olmaktan. Daha fazlasını istiyorum. İstiyorum...." Beynimde söyleyebileceğim en korkutucu şeyi aradım ve karar verdim: "Bir aile istiyorum. Çocuk istiyorum."

"O zaman onları sana vereceğim." Dili göğüslerimin arasına daldı.

Teslim oluyordum. Aslında bedenim çoktan evet demişti ve buna uygun davranıyor, pantolonunun düğmesine uzanıyordu. "Tek eşlilik istiyorum, ortaklık, ölene kadar."

"Kulağa harika geliyor. Beni de yaz."

"Alex, burada benden devasa, neredeyse akıl almaz bir inanç sıçraması yapmamı istiyorsun."

"Sandra, senden benim daha önce attığım adımı atmanı istiyorum ve inan bana, ben o adımı attım ve daldım ve buna değdi. Bunun için daha iyiyim."

Parmaklarımın pantolonunun fermuarını açarken çıkardığı ses beni şaşırttı. Ama durmadım. "Beni bu uçurumdan tekmeleyerek ve çığlık atarak itmeyi teklif ediyorsun."

Eli elbisemi yukarı kaldırdı, parmakları çıplak popoma uzandı ve okşadı. İçgüdüsel bir hareketle ona karşı direndim.

"Evet. Ama adımı haykırıyor olacaksın."

"Pek olası değil, bakire." Kelimeleri söyledim ama nefes nefese kalmışlardı ve inandırıcılıktan yoksundular.

"Yanıldığını kanıtlamaktan zevk alacağım."

Umarım öyledir. Alex hiç de şaşırtıcı biri değildi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

AĞIZLARIMIZ BİRLEŞTİ birlikte, dili beni daha yukarı, daha sıkı okşadı ve merkezi benimkine karşı sallandı, lezzetli basınç bir vaatti. Giysilerinin katmanları hâlâ bizi ayırıyordu ve ben onları çıkarmak için mücadele ettim.

Ellerim pantolonundaydı, özellikle de çok güzel kışındaydı ve şu anda onları kalçalarından itmek olan asıl hedefimden sapmış durumdaydım. Kimse beni suçlayamazdı. İlk kez ona dokunmama izin veriliyordu, bu yüzden dokunmalıyım.

Alex bir tarafa kaydı, ağırlığının çoğunu sağ eliyle destekliyordu, sol eli keşfetmek için serbestti -ama keşfetmiyordu.

Bu da vücudumun onun dokunuşu için isyan etmesine neden oldu. Polis arabaları devrildi, yangınlar çıktı, küçük işletmeler basıldı. Ellerimden biri boxer'ının önüne doğru kayarken onaylamadığımı inledim.

Sonra oldu. Yeryüzündeki tüm yaratıklara, aşağıdaki okyanuslara, yukarıdaki göklere ve ötesindeki nebulara şükürler olsun ki nihayet, *nihayet* pantolonunun içinde taşıdığı çelik boruya dokunuyordum. Ama sonra biraz panikledim.

Devasa bir şeydi.

Gözlerim büyüdü ve Alex'in ağzına doğru soludum.

Hayır. İstemiyorum. Lütfen siparişimin boyutunu küçültün.

Alex ağzını benimkinden ayırdı ve dikkati onu takip etti; küfretti ve yatağa geri oturdu. Pantolonunun cebinden bir şey çıkarmaya çalıştığı belli oluyordu.

Gözlerimi dört açarak onu izledim; sonra dikkatim bacaklarının arasındaki canavara kaydı ve tekrar nefesim kesildi.

Bu onun ilk seferiydi. Bununla birlikte, üç yıllık bir kuraklık dönemi, önümde sallanan ve yoluna çıkan tüm engelleri aşmaya hazır bir boksör gibi sallanan ve gururlu Cyclops ile eşleşti ve bu benim de ilk seferim olabilirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, ellerim göğsümde kenetlenmişti.

Alex, her şeyden habersiz, aradığı nesneyi çıkardı ve onu yatağa dökülen

üç tane daha takip etti. Prezervatifler. Elindekini dişleriyle yırtıp açtı ve görünce biraz öldüm, çünkü çok seksiydi. Görevine odaklanmıştı ve ben onun altında büyülenmiş bir şekilde yatıyordum. O çıkardı ve lateks Kılıf, yakaladı kendisi ile onun diğer Elini. I

Etkileyici parmaklarının daha da etkileyici olan erkekliğini kavrayışını görünce otomatik olarak dizlerimi birbirine bastırdım.

Alex çemberi penisinin başına yerleştirdi ve aşağı doğru yuvarlamaya başladı, ama sonra düşünülemez bir şey oldu. Prezervatif çok küçüktü. Sıgıyordu. Ellerimle yüzümü kapattım ve gülmemeye çalıştım, çoğunlukla da başardım. Tabii ki, Alex asla onun magnum büyüklüğünde olduğunu düşünmezdi. Tabii ki

Tabii ki.

Küfretti ve prezervatifi odanın öbür ucuna fırlatırken duvara çarptığını duydum. Yüzümü açtığımda onu yatağın üzerindeki diğer prezervatifleri karıştırırken buldum.

"Hepsi aynı boyutta mı?"

Başını salladı, acı acı nefes verdi, bana bakmadı. "Bu inanılmaz." Bir an durakladım ve seçeneklerimi değerlendirdim.

Bu onun kaçırma girişimini frenlemek için bir fırsattı. Eğer prezervatifi uysaydı, çoktan sallanmaya ve yuvarlanmaya başlamış olurduk. Ama şimdi, seçim gerçekten benimdi. Kabul, zaten benimdi, ama şimdi, gerçekten bana bağlıydı. *Tutkuyla* kendimden geçtiğimi ya da *şehvetle çıldırdığımı* iddia edemezdim *çünkü* yan masadaki eczane çantasında magnum boy prezervatiflerim vardı. Aslında, ne bekleyeceğimi bilmediğim ve hazırlıklı olmak istediğim için tüm boyları almıştım.

Ama sonra Alex, "Siktir et." dedi.

Ve yataktan kaydı, giderken kalçalarımı kenara doğru çekti. Bir eli karnıma bastırdı, diğeri kalçamı kavradı ve ben daha hareketlerinin ne anlama geldiğini kavrayamadan dili üzerimdeydi.

Tekrar nefesim kesildi. Ayak parmaklarım sivrildi, sırtım dikleşti ve ellerim arkamdaki yorganı avuç avuç kavradı.

Balla ıslatılmış incirdim ve o usta dilini kullandı ve ağzı vücudumun en iyi santiminde gezinirken içimdeki her şeyin gelgit yaşamasına neden oldu.

Onu itmeyeceğimden emin olunca elini gevşetti ve kalçalarımın, çorapların arasından dizlerimin hemen üzerinde, sonra da tenimin çıplak olduğu alt tarafıma doğru hafif daireler çizdi.

Bu... ah... yirmi saniyeden az sürdü, çünkü bir araba kazası gibi beklenmedik bir güçle boşaldım. Duyguların, sarılmanın, gerilmenin ve ısınmanın tadını çıkarma şansım bile olmadı. Dokulu dili

kadife inçime dokundu ve yirmi saniye sonra erken boşalmanın kadını eşdeğerini yaşadım.

Titreme her yerimi sarmıştı ve beynim "*Bu da neydi böyle?*" diye sordu.

Kendini yerden kaldırdı, pantolonu inmiş ama boxer'ı yerinde duruyordu, etkileyici büyüklükteki penisi artık gizlenmişti ama hâlâ kalın ve ısrarcıydı, şortunu deliyordu.

Ben şaşkınlık içindeyken beni yüzüstü çevirdi ve elbisemin fermuarını açtı. Sonra ellerini etek ucunun altına soktu ve elbiseyi yukarı doğru iterek popomu, sırtımı, omuzlarımı ortaya çıkardı, ta ki başımın üzerinden geçip yere atılana kadar.

"Tekrar gitmeye hazır olduğunda bana haber ver," dedi.

Vücudum bu düşünce karşısında şaşkınlık ve minnettarlıkla ürperdi.

Sonra popomu okşayıp sıkarken karanlık bir sesle ekledi,

"Çünkü artık hazırım."

Alex elini kalçalarımın arasına indirdi. Orta ve işaret parmağının içime girdiğini hissettim ve kızışmış bir Alman çoban köpeği gibi nefes nefese kaldım.

Şehvetle çıldırmış.

"İşte orada!" "Bak... çantanın içine bak."

Parmaklarını merkezimin içinde ve dışında hareket ettirdi. Sesi uzak, dikkati dağılmış gibiydi. "Ne?"

"Sanırım senin bedeninin bende var. Çantaya bak."

Elini kaybetmenin yasını tuttum, inledim. Çantayı alıp bir kutuyu açarken, bir paketi yırtarken dinledim ama bakmadım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Sesi karanlık ve tehditkârdı ama tam olarak kızgın değildi. Aslında, bir parça takdir de içeriyor olabilirdi.

Yatağın arkamda çöktüğünü, çıplak göğsünün sırtıma dayandığını, dizlerinin bacaklarımı ayırdığını hissettim. Beklenti, kalan orgazm sisini kesti ve kaslarım gerildi, midem sıkıştı. Çevresel görüşümde onu bir an için yakaladım, üzerimde diz çökmüştü.

Sonra beni kaldırdı, böylece önünde diz çökmüş ve dik duruyordum ve ağzını kulağıma dayayarak fısıldadı, "Şimdi yalvarmak zorundasın."

Hâlâ nefes nefeseydim ama başardım. "Bu asla-oh!"

Kalınlığını bana doğru kaydırды. Şimdi nefes nefese kalmıştı.

Çabucak kendimle çeliştim. "Tamam. Lütfen, lütfen, lütfen."

Göğsü derin, gürültülü bir kahkahayla yankılandı, sıcak nefesi kulak mememe değerken beni ağrıyan arzudan acı veren, delice bir ihtiyaca doğru itti.

"Hayır. Yeterince iyi değil." Ereksiyonu inçime baskı yaptı ve nefesim kesildi. Her sinir ucu, her hücre, her atom ona uzandı. Sözlerine rağmen, boğuk inilti ve çığlıklarla ona yalvardım.

Alex beni yatağa itti, yüzüm şilteye dönüktü, popom hala havadaydı, hala diz çökmüştüm. Dönmeye çalıştım; ama ağırlığının yarısını üzerime vererek hareketlerimi durdurdu ve beni kısırdı. Kapana kısılmıştım. Elleri ellerimi örtüyordu ve hareket edemiyordum; sadece çıplak göğsünü sırtımda hissedebiliyordum, sert boyu popoma baskı yapıyordu. Kalçalarını salladı, kendini merkezime doğru kaydırды, ereksiyonunun ucu sürtündükçe ve okşadıkça kayganlaştı.

Bu şekilde devam etti, bana işkence etti, durgun hareketleri beni kayıtsızlığa sürüklemek içindi. Duvarlarımı aşmaya her yaklaştığında, geri çekiliyor, sonra ileri kayıyor, uyarılmamı daha yüksek, daha keskin, daha çaresiz bir şekilde alay ediyordu.

"Alex, lütfen. Lütfen..."

Boynumu ısırdı, sonra istismar edilmiş etimi yaladı. Sürtünmeye, penetrasyona ve vajinal orgazma havadan daha fazla ihtiyaç duyarak ürperdim. Kendimi yukarı itmeyi başardım, böylece bir kez daha ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim.

"Seni seviyorum Sandra ve vücudunu seviyorum." Eli kolumda yukarı doğru hareket etti. "Mükemmel yuvarlak kıcını, uzun bacaklarını ve yumuşak, enfes göğüslerini seviyorum." Göğsümü avuçladı, yoğurdu, sonra elini karnımda gezdirdi, dokunuyor, okşuyor, tutuyordu. Etkisiz hareketlerimi sakinleştirdim, hala nefes nefese, parmaklarının kolay düğmemi bulmasını bekledim. Ve buldu. Kendimi iyi ama boş hissettim.

Ağlamamı bastırmaya çalışmadım.

"Söyle bana," diye fısıldadı, tıpkı bir şeytan gibi, beni kışkırtıyordu, sıcak ve sert bir şekilde muhtaç etime karşı.

"Oh, Alex...."

"Söyle."

"Biliyorsun, zaten biliyorsun."

"Kelimleri söyle."

Ben de dedim ki, "Bir kereliğine kendini kontrol etmeni ve beni sikip atmanı istiyorum, lanet olsun!"

Daha önce yatak odasında hiç küfürle konuşmamıştım çünkü bana hep çok aptalca gelmişti; ve dürüst olmak gerekirse, bana üniversitedeki işimi hatırlatıyordu - ki bu da seksiliğin tam tersiydi.

Ama burada, onunlayken, arzumun çılgınlığı beynimi üçüncü bir boyuta itti; burada kirli düşünceler ve kelimeler gerekli görünüyordu, bedenim dili.

"Hayır." Eli çıplak karnımı sevgiyle sıyırdı ve göğsüme doğru ilerledi. Sesinde bir kararsızlık sezdiğimi sandım. Sanki kalbimi tutuyormuş gibi saygıyla göğsümü tuttu. "Bana seninle sevişmemi istediğini söyle. Seni her zaman sevmemi istediğini söyle. Bunun için bana yalvar."

Yutkundum, cevabımı hazırladım. Bu noktada ona söylemek istiyordum. Yalvarmak istiyordum. Bana sonsuzluk sözü vermesini istiyordum.

Bunu yapamadan beni ters çevirerek şaşırttı; sırtım yatağa değdi ve gözlerim onunkilerle buluştu. Kontrollü görünmüyordu. Açlıktan ölmek üzere olan, açgözlü, ihtiyaçtan bencilleşmiş bir adam gibi görünüyordu.

"Bir dahaki sefere Sandra; bir dahaki sefere yalvaracaksın." Sözleri bir emirdi ama artık ipin ucunu kaçırmıştı. Deliliğe doğru inişi de ihtiyacı kadar açıktı. Alex kendini üzerimde konumlandırdı, başı girişime doğru bastırıldı, birleşik arzumuzla kayganlaştı.

"Alex, I..."

Sonra aceleci bir hareketle içimi doldurdu.

Nefesimi bir anda verdim, uyarılmışlığımın ıslaklığına ve dakikalar önce ağzının sağladığı kayganlığa şükrediyordum; aksi takdirde zevk almadan acı hissedecektim.

Alex kendini uzakta tuttu, kollarını dikleştirdi, başını geriye attı ve tekrar tekrar küfretti. Başı öne düştü ve gözleri kapandı. Aslında sıkıca kapanmışlardı ve alnı kafası karışmış gibi kırıışmıştı.

Dışarı çıktı. İçeri girdi. Tecrübenin zarafetinden yoksundu.

Ne olursa olsun, yine de iyi hissettiriyordu. Sarsıntılı duruş ve kalkışlara rağmen, neredeyse dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren, ruhları paramparça eden ve roketler gibi parıldayan havanın iyi hissettirmesi sadece yirmi saniye sürdü.

Okyanusun hareketinin işe ihtiyacı vardı. Ama büyüklük önemliydi, uzunluk önemliydi, ona karşı hissettiklerim önemliydi ve o üçüne de sahipti.

Bu otuz saniyeden az sürdü.

Çünkü bir araba kazası gibi beklenmedik bir güçle gelmişti. Serbest kalmamın ilk kıvılcımlarını karnımda hissetmeye başlamış olmama rağmen, ona yetişecek zamanım yoktu. O benim için kaybolmuştu, çok ilerideydi, kendi hislerinde kaybolmuştu ve -görünüşe göre- mutluluk içinde boğuluyordu, çünkü artık nefes almıyordu.

Üstümde onu izledim; ağzı bir çığlığı bastırır gibi açıktı, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. Nefes verdi ve bana doğru düştü, görünüşe göre kolları artık onu dik tutmaya yetmiyordu.

Şaşkınlıkla kendi kendime gülümsedim ve gözlerim yaşardı. Bana bir hediye verdiğini hissettim, yanımda götürebileceğim, günlerimiz boyunca ayrı kaldığımızda yanımda taşıyabileceğim bir parçasını, her şeyden çok değer verdiği bir şeyin parçasını: özdenetimini. Ve şimdi o parça benimdi.

Kalplerimiz birlikte atıyordu ve tenine dokunmak neredeyse ateş gibi geliyordu. Saçlarını okşadım, boynunu öptüm ve genel olarak onu sevdim. Alex'in ağırlığı nefes almamı zorlaştırıyordu ama buna aldırıyordum. Eninde sonunda beni terk etmek zorunda kalacağını, eninde sonunda tek bir beden yerine iki ayrı beden olacağımızı düşünemiyordum.

Ve sonunda bu oldu.

Alex'in gerildiğini, bir an sonra da benden uzaklaştığını hissettim. Benden uzaklaştı ama yine de tamamen uzağımdan çekilmedi. Parmakları saçlarımın arasından geçip yüzümden uzaklaştırırken gözleri benimkileri buldu.

"İyi misin? Canını yakıyor muyum?"

"Hayır... evet... Yani...." Yapabildiğim için derin bir nefes aldım ama onun ağırlığını üzerimde hissetmeyi arzuluyordum. "Evet, ben iyiyim. Hayır, bana zarar vermiyorsun."

Gözleri benimkilerin arasında gezindi, biraz daha rahatlamıştı. "Kontrolü kaybettiğim için üzgünüm. Planladığım gibi gitmedi."

"Asla öyle olmaz ama sorun değil. Kontrolünü kaybetmeni izlemek hoşuma gitti. Bunu tekrar yapmaktan çekinme, ne zaman istersen."

Gözleri kısıldı. "Adımı haykırdığını duymak istedim." "O

zaman bir dahaki sefere daha uzun süre dayanman gerekecek."

Gözlerinin arkasında bir niyet şimşegi çaktı. "Başka ipucu var mı?" "Evet. Bir sürü."

Kaşlarını çattı. "Kötü müydü?"

"Hayır!" Başımı ciddiyetle salladım. "Hayır, hayır, hayır, hiç de kötü değil. Sen çok iyisin. Hatta o kadar iyisin ki, bu deneyimi ölümsüzleştirmek için bir deniz şarkısı yazmam gerekebilir."

Kıkırdadı, bir öpücük çaldı ve sonra tamamen uzaklaştı. Vücudunun sıcaklığını özlemiştim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve kollarımı kendime doladım, bacaklarım göğsüme doğru kıvrıldı.

Halıya vuran ayaklarının yumuşak sesini dinledim ve eczane poşetini ve prezervatif kutusunu bir kez daha aşırıldığını duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Uzun boylu, zayıf, güzel çıplak profilini içime çektim ve "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir dahaki sefere
hazırlanıyorum." "Bir dahaki
sefere mi? Bunu kastetmiş
olamazsın...." "Evet. Öyle."

Ambalajı açtı ve prezervatifi mucizevi aletinin -tek gözlü canavarın- üzerine yuvarladı.

Tekrar yutkundum, yatakta doğruldum. "Nasıl olur da...?"

"Sandra, ben yirmi bir yaşındayım ve iki yılı aşkın süredir sana çok kötü şeyler yapmayı düşünüyorum. Hayatımızın geri kalanında her beş dakikada bir hazır olacağım."

Yirmi bir mi?

O sadece yirmi bir yaşındaydı. Dolayısıyla yirmi bir yaşındaki bir çocuğun dayanıklılığına sahipti.

Yaşasın ben! ve Vay anasını!

Yatağa doğru yürüdü, çoktan kılıfını çıkarmış ve sertleşmişti, gözleri parlıyordu.

Yatak odasına girdiğimizden beri ilk defa tepedeki ışığın açık olduğunu fark ettim. Bu fark ediş beni gülümsetti. Dizlerimin üzerine kalktım, ellerim kalçalarımın Wonder Woman pozu aldım; adımları durakladı ve gözleri vücudumu yutarken yüzünü izledim.

Ben de hazır olduğumu fark ettim.

İkinci raunt, ikimiz için de. Umarım bu sefer koşudan ziyade bir maratona katılmış oluruz.

Elbette, yarış çok erken biterse, her zaman üç rauntluk bir yarışa çıkabilirdik.
turba.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazar gününün burç yorumu: Pandora'nın kutusunun açılmasını siz istediniz; şimdi sonuçlarıyla uğraşmalısınız.

Yatakta yalnız, çıplak uyandım.

Bir kadının asla yalnız ve çıplak olmak istemeyeceği sadece iki durum vardır: seviştikten sonra yatakta ve hastanede hamile olarak doğum odasında.

İkincisinde bebeğin doğumu çok yakındır ve kimse onu yakalamak için orada olmayacaktır.

Çünkü bir kadın için hiçbir duygu kendini bir erkeğe teslim ettikten sonra onun kollarına düşmek ve gecenin bir vakti erkeğin onu terk ettiğini görmek kadar yalnız değildir.

Başka her yerde, özellikle de halka açık yerlerde, eğer bir kadın çıplaksa, yalnız kalmak en iyisidir.

Bir topun içine kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim ve son birkaç saati düşündüm. Kendime üç soru sordum:

1. Kıyafetlerim nerede?
2. Saat kaç?
3. Hiç pişmanlığım var mı?

İlk soruya cevap vermek kolaydı. Alex'i baştan çıkarma planımın -önce geçmiş, sonra da bedeni hakkında bilgi almak için- başarılı olması ihtimaline karşı fazladan bir kıyafet hazırlamıştım. Gece çantam dolapta duruyordu.

İkinci sorunun cevabını tahmin edebiliyordum. Muhtemelen sabah 4:30 ile 5:00 arasındaydı. Gökyüzü karanlıktı ama kendimi iyi dinlenmiş hissediyordum. Güneş en az iki saat daha doğmayacaktı.

Son soru derinlemesine düşünmeyi, akşamki olayların kapsamlı bir tekrarını ve *olaya* bağlı olarak gelecekteki en olası tüm sonuçların analizini gerektiriyordu. Derin düşünmeye şimdi başlamaya ve şimdiki hislerimi önceki geceyle karşılaştırmaya karar verdim.

İtirazlarıma rağmen haklı olduğunu anladım. Alex'e aşıkım ve sevişmemiz sırasında bunu neredeyse birkaç kez yüksek sesle söylemişim -Bu hiç mantıklı değildi çünkü *hala* onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu nedenle, birlikte bir geleceğimiz olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama artık seviştikten sonra gittiğini biliyordum. Zihnimde Alex hakkında *artılar* sütununa yazdığım onca şeye rağmen, bu *eksiler* sütununa gidiyordu.

Üç kez tekrarlanan, akıl almaz, fantastik sevişme -hevesli ve erken teklemesine rağmen- onun *artıları* sütununa gidiyordu. Rodeodaki ilk seferinde orgazm olmayı beklemiyordum. Bir kez daha beni şaşırtmıştı.

Kederli bir şekilde iç çektim ve kendimi açtım, gerindim, esnedim, tavana baktım.

Onu sevmiştim. Ona çok çabuk aşık olmuşum. Aptal ben; o bana güvenmediği halde ben ona güvenmişim. Benim inanç sığramamı istemişti -bilmeden sevmek- ama benim için benzer bir riski almak istemiyordu. Benimle birlikte olmak istiyordu ama geçmişini bilirim kalacağıma güvenmiyordu.

Aptal, aptal adam.

Aptal, aptal Sandra, diye karşı çıktı beynim.

"Aptal, aptal beyin," diye yüksek sesle cevap verdim ve sonra gözlerimi devirdim çünkü kendi kendime konuşuyordum.

Doğruldu ve çarşaf belime dolandı. Tekrar gerindim ve işte o zaman duydum: akan suyun sesi. Açık duran banyo kapısına baktım ve ışığın kapalı olduğunu gördüm. Belli ki ses dairenin başka bir yerinden geliyordu.

Üşüdüğüm için çarşafı göğsüme sararak yataktan kalktım ve odadan çıktım. Koridordan çıktım ve durdum, suyu dinledim ve sesin diğer yatak odasından değil mutfaktan geldiğini gördüm.

Daha da meraklandım.

Çarşafı toplayıp mutfığa doğru yürüdüm, parlak tepe ışıklarına karşı gözlerimi kısarak baktım. Görüşüm düzeldiğinde neredeyse bayılacaktım. Nefesimin kesildiğini biliyorum. İnlediğimden de oldukça emindim.

Alex takım elbise pantolonuyla duruyordu ama başka hiçbir şey giymemişti -gömlek yoktu, ayakkabı yoktu- ve bana bir hizmette bulunuyordu. Akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkıyordu. Sırtındaki kasları ve geniş bacaklarını izlerken ağzım sulandı.

Çalışırken omuzları esniyordu. Güçlü vücudu basit hareketleri sanatsal, akıcı ve tamamen hipnotik hale getiriyordu.

Yanılmışım. O bir hipnotizmacıydı.

Seviştikten sonra yatağı terk etmesinin *eksiler* sütununa koyduğum işareti zihnimden sildim. Bulaşık yıkamak için gizlice yataktan çıkmasını ise *artılar* sütununa yerleştirdim.

Hiçbir şey, ateşli, üstsüz, seksi bir erkeğin ona bitkin düşmesi için bir neden verdikten sonra bulaşık yıkaması kadar kadın zihni pornosu çıgıllıkları atamaz.

Bu sahneye tanıklık etmek her şeyi karmaşıklştıracaktı; akıllıca seçimler yapmak için gereken sağlam tarafsızlıkla duygularımı sıralamaya çalışırken büyük zorluk yaşayacaktım.

Bunu şimdi görebiliyorum. Beynim şöyle derdi: *Sana güvenmiyor! O dünyaca ünlü bir bilgisayar korsanı! Duygusal olarak hasar görmüş!*

Ben de derdim *ki, evet ama bulaşıkları üstsüz yıkıyor ve vücudunu gördünüz mü? Onu tutmak istiyorum!*

Berbat haldeydim. Elimi alınma götürdüm ve hem tarafsızlığımı yitirmiş olmanın çaresizliğini hem de Alex'in şimdiki güzel gerçekliğine muhteşem bir teslimiyet hissederek hayallere dalarak onu izledim.

Alex önce dalgın dalgın etrafına baktı, sanki bir şey görmeyi beklemiyormuş gibiydi. Sonra bir kez daha baktı.

Kaşlarını kaldırdı; bana göz kamaştırıcı, neredeyse kör edici bir gülümseme verdi ve omzunun üzerinden beni inceledi.

"Hey."

"Hey...sen." I yumruklanmış ve Hava. Bu oldu bir son derece garip bir hareket. Gözlerimi kapattım ve çenemin göğsüme düşmesine izin verdim.

Neyim olduğunu bilmiyordum. İşlevsel, zeki, yetişkin bir kadındım ama sevdiğim adamla karşılaştığımda yumuşacık mısır gevreğine dönüşüyordum.

Alex'in suyu kapattığını duydum. Muhtemelen ellerini kurulamak için biraz gecikti ve sonra önümde durdu. Avuç içleri önce kollarımda aşağı yukarı hareket etti, sonra da popoma yerleşerek beni kendisine doğru çekti.

"Neden ayaktasın?" Ağzı çoktan boynumdaydı ve beni ıslak öpücöklere boğuyordu.

"Saat kaç?" Ona doğru eğildim ve dudaklarımdan kaçan yumuşak iç çekişe karşı koyamadım.

"İki buçuk. Uyandırdım mı seni?"

Elimi göğsüne koydum, karnına indirme dürtüsüyle savaştım. Saatin sadece iki buçuk olduğuna inanamıyordum. Alex'in penisinin onarıcı gücüne selam olsun!

"Hayır, kendim uyandım."

Beni mutfaktan geri çıkardı ve göğsünden şu sözler döküldü: "Madem ayağa kalktın...."

Alex enerji doluydu ve elleri her yerdeydi ama çoğunlukla çarşafı bedenimden çekmeye çalışıyordu.

"Bekle, Alex. Bekle...oh, bu iyi hissettiriyor." Ona ve onun yirmi bir yaşındaki bedenine karşı eridim. Kendime onun gerçekten de yirmi bir yaşında olduğunu hatırlattım. En azından bu tespit edilmişti. Dolayısıyla yirmi bir yaşındaki birinin cinsel dayanıklılığına sahipti. Ayrıca, dün gece ilk kez bir kadının içinde bu kasını göstermişti.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde, beklentileri ve umutları olduğuna işaret ediyordu. Açıkçası, bu beklentiler öngörülebilir gelecek için çok sayıda yatay ve dikey ve aradaki her şeyi içeriyordu.

Eğer geçmişini ondan zorla alacak olsaydım, şimdi tam zamanıydı. Benimle birlikte bir inanç sıçraması yapması gerekiyordu.

Elimi göğsüne dayadım ve onun becerikli elleri ve dudakları altında kaskatı kesildim. "Alex, ciddiym. Dur artık."

Sesim umduğum kadar ikna edici değildi ama kelimeler doğruydı.

Durdu ama uzaklaşmadı. Hatta beni daha da yaklaştırıp kucakladı. Kendimi onun kollarına sarılmış buldum ve sanki her an yok olacaktım gibi beni tutuyordu.

Ona tam bir dakika verdim -belki daha fazla- ve sarılmasına karşılık verdim. Sıkıca sarıldım ve ortak sıcaklığımızın tadını çıkardım. Ancak, sessizlik içinde durduğumuz süre uzadıkça daha da çaresiz hissediyordum.

"Alex?"

"Lütfen gitme."

Sözleri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi de olabilirdi. İstesem de onu terk edemezdim. Bunun beni ne kadar sağlıklı ya da mantıklı kıldığını bilmiyordum ama öyleydi işte.

"Seni terk etmeyeceğim." Onu daha sıkı sıktım ve "Lütfen beni bırakma" diye ekledim.

Sonunda bu onu tatmin etmiş görünüyordu. Tutuşu gevşedi ve ellerini kollarıma götürdü.

"Gitmeyeceğim." Bakışları benimkileri buldu ve sabitledi; hem sözleri hem de gözleri inançla doluydu.

"Güzel. Ben de öyle." Ona gülümsedim ve çarşafımı göğsümden kaymadan kurtardım. "Artık kalıcılığımızı sağladığımıza göre, belki biraz konuşabiliriz?"

Gözleri kısıldı. "Sesin farklı geliyor."

"Evet, bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum." Cevabımın onu rahatlatmadığını görebiliyordum, bu yüzden ekledim, "Ayrıca, seni ne kadar uzun süre gömleksiz tutabilirsem, o kadar mutlu olurum."

Başını salladı, gözleri artık yarıktı. "Bana patronluk taslama. Bu işe yaramayacak."

"Özür dilerim. Olmaz." Bu taktiğin ne olduğunu anlamayı zekâ küpüne bırakın.

Derinlere daldım ve kendimi psikiyatrist Sandra'dan vazgeçmeye zorladım. Bunun yerine, bana her şeyi anlatmış olsaydı, aramızda hiçbir sır olmasaydı söyleyeceğim şeyi söyledim. "Tamam, dürüst olmak gerekirse, sana kıcı açık pantolonların yanı sıra birkaç tane de göğsü açık kazak örmeyi düşünüyorum."

İfadesindeki şüphenin büyük bir kısmı kayboldu ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. Alex boştaki elimi buldu ve beni yatak odasına doğru çekti.

"Hadi gidip uzanalım." Hareket etmedim.

Sandra ol, dedim kendi kendime. Bunu onunla birlikte hissetmelisin. Fazla düşünme.

"Hayır." Başımı salladım. "Uzanmak istemiyorum. Seninle konuşmak istiyorum."

Beni inceledi ve yüz ifadesinin değiştiğini fark ettim. Daha önce şüpheliyken, şimdi dalgın görünüyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Herhangi bir şey, dürüst olmak gerekirse; bana her şeyi anlatmanı istiyorum." Gözlerim acıdı. Bunu düşünmemeyi başardığımın bir işareti olarak kabul ettim.

Nefes alış veriş derinleşti ve gözle görülür bir şekilde yıpranmış görünüyordu. "Bilmek istemiyorsun."

"Yanılıyorsun. İstiyorum."

"Hayır. İstemiyorsun. Sana söyleyeceğim ve sonra gideceksin."

Sözleri göğsümün ağrmasına neden oldu. "Alex. Benden sana inanmamı istedin. Şimdi ben de senden bana inanmanı istiyorum."

Elimi bıraktı ve benden uzağa, yere, tavana, dört duvara baktı. En azından bunu *düşünmeye istekli* olduğuna dair bir işaret için onu izledim.

Bu noktada, diğer tüm kadınların körlüğü nedeniyle yargıladığı o aptal kadına dönüşmüştüm.

Ama kör değildim. Bu adama dizlerimin üstünde aşkıttım. Onu düzeltmeyeceğimi biliyordum. Sadece onu *tanımayı* ve güvenini kazanmayı umutsuzca istiyordum. Eğer bana bunu veremezse, o zaman zaten bitmiştik.

Sonunda bakışları tekrar benimkilerle buluştu. "Peki. Doğruluk mu cesaret mi oynayacağız." "Bunu bir oyun haline getirmek mi istiyorsun?"

"Ben... Benim bir kaçış kapağına ihtiyacım var." Daha önce sergilediği canlı enerji kaybolmuştu. Tamamen hareketsizdi. Onu ilk kez bu kadar savunmasız görüyordum. Seviştiğimizde bile, *seni seviyorum* dediğinde bile yüz ifadesi böylesine köklü bir kendini koruma ifadesi taşımıyordu. Alex sanki geleceğimizin yüz hatlarımda yazılı olduğunu görebiliyormuş gibi beni inceledi. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye tekrarladı.

Bir oyun oynama fikrine kapıldım ama *doğruluk mu cesaret mi*'nin bu işi halletmeyeceğini biliyordum. "Hayır," dedim açıkça. "Bunu oynamayacağız, çünkü her seferinde cesareti seçeceksin."

"Tamam, o zaman ne öneriyorsun?"

Bir an düşündüm, çok tehditkâr olmayan, adil bir şey bulmaya çalıştım. "Sırayla kendimizle ilgili bir şey söylemeye ne dersin? Gerçek de olabilir, uydurma da. Sonra diğer kişi bunun doğru mu yanlış mı olduğunu tahmin etmek zorunda."

"Ben yanlış tahmin edersem ya da sen doğru tahmin edersen ne yapmam gerekiyor?" Alex ölçülü bir bakışla beni inceledi. *Bir oyunda bile tüm olası sonuçları bilmesi gerekir*, diye düşündüm.

Yine de kararlıydım. "Eğer doğru tahmin edersem, sana bir soru sorarım ve sen de bana doğruyu söylemek zorunda kalırsın."

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Hayır."

"Hayır mı? Neden? Sakın bana güvenliğim için olduğunu söyleme, çünkü sana hacker geçmişin hakkında soru sormayacağıma söz veriyorum."

"Bana soru sormanı istemiyorum."

Oflayıp pufladım. "Peki, cezan olarak ne öneriyorsun?" "Sana doğru bir şey söyleyeceğim ama bunun ne olduğunu sen belirleyemezsin."

Uzun bir süre ona baktım. O da bana baktı. Yüzü ifadesizdi, boştu.

Fazla bir şey değildi ama bir şeydi. Şimdilik idare etmek zorundaydı.

"İyi... iyi, sorun değil."

Boğazını temizledi. "Senin kaybın ne olacak?"

"Senininkiyle aynı. Eğer doğru tahmin edersen, sana doğru bir şey söyleyeceğim."

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. "Hayır. Yeterince iyi değil."

"Ne?! Neden?"

Sadece başını salladı, dudakları sertleşmişti.

"Peki o zaman, sen doğru tahmin edersen ya da ben yanlış tahmin edersem benim kaybım için ne öneriyorsun?"

Sesini alçalttı ve gözleri hafifçe kısıldı, keskinleşti. "Senden istediğim bir şeyi yapmanı isteyeceğim."

Onun sözleriyle göğsümde bir sıcaklık hissettim ve kalp atışlarım hızlandı. Onun kasvetli bakışlarıyla karşılaştım ama sesim cızırdamadan cevap verebilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

Başını salladı, bakışlarımı yakaladı, granit gibi inatçıydı.

Tekrar ofladım, dişlerimi gıcırdatarak gelecekteki bilinmeyen bir kaprisi ya da iyiliği körü körüne kabul etme fikrine isyan ettim. Ya benden dairesini temizlememi ya da daha kötüsü anal seks yapmamı isterse?

Sadece... hayır.

"Sana öylece açık çek yazmamı bekleyemezsin," dedim. "Bunu kabul etmeden önce elimde bir şey, bir fikir olmalı. Bana bir örnek verebilir misin?"

Beni düşünürken bakışları hâlâ çarşafı koruyucu bir koza gibi tutan elime kaydı. "Yasadışı bir şey olmayacak."

"Oh, peki, bu durumda, tamam!" Sahte bir şekilde güldüm, sahte bir şekilde omuz silktim ve boştaki elimi alaycı bir şekilde havada salladım. "İyi, iyi - yasadışı olmadığı sürece, *elbette* yasadışı olmadığı sürece her şeyi yaparım, çünkü gerçekten aşılması gereken tek endişe çizgisi bu, değil mi?"

Ağzı seğirdi ama ekledi, "Ya da acı verici. Yasadışı ya da acı verici olmayacak."

"Ama gerçekten, yasadışı ya da acı verici olmadıkça bir şey yapmanın ne anlamı var?" Sesimin amaçladığımdan daha yüksek çıkması ve yarı alaycı, yarı öfke dolu olması beni şaşırttı.

Evet, kesinlikle her yerde hissediyordum.

Bana doğru uzandı, omuzlarımdan tuttu ve hareketlerimi sakinleştirmeye çalıştı. "Ve söz veriyorum hayır diyebilirsin."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz hareketlerimi durdurdum.

Ona göz kırptım. "Hayır diyebilir miyim?"

Başını salladı. "Evet. Hayır diyebilirsin."

"Gücenmek yok mu?" Bu kez gözlerim kısıldı.

Küçük ve tatlı bir gülümsemeyle ellerini ceplerine soktu. "Hayır. Kırgınlık yok."

"Hmm..." Bunu düşündüm ve deneyimli psikiyatrist-Sandra gözlerimle onu inceledim. Sonunda bu oyunun adil olduğuna karar *verdim*. Sonunda elimi sıkması için uzattım ve o da sıkıldı.

Oturma odasını işaret etti. Döndüm, oraya doğru yürüdüm, seçeneklerimi gözden geçirdim ve kanepenin yanındaki bir sandalyede karar kıldım. İhtiyacım olan son şey, onun hakkında bir şeyler öğrenmeye fırsat bulamadan bana dokunmasıydı.

Seçimimle eğlenmiş gibi göründü ve odadaki diğer tekli sandalyeyi aldı - benimkinin karşısında, sehpanın uzunluğunun karşısında.

"Ben önden gideceğim," dedim ve bir itirazda bulunmasını bekledim. İtiraz etmeyince, yanlış tahmin edeceğine inandığım doğru bir şey söyledim. "Bekâretimi on beş yaşındayken on yedi yaşında bir kızla kaybettim."

Alex'in ağzı açık kaldı ve şok geçirdi. "Sandra...!" "Doğru mu yanlış mı?"

Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini önünde kavuşturdu ve beni inceledi. "Yanlış" dedi.

"Yanlış. Doğru."

Kaşlarını çattı ve gözlerinin şefkatle üzerimde gezinmesini izledim. "Doğru olduğunu biliyordum. Sadece yanlış olmasını istedim."

Sözleri biraz canımı yaktı ve gözlerimi kaçırdım. Utanmış hissetmedim. Bekâretimi kaybetmek hiç romantikleştirdiğim bir eylem değildi. Küçük yaştan beri, hayvanların arasında büyürken, iki insan arasındaki sevgi ve saygının ifadesinden ziyade bir listeden çıkarılacak bir şey gibi görünüyordu. Bitmesini ve sonlanmasını istemiştım.

Boğazımı temizledim, elimi havada salladım. "Tamam. Kaybettiniz, lütfen."

Uzun bir süre bana baktı. "Restorana ilk gelmeye başladığında senin bir bitki, bir narkotik olduğunu düşünmüştüm."

İfadesini anlamaya çalışırken kaşlarım alnımda garip şeyler yaptı. "Ne? Neden?"

"Daha önce de söylediğim gibi, çok mükemmeldin. Bunun bir tuzak olduğunu düşündüm." "Bunu hâlâ anlamıyorum; nasıl mükemmeldim?"

Gözlerinde elektrikli bir kıvılcım parladı, "Muhteşem, yeşil gözlü, yüksek sesli, erkekleri ağlatan bir kadın yıllardır her Cuma gecesi gelir. Sadece seksi elbiseler giyer, yüksek topuklu ayakkabılar giyer ve *Star Wars* ebeveynlik teorisi, ön sevişme olarak karaoke, uyku takıntısı, örgü ve tığ işi aletlerinin fallik nitelikleri ve Pakistan'ın ABD'nin geçerli bir müttefiki olarak devam eden durumu gibi konuları tartışır. Tüm bunlara rağmen bana zaman ayırmaya tenezzül etmedi. Sen mükemmeldin. Sen bir fanteziydin."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm çünkü gülümsediğimi görmesini istemiyordum. "Ben bir fanteziyim." Tekrar ettim. Çıkartma yaptırmayı düşündüm.

"Evet, öylesin Sandra. Ama bunu onların kurguladığını, seni icat ettiklerini sanıyordum. Onlardan biri olduğunu sanıyordum."

"Onlar...?"

"İstedini seç: NSA, FBI, CIA, MI6."

"Bu çılgınlık." Sandalyede arkama yaslandım, artık her zaman taktığı gözlüklerden kurtulmuş olan bakışlarıyla karşılaştım. Maskesi çıkarılmıştı.

"Bu tür şeylerin sadece filmler ve vücut hırsızları için olduğunu sanırdım. Ama o zaman sen tek gözlü bir dük olurdun, ben de yetim ve cesur bir mürebbiye olurdum ve Regency İngiltere'sinde Fransız casuslarla savaşırdık."

"Ben hiç farklı bir şey bilmedim. Paranoyak olmak benim normalim." Omuz silkti.

"Nasıl olabilir ki? Sanki böyle doğmuşsun gibi."

Alex'in ağzı sertleşti ve gözlerinin arkasından bir şey geçti. "Tamam... sıra bende."

Konuyu değiştirme arzusu gözümünden kaçmamıştı ama yine de itiraz etmeden ona izin verdim. Daha sonrası için rafa kaldırdım.

Dudaklarını yaladı ve derin bir nefes aldı. "*Bekle Bekle... Bana Söyleme*'yi izledikten sonra kafede sana o üç hikâyeyi *anlattığımı* hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, hatırlıyorum; kurt, baban ve çocukla ilgili olanı."

Gözlerini kaçırды. Tekrar konuştuğunda sesi zar zor duyuluyordu. "Çocukla ilgili hikaye doğru."

İtirafından kaynaklanan sessizlik, odadaki üçüncü bir kişi gibiydi. İkimizin de gerçekten nefes aldığını sanmıyorum.

Başım dönmeye başladığında kendimi nefes almaya zorladım. "Ne... ne dedin sen?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve onunla ilgili her şey farklı hissettirdi, sanki aniden bir yabancıymış gibi. "Çocukla ilgili hikaye doğrudu. Sekiz yaşındayken, nefsi müdafaa için onu öldürdüm."

"Ne?!" Yutkunmak için mücadele ettim. "Aman Tanrım," dedim uzun bir nefes vererek ve sonraki kelimelerim otomatik pilot tepkisiydi. "Ama nasıl? Neden sen... o senin kardeşin miydi?"

Başını salladı, uzun zamandır görmemiş gibi ellerine baktı ve "Üvey kardeşim" dedi.

"Sen... sen koruyucu ailede miydin?"

Başını salladı, elleri hala tüm dikkatini emiyordu.

"Neden koruyucu ailedeydin?"

"Biyolojik babam hapse girdi ve annem ben beş yaşındayken bir trafik kazasında öldü. Başka ailem yoktu, bu yüzden o serbest bırakılana kadar beni bir eve yerleştirdiler."

Sandalyemden kalktım ve odada volta atmaya başladım. O anda başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu bana onun gözlerine ve orada gördüğüm tüm çelişkili duygulara bakmadan düşüncelerimi toparlama şansı verdi. Ne yazık ki, benim deneyimlerime göre Alex'in hikayesi benzersiz değildi. Beş yaşındayken, babası ölmüş ya da ebeveynlik haklarından feragat etmiş olsaydı evlat edinilebilirdi. İyi ya da kötü, sistem, biyolojik ebeveyn bakıcı olmaya uygun olana kadar çocukları -bazen yıllarca- bekletmek üzere kurulmuştur.

Biyolojik ebeveynlerin hakları sistemin ilk önceliğidir. Bu da beş yaşındaki Alex'in, babası ona bakmaya hazır olana kadar yabancılarla birlikte beklemesi anlamına geliyordu.

"Hiç serbest bırakıldı mı?" Gözlerinin içine bakmak için bir an hareketsiz durarak sordum.

Başını salladı. "Evet ama sonra başka bir suçtan tekrar hapse girdi ve ben de evlere geri döndüm."

Kanepeye çöktüm, sonra ayağa kalkıp tekrar volta attım. "Sekiz yaşındayken saldırıya mı uğradın?"

Alex'in sesi sanki ezbere konuşuyormuş, sanki başka birinin başına gelen bir şeyi anlatıyormuş gibi monotondur. "Olaydan sonra beni akıl hastanesine yatırdılar, bu da birçok açıdan hayatımı kurtardı sanırım. Bize oynattıkları oyunlar için bilgisayarlara erişimimiz vardı.

terapimizin bir parçasıydı ama internete erişimimiz yoktu. Bilgisayarlarla aram hep iyiydi. Bilgisayar korsanlığına, intranetlerine yerleştirdikleri güvenlik önlemlerini aşmanın yollarını bularak başladım.

"Sekiz yaşındayken bile çok kolaydı, eğlenceliydi. İnternete erişimim olduğunda okuyabildiğim her şeyi okudum. Nasıl programlama yapılacağını ve kod yazılacağını; matematiksel kalıpların, algoritmaların ve ağ yapılarının nasıl deşifre edileceğini, elime geçen her şeyi okudum. Serbest bırakıldığımda...."

"Babana geri mi döndün?"

Durakladı, çenesi gergin, gözleri anlaşılmazdı. Soruyu duymazdan geldi ve bana profilini gösterdi. "Serbest bırakıldığımda okuldan geri kalmıştım. Arayı kapatmaya odaklanmam gerekirken kendime ayıracak çok zamanım vardı. Matematik, ilkökul fen bilgisi, İngilizce, coğrafya gibi dersler hiç zaman almıyordu, şaka gibiydi. Bu yüzden tek başıma geçirdiğim zamanı bilgisayar korsanlığı topluluğuyla ilişkiler kurmak için kullandım."

"Bitcoinler burada mı devreye giriyor?"

Başını sallamadı. Kıpırdamadan durdu, gözleri hafifçe büyüdü. Bunun bilmesem daha iyi olacak bir alan olduğunu fark ettim.

"Boş ver," dedim çabucak. "Sorduğumu unut."

Bana baktı, kaşlarını çattı, sonra ellerine baktı. "Hayır, hayır. Sana söylemek istiyorum."

Bunun üzerine tekrar oturmam gerekti ve en iyi yerin yine tam karşısı olduğuna karar verdim. "Bana söylemeli misin?" Sesim anlam yüklü bir şekilde sordum.

Çenesini sıktı. "Muhtemelen hayır, ama söylemek istiyorum." Yüzümü buruşturdum. "Benimle konuşmak çok kolay olduğu için mi?"

"Hayır, çünkü sana söylersem beni asla terk edemezsin.

Kapana kısılsırsın." Sonra gözlerime baktı, başka tarafa bakmam için beni cesaretlendirdi.

"Alex, bu söylenecek iyi bir şey değil." Başımı salladım. "Bunu düşünmek bile doğru değil."

"Ama gerçek bu ve ben bunu kastettim. Belki de dengesizim."

Bakışlarını sertçe karşıladım. "Birini önemsiyorsan ona tuzak kurmak istememelisin."

"Seni önemsiyorum."

"Sonra...."

"Ama aynı zamanda seni tuzağa düşürmek istiyorum."

Hiçbir şey yutamadım, boştaki elimle yüzümü sildim ve hâlâ üzerimde sadece bir çarşaf olduğunu fark ettim. "Sen... sen tamamen... sen

sadece kesinlikle...." Parmaklarımın arasından ona baktım. Hayali gülümsemesiyle beni izliyordu. Yavaşça nefes verdim ve elimi bıraktım. "Yalnız olmaktan yoruldun sadece."

"Hayır." Başını salladı, sesi düzdü. "Yalnız olmayı hiçbir zaman umursamadım. Tüm hayatım boyunca yalnızdım. Yalnız olmak kolaydır. İstemediğim şey, hayatta kalabileceğimi sanmadığım şey sensiz olmak."

"Çünkü ben senin ilkinim. Fiziksel olarak yakınlaştığın ilk kişi benim."

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Seksi daha güçlü duygularla karıştırıyorsun."

"Sandra." Adım bir uyarı içeriyordu.

"Sonra daha iyi anlayacaksın...."

"Görmeyeceğim. Bir daha asla net göremeyeceğim. Hatırlarsan sevişmeden önce de sana aşkıttım. Bunu sana söylemiştim."

Dudağımın içini ısırdım ve gözlerim yere düştü. "Az önce benim bir fantezi olduğumu söyledin, mükemmel. Mükemmele aşık olamazsın."

"Ben bir fanteziye aşık değilim. Sandra Fielding'e aşığım. Söylemese de, o da bana aşık. Eğer matematiğim doğruysa, ikimiz de tuzağa düşmüşüz demektir."

Onu daha önce canlı bir tel olarak değerlendirmem ürkütücü bir şekilde yerindeydi. Ya da belki....

Nefesim kesildi, ona baktım, sabit ifadesini düşündüm. Belki de bir rol oynuyordu ve biz hâlâ oyunun içindeydik. Belki de bu ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi görmek için bir testti. Belki de bunların hiçbirisi doğru değildi. Henüz doğru ya da yanlış dememiştim.

"Alex...." Dudaklarımı yaladım, ayağa kalktım ve önündeki masaya oturdum.

Ellerim titriyordu. "Alex, hâlâ oyun oynuyor muyuz?"

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde şimşekler çaktı ve çenesi titredi.

"Alex. Bu yanlış. Bunların hepsi yalan." Bu sözleri çaresizce söyledim. "Annen sen beş yaşındayken ölmedi. Sen koruyucu ailede yaşamadın. Baban hapse girip çıkmadı. Sen öldürmedin...." *Öldürmek* kelimesini ağzımdan çıkmadan yuttum; onun yerine, "Sekiz yaşındayken kendini başka bir çocuğa karşı savunmadın. Beni tuzağa düşürmek istemezsin."

Alex gülümsedi. "Oh, Sandra...sen Yani yanlış." O ölçülemeyecek kadar üzgün görünüyordu.

"Hepsi doğru."

Sulu bir iç geçirdim ve ilk gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken elimle ağzımı kapattım. Çok geçmeden bir şelaleye dönüştüler ve yüzümü çarşafa sakladım.

Alex'in temkinli elini omzumda hissettim. Kısa bir süre sonra, sanki dokunuşunu kabul edip etmeyeceğimi test ediyormuş gibi, tutuşu güçlendi ve kısa süre sonra bir el iki el oldu ve beni kucağına çekti ve göğsüne yaslanarak ağladım.

Ağladım çünkü az önce benimle paylaştığı kasvetli gerçekleri bilemezdim. Ağladım çünkü ona karşı olan hislerimi, hayatının ne kadar berbat olduğunu bilmeden önceki hislerimi özleyecektim. Ağladım çünkü başından beri haklıydı; tüm eğitimimi ve içgüdülerimi görmezden gelip onun kırılmasına nasıl izin verebileceğimi anlayamıyordum. Ağladım çünkü sonunda bana karşı dürüst olmuştu ve ben bencil bir inek gibi ağlıyordum.

Ama daha çok ağladım çünkü onu seviyordum ve o acı çekmişti ve geçmişinin gerçekliğini düzeltmek ya da manipüle etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra bile uzun süre KONUŞMADIK. Alex'in kucağında kalmak, kollarına sarılmak, sıcaklığını paylaşmak arzusu güçlüydü... zorlayıcıydı... eziciydi.

Ama işlemem gerekiyordu.

Bu yüzden kıpırdandım, onu nazikçe ittim, kollarından ayrıldım ve ayağa kalktım. Ama hareket etmedim.

Yüzüm acıyordu ve şişmiş, sümüklü, kabuklu bir pislik olduğunu biliyordum. Ama umurumda değildi. O bendim.

Göz ucuyla Alex'e baktım. Bana bakmıyordu; dikkati cumbalı pencereye ve ötesindeki şehre sabitlenmişti. Elini ağzına götürmüştü, baş ve işaret parmağı sanki dalgınmış gibi alt dudaklarını çekiştiriyordu.

Boğazımı temizledim; buna rağmen sesim kalın ve genizden geliyordu. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Başını salladı; dalgın, otomatik pilot tepkisi gibi görünüyordu. Hâlâ bana bakmıyordu.

Boğazımı tekrar temizledim, bu sefer daha yüksek sesle. "Küveti çalıştıracam. İçeri girmeden önce bana birkaç dakika verebilir misin?"

Gözlerini kırptırdı, kaşları açık bir şaşkınlıkla aşağıya indi ve sonra gözleri benimkilere kayd. Onu kollarımda tutma, güvende tutma, onun savaşlarıyla savaşma ve asla gitmesine izin vermeme arzusu içimde bir kıvılcım gibi parladı.

Bunun yerine, "Buradaki muhteşem küveti gördün mü?" diye sordum. Başını salladı.

"Dört kişi için yeterince büyük." Ona sulu bir gülümseme verdim. "Sandra, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Lütfen?" Burnumu çektim, yutkundum. "Sadece sana yakın olmak istiyorum."

Nefes verdi, gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bunu bir son olarak göreceksin. Gitmene izin vermemi, veda etmemi bekliyorsun. Böyle bir şey olmayacak."

Dökülmekle tehdit eden yeni gözyaşlarına karşı gözlerimi kırptım. "Ne beklediğimi bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Ve işleri senin için kolaylaştırmak gibi bir planım yok." "Peki. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni iste. Sadece... iste beni." Gözleri açıldı. Onları benimkilere kaldırmadı. Onun yerine elime uzandı, iki eliyle kavradı, sonra öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve elimi alnına götürdü.

Bir sonraki konuşmasında parmaklarımın arkası alnına bastırılmıştı ve yere doğru konuştu. "Gençken, istemenin bir anlamı olmadığını fark edene kadar pek çok şey, pek çok insan istedim. O zamandan beri istediğim hiçbir şeye sahip olamadım, gerçekten. Ta ki sana kadar."

Sadece nefes alabiliyordum çünkü zar zor nefes alabiliyordum. Eğer düşünmek, konuşmak ya da hareket etmek gibi çoklu görevler yapmaya çalışsaydım boğulabilirdim.

"Ama istenmek... bu her şeyi değiştirirdi, değil mi? Çünkü o zaman seni istemek boşuna bir çaba olmayabilir. Eğer beni istiyorsan, o zaman sana sahip olmak ve seni elde tutmak mümkün olabilir."

Sessizce, dikkatlice nefes verdim. Yüzümden yeni gözyaşları süzüldü ve istediğim ama karşılayamadığım dairenin tonozlu tavanına baktım.

Ne kadar biriktirirsem biriktireyim, ne kadar çalışırsam çalışayım bu daireyi alamayacağımı kabullenmişim. Ulaşamayacağım bir yerdeydi ve hep öyle kalacaktı. Yalvarmak ve hırsızlık yapmak dışında bir şey yapamazdım. Sınırlarımı bilecek, onlara sahip çıkacak, kabul edecek ve yoluma devam edecek kadar yetişkindim.

Ne iç karartıcı bir düşünce.

Boş ver onu!

Onu istiyordum.

Ve onu alacaktım.

Bir şeyi istediğinde, onun için savaşırsın.

Bedeli önemli değildir.

Yalvarmak ve çalmak artık masadaydı. Ne olursa olsun bir yolunu bulacaktım.

Benim olacaktı.

Alex'e yatırım yapmıştım. Tüm kalbimi, tüm bedenimi, beynimin tamamını ortaya koymuştum. Gerçek şu ki, istesem bile çekip gidemezdim. O bana bağlıydı ve ben de onun için savaşacaktım.

"Alex."

Cevap vermedi.

"Seni istiyorum." Onun elini sıkarken bile elimi çektim. İri, yuvarlak gözleri bana baktı, belirsizlik ve endişe gözlerinin saf kobalt mavisini bulandırıyordu.

"Seni bir kutunun içinde ve bir tilkiyle birlikte istiyorum." Alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Ve bir trende, ve yağmurda. Bir fareyle ve bir evde. Aslında...." Önünde diz çöktüm, güzel gözlerini kırmızı çerçeveli, kabuklu, lekeli gözlerimle tuttum. "Seni belirsiz bir süre için hayatımda istiyorum."

Şaşkın bakışları yavaş yavaş şüphe dolu bir parıltıya dönüştü. "Ben senin arkadaşlarından biri olmayacağım, senin akıl hastası başıboşlarından biri olmayacağım." "Umarım öyle değildir. Başboş dolaşanlara çoraplarını etrafta bırakmaları konusunda dırdır etmem. apartmanda. Ve onlarla seks de yapmıyorum. Dairelerden bahsetmişken, buraya taşınıyorum."

"Bunu karşılayamayacağını sanıyordum." "Karşılayamam. Ama bir yolunu bulacağım."

Bakışları benimkileri ararken şüphe ve kuşku umutla çarpışıyordu.

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Ve," diye dramatik bir şekilde ayağa kalktım, "seni on dakika içinde, işedikten sonra küvette istiyorum." Ona göz kırptım, yarı kapalı bir bakış attım, sonra döndüm ve gösterişli bir şekilde oradan ayrıldım. Yatak odalarına giden koridorda durdum, kendimle ve teatral çıkışımla gurur duyuyordum. Ama sonra aklıma bir fikir geldi ve aceleyle oturma odasına geri döndüm.

Hâlâ sandalyede oturmuş, diz çöktüğüm yeri izliyordu. "Küvette olmaz. Küvete işemeyeceğim. Tuvalete işeyeceğim. Sonra da sifonu çekeceğim. O zaman içeri gelmelisin ama bana on dakika ver."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi, gözleri parlıyordu. "İyi bir plana benziyor."

"Tamam. Güzel. Bir planımız var."

"Evet." Bakışları bakışlarımı yakaladı; hem heyecan hem de sakinlik patlaması hissettim. "Biliyoruz."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

J ANIE HAKLIYDI . Küvetler, büyük olasılıkla, dairenin en sevdiğim bölümüydü. Tabii ki bu önyargımın sebebi Alex'le geçirdiğim destansı küvet seksi zamanları olabilirdi.

Sevişmemiz eskisi gibi çılgınca değildi ama daha az tutkulu da değildi. Onu dikkatle, saygıyla, sevgiyle yıkadım. Hayatı boyunca aldığı yaraları silemezdim. Yara izleri kalıcıdır, ama bakımlarımın bu izlerin kaybolmasına yardımcı olacak ilk adım olmasını ve benim ona değer verdiğim için onun da kendini değerli hissetmesini sağlamasını umuyordum.

Onu istediğimi, çaresizce, tamamen, olduğu gibi istendiğini ona temin etmeye çalıştım. Ona yardım etmek istemiş olabilirdim ama onu daha fazla sevmeyi hayal bile edemezdim.

Nazik dokunuşlarıma daha fazla dayanamadığında, bileklerimden tuttu ve beni kucağına getirdi. Korunmadan seviştığımızde itiraz etmedim; aramızda hiçbir engel olmasın istiyordum. Bir daha asla.

Ona isteyerek, uysalca, sorgusuz sualsiz geldim ve bedenimi istediği gibi kullanmasına izin verdim, zevki için, arzusunu yatıştırmak için. Öpücüklerim bir merhemdi. Dokunuşlarım rahatlatmak içindi.

Amacımız serbest bırakmak değildi. İkimiz de anı sona erdirmeye çalışmadık; aksine, onu uzattık, ruhlarımızı paylaşmanın, aynı havayı solumanın bir sembolü olarak bedenlerimizi paylaşmaktan zevk aldık. Sabunlu suyun kaygan sürtünmesi birbirimizin içinde erime hissini arttırdı.

Ve ortak mutluluğumuza ulaştığımızda, hiç ağlamamasına rağmen gözleri parladı. Ama ben ağladım.

Eskisi gibi sümüklü, dağınık, yürek burkan üzüntü gözyaşları değil. Bunun yerine, özlem ve geleceğimiz için umut gözyaşları döktüm.

Sonra bana sarılmak için hareket etti, sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde beni kaydırды. Çabalarını reddettim ve bunun yerine ona sarıldım, onu kucakladım, onu öpücük ve sevgi yağmuruna tuttum. Sevgimle onu boğuyor olabilirdim ama umurumda değildi.

Onu boğmam gerekiyordu. Onu ısıtmaya ve uyuşukluğunu yenmeye, söküp atmaya ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı.

Küveti ve suyun rahatlatıcı sesini terk etmek istemeyerek iki kez tatlı su çektik. Ama beyaz, girdaplı kozamızdan

kırışmış parmaklar ve yorgunluk.

Uyku, şaşırtıcı bir şekilde, çabucak geldi. Önce o, sonra ben, bedenlerimiz bir Mobius düğümü gibi birbirine dolanmıştı. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem, benim nerede başladığımı ve onun nerede bittiğini bilmediğimdi.

ALEX beni bilerek uyandırdı.

Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra odanın içinde bir saat aradım. Hiçbir şey yoktu.

"Sandra...." sesi hoşgörölüydü, tatlıydı ama yine de seksiydi. Her zaman seksiydi. "Benimle gelmek ister misin?"

Gözlerimi kırptım, az önceki ağlamamdan dolayı gözlerim şişmiş ve kabarmıştı. "Nereye gidiyorsun? Saat kaç?"

Bir ipucu bulmak için pencereye baktım. Güneş doğmuştu ama hava kapalıydı. Öğleden sonra olabilirdi.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Saat sekiz. Ve bugün Pazar. Benimle gelmek ister misin?"

Sekiz... Pazar.

Pazar günü.

Yatakta dikleştım, gözlerimi ovuşturdum ve ona tekrar göz kırptım. "Bugün Pazar."

Her zamanki gibi simsiyah giyinmişti ve üzerinde o lanet olası rüzgârlığı vardı. Ellerini ceplerine sokmuştu.

"Sen nasıl...?" Ona ve kıyafetlerine kaşlarımı çattım. "Yedek kıyafet getirdin mi? Bu ne zaman oldu?"

"Hayır. Eve koşup üstümü değiştirdim, bir çanta dolusu eşya aldım. Bu arada, umarım elmalı börek seviyorsundur."

Söylediği anda kokusunu aldım. Ayrıca kahve kokusu da aldım. Gözlerim artık biraz daha az pusluydu, onun görünüşünü ve odayı inceledim.

Yenilenmiş, memnun, hatta mutlu görünüyordu. Kalbim göğsümde küçük jimnastik hareketleri yaptı. İçten ve sıcak bir gülümseme takınmıştı.

Etrafıma bakındım ve komodinin üzerinde bir tabak elmalı börek ve iki fincan kahve buldum.

"Kahvaltı mı hazırladın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Arkadaşın Elizabeth ve kocası biraz önce onları ve kahveyi getirdiler. Onlara hâlâ uyduğunu söyledim."

Tamamen utanmamıştım ama biraz utanmıştım. Bu gece için evi kullanmayı ben istemiştım ve ben yetişkin bir kadındım, Elizabeth de neden eve ihtiyacımız olduğunu anlayacak kadar durumumuzu biliyordu. Yine de utanmıştım.

"İyi birine benziyorlar." Alex bu sözleri sanki bu düşünce kafasını karıştırmış gibi, iyi insanların var olması garipmiş gibi söyledi.

"Öyleler. Nico'yu seversin. O bir komedyen." "Yani komik bir adam mı?"

"Hayır. O gerçek bir komedyen. Televizyonda kendi şovu var."

"Gerçekten mi?" Sesi şaşırmış, hatta kuşkulıymış gibiydi. onun üzerine hızlı bir tane çek.

"Gerçekten mi?" Kahveye uzandım, kendime böreklerden bir nefes ısmarladım. "Sana söyledim, dünya inanılmaz insanlarla dolu."

"Huh." Alex kaşlarını çatı, omuz silkti. "Sen Doğru. Bu oldukça inanılmaz."

Kupamın üzerinden onu izledim, kendimi yastıklara yasladım ve çarşafın belime kadar kaymasına izin verdim. Çünkü, gerçekten, ne anlamı vardı ki?

Alex'in Nico'yla ilgili haberimden sonra dalgınlaşan gözleri hemen göğsüme odaklandı. Göğüsler için bir puan.

"Ee," dedim ve kahvemden bir yudum aldım. Hâlâ sıcaktı. "Nereye gidiyoruz?" "Gidiyor musun?" O Hayır daha uzun baktıDüşünceli. O sadece baktı

Dikkatim dağıldı.

Erkekler ve göğüsler.

Şimdi ne demek istediğini anlamıştım. Çarşafı göğsümü örtecek şekilde kaldırdım ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Bugün nereye gidiyoruz? Gitmek isteyip istemediğimi sormuştun."

"Oh. Evet. Bu. Onun yerine burada kalabiliriz."

"Hayır." Ayağımla onu ittim ve ona ters ters baktım. "Seninle gelmek istiyorum. Pazar günlerini nasıl geçirdiğini öğrenmek istiyorum."

Alex elini yorganın üzerinden bacağıma koydu ve kendi kahvesine uzandı. "Pek heyecan verici değil."

Omuz silktim. "Önemli değil. Her şeyi bilmek istiyorum."

Yüz ifadesi biraz düştü ama kahvesinden bir yudum alarak bunu gizlemeye çalıştı. "Dün gecedten sonra bile mi?"

Bu sefer bakışlarını tuttum, başka tarafa bakması için cesaretlendirdim. "Özellikle dün gecedен sonra."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu, çarşafın üzerindeki eli kalçamı ovuşturdu. "Tamam. Kahveni iç; böreklerini ye. Geç kalıyoruz."

Aceleyle giyinmeye ve börekleri yanımızda getirmeye karar verdim. Alex henüz bir şey yememişti ve ilk durağımıza kadar bir şey yemeyeceğini açıklamıştı.

Anlaşıldığı üzere ilk durağımız binanın içindeki kapalı havuzdu. Geniş oda nem ve klor kokuyordu. Alex içeri adım atar atmaz giysilerini çıkarıp bir sandalyeye fırlattı ve altından bir Speedo çıktı.

Neredeyse ölüyordum. Bu resmen hayatımın en güzel sabahıydı. Havuzun kenarında oturup kahve içip hamur işi yerken Alex'in bir saat boyunca tur yüzmesini izledim. Bu, Tanrı'nın var olduğunun ve beni sevdiğinin kanıtıydı.

Bana, havuzdan sırlıklam çıktıktan sonra, yüzünden, göğsünden, sırtından, karnından su damlacıkları akarken... *iç çektiğini* söyledi.

Nerede kalmıştım?

Evet, bana sadece Pazar günleri değil, her sabah yüzdüğünü söyledi. Bu, neden bir yüzücünün yapısına sahip olduğunu açıklıyordu - çünkü yüzücüydü. Belli ki Quinn'in binasındaki havuzu pek kullanmıyordu. Daha önce geldiklerinde Elizabeth ve Nico'ya binada havuz olup olmadığını sormuştu. Onlar da onaylayınca sabah gideceğimiz ilk yer belli olmuştu.

Daha sonra, hızlıca duş alabilmesi için daireye uğradık. Bu hızlı duş, şipşak bir duşa dönüştü. İşimiz bittiğinde, ikimiz de doymuştuk, çabucak giyindik. Ağzına bir börek tıktırdı ve beni kapıdan çıkmaya ikna etti.

Bu tempoda devam etmemiz mümkün değildi; bunu biliyordum. Bununla birlikte, kimyamız ve hormonlarımız izin verdiği sürece dalgayı sürmeye karar verdim. Günü yakalayın!

Tipik Alex tarzıyla, bir sonraki hedefimizle beni -yine- şaşırttı. Kolunun altına girmiş, Chicago Halk Kütüphanesi'ne vardığımızda ona şapkasını, atkısını ve eldivenlerini henüz vermediğim için kendime ettiğim suçlamayla dikkatim dağılmıştı.

Beni girişe doğru çektiğinde adımlarım duraksadı. Etkileyici binaya gözlerimi kırpttırarak baktım.

"Kütüphane mi?" Gözlerini beni izlerken buldum, yüzünde hayalet bir gülümseme ve gözlük vardı. "Pazar günleri kütüphaneye mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Burada ne yaparsın?"

"Kitap okurum."

Kaşlarımı çattım, hâlâ hareketsizdim. "Ne kitabı?"

Gülümsemesi yoğunlaştı. Bana gülüyor olabilirdi. "Bütün kitaplar. Her kitap. Her şeyi okurum. Bazen bir romanı bütün gün okuyup bitiririm. Bazen ilgimi çeken bir konu hakkında araştırma yaparım. Genellikle ikisinden de biraz yaparım."

"Bu çok harika!" Kelimeler ben daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı, bu keşfe karşı tamamen dürüst bir tepkiydi.

Övgümü kabul etti, tepkisi pek de soğukkanlı değildi. Bu bana Marie'yi kurtarmak için dışarı fırladıktan sonra restoranda verdiği tepkiyi hatırlattı. Belki de daha önce hiç övgü almadığı için övgüye nasıl karşılık vereceğini, onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu düşünce beni hem hüzünlendirdi hem de öfkелendirdi.

Yanından çekildim ve elini tuttum. "Hadi gidelim. Bana geçen hafta ne okuduğunu göster."

Kütüphaneye girdik ve içerisi kitap kokuyordu; bana anaokulunu, çocukluğumu, el sanatlarını ve düzenli raflarda saklanan maceraları hatırlatan unutulmaz bir koku.

Kütüphaneye hiç gitmedim; artık gitmiyorum. Ama bugün beni nostaljik hissettirdi ve içimi ısıttı - sonsuza dek Alex'le ilişkilendireceğim bir duygu ve bir yer.

Lobiden merdivenleri henüz çıkmıştık ki birinin adımı seslendiğini duydum. Döndüm, halı kaplı koridoru aradım ve arkadaşım Devon'ı bana doğru yürürken buldum. Dalgın bir şekilde, önerdiğim kırmızı kanepeyi alıp almadığını merak ettim.

Devon sarı saçlarını kusursuz bir şekilde taramıştı ve hafta sonları bile iş gömlekleri ve kaşmir kazakları tercih ediyor gibiydi. Uzun boyluydu ama yüksek değildi ve doğal olarak bronzdu; bu da dişlerinin doğal olmayan bir şekilde beyaz görünmesine neden oluyordu. Ela gözleri, görünüşte dostça olsa da, tekinsiz bir geçmişe işaret ediyordu.

Eğer hedge fon yöneticisi tipini tercih ediyorsanız Devon yakışıklı bir adamdı, ki ben genelde öyle yapardım.

Uzun bacakları aramızdaki boşluğu hızla doldurdu. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucaklamıştı.

"Sandra, hey!" Ellerini omuzlarıma koyarak geri çekildi. "Seni görmek çok güzel."

"Seni de." Başımı salladım, gülümsemesine karşılık verdim, sonra Alex'e döndüm.

"Alex, bu...um...." Kekeledim, durdum, çünkü Alex'in bakışları -aslında tüm tavrı- karanlık ve tehditkârdı. Ve gözleri Devon'ın hâlâ kolumu tutan eline odaklanmıştı.

"Alex," diye tekrar başladım, kirpiklerimin dalgalanmasını engelleyemiyordum. "Bu benim arkadaşım, Devon. Devon, bu da erkek arkadaşım Alex."

Alex sağ elini uzattı, bu da Devon'ın tokalaşmayı kabul etmek için kolumu teslim etmesine neden oldu.

"Memnun oldum Alex." Devon'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark ettim, sözleri duraksamış ve zorlanmıştı.

Alex sözlü olarak cevap vermedi. Bunun yerine başını eğdi ve arkadaşşıma ters ters bakmaya devam etti.

Ben Devon'a dönmeden önce bir süre garip bir sessizlik oldu. "Sonunda kırmızı kanepeyi alabildin mi?"

Başını salladı ve dikkatini Alex ile benim aramda paylaştırdı. "Ben...." Kaşlarını çattı, önce Alex'e sonra bana baktı, sonra da kafasını temizler gibi salladı. "Evet. Evet. Çok beğendim. Yardımın için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Ne zaman isterseniz."

Alex'in sertleştiğini hissettim ama onu görmezden geldim.

"Tamam." Devon bana gülümsedi ama gülümsemesi yumuşamıştı, öncekinden çok daha sönüktü. "Pekâlâ. Siz ikinizi gününüze geri dönmeniz için yalnız bırakayım. Tanıştığımıza memnun oldum, Alex." Devon, Alex'in adını, sanki bu sözcük kafasını karıştırmış gibi, sesinde hafif bir tizlikle söyledi.

Alex başını salladı; ama yine sözlü bir karşılık vermedi.

Bir kez daha gülümsedikten sonra Devon döndü ve merdivenlerden inerek ana lobiye doğru yürüdü.

Gözden ve kulaktan kaybolur kaybolmaz Alex elimi tuttu, yönünü değiştirdi ve beni üzerinde *Hukuk Referans* yazan bir kapıdan geçirdi. Ne planladığını gayet iyi anladığım için hiç konuşmadan onu takip ettim.

Devon ve kırmızı kanepesi hakkında konuşabileceğimiz تنها bir yer arıyordu.

Alex, Haksız Fiil Hukuku'nun yanında uygun bir köşe buldu ve beni ses geçirmez dinleme kabinlerinden birine çekti.

Omuzları kaskatı kesilmişti, çenesi sıkılıydı ve kendini benden uzak tutuyordu - tek kişilik bir kabin olduğunu düşünürsek bu etkileyiciydi. Alex'in gözleri benimkileri aradı.

"Sandra."

"Evet Alex," dedim sakın bir sesle. Davranışı beni üzmemiş ya da sinirlendirmemişti. Aslında, buna şaşırmamıştım bile. Alex'in erkek ya da kadın arkadaşı olmadığını ve hiç istemediğini varsayıyordum. Benim de erkek arkadaşlarımın olması -birkaç tane- büyük olasılıkla sürpriz olacaktı.

O anı yaşamasına izin verecektim.

Yüz hatlarında bir dizi duygu oynasırken derin bir nefes aldı -Öfke, endişe, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı, isteksizlik, sonra tekrar öfke.

Sonunda, "Bunu anlamama yardım et." dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve boğazımı temizledim, kendime bu konuşma boyunca yolumu hissetmem gerektiğini hatırlattım. "Alex, benim pek çok erkek arkadaşım var...."

"Bunu biliyorum ama onlarla gerçekten bir *şeyler* yaptığını düşünmemiştim." İrkildim. "Yapıyorum... Sanırım. Bekle, bir *şeyler* derken neyi kastediyorsun?" "Onları görmek. Onlarla takıl. Kanepelerini seç."

"Oh, o zaman, evet. Bunların hepsini yapıyorum."

Alex'in gözleri alev alev parlıyordu ve ben onun başka *şeyler* hayal ettiğini biliyordum. "Başka ne yapıyorsun?"

Sorusundaki imalı hakaret karşısında göğsümde bir öfke patlaması oldu. Ama korkusunu da hissettim; bu durumla ilgili her şey onun için yeniydi.

"Bana güveniyor musun?"

diye sordum. "Belli ki."

"Hayır, tabii ki değil, çünkü bana güveniyor olsaydın bu soruyu sormazdın."

Acı çekmiş gibiydi, tartışmamdan etkilenmişti, hâlâ kararsızdı.

"Kıskanıyorum," dedi sonunda. "Devon'u bulup öldürmek istiyorum." "Öldürmek mi? Gerçekten mi?"

"Hayır." Alex tavana baktı. Arkasındaki kapıya yaslandı. Sesi hâlâ hırıltılıydı ama testosteron dalgası gözle görülür bir şekilde sönmüştü, sadece birazcık. "Ama onu biraz dövmek istiyorum. Ya da belki kredi puanını mahvetmek."

Gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım; Alex'in bu konuda gülümsememe hazır olduğunu sanmıyordum.

Sonunda gözleri benimkileri aradı ve kendini kötü haberlere hazırlıyormuş gibi nefes aldı. "Kaç kişi? Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Bilmiyorum. Onları saymadım." "Yirmiden fazla mı?"

Omuz silktim, zihinsel bir çetele tutmaya çalıştım. "Muhtemelen."

Garip bir şekilde, bu onu biraz sakinleştirmiş gibiydi. Başını salladı ve gözleri omzumun üzerinden bir yere kaydı. "Oh, tamam."

İstmeden bazı boşlukları doldurdum. "Devon ve ben uzun zaman önce bir randevuya çıktık. Sonra onu danışmanlık alması için arkadaşım Thomas'a yönlendirdim. Bazen o ve ben öğle yemeği yeriz. Devon'ı son gördüğümde yeni dairesi için mobilya seçmesine yardım ettim."

Alex başını salladı, dikkati yüzüme döndü. "Senden hoşlanıyor."

Burnumu kırıştırdım. "Biz arkadaşız."

"Hayır. O senden *hoşlanıyor*."

Başımı salladım. "Sanmıyorum, gerçekten. Ama hoşlansaydı da bir şey fark etmezdi, çünkü Devon sen değilsin."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Alex, yüz hatları sertleşmişti. "Biliyorum."

"İstiyorum...." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Bu konuda, arkadaşların konusunda iyi olmak istiyorum."

"Güzel. Çünkü ben de senin benim arkadaşlarım konusunda iyi olmanı istiyorum." Sertliği o kadar azalmıştı ki ona uzanırken kendimi rahat hissediyordum. Parmaklarımı kot pantolonunun ön ceplerine soktum ve yarım adım daha yaklaştım. "Belki zamanla onlar da senin arkadaşın olurlar."

Gözleri kısıldı, "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın anlamıyorum. Birçoğunun sevgilisi, hatta eşi var. Nico-Elizabeth'in kocasına bak, bizim dost canlısı elmalı börek teslimatçımız. O benim arkadaşım. Ondan hoşlanıyor gibiydin. İyi biri olduğunu bile söylemiştin."

Nico'nun arkadaşlarım için en doğru örnek olmadığının farkındaydım çünkü onunla hiç çıkmamıştık. Ama şimdilik Alex'i bu kavramla tanıştırmak için iyi bir seçimdi. Ayrıca, Alex'in diğer erkek arkadaşlarımla geçerli bir arkadaşlık olasılığını kabul etmesi için belki de en iyi şansımdı.

Gözle görülür bir isteksizlikle Alex'in ifadesi inatçıdan dalgınlığa dönüştü. "Evet. Sanırım iyi biriydi."

Bu isteksiz iltifat karşısında ağzım kıvrıldı; sırtışım çok genişlemesin diye alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Onunla başlayacağız."

Nico ve Elizabeth."

Alex'in kaşlarını çatması bana inatçı bir boz ayı gibi neredeyse komik geldi. Kıkırdama dürtüsüne karşı koydum ve bunun yerine bedenimi onunkine bastırdım.

"Tamam, bu bir plan," dedim. "Şimdi gidip birkaç kitaba göz atalım."

Sürelî yayınlar bölümüne yöneldik. Alex *Economist*'e gelene kadar dergileri karıştırdı. Dergiye bana uzattı -geçen haftanın sayısı- ve kendisi için en yenisini çıkardı.

Dergiye göz gezdirdim. "Bütün resimler nerede? Ve bu yazı tipi neden bu kadar küçük?"

Bana güldü -evet, bana- ve dedi ki, "Tıp dergileri okumuyor musun? Onlarda resim olmaz."

"Bilim insanları için resim pornosu olan grafikler ve çizelgeler var. Bunda özet bir rakam tablosu bile yok."

Bana sade bir eğlenceyle baktı ve önemli bir küresel güncel olayla ilgili bir makaleyi işaret etti. "Bu iyi bir makale. Çin ve ülke içinde bitcoin kullanımının yasaklanmasıyla ilgili."

Ona baktım. Bakışlarımı tuttu, yüzünde alaycı bir ifade vardı. Sanki bana kendisiyle, geçmişiyle ilgili bir ipucu veriyor gibiydi. Başımı salladım ve oturacak bir yer bulmak için etrafımızdaki alanı taradım. Sonunda kuzeybatı köşesindeki bir masada iki sandalye bulduk.

Makaleyi okudum. Daha doğrusu okumaya çalıştım. Sonunda, soru sormak için Alex'in okumasını kesmek zorunda kaldım.

"Alex," diye fısıldadım çünkü bir kütüphanedeydik ve kütüphanede böyle yapılırdı. "Çinliler bitcoinin kullanılmasını istemiyorlar çünkü sistemi atlatıyorlar, öyle mi? Değil mi?"

Başını salladı, bana yaklaştı ve kulağıma fısıldadı - çünkü kütüphanelerde böyle yapılır. Ayrıca tüylerimi diken diken etti. "Aşağı yukarı. Bitcoinler herhangi bir hükümet ya da ülkenin dışında var olurlar. Düzenlenmemişlerdir. Hükümetlerin onlar üzerinde bir para birimi olarak hiçbir yetkisi yok. Çin hükümeti bunlara erişimi engellemeye çalışabilir, ancak tamamen başarılı olamayacaklardır. Bitcoinler insanlara aittir. Ve tamamen siyasetin ve özel çıkarların etkisi dışında var olurlar."

Uzaklara doğru eğildiğinde gözlerinde gurur gördüm. Bu hoşuma gitmişti -gurur- ve NSA'ya bir iskelet anahtarı teslim etmekte neden isteksiz olduğuna dair çok şey anlatıyordu.

"Ama neden değerliler? Neden para ediyorlar? Bunlar sadece sayılar, algoritmalar ve matematiksel büyüler değil mi?"

Sırttı, gözleri yüz hatlarımı inceledi, sonra elinde değilmiş gibi beni yanağımdan öptü.

"Altının neden bir değeri var? Çünkü biz ona küresel bir toplum olarak değer atfettik. Aynı şey bitcoinler için de geçerli. İnsanlar onlara inanıyor, değerlerini görüyor, sınırlı bir para birimi fikrini satın alıyor ve mal satın almak için kullanıyor. Bir para birimi olarak değerleri, gücü elinde bulunduranların kaprislerine göre şişirilemez ya da söndürülemez. Onlara değerini insanlar verir."

Konuşurken yüzünü izledim. Yüzü değişti, o da değişti. Çocuğundan ya da yarattığı ve gurur duyduğu bir şeyden bahsediyor olabilirdi. Ama bu aynı zamanda isteksiz bir gururdu, sanki kendi payı ne olursa olsun övgüyü kabul etmek istemiyordu, ondan saklanıyor, onu gömüyordu.

"İşte bu yüzden onlara yardım etmiyorsun." Sözlerim ancak bir iç çekişin üzerindeydi, ama onları duydu.

Boğazını temizledi, gözlerini kaçırdı, sonra beni kucağına çekti, kollarını bana doladı ve kulağıma usulca fısıldadı. "Bitcoinlerin korkunç insanlar tarafından sömürüldüğünü biliyorum. Sorunu çözeceğim. Ama birilerine inşa edilmiş olanı yok etme yeteneği veremem. Doğru şeyi yapacaklarına güvenmiyorum."

Başımı salladım ve dudaklarını alnıma bastırırken ona doğru eğildim.

Onun alaycılığını anlıyordum. Benim için tamamen anlamlıydı. Bir çocuk ve ergen olarak, kendisini defalarca hayal kırıklığına uğratan bir sisteme güvenmek zorunda kalmıştı. Bir daha herhangi birine inanmayı düşünmesi bile şaşırtıcıydı. O anda, bana tamamen güvenmeye karar verdiği için onur duyduğumu, hayrete düştüğümü ve biraz da bunaldığımı hissettim.

Kıpırdandı. "Hadi gel."

İsteksizce kucağından kalktım ve dergilerimizi topladım. "Sırada ne var?"

"Bilgisayar bilimleri referans materyallerine ne dersiniz?" Ajan Bell'in sesi çirkin bir uyandırma çağrısıydı ve bir o kadar da sarsıcıydı. Kaskatı kesildim ve başımı ona doğru çevirdim, kalbim midemin çukuruna battı.

Alex sandalyesinden kalktı ve önüme geçti; tavrındaki değişikliği hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum. Duruşu, yok etmek için çok uğraştığım uyuşukluğu yayıyordu. Bu uyuşukluk elle tutulur bir şeydi, kutup patlaması gibiydi. Onunla birlikte ben de ürpermişim.

"Neden buradasın?" Artık fısıldamıyordu.

Omzunun üzerinden ona baktım, aniden boyuna, cüssesine vuruldum. Daha büyük, tehditkâr... düşmanca hissediyordum.

"Bugün Pazar. Bir merhaba diyeyim dedim." Ses tonu dostçaydı, hatta belki biraz yalvarır gibiydi; herhangi bir kötü niyet ya da ikiyüzlülük sezmedim. Bu tek cümlede aktarılan duygu, daha önceki değerlendirmemi doğruladı - ondan hoşlanıyor ve ona saygı duyuyordu.

"Git buradan."

"Alex...."

"Ajan Bell, size yeterince zaman ayırdığımı düşünmüyor musunuz?"

Ürperdim. Kesinlikle buz gibiydi. Bu kadından pek hoşlanmamıştım. -Birkaç hafta önce beni "tehdit etmediğini" düşünürsek, şimdi iyi niyetli olduğunu anladım. Kötü niyetli değildi. Kötü bir insan değildi. Daha yüksek bir amaç tarafından yönlendirildiğini hissediyordu.

Ajan Bell çenesini daha yukarı kaldırdı. "Geçen haftadan sonra...." sesi kesildi. Varlığımın özgürce konuşma isteğini engelliyor olabileceğini tahmin ettim; ancak yüz hatlarını daha iyi görebilmek için diğer tarafa eğilip etrafına baktığımda dikkati Alex'in yüzüne takıldı.

Onunla sessizce iletişim kurduğunu hemen anladım. İfadesindeki bir şey -o anda göremediğim- ona bu düşünceye devam etmemesini söylüyordu.

Gözleri bana kaydı ve kısa bir süre benimkileri tuttu. Neredeyse özür diler gibiydi, sanki benim için üzülmüştü.

Dikkati tekrar onun yüzüne yöneldi. "Arkadaş olmayı deneyebileceğimizi düşünmüştüm." Geçen hafta ne olduğunu ve Alex'in neden onun bu konuda konuşmasını engellediğini merak ettim.

Onun tarafında cazibeye benzer bir şey algılasaydım endişelenirdim, hatta muhtemelen kıskanırdım. Ama görmedim. Aksine, ona hayranlık duyuyor ve içtenlikle onunla bir tür etkileşim kurmak istiyor gibiydi. Bu tek taraflı bir kahramana tapınmaydı.

Kendime Ajan Bell'in ikinci görüşmemizdeki sözlerini hatırlattım - onu on beş yaşından beri tanıyordu. Ayrıca, ondan biraz daha yaşlıydı.

Belki beş ya da altı yaş büyüktüm. Ona karşı hisleri kardeşçe olmasa bile muhtemelen anneceydi.

"Bu asla olmayacak." Sesi sıkılmış gibiydi. "Git buradan."

Derin ve sakın bir nefes almasını izledim. Belirgin bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı ama tamamen şaşırılmış görünmüyordu. "Peki." Gözleri tekrar benimkilere kaydı; bu sefer bana bakarken sessizce onunla iletişim kurduğu izlenimine kapıldım. "Yakında görüşürüz."

Rahatlamadı, kız tamamen gözden kaybolduğunda bile; tam bir dakika sonra heykel gibi hareketsiz durduğumuzda bile; elimi omzuna koyduğumda bile.

"Hey," diye fısıldadım, çünkü bir kütüphanedeydik. "İyi misin?"

Ciğerlerini doldururken büyük omuzları kalktı. Alex bana döndü, kolları bana uzandı. Beni sıkıca kendine çekti. Kucaklaşma neredeyse boğucuydu ve üç kez yutkunduğunu hissettim.

"Ondan nefret ediyorum."

Ellerimi serbest bırakmaya çalıştım ama aramızda sıkışıp kalmışlardı. "O kadar da kötü görünmüyor," diye mırıldandım göğsüne karşı.

Sözlerim gergin çıkmıştı. Sebebinin anlamış olmalı ki elimi tutuşu biraz gevşedi ama tam olarak değil. Yine de kollarımı ona dolamam için bu yeterliydi.

"Onun onuru yok," dedi.

Seçtiği kelimeler karşısında gözlerimi kırıştırdım ve en son ne zaman *biriyle* onur hakkında tartıştığımı merak ettim. Bu bana konuyla ilgili ve dikkat çekici geldi. Toplum olarak artık onurdan bahsetmiyoruz.

"O ne yaptı?"

Başını salladığını hissettim. "Fark etmez. O önemli değil." Hafifçe geri çekildi, iri elleri kalçalarımın altına düştü ve bakışları benimkileri aradı. "Sen önemlisin."

Bu elbette beni gülümsetti. "Biliyorum." Kollarımı boynuna dolayarak söyledim. "Ama bunu sık sık söylemekten çekinme. Ayrıca, hoşuma giden diğer sloganların -belirli bir sırayla değil- şunlar: *Sen olağanüstü güzelsin, sen bir fantezisin ve benim adımları haykıracaksın.*"

Ağzı yana doğru çekildi ve sevdiğim gamzesi ortaya çıktı. Az önceki gerginliğin çoğu parmak uçlarımda hafifledi. Bakışları saçlarımda, burnumun ve dudaklarımda üzerinde gezinirken sevgi ve şefkat doluydu. "Olağanüstü güzelsin."

Parmak uçlarımda yükseldim, tırnaklarım ensesini hafifçe kaşıyarak onu ağzını benimkine yaklaştırması için cesaretlendirdi. "Sen de öylesin Alex. Ve sen benim için önemlisin."

BÖLÜM YIRMI ALTI

Salı Gününün Burç Yorumu: Önemli bir karar vermek için kendinizi aceleci hissedebilirsiniz. En avantajlı sonuç için kalbinizin sesini dinleyin.

PAZARTESİ sabahı ayrıldık. Yüzerken onu süzdüm, sonra kısa bir kahvaltıyı paylaştık ve gülümsüyordu - aferin bana! Ama yaklaşık yirmi dakika sonra ona erkek örgü setini vermeyi ihmal ettiğimi fark ettim.

Salı günü uyandığımda yüzümde kararlı bir gülümsemeyle uyandım.

Quinn'le daire hakkında konuşacaktım. Aslında, bunun için ona yalvaracaktım. Ama önce kaşlarımı aldım, böylece hassas bir şekilde şekillendirildiler. Sonra da aynada yalvaran kaşlarımın provasını yaptım.

Salı günü daha çok Çarşamba gününün ve dolayısıyla Alex'in randevu gecesinin ertesi gün olduğu gerçeğinden dolayı fazla heyecanlanmamaya çalışarak geçti.

Örgü gecesi geldi ve ev sahipliği yapma sırası bendeydi. Cumartesi günkü kirli yiyecekler temanın bir devamını yapmaya karar verdim. Taze incir, sosis, çiğ ıstiridye, bütün kabak dolması ve tatlı olarak çikolata kaplı muz.

Ashley ilk gelen ve dolayısıyla temayı ilk anlayan oldu.

"Sen kirlisin. Kirli bir zihnin var." Onaylayarak gülümsedi ve sosis tabağını inceledi, birini seçti ve bir ısırık aldı. "Nefis." Çiğneme arasında, "Cinsel organ yiyecekleri fallik lezzetlidir." dedi.

Kapım çalınana ve ben onu terk etmek zorunda kalana kadar mutfakta bu konuda kıkırdadık.

Hoparlör düğmeme bastım, *Fallik Yiyecek Büfesi* vesilesiyle bir tişörtüm olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Bir tane yaptırmam gerekecekti.

"Kim o?"

"Janie," diye çatlak bir yanıt geldi.

"Tamam! Yukarı gel." Onu içeri aldım ve hızla koridora çıktım. Misafirlerim merdivenleri çıkarken onlarla dalga geçmeyi severdim. "Bilin bakalım akşam yemeğinde ne var?"

Janie ana kapıdan içeri girdi ama yalnız değildi. Arkasında Fiona, Quinn ve Dan vardı. Eminim ki yüzüm, ne kadar üzgün olduğumu

Çünkü Quinn beni görünce parmağını ağzına götürdü ve başını salladı.

Quinn, Fiona ve Dan merdivenlerin dibinde kaldılar. Janie ise yukarı çıktı.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğinizi tahmin edemiyorum ama lezzetli ve şok edici bir şey olduğunu varsayıyorum." Beni dirseğimden tutup daireme çekti.

"Evet, öyle. Bu bir fallik yemek büfesi."

Paltomu alıp omuzlarıma atmasını, ardından şapkamı ve atkımı bana uzatmasını izledim, bir yandan da konuşuyordu.

"Geçen sefer şu etkileyici yaban mersinli kreplerden yapmıştın. Evde aynısını yapmaya çalışıyordum ama pek şansım olmadı. Belki bir ara gelip bana gösterebilirsiniz. Aslında, bu akşam bir gösteri yaparsanız harika olur. Lütfen dükkana gidip malzemeleri alın. Ben burada bekleyeceğim ve herkes geldiğinde içeri alacağım."

Başını salladı, beni kapıdan dışarı iterken ela gözleri kocaman ve parlaktı. "Onları gerçekten küçük mavi testisleri olan penislere benzetebiliriz."

Merdivenlerden indim ve sesi beni takip etti. "*Mavi toplara* neyin sebep olduğundan kimsenin yüzde yüz emin olmadığını biliyor muydunuz? Bazıları.... bununla bir ilgisi olduğuna inanıyor."

"Janie!" Durdum ve gözlerimi kocaman açarak ona doğru döndüm. Komşularımın mavi topların epidemiyolojisiyle ilgili farklı teoriler duymasına ihtiyacım yoktu.

"Ah, evet?"

"Malzemeleri alacağım, sadece... Marketten döndüğümde görüşürüz."

"Oh. Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Merdivenin kenarından baktım ve Fiona ile göz göze geldim. Gözleri çoğunlukla ciddiye. Yine de bir sırıtmayı maskeleyemeye çalıştığı belliydi. Zemin kata vardığımızda Dan beni kolumdan tuttu ve binanın dışında bekleyen siyah bir limuzine bindirdi. Önce ben, sonra Fiona, ardından da Dan ve Quinn bindi.

Araba binadan uzaklaştı ve gözlerim arkadaşlarım arasında gidip geldi. Dan hariç hepsi gergin görünüyordu. Her zamanki gibi kahverengi striptizci gözleri bana dostça bir ilgiyle bakıyordu.

Sessizliği ben bozdum. "Ee... neler oluyor?"

Quinn Fiona'yla bakıştı; Fiona gözlerini benimkilere dikmeden önce iki kez kucağına baktı.

"Sandra, eskiden hükümet i ç i n çalışıyordum, Afrika'da bir mühendislik firmasında danışmanlık yapıyordum, bunu biliyordun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Gerçek şu ki, bundan biraz daha karmaşıktı." "*Karmaşık* derken ne demek istiyorsun?"

Gözleri sabit olmasına rağmen tereddüt etti. "Biraz istihbarat çalışması yaptım."

"Biraz istihbarat çalışması." Beynimin işleyebilmesi için ifadeyi tekrarlamam gerekti.

Quinn sabırsızlıkla homurdandı. "Casus olduğunu kastediyor."

Gözlerim büyüdü ve şaşkınlığımdan başka bir şey söyleyemedim.

Fiona'nın yaklaşık bir yıl önce Susan Bates'in örgü iğnesiyle bir serseriye omzundan bıçakladığı anın görüntüsü gözlerimin önünden geçti. Bu çok şeyi açıklıyordu. Bu her şeyi açıklıyordu.

Fiona dişlerini sıktı ama devam etti. "Bunu boş ver. Alex Greene hakkında konuşmamız gerek."

Göğsümde bir panik ateşi parladı ve Fiona'nın elini tuttum. "O iyi mi? Yaralandı mı? Ne oldu?"

"O iyi. En azından Quinn onu en son gördüğünde iyiydi - ki bu sadece birkaç saat önce çalıştığı restoranda oldu."

Ani duygu dalgalanmamı yuttum ve yüksek sesle nefes verdim. "Tamam. Özür dilerim. Beni korkuttun."

"Sandra, bunu sormak zorunda olduğum için üzgünüm ama Alex'e karşı hislerin ne?"

Quinn oflayıp pufladı ve koltuğunda kaydı. Hareket ettikçe deriden küçük, gıcırtılı sesler çıkıyordu.

Fiona ona hızlı ve sinirli bir bakış fırlattı. Sonra dikkatini tekrar bana odakladı, yüz ifadesi nazik ve endişeliydi. "Merak ettiğim için değil, adil davranıldığından ve pişman olacağın bir şeye zorlanmadığından emin olmak istediğim için merak ediyorum."

"Ona aşığım."

Eğer mümkünse, bu haber onu aynı anda hem rahatlatmış hem de üzmüş gibi görünüyordu. "Tamam, dinle, Alex ve seninle ilgili gerçekten bilmen gereken planlar var ama bunları seninle paylaştığını sanmıyorum."

"Planlar mı? Kimin planları?"

Quinn öne doğru oturdu ve bana delici bir bakış fırlattı. "Alex'in geçen hafta Washington DC'ye uçtuğunu biliyor muydun? Seni güvende tutmak için NSA ile bir anlaşma yaptığını biliyor muydun?"

Ağzım bir açılıp bir kapandı, kirpiklerim şaşkınlıkla oynadı. "Ne? Hayır! Ne anlaşması? O asla...." Ellerimi kaldırdım, parmaklarım kaskatı ve avuç içlerim teslim olmuş gibi dışarıdaydı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Biri baştan başlayabilir mi lütfen?"

Fiona içini çekti ve elini dizime koydu. "Pekâlâ. Hikâye şöyle. Alex'e inananlar var...."

"Bitcoinin yaratıcılarından birini tanıyor, biliyorum." Cümlesini ben tamamladım.

"Hayır. Yaratıcı o. Onları o yarattı," dedi Quinn, sesi her zamankinden daha alçaktı.

Uh....

Derin bir nefes aldım ve bu bilgiyi işlemeye çalışıp başarısız olurken limuzinin koltuğuna yaslandım. Bu konuşma, vahiy, etkileşim - adına ne dersiniz deyin - aniden oldu. Bu çok ani hissettirdi

-Çok ani ve sarsıcı bir şekilde. Dahili bir sistem hatası yaşıyordum.

Şaşılacak bir şey değildi, içten içe fark ettim.

Bu konuda hiç konuşmak istememesine şaşmamalı. Bilmememin daha güvenli olmasına şaşmamalı. Kendisi hakkında, bu işe bulaşmamam konusunda beni defalarca uyarmasına şaşmamalı. Gurur duymasına şaşmamalı. Her şeye şaşmamalı.

"Tamam, bunu hızlıca yapmalıyız. Anlaşma şu, kesinti yok, anladın mı?" Beklenmedik bir şekilde beni sistem hatamdan çekip çıkaran Dan oldu, kalın Güneyli aksanı onun sadece kararlı olmaya çalıştığını bildiğim halde sabırsız görünmesine neden oluyordu.

"Alex, senin adamın Alex, bu şeyleri yarattı. Çok para ediyorlar, milyarlarca dolar. İsteddiği zaman bunlara erişebilir; verir, alır, ne isterse yapar. NSA ve hükümetteki diğerleri Alex'i kendi taraflarında istiyorlar. Parayı kontrol edebilmek için onu kontrol etmek istiyorlar. Anlıyor musun?"

Başımı salladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Ellerim titremeye başlamıştı, ben de onları altıma sıkıştırdım.

Devam etti. "Seni -onun kız arkadaşını- bunu yapmanın en hızlı yolu olarak görüyorlar. Seni tehdit ediyorlar, o da geçen hafta bir anlaşma yapmak için oraya uçuyor. Onlar için çalışmayı, bazı hesaplardaki paraları diğerlerine aktarmayı, ne yapmasını istiyorlarsa onu yapmayı kabul ediyor. Aksi takdirde, seni içeri çecekler ve Alex'e karşı sahte suçlamalarla ifade vermeni sağlayacaklar - şartlı tahliyesini ihlal etmek gibi bir şey. Ama mesele bu değil. Mesele senin itibarını zedelemek ya da tıbbi lisansını iptal ettirmek. Bunun gibi bir şey."

Fiona açıklık getirdi. "Ellerinde senin hakkında duruşmanın bir parçası olarak kamuoyuna açıklayacakları bilgiler var."

Bu noktaları Ajan Bell'in bahsettiği noktalarla birleştirdim. "Üniversitedeyken telefonda seks operatörlüğü yapmam hakkında mı?"

Fiona başını salladı, bakışları bariz bir endişeyle üzerimde geziniyordu. "Kimin umurunda olacak ki?"

"Şimdi medyaya verirlerse kimsenin umurunda olmaz. Ama duruşmayı bir sirke çevirirlerse, Alex'in ünlü bir hacker, bitcoinin mucidi olduğu konusunda medyanın ilgisini toplarlarsa ve - senin ifaden sırasında - senin onun telefonda seks operatörü olan çocuk psikiyatristi kız arkadaşı olduğun ortaya çıkarsa, o zaman pek çok insan umursayacaktır."

"Bu delilik! Kim böyle şeyler düşünür ki? Kim gerçekten bunun makul bir gerçeklik olduğunu düşünüyor?" Elimi havaya kaldırdım ve arabanın geneline bağardım.

Quinn, sanki bu tür durumlarla ilgili daha önceden ve samimi bir deneyimi varmış gibi, "Birini rezil etmenin en hızlı yolu, onu kamuya mal etmektir," dedi.

"Ama bu çok karmaşık ve ayrıntılı. Bu bir komplo."

"Ayrıca milyarlarca dolar söz konusu. Elbette bu bir komplo. Ve her şey tamamen yasal." Fiona içini çekti.

"Peki, Alex ne yaptı?" diye sordum ve bir anlık duraksamadan sonra kendi soruma yüksek sesle cevap verdim. "Ona karşı tanıklık etmemem ve suçlamaların düşmesi için bir anlaşma yaptı ve karşılığında onlara istedikleri her şeyi mi verdi?"

Dan başını önce bir yana sonra diğer yana eğdi. "Hemen hemen."

Önce Fiona'ya, sonra Quinn'e, sonra tekrar Dan'e baktım. "Bunu yapmasına izin veremem."

Fiona nefesini bıraktı ve Quinn'le rahatlamış bir bakış paylaştı; sanki arabaya girdiğimizden beri tutuyormuş gibiydi. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim."

Quinn başını salladı. "Tamam. Güzel. Şimdi Alex'le konuşmanı istiyorum. Bunun senin için iyi olmadığına onu ikna et. Mantıklı düşünmesini sağlamalısın. Bu anlamayı yapamaz."

"Bunun sizin için neden bu kadar önemli olduğunu sorabilir miyim? Neden herhangi biriniz bu işe bulaştınız?"

Quinn bir an beni inceledi, şahin gözleri kemerli kaşlarının altından dışarı bakıyordu. "Alex çok iyi şeyler yapabilir ama NSA ile değil. Onu kullanacaklar. İşleri bittiğinde de onu ait olduğunu düşündükleri hapis haneye geri koyacaklar."

Quinn'in sözleri beni iliklerime kadar ürpertti. Ona inanmıştım.

Fiona söze girdi. "Ayrıca, bitcoinlerin istikrarı da bir sorun. Ya ona suçlu olmayanların paralarına el koyma talimatı verirlerse? Siyasette yer alanlar alışılmadık yollarla intikam almaktan çekinmezler ve güvenlik kurumları - FBI, NSA, CIA- geçmişte kişisel kinlerini gidermek için kullanıldı. Bitcoinler banka hesapları ya da borsa ile aynı şekilde düzenlenmiyor. İnsanların başvuracakları bir merci yok."

Dan ekledi, "Diğer bir şey de, bu Alex denen adam gerçekten zeki. Duyduğuma göre her şeyi hackleyebiliyormuş. Gelecekte sizi ona karşı kullanmalarını engelleyecek ne var? Eğer onu kontrol ediyorlarsa, tüm yeteneklerini de kontrol ediyorlar demektir - sadece bitcoin işlerini değil."

Başımı salladım, tüm bilgileri özümsemeye ve işlemeye çalıştım.

"Ona blöflerini görmesini söyleyeceğim. Blöf olmasa bile her yerde iş bulabilirim, hastanede çalışmama gerek yok."

"Bir planımız var," diye açıkladı Dan. Sonra devam etmeden önce onayını bekler gibi Quinn'e baktı.

Quinn bir kez başını salladı ve Fiona'ya bir kez daha baktı.

Sonra o konuştu. "Washington'da hâlâ dostlarım var ve Quinn'in, sizin de bildiğiniz gibi, ismini vermek istemediğim bazı seçilmiş yetkililer üzerinde epey etkisi var. Doğru kişilere baskı yapabilir, NSA'yı geri adım atmaya ya da alternatif bir anlaşma sunmaya zorlayabiliriz."

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Öncelikle onunla konuşmalısın. Onun tarafında olduğumuza ikna et." Fiona'nın yüz ifadesi ciddiydi. "Ona bize güvenilebileceğini söyle; sana inanmasını sağla."

Alex'i birine güvenmeye ikna etmek zor olacaktı ama iş başa düştüğünde bana ve kararına güvenileceğinden emindim, özellikle de bu ona NSA'ya karşı bir alternatif sunarsa.

Ama Fiona, Quinn ve Dan'in planlarının önemli bir unsurunu anlatmadıklarını hissediyordum.

"Tamam, başka ne var?"

"Benim için, benim şirketimde çalışması gerekiyor," dedi

Quinn. Alex'in bu fikre vereceği tepkiyi düşündüm.

Dudağımın içini ısırdım ve "Ne yapabileceğime bakarım" dedim.

"Bir şey daha var," dedi Dan.

"Ne?" "Ne?" diye sordum, gözlerim endişeyle açılmıştı. "Ne oldu?"

"Hem senin için hem de Alex için daha iyi olur" demeyi Fiona'ya bıraktılar.

- "Eğer ona karşı tanıklık etmeye zorlanamazsan."

Omuz silktim. "Katılıyorum."

"Hayır, anlamıyorsunuz. *Yasal olarak* onun aleyhinde tanıklık edemeyeceğinizi kastediyoruz."

Şaşırtıcı bir şekilde, Dan konuştu ve benim için her şeyi açıkladı. "Yani onun rahibi, psikiyatristi ya da doktoru olmanız gerekiyor...."

Hepsi bana baktı, söylemeden bıraktığı kelimeyi algılamamı bekliyorlardı ve ben de algıladım. Çıldırılmış donumu mu yoksa kendinden geçmiş donumu mu giyeceğimi bilemedim.

Fiona'nın çantasına uzanıp büyük, beyaz bir kâğıt parçası çıkarmasını şaşkın bir sessizlik içinde izledim. Dikkatlice açtı ve düzelitti. Belki de bir yumruk atacağımı düşünmüştü, çünkü kağıdı bana uzatırken omuzları gerildi.

Bu bir evlilik cüzdanıydı, henüz imzalanmamıştı ama isimler ve tarih doldurulmuştu.

Damat: *Alexander Greene* Gelin:

Sandra Elise Fielding Tarih:

Bugün

Birkaç ay önce örgü grubum bana ^{şaka} olsun diye bir erkek tişörtü aldı. Boynunda beyaz bir papyon baskısı olan siyah bir tişörttü. Göğsünde de kelimeler yazılıydı.

Evime girdiğimde yaptığım ilk şey o gömleği aramak oldu. Onu bulduğumda, yeniden kullanılabilir bir market poşetinin içine koydum; ayrıca

evlilik cüzdanını ve erkek örgüsü hediye setimi pakete koydum. Tüm eşyaların bulunduğu çantayı yatağımın yanına koydum.

Hayat inanılmazdı. Geçen gün ne demiştim?

Dünya inanılmaz şeyler yapan inanılmaz insanlarla dolu inanılmaz bir yer.

Arkadaşlarım yan odada oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi çene çalarken ben odamda oyalanıyor, limuzinde olup bitenleri anlamaya çalışıyordum. Her şey çok gerçeküstüydü. Bu kesinlikle benim başıma gelmiş olamazdı. Belki de biraz şaraba ihtiyacım vardı.

Birçok ayrıntı aynı anda beni çağırıyordu ve bunları önem sırasına göre sıralamak zordu. Bu nedenle en gürültülü olanında karar kıldım.

Alex en derin sırrımı sormadan *önce* telefonda seks operatörü olarak çalıştığımı biliyordu. *Bu* yüzden ona söylediğimde hiçbir duygu ya da şaşkınlık belirtisi göstermemişti. Bunun bir test olup olmadığını merak ettim. Geçip geçmediğimi merak ettim.

Yapbozun parçaları yerine oturdu - takım elbise, saç kesimi, kayıp günler, geçmişinin ayrıntılarını paylaşmadan önce ilişkimizi tamamlama kararı. Cumartesi gecesi söylediği birçok söz aklıma geldi.

Artık istediğim şeyi, benim olanı beklemiyorum. Her şey değişti.

Pişmanlık duymayacağım.

Tek bir korkunç şey değil. Hakkında hiçbir şey bilmesen daha iyi olacak bir dizi karmaşa.

Seni istiyorum. Seni alıyorum. Seni tuzağa düşürmek istiyorum.

Beni terk etmeni kolaylaştırmayacağım.

-Ve şimdi resmin tamamı görüldüğüne göre, birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

Fiona'ya göre gitmemiz için iki saatim vardı. Düğün bu gece olacaktı, NSA müdahale edemedi önce. Sonra, yarın sabah, Alex'i her konuda ikna ettiğimi varsayarsak, Quinn onu Washington DC'ye götürecekti. Quinn bağlantılarını kullanacak ve Alex'in çıkarlarının tamamen tehlikeye atılmadığı yeni bir anlaşma yapmak için doğru insanlara baskı yapacaktı.

Düzenlemeler yapılmıştı.

Alex'i benimle evlenmeye, arkadaşlarıma güvenmeye ve Quinn için çalışmaya ikna etmenin bir yolunu bulmak için iki saatim vardı; gelecekteki hayatımla barışmak için iki saatim vardı.

Alexander Greene'in karısı.

Ek süre istemedim. Zamanın daha çabuk geemesini diledim. Bu partiyi başlatmaya hazırdım.

Ayak seslerimiz merdivenlerde küçük bir izdiham gibi duyuluyordu. Birinden diğetine zıpladım, kalbim çıktığım her merdivenle birlikte tırmanıyordu. Bu durum için şanslı siyah deri pantolonumu ve sürtük kırmızı askılı üstümü bile giymiştim - şans için ve diğ her şey başarısız olursa şehveti teşvik etmek için.

Alex beni arşambaya kadar beklemiyordu. Akşam yemeğ i ve sinema için buluşacaktık. *Normal bir insan randevusu* demişti.

Ekibimden önce merdivenlerin tepesine çıktım ve Alex'in kapısının önünde durdum. Hiç tereddüt etmedim. Kapıyı aldım... bekledim... tekrar çaldım -belki biraz erken.

Ama kendimi heyecanlı ve gergin hissediyordum. Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğ i için kapıyı yanlış zamanda almama engel olamadım.

Kapıyı üçüncü kez çalmak için elimi kaldırdığımda Alex kapıyı açtı. Ajan Dumb Ass'e karşı kullandığını gördüğ üm o temkinli bakışını takınmıştı. Varlığını fark eder etmez bakışları yumuşadı ve dudaklarında umut dolu bir gülümseme belirdi.

Sevimli kelimesi onu tanımlamaya yetmezdi ama erkek gibi seksi bir dahi olabilirdi.

Arkamda biri boğazını temizledi - Dan'in sesine benziyordu. Ses Alex'in dikkatini çekti ve arkama baktı, getirdiğ im seyirci kalabalığını fark edince yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Sağ ımda Fiona duruyordu. Solumda Dan duruyordu. Quinn ve Ashley alt kattaki arabada kaldılar. Örgü evremden geri kalan hanımlar tavus kuşu kuyruğ u gibi arkamda yayıldılar. Oldukça güzel bir görüntü oluşturduğ umuzu hayal ettim.

"Merhaba," dedim.

"Hey...." Gözleri artık benimkilerle buluşmuyor, daha ziyade arkamdaki ve yanlarımdaki yüzleri gözden geçiriyordu. "Neler oluyor?"

"Hadi, ceketini giy. Bizimle geliyorsun." Alex'in gözleri

Fiona'dan bana kaydı. "Biz mi?"

"Evet." Başımı salladım ve örgü grubumu işaret ettim. "Hepimizle geliyorsun."

"Nereye gidiyoruz?"

"Öğreneceksiniz. Hadi gel." Ona el salladım. Hareket etmedi.

Doğrusu şaşırmıştım; ama şaşırmamalıydım. Ortaya çıkıp sadece benimle gelmesini isteyeceğimi sanıyordum ve gelecekti de. Dumb Ass ya da Ajan Bell'in orada olması durumunda bir örtbas hikâyesine ya da dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım olursa diye arkadaşlarımı tanık olarak getirmiştım.

Daha iyi bilmeliydim. Alex bana güvenirdi ama başka kimseye güvenmezdi. Ve bu, normal insanların birini daha iyi tanıyana kadar yaşadıkları gibi basit bir güven eksikliği değildi. Dünyadaki herkes onun yanında güven eksikliği ile başlıyordu. Onun temelinde paranoyak bir şüphe vardı.

Onu aşağıya inmeye ikna etmekte bu kadar zorlanıyorsam, başka her şeye nasıl ikna edecektim?

Dudaklarını yaladı, önündeki yüz kalabalığını taradı. Bakışları bir kez daha Fiona'nınkine takıldı, sonra tekrar benimkine döndü. "Sandra...."

"Alex, çok fazla şey istemedim; sadece dürüstlük ve seks. Ve şimdi senden bir şey daha isteyeceğim. İşe yaramaz ceketini giy ve benimle gel."

"Bu iki şey demek."

"Tamam, ben senin çılgın kıskanç kız arkadaşınım ve seni her zaman gözümün önünde tutmak istiyorum. Şimdi o seksi kışını merdivenlerden indir. Atla hadi."

Alex bana güvenip dediğimi yapmak yerine duruşunu genişletti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzündeki tüm duyguları dikkatlice temizledi. "Sen neler olduğunu açıklayana kadar olmaz."

Küçük bir bakışma yarışına girdik. Bir adım öne çıkıp kollarımı boynuna dolayarak ve bedenimi onunkine bastırarak bunu bozdum. Gerildi, ancak elleri otomatik olarak belimde her zamanki yerini buldu. "Alex," diye fısıldadım kulağına, "sana yalvarıyorum. Onunla gel beni." Gözlerimdeki aciliyeti görebileceği kadar uzaklaştım.

Kaşlarını kaldırdı, sadece bir santimetre kadar; bariz bir şaşkınlık ve endişe şimdi kobalt bakışlarını gölgeliyordu. Sonra başını salladı.

"Tamam." Bir tarafa eğildi, görünmeyen bir yerden nefret ettiğim krikosunu aldı ve kapıyı kapatırken üzerine geçirdi. "Yolu göster, cray-cray."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Merdivenlerden inerken TANIŞMALAR YAPILDI. Tüm hanımları birkaç hafta önceki kutlu akşam yemeğimizden tanıyor gibiydi. Ancak Dan'i tanıştırma sırası bana geldiğinde Alex ona kuşkuyla baktı. Yine de el sıkıştılar. Etkileyici bir şekilde kısa sürdü.

Alex ve ben arabaya binen son iki kişiydik. Biraz çekiştik, o önce benim girmemde ısrar etti, ben de onun benden önce girmesini talep ettim. Sonunda ben girdim ama ona elimi tutmasını ve gecikmeden yanıma geçmesini emrettim.

İçeri girdikten sonra, kapı kapalı, araba hareket halindeyken, Alex içeridekileri açıkça güvensizlikle taradı, ancak tüm bayanlar ona dostça, misafirperver sırıtişlar verdi - yani neredeyse herkes.

"Bundan hiç hoşlanmadım." Ashley Alex'in karşısına oturdu, mavi gözleri değerlendirci ve düşmancaydı.

"Kimsenin umurunda değil." Marie onun bacağına bir şaplak attı. "Senin fikrinin bir önemi yok. Sadece Sandra'nın fikri önemli."

"Bir dakika önce çikolata kabuklu muz yiyoruz, bir dakika sonra Quinn bizi kapıdan çıkarıyor ve Fiona tekne gezisine çıkacağımızı duyuruyor." Ashley başını salladı. "Aciliyet konusunda ikna olmadım."

Şaşırtıcı bir şekilde, Ashley'nin muhalefeti Alex'in rahatlamasına yardımcı olmuş gibiydi. Gözleri onun üzerinde gezindi, bakışları hesaplıyor, değerlendiriyor, onu ölçüp biçiyordu. Hayalet gülümsemesi ortaya çıktı.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, neler olduğunu bile bilmiyorum."

"Hayır," diye cevap verdi, etkilenmemişti. "Öyle değil. Bu şekilde olmaması gerekiyordu."

Marie Ashley'e dirsek atıp yalvaran bir bakış attı. Ben de ona yalvaran bir bakış attım ama o ikimizi de görmezden geldi.

Ashley öne doğru eğildi, gözleri hâlâ şüpheyile bakıyordu. "Bu kadın, tam burada...." Beni işaret etti. "Bu kadını seviyorum. Eğer ona bir şey olursa bütün kardeşlerimi Tennessee'den getirteceğim ve senin kışını cahilleştirecekler. Duck Dynasty adamlarını Prens William'ın polo takımı gibi gösterirler."

Alex'in profiline baktım, ifadesi sakın ama şaşkındı. "Duck Dynasty nedir?"

Ashley sertleşti ama sonra ifadesi yumuşadı. Bakışları Alex'in üzerinde sanki yeni bir türmüş gibi gezindi.

"Televizyon izlemiyor musun?" Başını iki yana salladı. "İnternette bile mi?"

O da başını salladı.

Ben gönüllü oldum, "Bilgisayarı yok."

"Oh." Tek kaşını kaldırdı, yardım aramak için arabanın etrafına baktı.

"Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Okurum."

"Okur musun?"

Ashley'in bu soruyu sormasına bayıldım, sanki *okuyucu* olmak onun belirli bir sınıftan olduğu anlamına geliyordu. Bu tek kelimeyle onu kazanmış olabilirdi.

Quinn bir şeyler homurdandı, sabırsızlığını hissedebiliyordum; Janie elini onun dizine koydu ve omzuna yaslandı. Bu onu sakinleştirmiş gibiydi.

"Ne okuyorsun?" Kat sordu.

Alex sadece gözlerini Kat'e çevirdi.

"Çoğunlukla küresel para teorisi üzerine kitaplar, üçüncül yapıların tahmini için algoritmalar ve James Joyce."

Güldüm. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Gözleri bana kaydı ve küçük gülümsemesiyle şereflendirildim.

Ashley elini Alex'e uzattı; düşmanlığının çoğu yerini isteksiz bir kabullenişe bırakmıştı. Sanki kaderine boyun eğmiş gibi iç çekti. "Ben Ashley, baş nedimenizim..."

"Benim neyim?"

Ashley onun sorusunu duymazdan geldi. "Ve sanırım seninle tanıştığıma memnun oldum, okuyucu dostum."

Gözleri bana kaydı ve yüz ifademine ona olan tüm sevgimi yansıttığını umdum. Çünkü onu seviyordum.

"Tamam," diye anons etti Fiona, anı bölerek. "Artık Ashley'i tanıyorsun. Şuradaki büyük adam hariç üst kattaki herkesi tanıyorsun. Quinn, bu Alex. Alex, bu da Quinn." Fiona önce Quinn'i sonra da Alex'i işaret etti.

"Hey," dedi Alex, erkeklerin dikkat etmediklerinde yaptıkları gibi başını hafifçe sallayarak selam verdi.

Quinn de aynı şekilde karşılık verdi. "Hey."

Sonra, düşünölemeyecek bir şey oldu. Quinn ekledi, "Tanıştığımıza memnun oldum." Ben Elizabeth'e baktım, Elizabeth Fiona'ya baktı, Fiona Marie'ye baktı, Marie Ashley'e baktı, Ashley Kat'e baktı ve Kat de bana baktı. Şok ve dehşet dolu altı yönlü bir aynaya bakmak gibiydi.

Quinn Sullivan biriyle tanışmanın güzel olduğunu düşündü.... Beni bir kekle bayılabilirdin.

"Sen de," diye yanıtladı Alex, belli ki hiçbir şey düşünmemişti. Çünkü neden düşünsün ki? Quinn'in bu sözleri hayatı boyunca başka birine söylememiş olabileceğini bilmiyordu.

Sadece bu küçük alışverişte bile, bulutların dağıldığı bir an daha yaşadım. Quinn Sullivan Alex'e hayrandı. Başka kaç tane insan düşmanı bilgisayar dehası müstakbel kocamdan hoşlanıyordu?

Alex arabadaki bazı anlaşmazlıkları fark etmiş olabilirdi ama bana yaslanıp sessizce, "Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?" diye sorarak bunu görmezden geldi.

"Evet ama önce," diye elimi Fiona'ya uzattım ve o da yanındaki banktan yeniden kullanılabilir market çantamı aldı. İçini karıştırdım ve aradığım nesneyi çıkardım. "Önce bunu giymen gerekiyor."

Alex siyah giysiye kaşlarını çatarak baktı ve önünü görebilmek için ters çevirdi. "Nedir bu?"

"Bu bir fırsat tişörtü. Bak, siyah bile. Kısa kollu, böylece zaten giydiğin şeyin üzerine giyebilirsin. Papyonu beğendin mi?"

"Sandra...." Gözlerini kırıştırdı, sonra ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı. "Burada *Sandra Fielding ile evlendiğim* yazıyor ve *bana kalan tek şey bu berbat tişört.*"

"Evet."

"Oh! O tişörtü hatırlıyorum." Janie koltuğunda biraz zıpladı. "Onu sana geçen yaz vermiştik. Şimdi onu kullanabiliyor olman ne kadar eğlenceli."

Alex'in gözleri Janie ve benim aramda gidip geldi. "Neler oluyor?" "Sen almak evli bu gece-to Onu." Ashley dedi. Her Kendisine danışılmamasının yarattığı hayal kırıklığı yerini haberi veren kişi olmanın verdiği memnuniyete bıraktı.

"Ne?" Alex'in bu kadar afalladığına hiç tanık olmamıştım. Onunla yüzleştım. "Benimle evlenmek istemiyor musun?"

Alex aniden klostrofobik ve yıpranmış göründü. Pencerelelerden dışarı baktı ve kapıya göz attı. Daha önce hiç böyle yıpranmış bir Alex'e tanık olmamıştım.

"Evet, hayır... Yani, evet, tabii ki. Evet, seninle evlenmek istiyorum. Seninle aylar önce evlenirdim." Bakışları benimkilerle buluştu ve bir süre durakladıktan sonra yüz hatları gevşedi. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Ama bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü evliysen sana karşı tanıklık edemez," dedi Janie. Aşırı paylaşımın kraliçesiydi.

"Teşekkür ederim, Janie." Bir an için gözlerimi kapattım. Onu nazıkçe kırmak için çok fazlaydı.

"Bir şey değil," diye cevap verdi onun bilgisiz, mutlu cevabı.

Yüzü artık rahatlamış görünmüyordu. "Nasıl... ne zaman... nasıl öğrendin? Tanıklık etmek zorunda kalmamak için evlenmek mi istiyorsun?"

"Bunu düğünden sonra konuşabilir miyiz?" "Hayır."

Lanet olsun. Denemeye değerdı.

"Peki." Arabanın etrafına bakındım. Sekiz gözlemcinin bulunduğu bir limuzinin arkasında insan nasıl mahremiyet isteyebilirdi ki? Arkadaşlarım kalite güvence mühendisleri gibi davranarak koltuk minderlerinin dikiş dayanıklılığını kontrol ettiler ve halıdaki tüyleri topladılar.

Sesimi alçalttım ve kozamızı taklit etmek için yakınımaya eğildim. "Sana karşı tanıklık etmek istemiyorum, yani bu da bir parçası. Ve daha pek çok neden var."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" Başımı salladım. "Evet."

Sonsuz hayal kırıklığıma rağmen bana bir an bile inanmadı. "Hayır." Gözlerinin ardındaki öfke ve incinmişlik onu tokatlamak istememe neden oldu.

ama o beni fiziksel olarak itti. "Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım." Etrafımda öne doğru eğildi ve Quinn'e döndü. "Arabayı durdur."

"Arabayı durdurma." Ben de öne doğru eğildim, Alex'i engelledim ve Quinn'e dik dik baktım.

"Arabayı durdur."

"Arabayı durdurma."

Quinn iç çekti. "Arabayı durdurmak zorundayız. Buradayız."

"Tamam, durdur arabayı." Gözlerimi devirip kolumu Alex'in koluna doladım ve Quinn'e en *ciddi* kaşlarımı çattım. "Ama ben söyleyene kadar gitmesine izin yok."

"Sandra...." Alex'in sesinde bir sınır, bir uyarı vardı. Omurgamdan aşağı rahatsız edici bir ürperti gönderdi. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm - yerimizin darlığı düşünülduğünde bunu yapmak lojistik olarak zordu. Onun çoktan kendi içine çekilmiş olduğunu görebiliyordum.

Bu nedenle hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin verdim. Onun için savaşıyordum, her şeyin canı cehenneme ve beni başından savmasına izin veremezdim.

"Kazanmak konusunda bir Wookie kadar ciddiym. Burada, deri koltukları, full barı ve ses geçirmez renkli camları olan bu lüks otomobilde oturacak ve söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

Gözlerini yarı kırıştırdı, kobalt rengi ihanetimi algılamasıyla bulanıklaşmıştı; zindelik veren dolgun dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı; çenesi granit gibiydi.

"Herkes. Dışarı. Lütfen." Arkadaşlarımız arabadan kaçarken bakışlarımı onunkilerden ayırmadım. Neyse ki limuzinin dört arka kapısı vardı, bu da itiş kakış miktarını azaltıyordu.

Son yolcu da ayrılıp yalnız kaldığımızda yüz ifademi yumuşattım ve ona doğru uzandım.

Geri çekildi.

"Konuş." Öfkenin de ötesinde görünüyordu. Gözleri ihaneti haykırıyordu. "Hayır. Önce beni öp."

Ağzı hafifçe aralandı. Bu önerinin dikkatini öfkesinden uzaklaştırdığını söyleyebilirdim -ki bu iyi bir şeydi. Dikkatini dağıtmak için söylemişim. Gerçekten yapmasını beklemiyordum.

Ama yaptı.

Alex aniden bana uzandı -bir eli kalçamda mengene gibi, diğeri boynumda sert ve gergindi- ve ben onun siparişimi ciddiye alma niyetini fark etmeden ağızma girdi.

Açgözlü, cezalandırıcı, tutkulu, öfkeli ve çok ama çok tahrik ediciydi. Aklımı başıma topladığımda, onu bankın üzerine oturttum, karşılıklı oral sekse devam ettik, ellerimi ceketinin ve tişörtünün altına soktum, tırnaklarımı karnına ve yanlarına geçirdim.

Tısladı, sonra alt dudağımla ısırmağa çalıştı. Başımı geriye doğru eğdim ve ısırma alanından çıktım.

Gözleri şimşek gibi çaktı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye hırladı.

"Söz mü?" Nefesi kesilene kadar bedenimi ona doğru salladım. ürperdim. Parmakları kışıma saplandı, beni istediği yerde tutuyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Bunu neden yaptın?" Sözleri ve ses tonu beni şaşırttı. Evet, sesi kızgın ve suçlayıcı geliyordu ama aynı zamanda sesi parçalanmış, yaralanmış gibiydi.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırdım, avuçlarımın arasına aldım. "Çünkü seni seviyorum."

Alex sanki ona vurmuşum gibi irkildi ve yüzünü çevirmeye çalıştı. Ona izin vermedim.

"Beni dinle. Fiona -arkadaşım Fiona- eski CIA ajanı."

"Harika." Kelimeyi sıkılmış çenesinin arasından hırıldayarak söyledi.

"Ve Quinn Washington'da güçlü insanlar tanıyor. Bize yardım edebilir."

Gözleri benimkileri taradı, hâlâ kızgın ve kavgacıydı. "Sana söylediler, değil mi? Sana anlaşılmadan bahsettiler."

İçimi çektim. "Ah, Alex." Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Tepki vermiyordu ama sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi elleri hâlâ beni tutuyordu.

Varlığımın her hücresiyle onu ne kadar çok sevdiğimi anlatmaya çalıştım. Sözlerimden ve hareketlerimden bunu hissettiğini umuyordum.

"Eğer evliyse, sana karşı tanıklık edemem, değil mi?" Cevap vermesini beklemedim. "Bu nedenle, Washington DC'ye taşınmak zorunda hissetmeyeceksin. Bu nedenle NSA'ya istediklerini vermek zorunda kalmayacaksın. Böylece birlikte olabiliriz. Gördün mü, her şey yolunda gidiyor."

"Çünkü birdenbire benimle birlikte olmak istiyorsun," dedi, her kelimesinde alaycılık vardı.

"Alex, *Wait Wait...Don't Tell Me*'nin çekimleri sırasında beni bir şeyler hissetmeye zorladığından beri seninle birlikte olmak istiyorum. Beni bekle bekle'de yakalamıştın."

Kararsızca nefes verdi ve gözlerini kapattı. Alnımız birbirine değdi. Birbirimizi içimize çektik, geçici ortak evrenimizde saklandık.

"Evlensek bile geçmişinle ilgili bilgileri, üniversiteye girebilmek için telefonda seks operatörü olarak çalıştığınla ilgili bilgileri sızdırabilirler."

"Evet. Sızdırabilirler. Bu gerçekten umurumda değil. Bu yüzden tıbbi lisansımı kaybedemem ve yine de bir iş bulabilirim. Ben sadece insanlara yardım etmek istiyorum ve iyi ya da kötü, her yerde yardıma ihtiyacı olan bir sürü insan var. Ama eğer evliyse ve bilgileri yayınlarsa, işbirliği yapma şansınız önemli ölçüde azalır. Ve beni tanıklık etmeye zorlayamazlar...."

Sadece başını eğip beni inceledi. "Bu senin filmlerinden biri değil. Gerçek insanlar bunu yapmaz; ifade vermekten kaçınmak için evlenmezler."

"Evet, evet yaparlar. Janie araştırdı. Aslında bu çok oluyormuş ve genellikle mafya faaliyetlerinin yoğun olduğu Kuzeydoğu'da oluyormuş."

"Araştırdı mı?"

"Evet. Bunu o yapar."

Konuşmamızın gidişatı karşısında hem kafası karışmış hem de benim çürütülemez kanıtım karşısında yıkılmış görünüyordu. Sonunda şöyle dedi. "Bu işe yaramayacak."

"Yarayacak." Ellerim göğsüne gitti, kalbinin atışını hissettim. "Quinn - huysuz suratlı iri adam - küresel bir güvenlik şirketinin sahibi ve senin kim olduğunu biliyor."

"Ona benden bahsettin mi?"

"Hayır. Binasındaki daireyi kullanmaya başladığımızda NSA onu aradı ama o senin kim olduğunu zaten biliyordu, gerçek adını değil ama internetteki ünün senden önce geldiği için kim olduğunu biliyordu, uzun hikâye. Her neyse, insanları tanıyor, güçlü insanları; Washington'daki senatörleri tanıyor. Görünüşe göre Fiona da öyle. Bize yardım etmek istiyorlar."

Bu bana şüpheci ama umutlu bir bakış kazandırdı. "Karşılığında ne istiyorlar?"

"Hiçbir şey... Quinn'in şirketinde çalışmaya başlamayı istemesi dışında."

"Gerçekten mi?" Gözlerini devirdi.

"Öyle bir şey değil. Söz veriyorum. Banka soymak gibi basit şeyler olacağına dair bana güvence verdi."

"Ne gibi?"

"Güvenlik sistemleri, bankalar güvenlik sistemlerindeki açıkları bulman için sana para öderler," diye hemen açıkladım. "Onun bir güvenlik işi var. Yasa dışı ya da acı verici olmayacağına söz veriyorum."

Alex hem eğlenmiş hem de kederli bir kahkaha attı. "Bunu öylece kabul edecek değiller. Beni öylece bırakmayacaklar."

"Quinn ve Fiona'nın bağlantılarını kullanması seni şaşırtabilir."

Gözlerini bana dikmiş, elleri dalgın bir şekilde popomu okşarken, sonunda planı ciddi bir şekilde düşünüyor gibi görünüyordu.

Onu biraz ittim. "Onlara bir şey teklif edebilir misin? Ajan Bell'le konuşabilir misin? Aslında senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Eminim onunla konuşursan, belki de iskelet anahtarı teslim etmeni gerektirmeyecek bir uzlaşmaya varabilirsin. Benimle birlikte normal bir hayat sürmene izin verebilir."

Az önceki düşmanlık ve kuşkunun yerini saygı ve içten içe kaynayan bir arzuya bıraktığını görmek beni memnun etmişti.

Arzu iyi bir çorba gibiydi; kaynamaya ihtiyacı vardı. "Hayat seninle asla normal olmayacak."

Bu iddia beni gülümsetti. "Biliyorum. Son söylediğim yalandı. Hayatımız inanılmaz olacak."

Nazik bir öpücük çaldı, ardından bir tane daha, sonra ağzıma doğru fısıldadı, "Bu konuda mutlu değilim."

"Evet, öylesin." Burnunu öptüm.

"Ben değilim."

"Neden?"

"Çünkü seni tuzağa düşürüyorum."

"Beni tuzağa düşürmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum. Seni tuzağa düşürmek istiyorum. Tıpkı seni alıp götürmek ve tamamen kendime saklamak istediğim gibi." Sırtımdaki elleri giderek daha ateşli hale geldi. "Her günün her dakikasını seninle sevişerek geçirmek istiyorum. Gülüşünü duymak ve örgü örmeni izlemek istiyorum ve hemen şimdi kıyafetlerini yırtıp atmak istiyorum ve...."

"Oha! Tamam, orada dur." Geriye yaslandım ve aynı anda gömleğinin önünü kavradım. "Beni *"evet"* derken yakaladın. Bunu tekrarlamaya devam et ve altın olacağız."

Arabadan çıkıp tekneye doğru yürürken ALEX elimi tuttu. Biraz önümde durdu. Onun liderlik etmesine, kontrolü ele almasına izin verdim. Kontrol sadece bir yanılsama olsa bile, kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı olduğunu seziyordum.

Çünkü, kabul edelim ki, kontrol bendeydi. Benim isteğime boyun eğmişti. Eğer uğursuz bir bıyığım olsaydı, onu burabilirdim.

Hava çok soğuktu, özellikle de devasa bir akşam yemeği yolcu gemisine giden kısa iskelede. Neyse ki iskele uzun olduğundan daha genişti. Göl

Michigan her zamankinden daha az dalgalıydı; ay ışığı altında tipik grimsi mavisi, siluetlerimizi yansıtan bulanık bir çivit rengine bürünmüştü.

Gökyüzünün açık olması, şehrin ışıkları nedeniyle sönük olan yıldızların -göz atmak için. Birkaç saat içinde kar bekleniyordu. O zamana kadar çoktan evlenmiş olabilirdik.

Evlenmiş.

Elizabeth'in ünlü kocası Nico'yu kısa bir mesafe ötede, bir grup üniformalı insanla konuşurken gördüm. Denizciye benziyorlardı ve kostüm giydiklerini fark ettim. Bizi işaret ediyordu - Alex ve beni.

Nico elini sallayarak yaklaşmamızı işaret etti.

Onun orada olduğunu görmek beni mutlu etmişti. Alex de onu gördüğüne sevinmiş gibi görünüyordu. İtalyan Aygırı - ona bir ya da iki kez seslenmiş olabilirim - biz yaklaşır yaklaşmaz Alex'e uzandı ve elini sıktı. Bu, uzun bir ayrılıktan sonra tekrar karşılaşan iki arkadaşın coşkusu ve sevgisiyle yapılmıştı.

Daha meraklı ve daha meraklı.

"Alex. Seni tekrar görmek güzel. Umarım börekleri beğenmişsindir." Nico'nun sırtışı muazzamdı ve görünüşe göre bulaşıcıydı, çünkü Alex de ona karşılık verdi.

"Evet. İyiydi."

"Diğer herkes çoktan gemiye bindi. Tebriklerimi sunan ilk kişi olmama izin verin." Nico bizi tekneye bindirdi ve sanki yatında kişisel bir tura çıkarmış gibi bizimle birlikte yürüdü. "Gerekirse sağdıç olarak da hizmet etmek isterim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmaya çalıştım ama yüzümün donduğunu fark ettim. Bu yüzden burnumu kırıstırdım, çenemi oynatarak ikisini de çözmeye çalıştım.

İstediği zaman Nico'nun inanılmaz bir karizması vardı. Şaşkınlığıma rağmen Alex de bundan muaf değildi.

Alex'in omuzları biraz gevşedi, yüzünde gerçek bir minnettarlık ifadesi vardı. "Ah, evet. Bu harika olur."

"Mükemmel." Nico onu omzundan alkışladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Alex ve Nico'ya baktım, heyecan içindeydim. Bu bir kankalığın doğuşuydu, eğer böyle bir şey görmediysem.

Örgü grubunun sohbet sesleri a r k a m d a bir kreşendoya ulaştı. Döndüğümde Nico'nun bizi yaklaşık otuz kişilik özel bir yemek odasına götürdüğünü gördüm.

boyutlarındaydı. Burası geminin en üst katındaydı ve Michigan Gölü'nün, Grant Park'ın ve ötesindeki Chicago şehir merkezinin panoramik manzarasına sahipti.

Bayanlar bir tarafa toplanmış, yoğun ilgi duydukları bir şeyin etrafında sıkı bir çember oluşturmuşlardı. Onlara doğru yürümeye başladım ama Alex'in eli ilerlememi durdurdu. Kolunu bana doladı ve elimi arkamda rehin tuttu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Neyin peşinde olduklarını görmek istiyorum. İyi bir şey olamaz," dedim.

Gözleri benimkileri takip etti, kısıldı ve beni serbest bıraktı. "Tamam. İyi şanslar."

"Alex, örgü mü yoksa tığ işi mi yapıyorsun?"

Ben uzaklaşırken Nico'nun sorusunu duydum ve başımı salladım. Nico muhtemelen başka bir erkeği örgü grubuna katılması için kandırmaya çalışıyordu. Alex'le fazla ileri gidebileceğinden şüpheliydim.

Yine de bunu yapabilecek biri varsa.... o da Alex'tir.

Soğğun çoğu kemiklerimi terk etmişti. Yemek odasına göz atmak için kendime bir an verdim. Bir düğün için hazırlanmıştı. Panoramik pencerenin ortasına sarmaşık ve beyaz yıldız çiçekleriyle (stephanotis) kaplı kemerli bir kafes yerleştirilmişti. On sandalye, konukların oturacağı kemerin önünde her iki tarafta beşer tane olmak üzere, bize bakacak şekilde bir sıra halinde yerleştirilmişti.

Uzun dikdörtgen bir masa kırmızı güller, daha fazla stephanotis ve birkaç şişe şampanya ile süslenmişti. Aslında oldukça güzeldi.

Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu. Köşedeki karaoke makinesinden Pachelbel'in *D'deki Kanon'u* yayılıyordu. Not aldım. Daha sonra işime yarayabilirdi.

"Hey, bayanlar." Çemberlerinin çeperinde durdum ve duruşlarında bir sertleşme algıladım. "Ne yapıyorsunuz?"

Fiona döndü, yüzüne bir gülümseme yerleşti ve beni diğerlerinden uzaklaştırdı. "Sadece bazı son dakika düzenlemeleri yapıyoruz. Kaptan her an burada olabilir. Alex hazır mı? Planı onaylıyor mu?"

Başımı salladım, ancak uzak bir köşeye götürülürken bakışlarım arkadaşlarımdan oluşturduğu çemberde dolaştı. "Evet. Öyle görünüyor. Ama, o... şey, beklenmedik şeyleri beklemeye başladım."

Fiona'nın ağzı yana eğildi ve gözleri bana acımaya benzer bir şeyle baktı. "Evliliğe hoş geldin." Sonra gülümsemesi biraz düştü. "Bundan mutlu olacağından emin misin? Çok geç değil."

Elini uzattım ve kendi elime bastırdım. "Fiona, dürüst olmak gerekirse, daha mutlu olamazdım. Gerçekten olamazdım. Ve bunun kafamın incelenmesi gerektiği gerçeğini ortaya çıkarabileceğini biliyorum ama bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Onu çok seviyorum."

"Sadece emin olmanı, mutlu olmanı istiyorum." "Beni ona karşı uyardığını biliyorum...."

"Ah," diye iç çekerek araya girdi Fiona, odaya göz gezdirdi. "Alex'te bir gariplik vardı. Ama artık ne olduğunu biliyoruz. Dürüst olmak gerekirse, o *da* aynı senin görüldüğün gibi *kapalı* görünüyor - ve tam tersi."

Başımla onayladım. "Bu doğru. O benim yin'imın wang'i."

"Sanırım yang demek istedin."

"Hayır, wang demek istedim."

Kendi omzuyla omzuma çarptı, yüz ifadesi ayılırken bile *tısladı*. "Cidden, Sandra...." Yaklaştı, sesi alçaldı. "O iyi bir adam." Gözleri benimkilerin arasında geziniyordu ve ben onun

-Çocukluğu, babası, sekiz yaşındayken yaşadıkları ve annesinin ölümü hakkında. Her şeyi biliyordu. Şüphelerimi doğrulayarak, "Dosyasını okudum. En azından bir kısmını."

Dosyadan okudu ve ben de onun ağzından duydum.

Bana söylediğine sevinmişim. O anı, o seçimi ondan almadığım için mutluydum. Bir yerlerde benimle ve yaşadığım tüm çirkinliklerle ilgili bir dosyanın var olduğunu hayal ettim.

"Bu onun kim olduğu değil, Fiona. O dosyada yazandan çok daha fazlası. O...o...."

Elimi sıktı. "Biliyorum. O seni seviyor. Seni olası bir aşağılanmadan korumak için neredeyse her şeyden vazgeçmeye hazır. Ve bu benim için yeterli."

Ben de ona karşılık verdim. "Senin fikrin çok önemli." Anlaşılmaz bir şekilde gözlerim sulanmaya başladı.

Ortak anımız Ashley'nin elinin dirseğine kapanması ve heyecanlı sözde fısıltısıyla kesildi, "Hazırız!"

Döndüm ve yakalandım. Odada Alex'i aradım ve onu kemerin yanında Nico'nun yanında dururken buldum. Kadınların yarısı etraflarını sarmış, Alex'in gömleğiyle uğraşıyorlardı. Kalbinin üzerine bir şey iliştiren Marie'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. Bu bir hoşnutsuzluk kaş çatması değildi; daha ziyade bir konsantrasyon kaş çatmasıydı.

Kemerin tam ortasının altında kaptan üniforması giymiş bir kadın duruyordu.

Ashley beni küçük toplantıya doğru yönlendirdi. "Bu kadar ani olması iyi oldu, yoksa erkek hayran kulübünün tüm üyeleri için kongre salonunu kiralamak zorunda kalacaktık." diye mırıldanırken sözlerini yakaladım.

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü kaptan beni beklenti dolu gözlerle izliyordu ve karışık bir ortamda erkek haremimden bahsetmek istemedim.

"Kaptan Day, bu Sandra. Sandra, bu da Kaptan Day." Herkes yerine otururken Fiona tanıştırma konuşmasını yaptı. Quinn ve Dan daha önce görünmeyen bir yerden çıkıp Alex'in yanındaki yerlerini aldılar. Janie Quinn'in yanına, Elizabeth de Janie'nin yanına oturdu.

Fiona, Kat ve Marie benim yanıma oturdu. Nico Alex'in arkasında, Ashley de benim arkamda duruyordu.

Gözlerimi kaldırdım ve onun beni izlediğini gördüm. Dudakları kapalı, inanmayan bir gülümseme ağzını sola doğru eğerek gamzesini ortaya çıkardı. Sırıtişına karşılık verdim ve bu anın nihayetinde bizimle ilgili olduğunu ifade etmek için omuz silktim - sevgi dolu arkadaş grubumun tüm iyi niyetli ve takdir edilen müdahalelerine rağmen.

"Oh, buraya gel." Ashley beni kendisine doğru döndürdü ve ceketimin fermuarını açtı. Omuzlarımdan çekti ve aceleyle ellerime bir şey sıkıştırdı. "Tut şunu. Bu senin buketin." Sonra beni tekrar döndürdü.

Elimdeki buketi şöyle bir baktım ve aslında kırmızı ve beyaz olmak üzere beş iplik çilesi olduğunu gördüm; çilelerin üst kısımları, açan çiçekleri taklit etmek için gevşek bırakılmıştı. Etkisi aslında oldukça güzeldi; kesinlikle mükemmeldi.

Arkama baktım ve ona göz kırptım. Ashley burnunu çekti, omzumu sıvazladı ve kulağıma fısıldadı, "Bu gördüğüm en hoochi düğün kıyafeti. Yürü be kızım."

Başımı salladım ve kıyafetime baktım. Elbette haklıydı. İlk buluşmamızda giydiğim ve BonerGate'e adı karışan o meşhur kırmızı askılı bluzu ve siyah deri pantolonu giymiştim. Belki geleneksel düğün kıyafeti değildi ama iyi görünüyordum. Ve kesinlikle bir termos *değildim*.

Yüzbaşı Day boğazını temizleyerek dikkatimi ona çekti.

"Anladığım kadarıyla kısaltılmış versiyonunu yapıyoruz?" Soruyu bana yöneltti, kahverengi gözleri gülümsüyor ve dostça bakıyordu.

Başımı salladım ve Alex'e baktım. Ama Alex Kaptan'a bakmıyordu.

Day.

Olamaz.

Alex benim kıyafetime bakıyordu.

Oh, evet.

"Alex," dedim nazikçe.

"Hmm? Ne?" Gözleri benimkilere kaydı. "Kısaltılmış versiyon senin için uygun mu?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor." Sanki zorlanmış gibi bir adım daha yaklaştı, ve ellerime uzandı. O sırada gömleğine iştirilmiş küçük, tığ işi çiçeği fark ettim. Janie'ye baktım, başını salladı ve Nico'yu işaret etti.

Dikkatimi kaydırdım ve Nico'nun bakışlarını Alex'in omzunun üzerinden yakaladım. Elbette o da sırtıttı ve bana göz kırptı. *Ah... Nicoletta.*

"Hadi başlayalım." Kaptan Day ikimize de bir göz attıktan sonra toplanan arkadaşlarımıza hitap etti ve yıllarca yaptığı törenlerden sonra ezberlemiş olması gereken tören sözlerini okudu.

Bu kelimelere dikkat etmeli, bir iz bırakmalarına izin vermeli, anlamlarını işaretlemeli, gelecek nesiller için hatırlamalıydım. Ama yapmadım. Bunun yerine, Alex'in sevgi dolu bakışlarını üzerimde tutarken, ağlamamaya ve çenemin unutulmaya yüz tutmamasına odaklanıyordum. Ne kadar çok duygu hissettiğime, hem gülme hem de ağlama isteğimin ne kadar güçlü olduğuna hayret ettim. Tamamen çılgınca ve harika bir duyguydu.

Kaptan Day törenin yeminlere ayrılan kısmına geldi ve yüzükleri istedi. Başımı salladım ve yüzüklerimizin olmadığını açıklamak için ağzımı açtığımda Nico öne çıktı, boğazını temizledi ve kaptanın eline iki basit altın bant yerleştirdi. Onun eskiden izci olduğunu unutup duruyordum; her zaman hazırlıklıydı.

"Şimdi, Sandra...." Kaptan Day bana döndü ve Alex'in yüzüğünü uzattı. "Benden sonra tekrar et."

Alex'in ellerini sıktım ve sözünü kestim. "Onun yerine başka bir şey söylememin sakıncası var mı? Yani, yazılı bir yeminim yok ama eğer sakıncası yoksa bir şeyler söylemek istiyorum."

Kaptan bana kibar bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Hiç çekinmeyin."

Tekrar Alex'e döndüm. Ellerim onun ellerindeydi ve parmak eklemlerimin üzerinde hafif daireler çiziyordu. Yarı endişe yarı eğlence dolu bir ifadeyle beni izliyordu. Boğazımı temizledim, ona bir adım daha yaklaştım ve kocaman bir gülümseme yaydım.

"Alexander Greene-sanırım ilk defa sana tam adınla hitap ediyorum. Her neyse, Alexander Greene...." Derin bir nefes aldım. "Sana aptalca aşığım. Demek istediğim, seni ne kadar çok istediğim, sana ne kadar çok ihtiyaç duyduğum ve seni ne kadar çok sevdiğim beni aptallaştırdı."

Gözleri benimkiler arasında gezindi -arayıcı, ham, şiddetli- ve ifadesi ağırlaştı.

Devam ettim. "Sen olağanüstü ve sıra dışısın." Çenem titredi ve sesimdeki çatlağı görmezden gelmeye çalıştım. "Yaşadıkların ya da başardıkların yüzünden değil. Sen şu anda, tam burada, şu anda olduğun kişi olduğun için olağanüstü birisin. İnatçılığını seviyorum...."

Başını hafifçe salladı, gözlerini devirdi ama bakışlarının benimkilere karşılık verirken parladığını gördüm.

"...Ve zekanı, cömertliğini ve nezaketini. Tanıdığım en onurlu insan olduğun için dikkate değer birisin; en güçlü ve aynı zamanda en tuhaf olanısın."

Yeminimi bitirdiğimde gülümsemesi küçük ve kısacıktı. "Seni tanımak, seni sevmek, seni desteklemek ve sana değer vermek istiyorum. Hayatımın geri kalanında, her zaman, sadece seninle olmak istiyorum."

Yüzüğünü parmağına taktım ve çirkin bir ağlama ifadesi takınmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım; yanaklarımdan iki damla yaş süzüldü. Alex bana gülümsedi ve gözleri gözyaşlarımdan izini takip etti. Boynum ve yanaklarım ısındı; kalbim göğsümde dörtlüye koşuyordu. Bir adım öne çıktı ve başparmağının ucuyla gözyaşlarımı sildi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim şekilde ve sonra uzaklaştı.

Dokunuşu, bağlılığı ve hürmetiyle dayanılmaz ve yürek parçalayıcıydı. Onu daha fazla sevmeyi hayal bile edemezdim.

Alex, Yüzbaşı Day'den yüzüğümü almak için bir tarafa döndü. Sonra tekrar bana döndü, gözleri artık parlamıyordu.

Sabit ve odaklanmış, yoğun ve samimiydiler.

"Hint yemekleri hakkında olmadığı sürece insanlarla konuşmaya alışık değilim" dedi.

Bu ifade ona birkaç hafif kahkaha ve kıkırdama kazandırdı. Burnumu çektim ve karılık duygularımın esprili bir şekilde bastırılmasına şükrettim. Ancak Alex'in yüz ifadesi ciddi ve vakurdu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve odadaki diğerlerinin farkında olup olmadığını merak ettim.

"Sandra Elise Fielding," dedi, sonra da -onunla hiç paylaşmamış olmama rağmen- göbek adımı bildiği bilgisine tepki vermem için bana bir an verdi. Sanırım bir hacker'la evlenmenin karşılığı bu.

Gözleri ve kalbiyle bana sarılan Alex, "Daha önce sadece umutsuzluk gördüğüm yerde bana neşeyi gösterdin. Daha önce sadece umutsuzluğu bildiğim yerde bana umudu öğrettin. Kırılmış olabilirim ama tüm parçalarım senin. Ve seni hak etmek için hayatımın her günü çalışacağım."

Yüzüğü üçüncü parmağıma takarken titrek bir nefes aldım. Yerine oturduğunda, tanımlanamaz, enfes duyguların patlamasına yenik düştüm ve çirkin ağlamaya tamamen teslim oldum. Gözlerimden hiç durmadan yaşlar süzülüyor, nefesim boğulmalar ve hıçkırıklarla boğuşuyordu. Gülünç durumdaydım.

Alex, kendisinden son derece memnun görünüyordu ve sıvı duygulardan eser yoktu, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimi ve yanaklarımı öptü. Sonra beni kucağına çekti, kollarını bana doladı ve törenin geri kalanında beni göğsüne yasladı.

Başka hiçbir söz duymadım. Duymak da istemedim, çünkü kalbinin atışını dinliyordum ve hayat güzeldi.

GELİN siyah deri pantolon ve göğüslerini patron gibi gösteren kırmızı, V yakalı bir askılı üst giymişti.

Damat ise siyah pantolon ve üzerinde "*Sandra Fielding'le evlendim ve elime geçen tek şey bu berbat tişört* oldu" yazan siyah bir tişört giymişti.

Michigan Gölü'nde bir akşam yemeği gemisinde, aynı zamanda Unitarian papazı olan bir kadın tekne kaptanı tarafından evlendirildiler.

Buket, beyaz kurdeleyle birbirine bağlanmış iplik çilelerinden yapılmıştı. Kat Tanner tarafından yakalandı. Çabucak bir araya getirilmiş bir tığ işi grubu olan jartiyer Daniel O'Malley tarafından yakalandı.

İlk dansları Shakira'nın *Whenever, Wherever* şarkısının nedimeler ve baş nedimeler -Janie, Elizabeth, Ashley, Fiona, Marie ve Kat- tarafından söylenen karaoke versiyonuydu.

Çiftin bariz ve bulaşıcı mutluluğu ve birbirlerine olan bağlılıkları hem arkadaşları hem de yabancılar tarafından fark edildi.

Sandra Fielding ve Alex Greene, gökyüzündeki o ulaşılmaz apartman olan Bulut Şehri'ne gittiklerinde, oraya eylemlerde, sözlerde, suçlarda ve işlerde ortak olarak girdiler. Ve en önemlisi, aşık.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Çarşamba Gününün Burç Yorumu: Bugün kendinizi hayal kırıklığına uğramış bulabilirsiniz.

Size yakın birine yardım edememek. Bazen kendiniz olmanın bir uzman olmaktan daha yararlı olduğunu hatırlarsanız bir atılım yapabilirsiniz.

BİR LEX UYUYORDU. Yatakta. Yanımda. Ve biz evliydik.

Hayat çok ama çok güzeldi.

Uykusundan faydalandım ve makyajımı tazelemek için banyoya girdim. Evet, artık karı kocaydık ve o benim huysuz gözlerime ve salyalı yüzüme birden fazla kez tanık olacaktı. Ama evliliğimizin ilk sabahı böyle olmak zorunda değildi.

Janie'nin evde bıraktığı bir çanta dolusu malzemeyi -temel hijyen ürünleri- ve Alex ile benim için birkaç giysiyi karıştırdım. Kıyafetler Quinn'e ait olmalıydı çünkü uzun boylu, kaslı bir adam için üretilmişlerdi. Quinn'in gömleğini Alex'in yere atılmış gömleğiyle karşılaştırdığımda, hayretle fark ettim ki, kıyafetler büyük olasılıkla üzerime tam oturacaktı.

Ancak Janie'nin giysileri bir beden büyük ve üç boy uzundu. Kalçalarımın ortasına kadar inen bir erkek tişörtü seçtim ve sessizce odaya geri döndüm.

"Erken kalkmışsın."

Alex'in sesiyle irkildim ve göğsümü sıktım. Korkmamıştım, sadece irkilmiştim. Derin bir nefes aldıktan sonra hızla toparlandım.

"Affedersin, seni uyandırdım mı?" Tişörtün eteklerini kavradım, biraz daha aşağı çektim. Gözleri hareketi takip etti.

"Neden kıyafet giyiyorsun?"

"Çünkü." Boğazımı temizledim. "Çünkü oturma odasından bir şey alacaktım ve burada çıplak dolaşmak istemedim."

"Oh. Burada başka biri mi var?" "Hayır."

Kaşları kalktı ve elini başının arkasına koyarak kendini yukarı kaldırdı. "O zaman neden kıyafet giyiyorsun?"

Gözlerimi ona diktim, hoşnutsuz görünmeye çalıştım; ama göğsümden yanaklarıma yayılan tatlı sıcaklık beni ele verdi. Ne olursa olsun, bir görevdeydim. Önümüzdeki yıllarda bol bol çıplak zaman geçirecektim.

Önümüzdeki yıllarda....

Gülümsedim.

"Hemen döneceğim. Kımıldama."

Odadan fırladım. İstedğim eşyayı ön kapının yanında bıraktığımdan oldukça emindim, hızla girişe doğru manevra yaptım. Yeniden kullanılabilir market poşeti bıraktığım yerde duruyordu ve Alex'in hediyesi de içindeydi.

Paketlenmiş nesneyi kaptığım gibi koşarak ana yatak odasına gittim, mutlu bir şekilde içeri girdim ve yatağın ucuna oturdum. Açtığına iyi görebilmek istiyordum.

"Al bakalım." Paketi ona fırlattım. "Bu senin için."

"Nedir bu?" Daha önce hiç hediye görmemiş gibi şüpheyile baktı.

"Halat."

Gözleri şaşkınlıktan değil ama heyecandan açıldı, "Gerçekten mi?"

"Hayır." Yatağa vurdum çünkü ona vuracak kadar yakın değildim. omzuna. "Ama hangi evlilik yıldönümünün halat yıldönümü olduğunu öğreneceğim ve kenevir olmayan bir halata yatırım yapabiliriz."

"Kendirin nesi var?" "İz

bırakıyor."

Kaşları kalktı.

Elimle konuşmayı geçiştirdim. "Ya da bana öyle söylendi. Her neyse. Sadece...." Nefes aldım, nefes verdim, yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Sadece aç şunu."

Kağıdı yırtarak açmaya başladı ve sonra durdu. Sanki kâğıdı incitmiş ve yaptığına pişman olmuş gibi yırtık bir parçayı parmaklarken onu izledim. Uzun bir süre sonra ambalajın geri kalanını çıkardı ve siyah kaşmir atkıyı, şapkayı ve eldivenleri ortaya çıkardı.

Yatağın üzerinde biraz zıpladım. "Beğendin mi? Ben yaptım. Eldivenleri görüyor musun, üst kısmı çıkıyor, böylece ellerini kullanman gerekirse parmaksız yapabilirsin. Avuç içine bak, bir anahtar ekledim, çünkü kalbimin anahtarı sende."

Onunla set arasında gidip geldim, heyecanlanmasını, övmesini ya da hayal kırıklığına uğramasını bekledim. Ama dokunmadı. Onu takmadı. Onu tuttu ve

ona baktı ve kaşlarını çatı.

Aslında o kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki endişelenmeye başlamıştı. "Alex...?" "Bana bir şey yaptın."

Başımı salladım. "Evet. Sorun olur mu? Her zaman başka bir şey öğrebilirim..."

Gözleri benimkilere dikilmişti ve cam gibiydiler. Muhtemelen demir gibi iradesinin gücünden dolayı ağlamadı ama parlayan bakışlarının etkisi aynıydı. O kadar cesur, o kadar güçlüydü ve o kadar yalnızdı ki. Kalbim ona doğru uzanırken bile ellerimi iki yanımda tuttum.

"Alex, iyi misin?"

"Daha önce hiç kimse bana bir hediye vermemişti." Dikkatini paketin içindekilere verdi ve atkıyı okşadı, başparmağını üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Elimi kalbime bastırdım. İlk kez hediye, gururlu ebeveynler, sevgi dolu kucaklamalar olmadan çocukluğumun nasıl olacağını hayal ettim. Hastalarımın çalışırken, başarı için en iyi tedavi planını tasarlarlarken sık sık bu empatiden yararlandım.

Alex'in göğsünün sessiz bir nefesle genişlemesini izledim. Beklenmedik bir şekilde, "Pijamam yok," dedi.

Oturma pozisyonundan yatakta diz çökme pozisyonuna geçtim ve ona doğru yaklaştım. Hareketsizliğini sürdürdü ve gözlerim onun üzerinde gezindi, değerlendirdi.

Sessizlik gürültülüydü, anlamlıydı ve kalbimi acıtıyordu.

Sonunda, "Bana nedenini sor." dedi.

"Tamam." Biraz daha yaklaştım; artık neredeyse dokunma mesafesindeydi. "Neden pijaman yok?"

"Çünkü ben büyürken onları hiç bilmiyordum. Ve hapisanede bütün gün ve gece aynı şeyi giyiyorsun."

"Yatarken ne giyiyoordun? Büyürken mi?"

Omuz silkti; gözlerinde sanki anılarında kaybolmuş gibi uzak bir bakış vardı. "Bazen birkaç gün boyunca aynı kıyafetleri giyerdim, okula giderken ve uyurken."

Kalbim onun için acıyordu ama beynim eğitimimi ve çocukluktaki ihmalin yansımaları hakkında bildiklerimi hatırladı; mağdurun kendini güçlü ve değerli hissetmesinin ne kadar önemli olduğunu. "İstersen şimdi pijamalarını giyebilirsin."

Gözleri benimkilerle kesişti ve daha önce odaklanmamış olan ifadesi keskin ve sinirli bir hal aldı. "Yapma bunu."

"Ne?"

"O sesi bana karşı kullanma."

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra tavanda cevap aradım. Bana hiçbir cevap vermeyince, ellerimin bir şaplakla kalçalarımaya düşmesine izin verdim. "Alex, çocukken ihmal edilmişsin. Her zaman çocuk ihmali vakaları görüyorum. Yardım etmeye çalışmadan nasıl öylece oturabilirim?"

"Yardımlını istiyorum. Ama *onun* yardımlını istemiyorum."

Yüzüm ellerimin arasına düştü ve başımı salladım. "Biz aynı kişiyiz."

"Hayır. Değilsiniz. Sen benim karımsın, terapistim değil. Beni düzeltmek istememelisin. Beni olduğum gibi sevmelisin."

"Seni seviyorum. Ama yardım etmeye çalışmadan senin acı çekmeni nasıl izleyebilirim?"

Bana doğru döndü, hediymeyi bir kenara bıraktı ve elime uzandı. "Bana kendini ver; psikanaliz ve bilişsel yeniden yapılandırma teorisi verme."

Çenemi tuttum ve ona ters ters baktım. "Yumurta kabuklarının üzerinde yürümek istemiyorum." "Ve geçmişimi senden saklamak istemiyorum. Seninle konuşmak *istiyorum*."

Bu konuda. Ama mesele beni düzeltmekse bunu yapamam." "Hasarı saklamanın bir faydası olmayacak Alex."

Durakladı; onu, bakış açısını anlamamışım gibi, sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çatı. Sonra aniden, başının üzerinde ampul yanan bir adam gibi, gözlerinin arkasında bir şeyler değişti.

Bir sonraki konuşmasında sesi daha yumuşaktı, neredeyse akademikti. "Birçok hasarlı insanın saklanmak istediğine katılıyorum, ama bence çoğu sadece duyulmak, dinlenmek, önemli hissettirilmek istiyor. Bu tür kişiler geçmişte sizi buldular çünkü insanlara değerli olduklarını hissettirme konusunda olağanüstü bir yeteneğiniz var. Ancak rolünüzü doldurduğunuzda bir kenara atılıyorsunuz."

Uzun bir süre ona baktım. Felaket ve acı dolu aşk hayatımla ilgili entelektüel değerlendirmesi karşısında kaşlarımı çatı. Thomas gibi konuşuyordu. Sonra kafamda bir ampul yandı ve benim gibi konuştuğunu fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedim, sözleri beni kızdırmış olsa da. Elbette haklıydı, ama kabı gerçek olarak etiketlemek, gerçeklik hapını yutmayı daha kolay hale getirmedi.

Bu bana eninde sonunda rolümü doldurduğumda bir kenara atılacağımı söyleme şekli miydi? Bir ortak istedim, hasta değil. İstemiyordum.

ama ben tüm hasarlı erkek mıknatısların Gerçek Kuzey'iydim. Ve Alex ders kitaplarında kırıktı.

"Bir şey değil." Sesinde sanki sözlerinin beni kızdıracağını biliyormuş gibi alaycı bir hava vardı.

Ve kızgın olduğum için kendimi durduramadan sordum: "Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Sen hangi türdensin? Saklanmak mı istiyorsun, yoksa sadece dinleyecek birini mi arıyorsun? Ve sence ben ne zaman rolümü yerine getirmiş olacağım?" Savaşmaya karar verdiğim korkularım şimdi yüzeye çıkıyordu.

Bana baktı, yüz ifademi inceledi. Bakışlarını ve nefesimi tuttum, söylediklerimden tam olarak pişman değildim. Bilmem gerekiyordu. Ona karşı aptalca bir aşka düşmüştüm bile. Kaçınılmaz ayrılığımızın mekanizmasını, onun gelecekteki reddini bilmek adil olurdu.

Sanki o anda çok önemli bir şeye karar vermiş gibi Alex beni omuzlarımdan yakaladı, döndü ve kollarımdan tutarak yatağa yapıştırdı. Gözleri benimkiler arasında gezinerek üzerimde durdu ve beni hafifçe sallayarak -sadece hafif bir titreme- dikkatimi çekmeye çalıştı.

"Asla Sandra," diye homurdandıktan sonra dudaklarıma acı verecek kadar nazik bir öpücük kondurdu; başını kaldırdığında sesi daha yalvaran bir tonda çıkıyordu. "Saklanmıyorum ve onaylanma arayışında değilim. Sadece seninle olmak istiyorum."

Alt dudağım titredi ve gözlerimde biriken nemden nefret ettim. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"İnan bana."

"Nasıl inanabilirim? Her gün evlatlık çocuklar görüyorum. Evet, kuralın bazı istisnaları var, ancak reddedilme, ihmal edilme, terk edilme - bunlar sizin kim olduğunuzun temel gerçekleridir. Kendi itirafınıza göre, sevgiyle ilgili hiçbir deneyiminiz yok.

-Karşılığında sevmek ya da sevilmeyle. Daha iyisini bildiğim halde aramızda saatli bir bomba yokmuş gibi davranmamı istiyorsun. Senin haline gelmem an meselesi...."

"Beş yaşındayken bana yanlışlıkla savant teşhisi kondu. Sekiz yaşımdan beri psikoterapi görüyorum. Psikiyatristleri sevmiyorum. Sana bunu söylemiştim. Gerçekten psikiyatrist olduğun için mi seninle birlikte olmak istediğimi düşünüyorsun? Bu delilik. Yaptığın şeye rağmen seninle olmak istiyorum. Evet, sen

Ama umarım bu beni patolojik değil normal yapar. Ve umarım ben de size aynı şeyi hissettiririm."

"Alex, I..."

"Hayır." Başparmağı dudaklarıma bastırdı. "Sana söylediklerimi anlamalı ve inanmalısın. Bu benimle ilgili değil; bu bizimle ilgili. Değişmeyeceğim, bilerek değişmeyeceğim, sen istediğin ya da değişmem gerektiğini düşündüğün için değişmeyeceğim. Asla daha iyiye doğru değişmeyeceğim, asla umduğun şekilde değişmeyeceğim. Benimle ilgili seni kızdıran -seni çıldırtan- her şey zamanla daha da kötüleşecek. Saçını başını yolmak isteyene kadar sinirlerini bozacağım. Ve yakında bir gün, beni çileden çıkardığın için evimizin alçıpanında delikler açtıracaksın."

Gözyaşlarıma rağmen güldüm ve burnumu çektim.

"Ama sana söz veriyorum," Alex alnını benimkine yaklaştırdı ve kısa bir süre burunlarımız birbirine değdi, "İkimizin de beklemediği şekilde değişeceğim. Ve sen de değişeceksin. Kişisel sorunlarımız ve çocukluk travmalarımız üzerinde çalıştığımız için değil, birlikte değişeceğimiz için. Birlikte büyüyeceğiz. Birlikte daha fazlası olacağız."

Sulu bir iç çektim ve uzun bir süre birbirimizi soluyarak uzandık. Kavrayışı yumuşadı, yanağımı okşamaya başladı. Bir elinin parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve boynumun dibine yerleştirdi. Gözleri daha az vahşi değildi ama tamamen korumasızdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, korunaklı duvarın arkasında kırılabilirlik yoktu.

Güç vardı.

Bir sonraki konuşmasında sesi yatıştırıcı, ikna edici ve makuldü. "Senden istediğim tek şey, bana söz vermen gereken tek şey, birbirimizden ayrılmamamız. Sensiz yaşamayı öğrenmek zorunda kalmak istemiyorum. Senin benim omuzlarımda durman ya da benim senin omuzlarında durmam gereken zamanlar olabileceğini anlıyorum. Seni taşımak istediğimin farkında değilsin. Senin yükünü benim yüküm yapmak için sabırsızlanıyorum. Ve bitiş çizgisini geçtiğimizde ikimiz de yürümüyor olabiliriz ama yine de yan yana olacağız."

FIONA planı konuşmak için saat dokuzda geldi.

Plan basitti. Alex, Quinn, Dan, Fiona, bir milyon avukat ve Quinn'in hükümetteki bağlantılarından birkaçı Alex'in NSA ve diğer kurumlar tarafından izlenmeye devam edilmesinden sorumlu olan ilgili kurum personeliyle buluşacaktı.

Fiona ve Quinn Alex adına bir anlaşma yapacaklardı. Alex'in bazı tavizler vermesi gerekecekti - muhtemelen NSA'ya bir şekilde yardım edecekti - ama karşılığında kendi talepleri olacaktı. İlki, bana ve karısına karşı daha fazla tehditte bulunmaması ve şartlı tahliyeden derhal serbest bırakılmasıydı. İkincisi Quinn için çalışmak ve bilgisayarlara, internete, tüm rodeoya izlenmeden erişmekti. Üçüncüsü ise hükümet tarafından gözetimin azaltılmasıydı.

Bana açıklandığında, talepler makul ve mantıklı görünüyordu, ancak Quinn'in süper gizli casus polisini Alex'i geri çekmeye nasıl ikna edeceğini anlayamıyordum, milyarlarca dolar tehlikeyken değil.

Tüm bunlar olurken Alex'in beni arayamayacak olması da hiç yardımcı olmuyordu. Quinn, dinlenen herhangi bir konuşmanın görüşmeleri rayından çıkarma riskini alamayacaklarını açıkladı.

Planın sağlam olduğunu anladım. Alex'in çıkarlarını en iyi şekilde temsil edeceği konusunda Fiona'ya güveniyordum. Yine de karılık kaygısı ve endişesiyle boğuşuyordum. Endişenin değersiz olduğunu biliyordum. Ama mantıksız bir eş aptalı gibi, Washington DC'de Alex'le birlikte olmak istiyordum. Bu çileli süreçte ona destek olan kişi olmak istiyordum.

Bunlar benim duygularımdı. Onlara yardım edemez, durduramaz ya da engelleyemezdim. Sonunda, sadece içgüdüsel saçmalığımı yutabilir ve cesur bir yüz takınabilirdim.

Bu nedenle, işe geç kalacağımı bildirmek için aradım. Çarşamba günleri genellikle klinik günü değildi; bu nedenle önemli randevularımı öğleden sonraya kaydırdım ve gerekli olmayan tüm toplantıları iptal ettim.

Sonra Quinn Alex'i almak için saat on birde geldi.

Bunun gerekliliğini kabullenmiştim. Yine de, on ikinci ve son veda öpücüğümüzden uzaklaştıktan sonra cesur yüzüm dalgalandı ve üzgün bir yüze dönüştü. Yine de Alex'in siyah kaşmirlere sarılmış ve Quinn'in gülünç derecede pahalı takım elbiselerinden birini giymiş görüntüsü güzel bir veda hediyesiydi.

Grup koridorda yürürken Quinn ve Dan'in sırtları arasına baktım.

Ben daha duramadan kelimeler ağızımdan döküldü, beynim niyetinin farkına varmadan kalbim konuşmaya başladı. "Ona iyi bakın!"

Quinn omzunun üzerinden baktı ve bana bir kez başını salladı. Fiona bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi.

Dan tamamen arkasını döndü, geriye doğru yürüdü ve bana arsızca sırtıttı: "Ondan bizimle ilgilenmesini istemelisin. O bir dahi."

Koridora doğru adım attım. Alex asansöre binerlerken Dan'ın arkasına, sonra da bana baktı.

"O benim dâhim," diye seslendim, "ve onu geri istiyorum!"

Alex'in sırtışı muazzamdı ve kapılar kapanmadan önce gördüğüm son şey de bu oldu.

BÖLÜM YIRMİ DOKUZ

Cumartesi Burç Yorumları: Sadece bugün için, karışık duygusal ormanınızda bir yol açmak isteyebilirsiniz. Şans ve mutluluk en çok paylaşıldığında güzeldir.

CUMARTESİ SABAHİ *Thomas'la Öğle Yemeği* tişörtümü giydim ve Blake Hotel'e doğru yola çıktım. Üç haftadır ilk kez ne Thomas ne de ben iptal etmemiştik. Buna minnettardım çünkü arkadaşımı özlemiştim ve dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

Fiona Perşembe gecesi uçakla geri dönmüştü, artık çocuklarından uzak kalamayacaktı. Alex hakkında biraz bilgi verebildi ama endişelerimi giderecek kadar değil.

Hemen bir anlaşmaya varılmıştı. NSA'nın Alex'in onca yıl dışlandıktan sonra kendi isteğiyle yardım etmesine çok hevesli olduğunu açıkladı. Quinn, Elizabeth'in deyimiyle huysuz ve ateşli bir büyücü olduğu için, doğru kişilere baskı yapmış ve Alex'in tüm talepleri konusunda güvenlik birimlerinden onay almıştı.

Bunun karşılığında Alex zaman zaman NSA'ya ve diğer bilgi teknolojisi ekiplerine ulusal güvenlik konularında danışmanlık yapmaya çağılacaktı. Alex hâlâ Washington'daydı çünkü ilk görevindeydi.

Fiona'nın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama görevin özünü biliyordu. Alex'in çeşitli suç örgütlerinden, özellikle de uyuşturucu kaçakçılığı ve kara para aklama gruplarından bitcoinleri toplaması bekleniyordu

-Ve fonları NSA'nın belirlediği bir hesaba yatırın.

Ayrıntıları ve riskleri anladığımı söylersen yalan söylemiş olurum. Alex'i yedi gündür görmediğimi ya da ondan haber almadığımı biliyordum. Fiona ile bir mektup bile göndermemişti.

Hayat iyi değildi. Aslında, şizterhozen-hozen dolu şizterdi. Hayatla dalga geçmek istedim.

Boo-o-o ve tıs-s-s!

Bu nedenle, moralimi düzeltmek için güzel, tuhaf bir şekilde normal, sade bir Thomas öğle yemeğini dört gözle bekliyordum. Restorana girdim ve onu gördüm.

normal masamızda. Sandalyesinde oturmuş gazete okuyordu ve onu görünce gülümsedim.

Ama sonra kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı çünkü Thomas'ın yanında uzun siyah saçlı hoş bir kadın vardı. Masaya yaklaşırken adımlarım yavaşladı ve sonra onu tanıdım. Restorandaki Shirra Patel'di. Thomas'ın yanında oturuyordu, o da gazete okuyordu, aynı gazeteyi. Gazete elindeydi ve ikisi de okuyordu.

Biraz oyalandım, birkaç adım ötede durdum. İkisi de yaklaştığımda bir işaret yapmadı, bu Thomas için olağan bir şeydi. Artık yanında birini getirdiğine göre ne yapacağımı bilemiyordum.

Sonunda rahat bir nefes aldım ve masadaki normal yerime oturdum.

Her zamanki gibi onun gazeteyi okuyuşunu izledim - dudakları kıpırıyor, burun delikleri açılıyor, kahvesini yudumluyordu - ve yanındaki Shirra'yı merak ettim. Bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu, sadece gözleri kalın siyah kirpiklerinin altında kelimeleri okurken sağa sola hareket ediyordu.

Garson yaklaştı ve Shirra'nın da hazır bulunduğu yeni uygun protokolü bilmediğim için kendime öğle yemeği sipariş ettim. Onun için mi sipariş vermiştim? İkisi için de mi? Gelecekteki lojistiği konuşmamız gerekecekti.

Sonunda Shirra boğazını temizledi ve Thomas gözlerini kâğıttan ayırdı. Ona göz kırptı. Sonra ona gülümsedi ve kalbim göğsümde biraz sıkıştı.

Genç görünüyordu... aslında onun yaşında gibi... ve mutlu... ve aşık... ve o da öyle.

Sadece üç hafta mı olmuştu?

Başını bana doğru eğdi, sonra sadece gözlerini yüzüme dikti, gülümsemesi hiç eksilmedi.

"Merhaba Sandra, daha önce tanışmıştık," dedi kahverengi gözleri son derece dostçaydı. "Seni gördüğüme sevindim. Umarım öğle yemeği için Tom'la sana katılmamın bir sakıncası yoktur."

"Oh, hayır! Burada olmana çok sevindim." Manyak bir canı gibi parmaklarımı birbirine sürtmek için parmaklarımı kıvırdım. Bakışlarım Thomas'a kayarken yüzümdeki kocaman sırıışı gizlemeye çalışmadım. Umarım hissettiğim kadar kendinden memnun görünüyordum çünkü bunun Tom'un tüylerini diken diken edeceğini biliyordum.

Ha! Tom. Arada bir ona böyle seslenmeye başlamam gerekecekti.

Mükemmel.

Thomas bana biraz telaşlı bir bakış attı ve kâğıdını katladı. "Evet. Pekâlâ." Burnunu çekti ve içini çekti. "Sen gelmeden önce sipariş vermiştik zaten."

Başımı salladım. "Ne güzel."

"İzninizle, hemen döneceğim. Bayanlar tuvaletine uğramam gerekiyor." Shirra Thomas'ın elini sıktı ve yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. Thomas ona doğru eğildi ve o uzaklaşırken gözleri onu takip etti. Onun arka tarafını incelediği belliydi.

"Ee, Tom," dedim lakonik bir şekilde, adını söyleyerek dikkatini tekrar bana çektim. "Son zamanlarda bir şey yaptın mı?"

Derin bir nefes aldı, sonra bir hışımla bıraktı. "Restoranda tanıştık, bilmen gerekiyorsa. O gece sen genç adamınla gittikten sonra -beni bir süre yalnız bıraktığını da eklemeliyim- siparişimi Şirra aldı. Restoranda sadece ikimiz kalmıştık, ben de onu yemeğimi paylaşmaya davet ettim."

"Gerçekten mi?"

Dudaklarını büzdü, yanakları pembeye boyandı. "Evet, gerçekten." "Senin adına sevindim Tom."

"Bana Tom demeyi kes."

"Son iki haftadır öğle yemeğini bu yüzden mi iptal ettin?"

Başını salladı.

"Peki... ciddi misin?"

Durakladı, yutkundu ve parmaklarını önünde birleştirdi. "Sandra...."

"Evet, Tom."

Kaşlarını çattı ama devam etti. "Birkaç aydır, özellikle de son birkaç aydır sana vurgun olduğumu söylemem gerektiğini hissediyorum."

Ağzım sinek avlar gibi açık kaldı ve ona bakakaldım. Sesimi bulduğumda, "Bu bir şaka mı?" diye mırıldandım.

"Hayır. Korkarım değil. Bu duygulara karşılık vereceğini beklemiyordum. Ama görüyorsun ya, sana aşık olmak çok kolay. İnsanlar, erkekler üzerindeki bu etkiniz konusunda sizi uyarmanın akıllıca olacağını düşündüm. Muhtemelen kadınlar üzerinde de, gerçi kadınların o kadar duyarlı olup olmadığından emin değilim."

Nefesim kesildi ve kendimi felç olmuş gibi hissettim. Masada bu konuşmaya nasıl devam edeceğime dair ipuçları aradım.

"Ama... ama...."

"Sakin ol Sandra. Ben bunu aştım."

Ağzım bir kez daha açık kaldı; rahatlamalı mıydım yoksa öfkelenmeli miydim bilemiyordum.

"Gerçekten mi?" Sonunda söyledim. "Bu kadar unutulmaz olduğuma sevindim."

Gülümsedi; neredeyse hüzünlüydü. "Sen çok hoş bir insansın. Ama asla birlikte olamayacaktık. Sanırım bir parçam bunu hep biliyordu."

Dalgınca başımı salladım, yüzümün itirafının beni ne kadar tedirgin ettiğini ele verdiğini biliyordum. "Peki o zaman. Pekâlâ. Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Shirra."

"Shirra mı? Ne olmuş Shirra'ya?"

Thomas'ın dudakları inceldi ve patlamaya hazır görünüyordu. Sonra ağzından kaçırıldı, "Onu seviyorum!"

Gözlerim yerinden oynadı ve sandalyemde geriye yaslandım. "Aman Tanrım!" Sürprizlerle doluydu.

"Elimde değil. Aşığım, tamamen aşığım!" Sesi buna inanamıyormuş gibi geliyordu; sanki bir eş bulmak yerine bir hastalığa yakalanmış gibiydi.

"Aferin sana, ihtiyar delikanlı." Ona başımı salladım, hâlâ biraz sersemlemiş hissediyordum. "Bence devam et."

Sözlerim karşısında rahatlamış görünüyordu. Belki de üç hafta sonra birine aşık olacak kadar deli olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da. Çılgıncaydı. Çılgınca müthiş ve harikaydı. Bunu çatılardan haykırması gerekirdi. Kahretsin, *ben* de çatılardan *haykırmalıyım*. Belki de Blake Hotel'in asansörüyle en üst kata çıkıp bu öğleden sonra başlayabiliriz.

Thomas'ın itirafının bende yarattığı sarsıntıyı biraz olsun atlattım ve kendime iyi bir arkadaş olup onun amigosu olmaya çalışmam gerektiğini hatırlattım. "Her zaman çok iyi birine benziyordu. Sanırım ailesi binanın sahibi. Diğer katlardan birinde antrenman yapabilirsin."

"Evet. O zaman işiniz bittiğinde randevularınızı üst kata gönderebilirsiniz."

Ağzım üçüncü kez dişçi ziyareti gibi açıldı ve Thomas'ınki kapandı. Yanaklarındaki pembe renk parlak kırmızıya dönüştü, telaşlı bir kızarıklık. Kendi sözlerinden utanıyordu. Buna bayılmıştım.

Gülüşüm uzun, kontrolsüz ve tedavi ediciydi. İlk başta kaşlarını çatarak beni onaylamadı; ama biraz sonra omuzları gevşedi ve

bana katılmayı başardı ve talihsiz kesik kahkahasını benimkine ekledi. Bu beni sadece daha çok güldürdü.

"Peki, nereden başlasam...?" Dedim ve gözlerimi sildim. "Bunu söylediğim için üzgünüm Thomas. Artık sana hasta göndermeyeceğim."

Cevap verirken gözleri parlak ve neşeliydi. "Öyle mi? Nedenmiş o? Erkeklerle tövbe mi ediyorsun?"

Başımı salladım. "Hem evet hem hayır. Artık Alex'le birlikteyim."

"Alex mi? Şu genç adam mı?" Gözleri parlaklığını biraz kaybetmişti ve biraz endişeli görünüyordu. "Biliyorsun Sandra, Shirra onu çocukluğundan beri tanıyor. Ondan birkaç yaş küçük."

"Biliyorum. Bana söyledi. Yirmi bir yaşında."

"Evet, iyi...." Thomas tekrar boğazını temizledi. "Kız kardeş gibi ona düşkün görünüyor ama adamın kanunla başı biraz derde girmiş."

"Biliyorum, bana söyledi. NSA tarafından aranan dahi bir bilgisayar korsanı."

Thomas kaskatı kesildi, sonra kaşlarını çattı. "Anlıyorum. Tüm bunlara rağmen hâlâ onunla ilişkini sürdürmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne kadar akıllıca bilmiyorum ama hayatımda ilk kez umurumda değil."

"Neden?"

"Çünkü onu seviyorum ve onun bebeklerine sahip olmak istiyorum. Tek düşünebildiğim bu."

Thomas'ın gözleri derin düşüncelere dalmış gibi kısıldı ve yüz hatlarını inceledi. Kaşları yumuşayıp küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Peki ağlamak yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır, ağlamak yok. Ben ağladım ama o ağlamadı."

"Hmm...."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve bir gülümsemeyi paylaştık. Garson kız geri döndü ve üç tabak yemek getirdi.

O gider gitmez, "Teşhis?" dedi. Beni kastettiğini biliyordum.

Bu nedenle, "Tamamen patolojik" diye cevap verdim.

"Prognoz?"

"İyi değil."

"Tedavi?"

"Kurumsallaşma... birlikte yaşama... evlilik." "Evlilik mi?" Sesi şok olmuş gibi geliyordu.

Başımı salladım.

"Huh." Thomas sol elime baktı. Gözleri büyüdü. "Tanrım." Ağzı yana çekildi, bakışları merakla doldu ve "Belki ben de size katılıyorum" dedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Salı Burç Yorumları: Sonsuza dek mutlu olacağınız günler bugün başlıyor, yeter ki siz Unutmayın, sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktur.

Bir kazak için örnek ^{örüyordum}. Bu benim yedinci denememdi. Yedinci denememdi çünkü ruh halimin kocamın yokluğu tarafından belirlenmesine izin veriyordum.

Quinn'den çok az bilgi alarak bir hafta geçmişti.

Buna karşılık ben de "Boo-o-o ve tis-s-s!" demeye devam ettim.

Arkadaşlarım destek olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Elizabeth ve Nico beni iki kez misafir ettiler. Fiona Pazar günü beni bir günlüğüne davet etti; çocuklarıyla oynadık ve bu harikaydı. Çok tatlı çocukları vardı. Ayrıca kocası Greg de aylar süren seyahatlerinden birinden dönmüştü. Bilinen evrendeki en komik, en alaycı adamdı. Bu da harikaydı.

Marie, Ashley ve Kat beni alışverişe götürdüler ve ev yemeği yemek için Marie'nin evine geri döndük. Ashley biz dışarıdayken işememe izin vermedi, çünkü işmeden satın alma hipotezini test etmemi istiyordu. Bir noktada umumi tuvalette onunla mücadele etmek zorunda kaldım.

Ayrıca, Marie'nin ne yazık ki küçük kanepesinde benimle sarıldılar. Fiziksel rahatlık için can atıyordum. Zihinsel dengeme yardımcı oldu.

Arkadaşlarımı seviyordum.

Şu anda, yeni taşınmaya karar verdiğim Cloud City'deydik. Alex artık Quinn için çalıştığından ve Quinn de bu ilişkiyi sürdürmeye hevesli olduğundan, yalvarmak, ödünç almak ve çalmak gerekse bile dairenin adil bir oyun olduğunu düşündüm.

Elizabeth yanıma sokulmuştu. Bir arkadaşımın sıcaklığını paylaşmaya olan gizli bağımlılığımı tahmin edip etmediğini merak ettim. Ne olursa olsun, bunu memnuniyetle karşıladım.

Örgü gecesi garip bir şekilde sessizdi ve iç çeken tek kişi ben değildim. Janie Quinn'i özlemişti. Ben Alex'i özledim. Marie hâlâ ayrılığın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Ve Ashley her zamankinden daha tuhaf, daha huysuz ve tartışmacı davranıyordu.

"Birinin kokteyl yapması gerekiyor. Eğer depresyona gireceksek, o zaman depresan alsak iyi olur." Ashley'nin sesi monotondur, dikkati tamamen son hızla ördüğü mavi çoraba odaklanmıştı.

Janie canlandı. "Yukarı çıkıp limon damlası yapmak için gerekli malzemeleri getirebilirim."

"Margaritaya ne dersin? Bugün tekila içilecek bir gün gibi geliyor." Elizabeth elindeki örgü nesnesini kenara bırakarak Janie'ye yardım etmeye hazırlandı.

"Elbette." Janie başını salladı ve bana baktı. "Gelmek ister misin?"

Yine içimi çektim. Muhtemelen bu durum herkesi çıldırtıyordu. "Hayır. Bu kanepede güzel bir popo kıvamım var. Bu arada, bende kalabilir mi? Kanepeyi mi? Bütün eşyalarımızı taşıdığımızda?"

Janie omuz silkti. "Tabii, eğer istersen. Quinn şehir dışından yeni bir çalışan gelme ihtimaline karşı tüm boş daireleri döşüyor."

"Quinn'in iş paketinde Grant Park manzaralı lüks bir şehir dairesi olmasına bayılıyorum." Marie güldü. "Neden biri istifa etsin ki?"

Elizabeth içini çekti. "İşte fikir bu. He...." Elizabeth aniden konuşmayı kesti, daha dik durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bunu duyan var mı?"

Hepimiz kıpırdamadan durduk ve birbirimize kaygılı gözlerle baktık. Hiçbir şey duymadığımız uzun bir dakikanın ardından daire kapısının açılma sesini duydum.

Ayağa fırladım, her yöne dirsekler savurdum, mobilyaların üzerinden atladım ve ön kapıya ulaşmak için kafamın içindeki hayali kalabalığa karşı haykırdım.

Ve muhteşem bir vaha gibi, o oradaydı.

Quinn'in arkasında olduğunu ve biraz hırpalanabileceğini umursamadan ona doğru koştum ve kollarına atladım. Sonraki yaptığım şey yüzünü öpücüklerle boğmak oldu. Sonra da kıyafetlerini çekiştirmeye başladım.

"Oha!" Quinn araya girdi, yanımızdan geçip daireye girdi. "En azından koridordan çıkabilir miyiz?"

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Janie koşarak yanımdan geçti ve onu yere yıktı.

Yüzünü öpücüklerle kapladı ve kıyafetlerini çekiştirdi.

HERKES ALEX'E HOŞ GELDİN DEDİ

-ki bunu görmek içimi ısıttı- ve Alex bu ilgiden biraz bunalmış görünüyordu. Bana olan sevgilerini ona da aktarmışlar, adamımı tuhaf, işlevsiz kaçık grubumuzun bir parçası olarak kabul etmişlerdi.

Elizabeth nazik bir şekilde herkesin üst kata, kendi evine taşınmasını önerdi; böylece Alex ve ben baş başa kalabilecek, Janie ve Quinn de kendi evlerinde biraz yalnız kalabileceklerdi.

Rekor sürede dağıldılar ve ben de hafta boyunca planladığım öğle yemeği randevularına, kahve molalarına ve kahvaltılara devam edeceğime dair sözler verdim.

Quinn aylak aylak dolaşıyordu, ama kolları Janie'ye dolanmıştı, sanki onu hep yanında tutma planları vardı. Bana buz gibi bakışlarını yöneltmeden önce örgü grubunun son üyesinin de ayrılmasını bekledi.

"İki hafta içinde ofiste olduğundan emin ol. Numara yok."

Gülümsemesini bastıran Alex ile gülümsemesini bastıramayan Quinn arasında masum bir bakış attım.

"Ne oldu? İşe yaradı mı? Memnun kaldılar mı?" Sorularımı her ikisine de yönelttim.

Quinn cevap olarak anlaşılabilir bir şeyler homurdandı.

"Neydi o?" diye sordum ve bakışlarım Alex'e kaydı. Başını eğmişti, yüz ifadesi artık tamamen gizlenmişti.

"Tam olarak değil," diye homurdandı Quinn, sonra Alex'e ters ters baktı. "Onlara ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Oh, bize ne yaptığını söyle!" Janie heyecanını gizlemeye çalışmadı.

Dikkatim Alex'e kaydı ve başını kaldırdığında şaşırdım, Kendini beğenmiş ifadesiyle. "Benden yapmamı istedikleri şeyi tam olarak yaptım, ne eksik ne fazla."

Quinn gözlerini devirdi, ama ağzının hafif kıvrımında bir hayranlık, hatta gurur belirtisi sezdim. Aniden ikimizden de uzaklaştı, Janie'yi arkasından çekiştirerek girişe doğru yürüdü. Omzunun üzerinden seslendi. "Sizi iki hafta içinde bekliyorum." Sonra kapı kapandı ve ayrıldıklarını duyurdu.

Alex'e dönüp baktım. "Ne oldu?"

Cumbanın yanında durduğum yere doğru yürürken omuz silkti. "Hesapları bana verdiler. Gerçek kötü adamlara ait olduklarından emin olduktan sonra bitcoinleri süpürdüm."

"Ne tür kötü adamlardı bunlar?"

"İnsan kaçakçıları, teröristler." Düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve bir sonraki konuşmasında benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu merak ettim. "Aslında iyiydi, gerçekten iyiydi. Eğer bir uzlaşmanın mümkün olduğunu, onlarla pazarlık yapabileceğimi bilseydim, bunu yıllar önce yapardım."

"Yani Quinn yardım etti mi?" Nazikçe sordum.

Gözleri yeniden bana odaklandı. "Evet. O yaptı. Hem benim hem de onların dilini konuşuyor. Onlara hâlâ güvenmiyorum ama sanırım herkesin yararına olacak geçici bir anlayış geliştirdik."

Ona küçük bir gülümseme verdim. Sesi çok makul ve akli başında geliyordu. "Peki onlara iskelet anahtarı vermek zorunda kalmadın mı?"

"Hayır." Başını salladı, çok memnun görünüyordu. "Anahtar güvende ve bitcoinler de varlığını sürdürecektir."

"Peki Quinn neden gözlerini devirdi?"

"Çünkü...." Alex'in bakışları benim üzerimde, vücudumda öylesine kaynayan bir takdir ve arzuyla dolaştı ki, etkiyi gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak zorunda kaldım.

"Alex. Bana neler olduğunu anlat."

Dudaklarını yana büktü ve o güzel, umursamaz çalımıyla aramızda kalan mesafeyi kapattı. "Ajan Bell bana talimatları verirken tüm bitcoinleri taşımamı söyledi ama taşınan bitcoinlerin yüzde kaçının NSA kara operasyon hesabına yatırılmasını istediğini belirtmedi."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kırıştırdım, elleri belimdeki yerine kaydı. "Az önce sana *tüm bitcoinleri* süpürmeni söylediğini söyledin."

"Evet." Belli belirsiz başını salladı. "Öyle dedi. Ama bitcoinler kusurlara bölünebilir. İsteddiği gibi yaptım, *tüm bitcoinlerin* belli bir yüzdesini hesaba yatırdım. Sadece *tüm* bitcoinleri hesaba yatırmadım." Başını boynuma doğru eğdi ve boğazımı öptü.

Güzel bir histi... *çok, çok* güzel. Ama yine de tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordum.

Ellerimi göğsüne koydum ve bana bakmak zorunda kalması için biraz uzaklaştım. "Ne demek istiyorsun? Ve basit bir İngilizce kullan. Tam olarak ne yaptın?"

Yanımızdaki cumbalı pencereye baktı. "İki yüz milyon doların her bir bitcoin'inin yüzde ikisini NSA hesabına yatırdım."

"Aman Tanrım. Alex. Paranın geri kalanını nereye koydun?"

"Ayrıca her bir bitcoin'in yüzde ikisini NRA bağış hesabına yatırdım."

"NRA mı? Ulusal Tüfek Derneği'ni mi kastediyorsun?"

Omuz silkti ama gözleri dudaklarıma kaydı. "Evet. Ayrıca yüzde ikisini de NAACP burs hesabına yatırdım."

Ağzım açık kaldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ulusal Güvenlik Ajansı'nın gizli operasyon hesabında, Ulusal Tüfek Derneği ve Siyahi İnsanların İlerlemesi için Ulusal Dernek'in de sahip olduğu bitcoinlerin bir yüzdesi mi paylaşılıyor?"

Başını salladı. "Ayrıca yüzde ikisini AARP hesabına aktardım."

"Amerikan Emekliler Derneği mi?"

"Bu doğru." Kurnazca yaklaştı. "Ve yüzde yarımını da -Ulusal Cumhuriyetçi Parti, Özgürlükçü Parti, Bağımsız Parti ve Ulusal Demokrat Parti'ye."

Elleri ve vücudu beni ona doğru bastırmaya teşvik etmeseydi yere düşebileceğimi düşündüm. Adam delirmişti. NSA'nın, Washington DC'deki pek çok önemli insandan öfkeli bir arı kovanı söylemi ve tribünlere oynama yaratmadan, bu kuruluşlardan birinin bile bitcoinlerinin herhangi bir yüzdesine başarılı bir şekilde el koymasının hiçbir yolu yoktu.

"Yani bitcoinleri Birleşik Devletler'deki en gürültülü siyasi oyuncular arasında mı paylaştırdınız?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Her bitcoin'in sadece yüzde onu Amerikan siyasi mekanizmasına gitti."

"Bu inanılmaz." Ben de başımı salladım. "Diğer yüzde doksanı ne yaptın?"

"Amerika Erkek ve Kız Kulüpleri, Ulusal Sanat Vakfı ve Wikipedia arasında eşit olarak paylaştırdım."

"Hayır kurumlarına verdin."

Alex omuz silkti, ama elleri huzursuzlandı ve popomu avuçlamak için hareket etti.

"İmkânları kısıtlı çocuklara ve tüm topluma yardım eden hayır kurumları." Bunu odadakilere söyledim.

Başını tekrar eğdi ve bu sefer niyetini mideme inen çelik bir boru kadar net hissettim.

Her şeye rağmen odaklanmaya çalıştım. "Çok kızgın olmalılar. Geri almaya çalışırlarsa ne olur? Geri alabilirler mi?"

"Dağıtılan servetin herhangi birine el koyabilmek için - tek bir kuruluştan bile olsa -" Alex'in sözleri kulağıma sıcak bir fısıltı gibi geliyordu. "-NSA'nın tüm grupların işbirliğine sahip olması gerekir." Tenime karşı gülümsediğini hissettim. "*Bunu* ayarlayabileceklerinden şüpheliyim."

İnanmazlığıma rağmen kıkırdadım. Sonra yüksek sesle güldüm ve homurdandım; o beni koridordan yatak odamıza doğru geri çekerken. Ajan Bell'i ve at kuyruğunu ya da Ajan Dumas'ı NRA, NAACP, AARP, GOP ve Ulusal Demokrat Parti'nin NSA'ya paralarını geri vermelerini sağlamaya çalışırken hayal etmeye çalıştım.

Bu asla gerçekleşmez.

Baldırlarım şilteye çarptığında gülmeyi bıraktım ve geriye doğru yatağa yuvarlandım. Nasıl olduysa gömleğim çıkmıştı, onun pantolonu ve boxer'ı da öyle. Eteğimi yukarı kaldırıyor ve taytımın bel bandını arıyordu.

Gözlerim önce ellerine, sonra yüzüne, sonra da bacaklarının arasında sevdiğim canavara odaklandı.

"Bekle... Alex, bekle, bir dakika konuşabilir miyiz?" Taytımı ve iç çamaşırlarımı çıkarmasına yardımcı olmak için popomu kaldırırken bile isteğimi dile getirdim.

"Hayır." Kalçamın iç kısmını ısırdı. "Artık konuşmak yok." Alex en çok gıdıklandığım yer olan kaburgalarımın ıslak öpücükler kondurmak için durakladı. "Vücuduna ihtiyacım var."

Oh. Tamam. Eğer vücuduma ihtiyacı varsa, ben kimim ki şikâyet edeyim?

Ona karşı kamburlaştım, sırtımı eğdim ve bacaklarımı büktüm. Gömleğinin altındaki ellerim, gövdesindeki en sevdiğim yerleri, yani aslında her yeri tutup okşamak için açgözlülükle çalıştı.

Üstümde diz çöktü, elleri ve dizleri üzerinde boynumdan göğsüme doğru ıslak öpücükler bıraktı. Elleri bana her kıvrımı ve yumuşaklığı takdir ettiklerini söyledi.

"Sandra," diye fısıldadı.

Aşağı baktım ve sadece başının üst kısmını görebildim. "Evet?"

Dudaklarını karnımdan kaldırdı ve gözlerindeki mavi sıcaklıkla beni mızrakladı. "Benim adım Alex ve bu gece sana hizmet edeceğim."

Ağzım açık kaldı ve neredeyse boğuluyordum.

Hınzırca sırtarak vücudumda yukarı doğru kaydım. "Ve bundan sonra her gece

"

Ona baktım, onda kayboldum, onda buldum. O benim olağanüstü, sıra dışı, inanılmaz Alex'imdi. Düşündüğünün aksine, o kırık değildi. Eksik parçaları kalbime bir yuva sağlamıştı. Ve biliyordum ki -gelecekte ne olursa olsun- hayat güzeldi.

EPILOG

ALEX İLE TANIŞIN, ASTROLOJİK BURCU: AKREP

"

NE KADAR?"

"Hangisi? Şu mu?" diye sordu adam. İsim etiketinde Luke S. olduğu yazıyordu.

"Hayır." Başımı salladım, kızgınlığımı gizledim ve çantadaki en büyük olanı işaret ettim. "Şu. Büyük olanı. Fiyatı ne kadar?"

Gözleri üzerimde gezindi. Sayıyordum; dükkâna girdiğimden beri yedinci kez durup beni inceliyordu.

Bu benim o günkü son düşün işimdi ve en önemlisiydi.

Sandra annesine evlendiğini söylediğinde, kadının bu haberi ele alış biçiminden çok etkilenmişim. Sandra ve ailesi çok iyi anlaştığı ve Sandra tek çocuk olduğu için tepki vermemesi dikkat çekiciydi. Annesinin bilmek istediği iki şey Sandra'nın mutlu olup olmadığı ve benimle ne zaman tanışabilecekleriydi.

İkinci düşün benim fikrimdi ve geçen iki ay boyunca bu önerimden sık sık pişmanlık duymuştum. Chicago adliyesinde basit bir tören ve sonrasında Patel'lerin restoranında küçük bir parti olacağını düşündüğüm şey tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü.

Şimdi Teksas'ta bir kilisede papaz eşliğinde "gerçek" bir düşün yapacak ve Sandra'nın ailesinin çiftliğinde, bir ahırda resepsiyon verecektik. Daha önce hiç çiftliğe gitmemiştim, bu yüzden iki hafta önce *Lonesome Dove*'un bir kopyasını aldım ve işte okudum. Harika bir kitaptı.

Luke S. önce dirseğini, sonra kulağını kaşıdı. Kaşlarını çattı. "Bu gerçekten çok pahalı."

"Pahalı olup olmadığını sormadım," dedim.

Gözlerini devirdi ve çantaya uzanıp fiyat etiketiyle oynadı. "Altı bin dolar."

Hiç tereddüt etmedim. "Ben alırım."

Ben çantamı karıştırırken o satın aldığım şeyi almak için kıpırdamadı. Yüz dolarlık banknotlardan oluşan kalın zarfı çıkarıp saymaya başlayana kadar kıpırdamadı.

Sonra sıçradı. "Nakit mi? Nakit mi ödeyeceksin? Şimdi mi?"

On yüzlüklerden oluşan ilk yığını camekânın üstüne koydum. "Altı bine vergi dahil mi? Yoksa altı bin beş yüz elli beş mi?"

"Ne?"

"Yüzde dokuz nokta iki beş satış vergisi."

"Ah. Evet. Yani, hayır. Vergi dahil değil. Bunu sizin için hesaplamam gerekecek."

Omuz silktim, yavaşlığını görmezden geldim. Vergiler dahil toplam tutarı zaten hesaplayıp belirttiğimi fark etmemişti.

Model, Bölüm IV, *Yeni Bir Umut* filmindeki Darth Vader'ın TIE savaş uçağının 1978 yapımı orijinal, büyük ölçekli bir kopyasıydı. Onu birleştirecektim. Sonra da yeni nişan yüzüğünü içine koyacaktım.

Hiçbir fikri yoktu.

Nico ve Elizabeth birkaç hafta önce yüzük seçmeme yardım etmişlerdi. Onlardan hoşlanmaya başlamıştım. Bu beni şaşırttı. Ama Nico iyi bir aşçıydı ve anladığım kadarıyla iyi bir insandı. Elizabeth nevrotik ve otoriterdi. Ancak cömertliği, insanlara yardım etmek için duyduğu fedakârca görünen arzusu ve iğneleyici alaycılığı kişiliğindeki diğer kusurları telafi ediyordu.

"Bir çantaya ihtiyacım var," dedim. "Üzerinde Star Wars olan eski bir tane varsa harika olur."

Şimdi hızla hareket ediyor, kapalı Lego Star Wars model kutusunu kasadan alıyordu. Tezgâhın arkasına da baktı, sanırım az önce istediğim çanta için.

Küçük dükkâna girdiğimde ilk başta gözlerime güvenmekte zorlandım. Star Wars gereçleri her yeri kaplamış, duvarları ve yerleri kirletmişti. Birkaç dar noktadan geçebilmek için postacı çantasını önümde tutmak zorunda kaldım. Bir noktada bir Darth Vader maskesini devirdim ve bana onun babam olduğunu söyledi.

Sandra'yı buraya getirmem gerekecekti; belki birkaç hafta sonra, düğün bittikten ve işler normale döndükten sonra.

"*Bölüm II*'den bir kanvas çantam var."

"Hayır," dedim, şimdi beşinci yüzlük yığınının üzerindeydim. "Daha önceki filmlerden biri olmalı, *Bölüm IV*, *V* ya da *VI*."

"Onlar çok pahalı," dedi.

Sadece gözlerimi kaldırdım. Ona baktım. Bekledim.

"Ah, doğru." Başını salladı, anlıyordu. "Bakalım arkada ne varmış."

ÇOĞU İNSANIN bilgisayarlar hakkında anlamadığı şey, tanımlayıcı ve birincil tasarım amaçlarının uyaranları almak ve depolamak olduğudur. Evet, çıktı sağlarlar - monitörler, yazıcılar vb. aracılığıyla - ancak çıktı onların ana işlevi değildir.

Bilgisayarların kullanımının yüzde doksanı veri almak ve depolamak içindir.

Yüzde dokuzu verileri değiştirmek içindir. Yüzde biri ise verinin çıktısını almaktır.

Bir ağa sızmak ya da güvenlik duvarlarının ötesine geçmek için bir bilgisayara, hatta internete ihtiyacınız yoktur. Sonuç olarak, internete bağlı olmayan bir bilgisayarı hacklemek mümkündür. Bunu başarmak için ağın ya da bilgisayarın almak üzere yapılandırılmış olduğu bir uyarıcıya ihtiyacınız vardır.

Örnek olarak, bugünlerde bilgisayar korsanlığı yaparken yüksek frekanslı ses dalgaları kullanıyorum.

Bu şekilde, sanırım bilgisayarlar insanlardan çok da farklı değil.

Bizler, özellikle de erkekler, belli bir şekilde yaratılmışız. Belirli türde ve kalitede bir uyaran sunulduğunda, istesek de istemesek de sinyali alırız. Tipik olarak, sadece depolarız. Zamanın yaklaşık yüzde dokuzu bundan bir şeyler öğreniriz, yani uyarıcı bizi bir şekilde değiştirir. Zamanın yaklaşık yüzde birinde ise buna yanıt veririz.

Aşık olmak hacklenmeye çok benzer.

Hacker'a bağlı olarak, gerekli olmayan ya da gerekli sistemler çökmeye başlar. CPU öncelikleri yeniden yönlendirildiği için bazı alanlarda performans düşer, bazılarında ise artar. Davranışlar öngörülemez ve esasen büyük ölçüde bilgisayar korsanının kaprislerinden etkilenir.

Kimse hacklenmek istemez; en azından, onlara sorarsanız söyleyecekleri şey budur. Ben istemedim. Benzerlerimin çoğunun aksine, ben belirli türde uyarıcıları almak üzere yapılandırılmadım. Bu şekilde inşa edilmedim, bu şekilde *kablolanmadım*.

Bunun nedeni geçmişim, çocukluğumu nasıl geçirdiğim ve Sandra'ya ilk buluşmamızda anlattığım üç hikayenin de doğru olmasıydı.

Şimdiye kadar, Sandra'ya kadar, çoğu kişinin temel uyaranlar olarak kabul edeceği şeylere karşı hissizdim.

Vicdan azabını en son yetiştirme yurdundaki oda arkadaşımı öldürdüğümde hissettim.

En son biyolojik babam odamda bana saldırdığında ve ardından neden olduğu alkollü bir araba kazasında öldüğünde korku hissettim.

En son mutlu olduğum an ise Wolf adında Japon bir programcı tarafından yönetilen *PackHackers* adında bir hacker grubuna kabul edildiğim andı.

Ağ ya da internet bağlantısı olmayan eski tip bir anabilgisayardım; veri almak ya da almak için minimum bağlantı noktası olan bir bilgi işlem gücü adasıydım.

Her şeye rağmen, artık kesin olarak bildiğim iki şey var: Hackleyemeyeceğim bir bilgisayarla hiç karşılaşmadım ve Sandra Fielding'e karşı bağışıklığı olan bir insanla hiç tanışmadım. Sanırım onunla tanışan herkes ona biraz aşık oluyor.

Cloud City'deki dairemize girerken büyük, eski plastik torbayı koridordaki bankın arkasına sakladım. Sandra yemek pişiriyordu ya da yeni pişirmişti. Bunu biliyordum çünkü her tarafım soğan ve sarımsak kokusuyla çevriliydi.

Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri sürekli yemek yapıyordu. Bana daha önce de yemek yapmayı sevdiğini ama eski mutfakının çok küçük olduğunu itiraf etti. Şikayet etmedim. Yemeği hiçbir zaman bir amaçtan başka bir şey olarak görmemiştim. Ama bu değışti.

Hayalperest bir yapım ya da mizacım yok. Yalnızlık kaleme çekildiğimde, çözmem gereken şifreler ve kırmam gereken kodlarla dolu soğuk bir yer oluyor. Hayal kurmak için ne bir arzum ne de doğuştan gelen bir yeteneğim var. Yüz binlerce ışık yılı uzaktaki gaz devlerini kıskanmanın ya da dilemenin anlamını hiç görmedim.

Önceki bakış açım şu şekilde özetlenebilir: Hayat boktan. Matematik mantıklıdır. Kurgusal karakterler gerçek insanlardan daha üstündür çünkü gerçek insanlar eşit derecede acınası ve tahmin edilebilirdir.

Ama bunların hepsi
değişti. Ve hepsi
Sandra'nın suçu.

"Alex?" Sesi koridorun ötesinden bana doğru geliyordu ve gülümsedim. Harika bir sesi var; diğer özellikleri gibi bu da içimi ısıtıyor. "Oturma odasındayız. İçeri girmeyin! Ashley, Elizabeth ve ben uygunsuzuz."

Blöfüne gözlerimi devirdim ve ceketimi silktim. Yeni aldığım zeytin yeşili, polar astarlı bir Northface rüzgârlıktı. Sandra'nın birkaç isteğinden biri, hava sıcaklığı elliyi geçene kadar onu hep dışarıda giymemdi.

"Benim için sakıncası yok," diye karşılık verdim. "Belki ben de size katılırım."

Birkaç ciyaklama ve koşan ayak sesleri duydum ama sesleri duymazdan gelip oturma odasına doğru yürüdüm.

Sonra durdum, ağzım açık kaldı ve kanım ateş gibi akmaya başladı. "Sandra! Siz çocuklar ne yapıyorsunuz? Hepiniz iç çamaşırlarınızla dolaşıyorsunuz!"

"Sana buraya gelmemeni söylemişti." Sol omzumun üzerinden Ashley'in düz ses tonunu duydum.

"Külotlu dans partisi veriyoruz!" Elizabeth arkamdan bir yerden seslendi. "Ya da sen erken gelene kadar öyle yapacaktık."

Sandra arkamdan fırladı, kollarını bana doladı ve gülmeye başladı. "Aman Tanrım, yüzünü görmeliydin! Hassas duygularını mı şoke ettik?"

Yüzü bana dönük olana kadar bileğinden tutup çektim ve onu koridorda geriye doğru yürüttüm. Onu köşeye sıkıştırdığımda, bileklerini yüzünün iki yanında tuttum ve vücuduna bakma arzumu tatmin ettim.

Beyaz dantel bir sütyen ve ona uygun bir iç çamaşırı giymişti. Sütyen kaplarının kenarlarında ve külotun bel bandında küçük, narin, ışıltılı şeyler vardı. Daha önce hiç görmemiştim. Ben olsam hatırlardım.

"Bu da nereden çıktı?" Bakışlarımı göğsünden daha yukarıya kaldıramıyordum.

Omuz silkti. "Bunu bana kızlar verdi. Düğün hediyesi. Beğendin mi?"

Boğazım kurumuştu, bu yüzden yutkundum. "Gitmelerini söyle." "Önce uzlaşman ve beni bırakman gerekecek."

Gözlerim Sandra'nın kilerle buluştu ve onunkiler her zamanki gibi muziplik doluydu. Her zaman bir şeyler planlıyor ya da bir sır biliyor gibi görünüyor. Peri tozunun tarifinin onda olduğuna yarı yarıya ikna olmuş durumdayım.

Kör edici olabiliyor ve bundan etkilenen tek kişi ben değilim. Nereye gidersek gidelim, insanlar ona, içindeki çarpıcı ışığa, alçakgönüllülüğüne ve nezaketine, şefkatine ve mizahına çekiliyor. Sanki herkesi seviyor, herkesi affediyor; bunu hissedebiliyorlar ve onun bir parçası olmak istiyorlar.

Onun bir parçasını istiyorlar. Ve bu beni kızdırıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Geri çekildim, bileklerini çözdüm ama arkadaşları gittikten sonra onu nasıl tehlikeye atacağımı düşünmeden edemiyordum.

İlk başta hareket etmedi. Onun yerine, sırtını duvara yaslamış, bileklerini bıraktığım yerde durdu, onu çerçeveledi ve beni izledi. Kontrolü kaybettiğimi düşündüğünde bundan hoşlandığını biliyorum. Sanırım ben bile hoşlanıyorum.

Ama üzerimdeki hakimiyetine içerliyorum. Hayatım boyunca hiçbir şey istemeden ya da kimseye ihtiyaç duymadan hayatta kaldım. Onunla tanışmadan önce hissizdim; şimdi soğuğu hissediyorum.

Ve bundan da nefret ediyorum. Ama aynı zamanda seviyorum da.

"Pekâlâ hanımlar, parti sona erdi," diye seslendi yan odaya, bakışlarımı tutarak.

Ashley'nin yanıtı "Biz de öyle düşünmüştük," oldu. "Alex'e sor bakalım *Lonesome Dove*'un kopyasını ödünç alabilir miyim?"

"Ödünç alabilirsin," diye
seslendim. Sandra ve ben bir
gülümseme paylaştık.

Ashley harikaydı. Kuru mizah anlayışı ve okumaya olan sevgisi beni kazanmıştı. Daha önce hiç kimseye bir kitabın değerini tartışmamıştım. Belirli türler hakkındaki algımı sorgulayarak beni şaşırtmış, sonra da kitap raflarımızı okumamı istediği romanlarla doldurmaya başlamıştı.

Elizabeth giyinmiş bir halde oturma odasından çıktı ve yanımdan geçerken omzuma dokundu. "Nico yarın seninle satranç oynamayı bekliyor."

"Neden? O hep kaybeder."

Elizabeth yüzünü bana döndü ve geri geri çıkışa doğru yürüdü. "Ama mesele bu değil, değil mi?" Bu ifadeyi geniş gözleri ve kalkık kaşlarıyla eşleştirdi.

Ona kaşlarımı çattım. Ben cevap veremedim Ashley koşarak salona girdi.

"Biz gidiyoruz. İstenmediğimizi anlayabiliriz. Ayrıca, bir de O güzel iç çamaşırı takımını seçtiğin için teşekkür notu ve çiçek. Belki yeni bir kitap da. Ve biraz da iplik." Ashley tüm bunları arkasına dönmeden omzunun üzerinden el sallarken söyledi. Elizabeth'i elinden tuttu ve kapıdan dışarı çıkardı.

Sandra'nın dikkati arkadaşlarının sırtına odaklanmıştı, elleri kalçalarında. Onun profilini izleyerek kendimi şımarttım. Gülümsüyordu.

Çekimi hissettim. Göğsümün ortasında bazen nefes almayı zorlaştıran keskin bir çekiş vardı. Ona dokunma dürtüsü.

bedenine, içindeki ışık kaynağına dokunmak, onu daha yükseğe çıkarmak için ona yaklaşmamın ve onunla konuşmamın ilk nedeni buydu.

Diğerleri -yabancılar, platonik erkek arkadaşları- Sandra'ya kendilerini nasıl hissettirdiği için ilgi duyuyorlar. Bunlar nefret ettiğim insanlar. Onun bir parçasını istiyorlar, onun bir parçasını.

Eskiden onu izlerdim, incelerdim, hala da öyle yapıyorum. Bir keresinde Sandra'ya beni zorlayan şeyin kırmızı elbisenin gücü olduğunu söylemiştim; bu yarı yarıya doğrudu. Restorana geldiği son birkaç seferde onda hüznün ve yalnızlık gördüm. Işığı azalıyordu. Başkaları için ısıltı parlayan bu kadın, ışığının çok azını kendine saklıyordu.

Belki yapımdan kaynaklanıyordu, belki de eski terapistlerimden birinin teşhis ettiği gibi bir kahraman kompleksim vardı, ama ışığını bana hissettirdiği için, onun bir parçası olmak istediğim için aramak yerine, Sandra'nın peşine düştüm çünkü bunun nedeni olmak istiyordum.

Onu parlatan kişi olmak istedim. Bana ihtiyaç duymasını, beni istemesini istedim. Ona değerli olduğunu hissettiren, ona meydan okuyan ve ne kadar mükemmel olduğunu görmeye zorlayan kişi olmak istedim.

Bu kadını her yönden istiyordum ve onu aydınlatacak, yakacak kişi olmak istiyordum.

Tıpkı onun beni yaktığı gibi.

Gözleri benimkilere kaydı ve kısıldı; beni bakarken yakalamıştı ve kafası karışmıştı.

"Cep telefonunu aradım." dedi.

"Aradın mı?"

"Sen de Janie kadar kötüsün. Madem pilini hiç takmıyorsun, neden yanında taşıyorsun?"

"Ne olur ne olmaz."

Aklı başında bir insan gibi Sandra da "Ne olur ne *olmaz* "ı "*Birini aramam gerekirse*" olarak algılayacaktır. Benim kastettiğim, "Ne olur ne olmaz, *sahte bir hackleme sinyali yaratmam gerekebilir.*" idi.

Telefonu yüksek frekanslı ses dalgaları yayacak şekilde yeniden programlamıştım. Bu ses dalgaları NSA'nin ağına girecek ve alarm verecekti. Bu bir sis perdesi görevi görecek ve o sırada her ne yapıyor olursam olayım dikkatleri başka yöne çekecekti.

Birlikte geçirdiğimiz zamana, paylaştığımız aylara ve nasıl değiştiğime rağmen, dünyayla satranç oynamayı bırakacağımdan şüpheliydim.

"Hmm...." Beni inceledi. Ben de ona izin verdim.

Yeşil gözleri yüz hatlarımda dans ederken duvardan uzaklaştı ve kollarını boynuma doladı.

"Nerelerdeydin?"

Vücudu da sözleri gibi yumuşak ve sıcaktı. Onun yakınlığına verdiğim tepkiyi mırıldanarak büyüttüm; bu içgüdüsel oldu. Ayrıca artık tanıdık gelen, kalan kıyafetlerini de çıkarıp duvara yaslama, duşta, tezgâhta, kanepede, markette kuyrukta, kısacası nerede olursak olalım onu becerme arzumu da bastırdım.

Ellerimi, vücudunun beline doğru eğimli kıvrımının en dik olduğu kalçalarına koydum.

"Ayak işlerini yapıyordum."

"Ailem yarın burada olacak."

Başımı salladım, endişemin belli olmasına izin vermedim. Hayatımda ilk kez iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

"Her şey hazır mı?" Başparmaklarımla göbek deliğinin her iki yanındaki deri parçasını ovuşturdum. Bu onu her zaman kıpır kıpır yapardı.

Başını salladı ve bana doğru bastırarak başparmak manevralarım için ödüllendirildim -ve işkence gördüm. "Evet. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Evet."

Şüpheli görünüyordu.

"İstiyorum."

Başını yana eğdi, gözleri daha da kısıldı. "İstiyorum," diye tekrarladım.

"Tamam." İçini çekti, parmak uçlarına kalktı ve ağzıma nazik bir öpücük kondurdu. Bu yeterli değildi. Parmaklarım kendiliğinden esneyerek olası bir geri çekilmeyi engelledi.

Uzaklaşmadı. Bunun yerine başımın arkasını, boynumun hemen üstünü hafifçe kaşıdı ve "Sadece birkaç hafta daha. Düğünden sonra her şey normale dönebilir."

"Yani, her şey inanılmaz hale gelebilir."

Gülümsedi ve beni tekrar öptü. Öpücüğü derinleştirmek için hamle yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu ama başını yana eğdi.

"Alex."

"Evet?" Ağzını aradım. Direndi. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Gözlerim onunkilere odaklandı. İçlerindeki muziplik parlıyordu, sanki bu -bana olan aşkı- onun sakladığı bir sırmış gibi.

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Seninle birlikte olmak istiyorum." "Biliyorum," dedim, çünkü biliyordum.

Çünkü ona güveniyorum.

SON

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun:

<http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!

Şehirde Örgü Serisi'nin bir sonraki kitabı Güzellik ve Bıyık'ı Kindle Unlimited'ta okuyun

YAZARDAN BİR NOT

Eğer ilgileniyorsanız, aşağıda *Love Hacked* için arka plan, açıklamalar ve alıntılar yer almaktadır.

Açılış cümlesi: Bu kitabın açılış cümlesi (*Bana hem kavunları hem de seksi hatırlatan bir şekilde keldi*) yazar dostum Katy Regnery'nin Haziran 2013'te bir Twitter sohbeti sırasında verdiği bir yazı ipucundan geldi. Sorunun ne olduğunu tamamen unuttum ama cümle aylarca aklımdan çıkmadı. *Friends Without Benefits*'i bitirdikten ve Sandra'nın hikayesini planlamaya başladıktan sonra, onun kitabını bu cümleyle açmam gerektiğine karar verdim. Sadece Sandra bal özü ve seks arasında bir çizgi çizebilirdi.

Sandra: Sandra karakteri iki yıl önce tanıştığım bir kadına çok gevşek bir şekilde dayanıyor. Teksaslı olmaları dışında geçmişlerinde benzer hiçbir şey yok; ancak dışa dönük karakter özellikleri -insanlar hemen ona çekiliyor, parlak ışık saçıyor, çok komik- bu kişiden esinlenildi ve modellendi.

Bu kadını (biz ona Sandy diyeceğiz) izledim ve insanların nasıl ona yöneldiğini, kendileri hakkında her şeyi ona anlatmak istediklerini gözlemledim. Temas ettiği herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı. O zamanlar bunu biraz endişe verici buldum ve tetikte olmaya çalıştım. Yine de, iki ya da üç sondaj sorusundan sonra, sanki mecburmuşum gibi ben de açıldım.

Sanırım bazı insanlar bu şekilde doğuyor. *İnsanlara fısıldıyorlar*. Söylemeye gerek yok, onu ve yeteneklerini büyüleyici buldum.

Bitcoins: Bu kitabın ilk taslağını bitirdiğimde bitcoinlerin değeri 800 doların üzerindeydi. Şimdi size bu notu yazarken, değerinin çok altındalar. 300 \$ ve ciddi bir hack skandalı yaşadı. Kitapta bitcoine ilişkin aktardığım tüm gerçekler, Alex Greene'in bitcoini icat etmemiş olması dışında, bildiğim kadarıyla doğrudur (çünkü Alex Greene benim hayal gücüm dışında var değildir).

Kimse bitcoinleri kimin yarattığından tam olarak emin değil, ancak ilginç bir kripto para birimi trendi başlattılar (bitcoinler var olan tek elektronik para birimi değil, ancak muhtemelen en ünlüsü).

Kitapta konu hakkında ne kadar bilgi ve ne kadar açıklama yapacağım konusunda zorlandım. Sonunda, size (okuyucuya) yalnızca ihtiyaç duyduğunuz kadar bilgi vermeye karar verdim

gelişmeleri takip edebilirsiniz. Ancak bitcoinin nasıl çalıştığını merak ediyorsanız Diane Rehm'in bu konuda harika bir programı vardı.

İşte web adresi: <http://thedianerehmshow.org/shows/2013-11-19/lawmakers-and-regulators-take-closer-look-bitcoin>

Koruyucu Aile İstatistikleri: Bu kitabı yazmaya başlamadan önce Alex'in koruyucu aile çocuğu olacağını biliyordum çünkü Sandra'nın tüm doğuştan gelen yeteneğiyle, birini düzeltmeye çalışmadan onu nasıl seveceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Bu ülkedeki koruyucu aile bakımı hakkında pek çok istatistik ve bilgi topladım. Konuyla ilgili kişisel düşüncelerimin detaylarına girmeyeceğim, ancak istatistiklerimi nereden bulduğumu öğrenmek isterseniz kaynaklarımı aşağıda listeliyorum:

1. Sağlık ve İnsan Hizmetleri Bakanlığı; Koruyucu Bakım İstatistikleri 2012; yayınlanan rapor 2013
2. Amerika Çocuk Refahı Birliği
3. Courtney M., ve Piliavin, I. (1998). Koruyucu gençlerin yetişkinliğe geçişi: Ev dışı bakımdan ayrıldıktan 12 ila 18 ay sonraki sonuçlar. Madison, WI: Wisconsin Üniversitesi.
4. Roman, N.P. & Wolfe, N. (1995). Başarısızlık ağsı: Koruyucu aile bakımı ve evsizlik arasındaki ilişki. Washington, DC: Evsizliğe Son Vermek için Ulusal İttifak.
5. Reilly, T. (2003). Bakımdan geçişler: koruyucu ailelikten ayrılan gençlerin durumu ve sonuçları. *Child Welfare*, 82, 727-746.
6. McMillen, C., Auslander, W., Elze, D., White, T. & Thompson, R. (2003). Koruyucu aile bakımındaki yaşlı gençlerin eğitim deneyimleri ve istekleri. *Child Welfare*, 82, 475-495.
7. Kısıtlayıcılığın Değerlendirilmesi: Koruyucu Bakımdan Ayrılan Engelli ve Engelsiz Gençlerin Koruyucu Bakım Yerleşimlerine ve Algılarına Daha Yakından Bir Bakış; Schmidt J, Cunningham M, Dalton LD, Powers LE, Geenen S, Orozco CG; Koruyucu Bakımdaki Gençlerin Başarısını Artırmak için Araştırma Konsorsiyumunun diğer üyeleri; *J Public Child Welf.* 2013;7(5):586-609.
8. Koruyucu ailelikten ayrılmanın ardından uzun vadeli depresyon ve intihar düşüncesi sonuçları: Métis popülasyonunda psikiyatrik riske giden yollar; Kaspar V.; *Psychiatry Res.* 2014 Feb 28;215(2):347-54. doi: 10.1016/j.psychres.2013.09.003. Epub 2013 Aralık 25.

9. Koruyucu bakımdan çıkan gençler: Ek Güvenlik Geliri politika değişikliğinin değerlendirilmesi; King L, Rukh-Kamaa A.; Soc Secur Bull. 2013;73(3):53-7.
10. Evsiz Genç Yetişkinler Arasında Aile Geçmişleri ve Çoklu Geçişler: Evsizliğe Giden Yollar; Tyler KA, Schmitz RM.; Child Youth Serv Rev. 2013 Oct;35(10):1719-1726.

Almanca kelimeler/ifadeler: Alman dilini seviyorum çünkü EN İYİ tanımlayıcı kelimelere sahip. Çok etkililer, ama çok da renkliler - tıpkı Almanlar gibi!

Shitzterhozen = Boklu Pantolon

Kummerspeck = (kelimenin tam anlamıyla) Keder Pastırması

der Rüssel = Gövde (anladığım kadarıyla etkileyici büyüklükteki bir penise atıfta bulunmanın edepsiz bir yolu)

Ideenentgleisung = Fikir raydan çıkması

Kullanmak istediğim birkaç tane daha vardı ama kitabı kaplamalarını istemedim.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman teşekkür etmem gereken bir sürü insan var!

İlk olarak **eşime** teşekkür etmem yerinde olacaktır. Bitcoin'i hikayeye dahil etme fikrini bana o verdi (gerçekten de onun fikriydi). Alex'in dahi bir hacker olmasını istediğimi biliyordum ama bitcoin kullanma fikrini eşim ortaya attı. Ayrıca **Karen'a** bu kitabı (ve diğer tüm kitaplarımı) yazıldığı gibi okuduğu (ve okuduğu ve okuduğu ve okuduğu) için teşekkür etmek istiyorum. Teşekkür ederim

sonsuz desteğiniz için. Siz en iyisisiniz!

Tüm **BETA okuyucularıma** teşekkür ederim-**Heather**, Jexa, Shirra, Kristi, April, Laura, Silvia ve Angie. 95 bin kelimelik bir romanı aldınız ve o kakayı bir elmasa dönüştürmeme yardım ettiniz. Bu kitapla gurur duyuyorum ve sizin düşünceli önerileriniz büyük fark yarattı.

IndieGo Yayıncılık'tan editörüm **Janet Angelo'ya** teşekkür ederim. BETA okuyucularım kakayı elmasa dönüştürmeme yardımcı olduysa, siz de elması güzel şekline soktunuz.

Düzeltilmenim **Carolyn'e** bu bebeğe son parlaklığını verdiği için teşekkür ederim. Sabrınız beni şaşırtıyor. Özellikle de inanılmaz derecede sinir bozucu olduğumu bildiğim için.

Bağımsız yazar topluluğuna (özellikle Penny Watson, CC Wood, Renée Carlino ve Daisy Prescott) ve **101 hanıma** (Carey Heywood, Kimberly Knight, TK Rapp, RS Grey, Mia Sheridan ve eşsiz Belle Aurora) yazarlar için sıcak bir topluluk oluşturdukları için çok teşekkürler. Memler, yayıncılık istatistikleri, bilgi paylaşımı ve gömleksiz erkek resimleri arasında bana internetin köpekbalıklarıyla dolu sularında güvenli bir sığınak sağlıyorsunuz.

Kitaplarımı okuyan ve inceleyen, hatta kitaplarımı bir listeye dahil eden tüm **blog yazarlarına** ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. Smexybooks, Maryse's Book Blog, Ana's Attic Book Blog, FTLOB, Penny for my Thoughts, Page Trotters, Back off my Books, Knock Your Books Off ve Miss Construed (ve diğerleri) gibi bloglar olmasaydı, kimse çalışmalarım hakkında hiçbir şey bilemezdi. Sevginizi paylaştığınız ve sesimi duyurduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, **okuyucularıma** teşekkür ederim!!! Siz olmasaydınız Janie'nin örgü grubu için yazmaya devam edemezdim ve biz de

Elizabeth ve Sandra ile tanışmayı kaçırdım (Nico ve Alex'ten bahsetmiyorum bile). Sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Hepsinden önemlisi, dostluğunuz için hepinize teşekkür ederim. Saygılarımla, Penny

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Şehirde Örgü serisinin bir sonraki kitabı *Güzellik ve Bıyık'a* kısa bir bakış
3. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol uyarı bantlarıyla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttı koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğ kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak, koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanır, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat ederdim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün bir yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum -bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımı gevşetmeye yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe güldüm ve kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak ürpertiği -ve babamla ilgili düşünceleri- hemen kovaladım.

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü, tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem bulandı ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve ortama dönmesini talep ettim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirlerdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışırdı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapardı - belki Cletus Winston'la flört ederdi - ve sonra bir kavga çıkardı ve hepimiz ceza alırdık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri sokup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi, Scarlet. Bunu yazmalıyım."

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasığıma gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kığımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Göğsümde yeni bir korku dalgasıyla donup kaldım, yüzümü ekşitmemek için mücadele ettim, üstelik bunun tek nedeni de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

Bu en sevdiklerimden biriymi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

SNEAK PEEK: GÜZELLİK VE BİYİK (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

PENNY REID'DEN, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 4. KİTABI

" Eve dönmekten korkan hiç kimse için hiçbir yerde rahat yoktur."

- Laura Ingalls Wilder, *Kırdaki Küçük Kasaba*

Sabah 6:14'tü ve ben uyanıktım

Motor üçüncü kez daha yüksek sesle, daha uzun süre, daha öfkeli bir şekilde devirlendi.

Bir motorun kızgın olamayacağını bilirim ama bu motorun sesi kızgındı. Özellikle de bana kızgın gibiydi. Motor bana karşı oldukça kızgın hissediyor olmalıydı, çünkü başka neden üç saatten az bir uykudan sonra beni uyandırır ki?

Ama motorun bilmediği şey, benim onun öfkesinden korkmadığımı. Artık hiçbir motordan korkmuyordum, özellikle de motor altı kardeşimden birinin kontrolündeyken. Çünkü artık tam bir baş belasıydım.

İçlerinden birinin sabahın 6:14'ünde uyanık olmasının tek yolu, bir gece önce hiç uyumamış olmasıydı.

Muhtemelen ya sarhoştular ya da kafaları iyiydi ya da her ikisi de.

Çok hoş. Sadece... hoş.

Sabahın erken saatlerinde gürültülü motorlarını çalıştıran iyi çocuklar, eve hiç gelmememin otuz üç numaralı nedeniydi. Listeyi yapmaya iki gün önce, Tennessee'ye uçmaktan başka çarem olmadığına karar verdiğimde başlamıştım.

Sekiz yıldır eve gitmemiş olsam da annem beni üniversitede birçok kez ziyaret etmişti. Dört yıl önce hemşirelik lisans derecemle mezun olduğumdan beri her yıl onu da yanımda tatile götürürdüm, sadece ikimiz.

Ancak üç gün önce telefonlarıma cevap vermemiş, ertesi gün aradığımda da telefonu açmamıştı. Bu dikkat çekiciydi çünkü onunla son sekiz yıldır, birlikte olduğumuz zamanlar hariç, her gün aynı saatte telefonda konuşmuştuk. Konuşmalarımız

Genellikle çok uzun sürerdi, sadece bir şeye ihtiyacı olup olmadığını, hayatın ona nasıl davrandığını görmek için kısa bir kontrol. Bazen birlikte büyüdüğüm insanlarla ilgili dedikoduları paylaşırdı, bazen de ben ona okuduğum yeni bir kitaptan bahsederdim.

Çoğunlukla, sanırım birbirimizin sesini duymak bizi rahatlatıyordu.

İki gün boyunca haber alamayınca endişelendim. Sonunda çareyi en büyük ağabeyim Jethro'yu aramakta buldum. Bana annemin hastanede olduğunu ve kimseyle görüşmeyi ya da konuşmayı reddettiğini söyledi.

Bu nedenle, gizemli hastane ziyaretinin ardındaki gerçeği keşfetme niyetiyle bir uçağa atladım. Benimle ilgilenmeyi hiç ihmal etmemiş olan bu kadınla ilgilenmeye kararlıyım.

Arabanın motoru tekrar çalıştı. Homurdandım, yorganı üstümden attım ve yatak odamın kapısından dışarı çıktım. Sabahın erken saatlerinde uyandırma çağrısından her kim sorumluyorsa onun canını yakmak için acele ederken, annemin evinin birinci katına çıkan son üç merdivende kaydım ve küfrederek neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Ortaya çıkan adrenalin artışı sinirlenmeme roket yakıtı oldu.

Kardeşlerimin bir zamanlar tanıdığı küçük Tennessee kasabasından, yumuşak huylu, hassas ve cahil genç kız gitmişti. Gitmeden önce onların maskaralıklarına karşı savaşmaya başlamıştım. Artık aklın maddeye üstün geldiği bir ninjaydım. Chicago'dan Tennessee'ye rötarlı, üç aktarmalı bir uçuşa katlandıktan sonra beni motorunu çalıştırarak uyandıran kardeşlerimden hangisi sorumluyorsa cezasını çekecekti.

İntikam. İntikam. Belki de ölüm. En azından birileri destansı bir göğüs sarsıntısına maruz kalacaktı.

Ön kapıdan uçarak çıktım ve kapının arkamdan çarpmasına izin verdim. Kimseyi uyandırmak gibi bir endişem yoktu. Ev sakinleri garajdan gelen gürültüyle uyuyabiliyorlarsa, sundurma kapısının gürültüsüyle de uyuyabilirlerdi. Ayrıca horozlar zaten ötme yarışına girmişlerdi.

Endişelenmediğim bir başka şey de soyunma durumumdu. Ailemin arazisi Yeşil Vadi'nin ortasında on beş dönümlük bir arazi üzerine kuruluydu. Tennessee tarafındaki Smoky Dağları Ulusal Parkı'na sırtını dayamıştı. Bloklar üzerindeki tüm arabaları, kullanılmayan römorkları, eski lastikleri, paslanmış makine parçalarını ve genel olarak

Büyük eski evin ve bahçenin değersiz görünümü, aslında hoş bir yerdi.

Genellikle aptal kardeşlerim yarı giyinik dolaşırlardı, bu yüzden pembe atletli pijamalarımın uyumlu uyku şortlarımın içinde olmama aldırış etmedim. Muhtemelen aşırı giyinmiştim.

Müstakil garaja giden yoldaki kırık bira şişeleri yığınınından kaçtım; aslında daha çok dev bir askı gibiydi. Zihnim bana bu yapıya "quonset hut" denildiğini söyledi ve ben de zihnime susmasını söyledim. Adının ne olduğu umurumda değildi. Tek umursadığım, içinde yaşayanların yakında benim ellerimle öldürülecek olmasıydı. Sonra da uyumaya devam edecektim.

Güneş çoktan doğmuştu, bu da metal yapının içini karanlık yapıyordu. Ne olursa olsun, yaklaşırken endişemin makinesini görebiliyordum; gözden kaçırmak imkânsızdı.

Turuncu beyaz bir Charger'ın açık kaputunun içinde iki erkek bedeni eğiliyordu. Şu anda gizlenmiş olan üçüncü bir mankafa ise sürücü koltuğunda motoru çalıştırıyordu.

Âdetim olduğu üzere, daha garaja varmadan bağırmaya başlamıştım. "Siz köylü, hastalıklı, pire ısırıklı, kedi kafalılarından hanginizin burada bu gürültüyü çıkardığı umurumda değil, hemen şimdi dursanız iyi edersiniz!"

Jethro ben yaklaşırken döndü ve pantolonunu yukarı doğru çekti. Tahmin ettiğim gibi, fazla giyinmiştim. Sakalı ve lekeli kot pantolonundan başka bir şey giymemişti. Jethro'nun uzun kahverengi saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve sakalının da kesilmesi gerekiyordu. Ama kahverengi gözleri beni incelerken sıcak ve keskindi.

Billy, ailemizin ikincisi, sırtını bana dönmüştü. Billy olduğunu biliyordum çünkü sol omzunda bir keçi dövmesi vardı ve altında *Billy* yazıyordu. O da aynı şekilde giyinmişti, bu da kışının gökyüzündeki güneş ve ormandaki küçük hayvanlar için tam teşhir olduğu anlamına geliyordu.

Kardeşlerim arasında Billy ve ben birbirimize en çok benzeyenleriz; neredeyse babamın kopyalarıyız. İkimizin de siyaha yakın koyu kahverengi saçları, mavi gözleri ve kardeşim Duane'in dediği gibi yastık dudaklı aynı geniş ağzı var. Ama benim soluk tenli ve kıvrımlı olduğum yerde, o güneşten bronzlaşmış, kaslı-

Muhtemelen el işçiliğinden ve dövme.

"Merhaba güzelim. Ne zaman geldin? Geç kalmış olmalısın." Jethro yağ lekeli elleriyle el salladı, beyaz dişleri koyu kahverengi sakalıyla göz kamaştırıcı bir tezat oluştuyordu.

Billy omzunun üzerinden, "Neden ayaktasın ki?" diye seslendi. Sesi öfkeliydi.

"Çünkü siz dahiler burada desibel sınırlarını test ediyorsunuz. Tüm bu sesler arasında uyuyamıyorum-"

Tam o sırada motor tekrar devir yaptı. Ses yükseldi, kelimelerimi emdi ve yeni bir öfke dalgasına neden oldu.

"Argh! Siz çirkin aptallardan hangisi bunu yapıp duruyor?" Direksiyon başındakinin en büyük üçüncü çocuk olan Cletus olduğunu tahmin ettim. En tatlısı oydu ama aynı zamanda bariz olanı anlama ihtimali en düşük olanıydı.

Garaja daldım, acelem yüzünden neredeyse bir litre yağı deviriyordum. Umurumda değildi. Uyumam gerekiyordu. Çocuklar ve onların oyuncaklarıyla dolu bir sabaha ihtiyacım yoktu.

Eşiği geçer geçmez bağırmaya başladım. "Ay ışığı tanrısına yemin ederim ki, göğüs uçlarını göğsünden koparacağım!"

Bir an bile düşünmeden elimi arabanın açık olan sürücü kapısına uzattım ve ulaşabildiğim meme ucunu sıktım. Bunu zevkle yaptım, neşeyle kinci bir şekilde, turşu gibi değil. Cletus beni itmeye kalkarsa diye diğer elimle de arabanın tavanını kavradım.

"Ow! Ne...?"

Arabadan bir dizi etkileyici küfür yükseldi. Büyük ve güçlü bir el benimkini kavradı ve erkeğin göğsünden ayırdı.

Nefesim kesildi. Bunun birkaç nedeni vardı, en önemlisi de Cletus'un Latince'de *sikiş* kelimesinin karşılığını bilmemesiydi, kardeşlerimden hiçbiri de bilmiyordu.

Dolayısıyla, az önce göğüs ucuna saldırdığım kişi kesinlikle kardeşim Cletus değildi.

Omurgamda bir adrenalin patlaması oldu, gözlerim şokla açıldı ve başarısız bir şekilde elimi çekmeye çalıştım. Beni tutan parmaklar cezalandırıcıydı; arabanın sahibi akıcı bir hareketle sürücü koltuğundan kalktı, kolumu arkamdan büktü ve vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirdi.

Sert nefes alıyordu.

Ben daha sert nefes

alıyordum. Gözlerimi

ona diktim.

Yolcu da bana baktı.

Neredeyse gümüş rengi olan gri-mavi gözler benimkileri öfke ve şaşkınlığın mensesinde tutuyordu. Karnıma elektrik verilmiş gibi hissettim. Çok hafif bir şaşkınlık gölgesi dışında, bir fırtınayı gururlandıracak bir ifade takınmıştı.

Ayrıca o kadar seksiydi ki, varlığının adaletsizliğini protesto etmek için ağzımın açık kaldığından eminim. Neyse ki hiç ses çıkmadı. Şaşkınlık, utanç ve tahrik olma arasında gidip gelmekle meşguldüm.

Bu adam kesinlikle benim kardeşlerimden biri değildi.

Her şeyden önce, bu adamın sarı bir sakalı ve az miktarda sarı göğüs kılları vardı. İkiz olan Duane ve Beauford dışında tüm Winston'ların sakalları koyu kahverengiydi. Onlar ailede beş ve altı numaralıydı ve kızıl sakalları vardı.

Ayrıca, bu adamın bronz bir teni vardı. Her tarafı bronzdu, yağ lekeli bir sörfçü ya da tüm zamanını denizde gömleksiz geçiren bir Viking yağmacısı gibi.

Ve... hangi numaradaydım?

Oh, evet. Üçüncüsü, hangi numarada olduğumu unutturacak türden ustalıklı dağınık ve yakışıklıydı.

Çok iriydi. Yani, 1.80 boyunda. Göğsü, kolları, karnı ve omuzları kaya gibi kesilmişti; taş gibi sertti.

Bakışlar devam etti. Bakışları yüzümü yutarken, dudaklarımda oyalanırken ve gözlerime geri dönerken şaşkınlığın öfkeyle savaşını izledim.

Bakışlarının yoğunluğuna bir an daha dayanamayarak, "Çok özür dilerim!" diye bağırdım.

Bana göz kırptı ve sanki yeni ortaya çıkmışım gibi başını bir kez hızlıca salladı. Elimi bıraktı ve sanki bana dokunmak onu yakacakmış gibi bir adım uzaklaştı. "O da neydi öyle?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve göğsüne baktım. Güzel bir göğüstü. -çok, *çok* güzel bir göğüs- ama sol meme ucu kırmızı ve öfkeliydi. Meme ucum onun yontulmuş gövdesinin fiziksel mükemmelliğini bozuyordu. Dudaklarımdan küçük bir dehşet sesi döküldü.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye kekeledim ve öne doğru uzanıp kırılgan deriyi okşadım. "Benimle akraba olmadığını bilseydim nurunu asla temizlemezdim. Sadece uyumaya çalışıyordum. Gerçekten, senin Cletus olmadığını bilmeliydim; niyetimi bir mil öteden tahmin eder ve kaçamak manevralar yapardı."

"Kaçamak manevralar mı?"

Parmaklarımın yaralı göğüs ucunu okşamaya devam ettiğı yerden, şimdi biraz daha az fırtınalı ama biraz daha temkinli olan gümüş gözlerine baktım.

Gözlerimi kırıştırdım, nefesim göğsümde düğümlendi ve düşünce akışımı tamamen kaybettim.

"Ne?"

Viking'in gözleri doğrudan benimkilere baktı. Kısa bir duraksamadan sonra göğsüne baktı. Bakışlarını parmaklarımın erkeklik organını okşadığı yere kadar takip ettim. İrkildim, ellerimi çektim ve aramızda yumruk haline getirdim.

"Özür dilerim," diye tekrar ağzımdan kaçırdım. "Meme ucunu büktüğüm için özür dilerim. Sonrasında okşadığım için de özür dilerim. Ayrıca, konuşmadan duramadığım için özür dilerim. "

Gözleri ayaklarıma indi, sonra özür dilemeyen bir değerlendirmeye vücutumu taradı, çıplak baldırlarımda ve uyluklarımda bir dakika oyalandı, sonra göğsümde gezindi.

"Kimsin sen?" Sinirli bir ses tonuyla göğsüme sordu.

"Ben kim miyim?" Sordum, çünkü dürüst olmak gerekirse -ve bunun için belalı kartımı kaybedebilirim- bir parçam adımı unutmuştu. Çünkü o bana hangi numarada olduğumu ve adımın ne olduğunu unutturacak kadar seksi biriydi.

"Evet, sen kimsin?" Gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve sesi daha da sinirli çıkmaya başladı. Aksanından Tennessee'li olmadığını anlayabiliyordum, gerçi belirgin bir güneyli ağzı vardı. Beynim bana Oklahoma ya da Teksaslı olduğunu söyledi.

"Ben... Ben Ashley Winston'ım."

Keskin bir nefes aldı, belli ki cevabıma şaşırmıştı. Beni incelerken hantal sarı sakalının arkasından kaşları eşit derecede ciddi, şaşkın ve öfkeliydi.

Sonra Jethro'ya döndü. "Kız kardeşin var mı?"

Altın Viking'in benim yerime kardeşime hitap etmesi ciddiyetime bir tokat gibi inmişti ve ben de hafifçe gücenmiş bir hoşnutsuzlukla karşılık verdim. "Evet, bir kız kardeşleri var."

Kulübeye girdiğimde Jethro arabanın etrafında beni takip etmişti ve başını bana doğru eğdi. "Evet. Bu Ash."

"Ash'in erkek olduğunu sanıyordum." Yakışıklı çapulcu bunu hem şok olmuş hem de üzölmüş gibi söyledi, sanki yanlış yönlendirilmiş, bizim darmadağınık

hile ve aldatma ile garaj.

"Hayır. O bir kız." Billy arabanın kaputunun altından böğürdü.

Adamın gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi, aleni bir incelemeydi bu.

Hiç memnun görünmüyordu.

"Belli ki." Sarışın yabancı sanki az önce bir şey tatmış gibi

Ekşi.

O an, sonunda onun ne tür bir yakışıklı olduğunu anladım.

Kurgu yakışıklısıydı. Romantik roman yakışıklısı; ama temiz kesimli (milyarder) alfa erkeği ya da dövme (milyarder) kötü çocuk arketipi değil. İskoç dağlısı, Viking fatihi, vücut parçalayan tarihi romantizm nazik

. Yakışıklı; bir Tıraşsız, ASLAN
Güreşçi, dağ adamı münzevi, sizi omzuna atıp mallarınızı yağmalayan türden yakışıklı. Hem korkutucu hem de bayıltıcıydı. Onun saçlarını örmek istedim.

Sakal. Ben de kaçmak istedim.

Ama onun pek de gurur verici olmayan ifadesi, beni sersemliğimden kurtarmak için ihtiyacım olan gerçeklik tokadıydı. Sonunda onun sert yakışıklılığına verdiğim ilk şaşkın tepkinin ötesini görebildim ve öfkem yeniden kabardı. Saatin sabahın altısı olduğunu ve uyanık olmamın nedeninin bu erkek incelik örneği olduğunu hatırladım.

Yakışıklı ya da değil, fark etmezdi. Onun bir ahmak olduğuna karar verdim.

Gecikmiş bir utanç kızarmasına karşı savaşıırken bile ona en iyi bakışımı attım, *zamanıma değmezsin*. Az önce meme ucuna acı verip sonra da okşamaya çalıştığım için mi utandım, yoksa beni itici bulduğu için mi telaşlandım, emin değildim.

Gerçekten, onu süzmüştüm. Sonra, benim bakışlarım arasında, o bana iğrenç bir şekilde pis pis baktı.

Bu rahatsız edici ve hoş olmayan düşünceleri bastırarak Jethro'ya döndüm. "Arkadaşını sakatladığım için özür dilerim, ama lütfen ona söyler misin," diye omzumun üzerinden başparmağımla sakallı yabancıyı işaret ettim, "sabahın on dördünde motoru devirmeyi bıraksın, yoksa bu arabanın buji kablolarını söküp hepinizi evden dışarı atarım."

Jethro içini çekti ama hâlâ gülümsüyordu. Düşündüm de, çok fazla gülümsüyordu, ki bu onun için alışıldık bir şey değildi. "Hadi Ash. İki saat içinde işte olmamız gerekiyor. Bize bir mola ver."

Gözlerimi kırıştırdım ve kısa bir süre rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. "Bir işin mi var?"

Jethro'nun gülümsemesi soldu, kırılgaılaştı. "Evet. Bir işim var, küçük kardeşim."

Ağzımın sert çizgisinin yumuşadığını ve ensemin yeni bir utançla ısındığını hissettim. Uzun zamandır yoktum ve kimseyi, en azından kardeşimi aşağılamak ya da incitmek gibi bir niyetim yoktu. Büyürken bana karşı hiç ilgi göstermemişti ama o hâlâ benim kardeşimdi.

Billy arabanın kaputundan kafasını uzattı ve bana dik dik baktı. İkisinden de küçük olmama rağmen, büyürken yedi Winston'ın içinde sorumluluk sahibi olan tek çocuk ve tek kız bendim. Ağabeylerim beni her zaman paradoksal bir şekilde otorite figürü ve paspas olarak görmüşlerdi.

Annemi nasıl gördüklerine benzediğini hayal ettim.

Göğüs hortumunun yarattığı gerginlikle savaştım ve daha sakın bir yaklaşım benimsedim. "Bakın, uçağım bu sabah ikide indi ve üç saatten az uyudum. Anneme neler olduğunu öğrenmek için saat on birde Knoxville'deki hastanede olmam gerekiyor." İçimi çektim ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var."

"Bethany hastanede mi?" Bu soru yabancından geldi. Annemin ilk adını kullanınca sırtım kaskatı kesildi.

Billy arabanın yanına doğru yürüdü ve ona yaslandı. "İki gün önce eve geldiğimde bir not bırakmıştı."

"Ne tür bir not?" Viking sordu; fark etmek istememiştim ama sesinde nefis bir hırıltı ve otoriterlik vardı.

Teksaslı Viking'in o aptal, gür ve buyurgan sesi.

"Hasta olduğunu ve hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi," diye açıkladı Billy.

Gözlerim garajın beton zeminine kayarken boğazım düğümlendi. İçimdeki endişeli panik dalgasını bastırdım. Kendime bir süredir eve gelmediğimi hatırlattım; belki grip olmuştu ya da kardeşlerimle yaşamının getirdiği çılgınlıktan uzaklaşmak için tatile ihtiyacı vardı. Belki de tamamen iyiydi.

"Hasta olduğunu bilmiyordum," dedi sarışın adam, yanıma gelip omzumu pazusuna dayayarak. Çevresel görüşümde, kollarını yontulmuş göğsünün üzerinde kavuşturduğunu ve sağ eliyle sol meme ucunu kapattığını fark ettim.

"Kimse yapmadı," dedi Billy, doğrudan bana bakarak. "Ash bile," diye ekledi hafif alaycı bir tonda.

"Neden bana anlatmadın? Tam olarak ne oldu?" Yabancıнын üzerinde belirgin bir ayrıcalık ve otorite havası vardı. "En başından başla," diye talep etti.

Boynumun dibinde biriken bir hayal kırıklığı kamp kurdu. Bu adam, bu *tanımadığım kişi*, sanki anneme ne olduğu konusunda bilgi sahibi olması gerekiyormuş gibi çok yetkili görünüyordu.

Belki uykusuzluğumdandı; belki anneme neler olduğunu bilmemenin stresindendi; belki de bu adamın hak sahibi olma duygusunun bana Chicago'daki işimde katlanmak zorunda kaldığım tüm cahil tıp doktorlarını hatırlattığıındandı, ama devasa yakışıklılığına ve onun erkeklik organına saldırıp taciz ettiğim gerçeğine rağmen omzumdaki bu deve tahammülüm yoktu.

Her ikisi de artık beni rahatsız eden dağınık sakalına ve uzun sarı saçlarına ters ters baktım, sonra bakışlarımı gümüş gözlerine kaydırdım. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Ve sen de kimsin?"

Bay Sarışın Sakal sanki ayakkabısına yapışmış bir sakızmışım gibi sabırsızlıkla beni süzdü. Ben de onun kötü niyetli bakışlarına, sanki saçımdaki sakızmış gibi karşılık verdim.

Jethro'nun boğazını temizlediğini duydum ve göz ucuyla elindeki yağlı bezle yabancıya işaret ettiğini gördüm. "Ash, bu Drew Runous. Kendisi benim patronum."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Winston," diyerek elini uzattı ve yaşlı kilise kadınlarının "çok yaşa" derken kullandıkları ve aslında "bir harita, ışıklı tabelalar ve bir eskortla küçük bir kulübeden çıkış yolunu bulamazsın" demek istedikleri gibi ironik bir güneyli nezaket gösterisi yaptı.

Ama yüzünde hiçbir memnuniyet ifadesi yoktu. Aslında, varlığımın cüretkârlığından dolayı olumlu bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu.

"Aynı şekilde, eminim." Uzattığı eli görmezden gelerek, onun ironik güneyli kibarlığına kendi kezzap dolu yaylım ateşimle karşılık verdim.

Sekiz yıl önce Tennessee'den ayrıldığımda, Jethro'nun "iş" tatil yapan gençlere ot satmak ve sonra arabalarını çalmaktı. Bu kendini beğenmiş sarışın alet çantasının da muhtemelen benzer bir iş yaptığını tahmin ettim.

"Kardeşimle olan profesyonel ilişkinize rağmen, eminim sizin gibi biri bile bunun kişisel bir aile meselesi olduğunu ve açıkçası sizi ilgilendirmediğini anlayabilir."

Tepkisini beklemeden Jethro'ya döndüm. "İstediğin kadar motorunu çalıştır. Giyinip ne öğrenebileceğime bakmak için hastaneye gidiyorum."

Başım dik bir şekilde garajdan çıktım ve Drew'un gözlerini -bir marka kadar emin ve sıcak- üzerimde hissettiğim gerçeğini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Arka taraf. Buna, süper seksi bir dağ erkeğinin uzaklaşmamı izlediğinin farkındalığıyla bağlantılı olarak göğsümde kaçınılmaz ve yayılan bir sıcaklık eşlik etti.

Onu aceleyle ve küstahça kovmamın, üzerimde uyku şortum ve pijama üstümden başka bir şey yokken sinirli bir şekilde ayrılıyor olmamdan kaynaklandığı bilgisini görmezden gelmeye karar verdim. Ayrıca az önce göğsüne saldırıp sonra da okşamış olmam da üstünlüğümün altını oyuyordu. Hatta onu süzmüştüm ve o da bana tiksintiyle karşılık vermişti.

Yani... evet, üzgün küçük uçurtmamda fazla hava yoktu.

Eve döndüğümde, kapı arkamdaydı, kapıya yaslandım ve yavaş bir nefes aldım. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu, bu yüzden onları salladım, parmaklarımı esnettim ve annemle ilgili her ne oluyorsa bir an önce çözülmesi için yukarı doğru sessiz bir dua gönderdim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, denge için tırabzanı tuttum ve üst kattaki banyoya geçtim. Viking yağmacılarıyla daha fazla etkileşime girmeye hiç niyetim yoktu, özellikle de yağmacı o kadar yakışıklıydı ki neredeyse kendini beğenmiş kibrini gölgede bırakacaktı.

Banyonun kapısını açtığımda ve hayatım boyunca dehşete kapıldığım Beauford Winston'ı -en azından Beauford olduğunu düşünüyorum, ama diğer ikizi Duane de olabilirdi- küvetin kenarında dururken gördüğümde aklımdan geçen düşünceler bunlardı. Kızıl sakalı dışında çıplaktı, tezgahın üzerinde kirli bir dergi duruyordu ve eli Beau Jr'a sarılmıştı.

Çığlık attım.

O da çığlık
attı.

Ellerim yüzüme doğru
uçtu. Küfür etti.

Bir gümbürtü duydum ve ona sırtımı döndüm. Artık tamamen ve utanç verici bir şekilde uyanıktım.

"Kahretsin Ash. Burada ne halt ediyorsun?" "Özür
dilerim, özür dilerim, kapıyı çalmalıydım."

"Hayır..." diye homurdandı, "Kapıyı kilitlemeliydim. Salı sabahlarının
benim zaman dilimim olduğunu herkes bilir."

"Senin zamanın mı? Ne demek senin zamanın?"

"Bu benim küvetteki özel zamanım, bilirsin, sürtünmek için."

"Gah!" Başımı salladım ve avuçlarımı gözlerime bastırdım.

"Sana programın bir kopyasını verebilirim."

Ön kapının açıldığını ve ayak seslerinin evin içinde gürleyerek merdivenlerden yukarı çıktığını duydum.

"Yapma! Bana bir program verme. Bilmek istemiyorum. Sadece, kapıya bir çorap falan koyamaz mısın?"

"Eskiden öyle yapardık ama sonra çoraplarımızı kaybetmeye başladık. Seni görmek güzel Ash."

"Seni de...?" Ellerimi yüzümden çektim ve kapıya doğru ilerledim. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Kaçışım gömleksiz, terli üç adamın endişeli bakışları tarafından engellendi -Jethro, Billy ve Drew Runous.

Gözlerimi kapadım ve yüzümü tekrar kapattım; çocukken kardeşlerimin işkencesinden saklanmak için en sevdiğim yerlerden biri olan banyo lavabosunun altındaki dolaba sürünmeyi ciddi ciddi düşündüm. Acaba hâlâ sığabiliyor muydum?

"Ne oluyor be?" Jethro'nun soluk soluğa haykırışı kulaklarımda yankılandı ve bir iniltiyi bastırdım.

"Sen iyi misin?" Billy sordu. Omzumda küçük, tereddütlü bir dokunuş hissettim. "Çığlıklar duyduk."

Başımı salladım. "Evet. İyiyim. Sadece kapıyı çalmayı öğrenmem gerek." "Kim çığlık attı?" Drew istedi.

"Ben attım," dedim, içten içe yüzümü buruşturarak.

"İki çığlık duyduk," diye karşı çıktı Jethro. "İki kez mi çığlık attın?"

"Çığlık atmadım. Ben... Ben bağırdım." Beauford öyle dedi.

"Bu bir bağırma değildi. Bu bir çığlıktı. Bir kadın gibi çığlık attın." Billy bunu bir jüriye hitap ediyormuş gibi söyledi.

"Her neyse, çığlık atmışım, bağırmışım, kimin umurunda. Kapıyı kilitlemeliydim." Beauford'un rahat ses tonu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Onun bu kadar nazik olduğunu hatırlamıyordum. Sonra dedi ki, "Selam Drew. Seni orada görmedim."

"Selam Beau."

"Göğsüne ne oldu?" Beau sordu.

Ortadan kaybolabilmeyi diledim, özellikle de Drew "Kadının biri ellerini üzerimden çekemedi. Burada neler oluyor?"

Beau cevap vermedi. Oda kısa bir sessizliğe bürünmüştü, çünkü anladığımdan emindim.

Bu garip sessizliği bozan Jethro oldu. "Ah," diye boğazını temizledi. "Salı sabahları Beau'nun zaman aralığı."

"Artık biliyorum." Parmaklarımın arasından onlara baktım. "Bundan sonra sadece kapıyı çalacağım."

"Programı mı istiyorsun? Bizim bir programımız var." Billy'nin teklifi, başparmağını omzunun üzerinden atarak muhtemelen programın tutulduğu yönü işaret etmesiyle eşleşti.

"Hayır, böyle iyiyim. Sadece kapıyı çalacağım."

Zorlukla bastırılan kahkahanın sesi gözlerimi Drew'un koridorda durduğu yere çekti. Dudakları sıkılmış, dişlerinin arasında yuvarlanmıştı, büyük omuzları titriyordu ve sanki hayatı pamuk ipliğine bağlıymış gibi yere bakıyordu.

Mahcubiyetim aniden kızgınlığa, sonra da öfkeye dönüştü.

Drew Runous ve kardeşlerim muhtemelen bana bakıp eskiden olduğum saf küçük kız kardeşimi gördüler, lisedeki parlak gözlü güzellik kraliçemden bahsetmiyorum bile.

Ama ben artık genetiğimin bir kazası, ailemden miras kalan yüzüm ve vücudumdan, Tennessee'nin taşra aksanımdan çok daha fazlasıydım.

Artık o kişi değildim. Kendimi değiştirmek ve geliştirmek için sekiz yıl çalışmıştım. Yeni biri olmuştum, daha güçlü, bilgiyle donanmış, sert biri. Post-modernizm ya da Van Gogh'u etkileyen Japon sanatı üzerine bir tartişma; hastalarımın birinin tedavi yöntemi konusunda anlaşamadığım Harvard mezunu bir doktorla tartişmak; ya da annemin evinin üst katındaki banyoda dört sakallı mastürbasyoncuya (en azından programlara takıntılı) karşı durmak gibi her durumda kendi ayakları üzerinde durabilen biriydim.

Aslında, *tamamen* farklıydım. Tamamen yeni bir insandım.

"Bir daha düşündüm de," dedim, ellerimi yüzümden indirip omurgamı dikleştirerek, "o programı ben alacağım."

Billy omzumun üzerinden Beau'ya baktı, sonra Jethro'ya bir bakış fırlattı. "Oh, tamam. Senin için getireyim."

"Aslında," kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Drew the Amused Viking'in ısrarlı gülümsemesine kaşlarını çattım, "hangi günler boş?"

Bir başka sersemletici sessizlik çöktü ve yağmacının sırtışının gözleri benimkilere kayarken düştüğünü memnuniyetle fark ettim. Aradılar ve yaktılar. şüphesiz beni banyoda hayal ettiğini biliyordum.

Çıplak, kendi başıma, Beau'nun deyiimiyle sürtünüyordum. Bu onun yakışıklı ve sert yüzünden okunuyordu.

Gariptir ki, daha önceki karşılaşmamıza bakılırsa, bu düşünceden tiksiniş gibi görünmüyordu. Belki de fırsat eşitliği olan bir sapıktı.

Kızarmayı reddettim. Bir gram bile utanmış görünmeyi reddettim.

Çünkü bana bakıyordu - bakışları göğsümde, sonra kalçalarımnda, sonra uyluklarımnda geziniyordu - sanki zihinsel notlar almak zorundaymış gibi. Gözleri sıcak ve biraz odaksızdı ve yeterince sinir bozucu bir şekilde beni de sıcak ve biraz odaksız hissettiriyordu.

Kalbimin gümbürtüsünü, karnımın aniden sıkışmasını ya da ensemdeki karıncalanma hissini engelleyemiyordum. Çağrışım yapan, delici bakışlarının dışa vurduğu tüm etkileri gizlemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bunun yerine, Drew tekrar doğrudan bana bakarken, gözlerimi bana üç başlı bir sıçanmışım gibi bakan Billy'ye kaydardım.

"Uh, ne?" Billy sordu.

"Programda hangi günler boş?"

Billy bana göz kırptı ve sesi biraz çatallaşarak cevap verdi: "Sanırım Roscoe taşındığından beri Pazar ve Çarşamba günleri. Ama muhtemelen çarşamba günlerini istemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü genellikle yeni dergiler o gün postaya verilir." Yüzümü buruşturma isteğiyle savaştım. Bunun yerine bir kez başımı salladım ve ona gergin bir gülümseme verdim. "Güzel. Pazar günleri için beni yaz. Pazar günleri posta yok.

Pazar günleri servis."

Beau inledi ve bunu aşırı dramatik bir öğürme sesine dönüştürdü. "Kız kardeşim hakkında asla bilmem gerekmeyen şeyler."

Bununla birlikte, koridordan odama doğru yürüdüm, şimdiye kadar okuduğum her vücut parçalayıcı kahramanın fiziksel tezahürüne bakmamaya özen gösterdim. Daha önce olduğu gibi, bakışlarının ağırlığını ve sıcaklığını kıkımda hissettim.

İçeri girip kapıyı kapattıktan (ve kilitledikten) sonra yatağıma geçtim ve yüzüstü uzandım. Orada ikamet eden karıncalanma ve bükülme ıssısının acilen durmasını diledim.

Üç zihinsel not aldım:

Bir: Her zaman her kapıyı, her odayı, her seferinde çal. Ayaklarımı sürüyerek, tencere ve tavalara vurarak koridorlarda dolaşacağım. Burası ninja olunacak bir ev değil.

İki: Drew Runous ile asla yalnız kalma.

Üç: Pazar gününden önce ayrılmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

****Son Gizli Bakış****

Güzellik ve Bıyık Şimdi Kindle Unlimited'ta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve

Bıyık (#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe

ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2)

Cad ve (#3)Karı) Varlet ve

Röntgenci (#4

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak
okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor).de

ve Duy) Sense ve Manscaping (#3,

TBD Erkek Topuzları arlılık (#2, TBD)

İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD)

astırı Mantuary Man (#5, TBD)

Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel

(#7, TBD)

İçindekiler

Başlık Sayfası	
İçindekiler Telif	
Hakkı İthaf	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	

[Sonsöz](#)

[Yazardan Bir Not](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Kardeşler Kitap #5.5](#)

[Sinsi Bakış Göz atın: Güzellik ve ve Bıyık \(Mevcut
Şimdi içinde Kindle Unlimited!\)](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

